BEKLENEN

KATHLEEN MCGOWAN

İthaki

2. BASIM

Kathleen McGowan

Kathleen (Paschal) McGowan, çalışmaları beş kıtada, yirmi bir farklı dilde yayınlanmış uluslararası bir yazar. ***Beklenen*** ile bir süredir tartışılan Hz. İsa ile Mecdelli Meryem evliliğine, yirmi yıldır süren araştırmaları ışığında yeni bir bakış açısı getirip, elinde tuttuğu yazılı kanıtlarla bu evlilikten doğan çocukların soyundan geldiğini öne sürüyor. Halen eşi ve üç oğluyla birlikte Los Angeles'ta yaşayan yazarın websitesi:

www.theexpectedone.com

Kathleen McGowan
Beklenen
Özgün Adı: *The Expected One*
Çeviren: Perran Fügen Özülkü
Yayına Hazırlayan: Esen Gür
Düzelti: Pelin Çam

İthaki Yayınları - 475
Edebiyat - 386
ISBN 975-273-276-3

2. Basım Eylül, 2006, İstanbul

© İthaki, 2006, İstanbul
© 2006 by McGowan Media, Inc.
Bu eserin tüm hakları Akçalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla satın alınmıştır.
Yayıncının yazılı izni olmaksızın herhangi bir alıntı yapılamaz.

Yayın Koordinatörü: Füsun Taş
Sanat Yönetmeni: Murat Özgül
Kapak Resmi: *Madonna of the Magnificat* (1480-81), Sandro Botticelli
Erich Lessing Culture and Fine Arts Archive, Viyana.
Sayfa Düzeni Ve Baskıya Hazırlık: Yeşim Ercan
Kapak ve İç Baskı: İdil Matbaacılık
(Penguen Kitap-Kaset Bas. Yay. Paz. Tic. Ltd. Şti.)
Cilt: Yıldız Mücellit
İthaki™ Penguen Kitap-Kaset Bas. Yay. Paz. Tic. Ltd. Şti.'nin yan kuruluşudur.

İthaki Yayınları:
Mühürdar Cad. İlter Ertüzün Sok. 4/6 34710 Kadıköy İstanbul
Tel: (0216) 330 93 08 – 348 36 97 Faks: (0216) 449 98 34
ithaki@ithaki.com.tr – www.ithaki.com.tr
Dağıtım:
Alemdar Mahallesi Başmuhassip Sokak No: 8 Cağaloğlu-İstanbul
Tel: (0212) 512 76 00 – (0212) 526 61 65 Faks: (0212) 519 56 56
ithakidagitim@ithaki.com.tr
İnternet Satış: www.ilknokta.com

Kathleen McGowan

BEKLENEN

Çeviren: Perran Fügen Özülkü

Bu kitap aşağıdaki kişilere ithaf edilmiştir:

Mecdelli Meryem
ilham perim, atam;

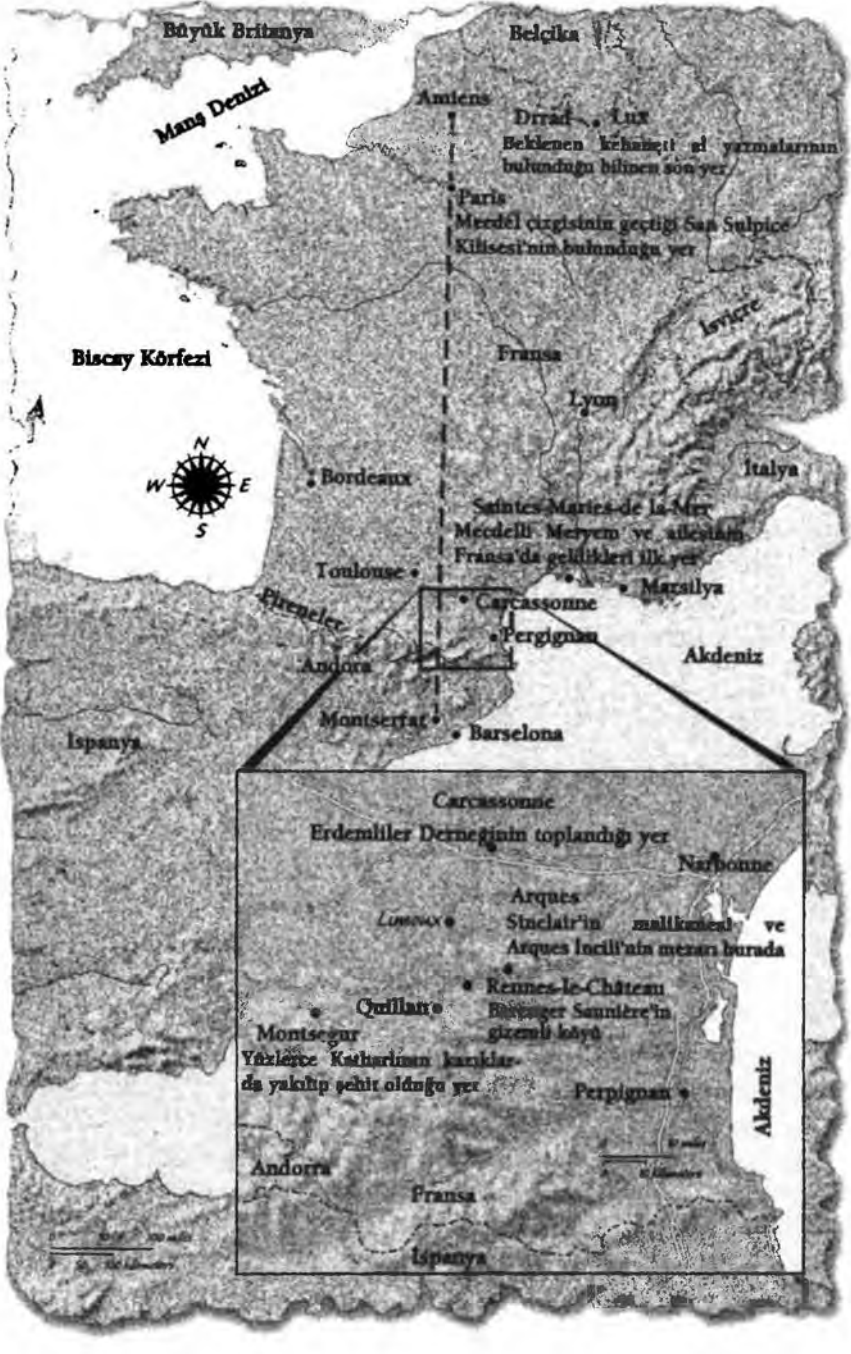
Peter McGowan
hayatımı üstüne kurduğum kaya;

Annem Donna ve Babam Joe
koşulsuz sevgileri ve ilginç genleri için;

ve Kase prenslerimiz
Patrick, Conor ve Shane,
Hayatımızı sevgi, kahkaha ve sürekli ilhamla
doldurdukları için

Gerçekten sevdiğim;
ve yalnız benim değil, aynı zamanda gerçeği bilen
herkesin sevdiği;
seçilmiş hanıma ve çocuklarına,
içimizde yaşayan ve sonsuza dek bizimle kalacak olan
gerçek için:

– 2 John 1 – 2

Büyük Britanya
Belçika
Manş Denizi
Amiens
Drrad
Lux
Beklenen kıyamet el yazmalarının bulunduğu bilinen son yer
Paris
Meridel çizgisinin geçtiği San Sulpice Kilisesi'nin bulunduğu yer
İsviçre
Biscay Körfezi
Fransa
Lyon
İtalya
Bordeaux
Saintes-Maries-de-la-Mer
Meridelli Meryem ve ailesinin Fransa'da geldikleri ilk yer
Toulouse
Marsilya
Carcassonne
Pergignan
Pireneler
Akdeniz
Andora
Montserrat
Barselona
İspanya
Carcassonne
Erdemliler Derneğinin toplandığı yer
Narbonne
Arques
Saulnier
Arques İncili'nin mezarı burada
Rennes-le-Château
Bérenger Saunière'in gizemli kayıt
Quillan
Montségur
Yüzlerce Katharizm kurbanlarda yakılıp şehit olduğu yer
Perpignan
Akdeniz
Andorra
Fransa
İspanya

Giriş

Güney Galya, 72 yılı

Fazla zaman kalmamıştı.

Yaşlı kadın eski püskü şalı omuzlarına sıkıca sardı. Bu yıl kızıl dağlara sonbaharın erken geleceğini iliklerinde hissediyordu. Romatizmalı eklemlerini rahatlatmayı umarak parmaklarını hafifçe ve yavaşça esnetti. Kaybedecek pek bir şeyi kalmayan elleri iflas etmemeliydi. Yazmayı bu gece bitirmesi gerekiyordu. Tamar az sonra çömleklerle geldiğinde her şey hazır olmalıydı.

Kendisine uzun hırıltılı bir iç çekme lüksü tanıdı. *Uzun süredir yorgunum. Hem de çok uzun süredir.*

Yaptığı bu işin yeryüzündeki son görevi olduğunu biliyordu. Geçmişi hatırlamakla geçirdiği son günler, sönmüş bedeninde kalan bütün yaşamı tüketmişti. Yaşlı kemikleri sevdiklerini kaybedenlere özgü anlatılmaz bir hüzün ve yorgunlukla ağırlaşmıştı. Tanrı onu defalarca sınamıştı ve her sınavı bir öncekinden daha da acımasız olmuştu.

Sadece Tamar, tek kızı ve hayatta kalan son evladı yanındaydı. Tamar yaşlı kadın için Tanrı'nın bir armağanı, hatıraların baş edilemeyecek karabasanlara dönüştüğü karanlık saatlerinde bir ışık parıltısıydı. Kızı, Büyük Gün'de her biri yaşayan tarihte kendilerine düşen rolleri oynarken küçük bir çocuk olmasına rağmen, kurtulmayı başaran ikinci kişiydi. Yine de, olanları hatırlayan ve anlayan birinin yaşadığını bilmek rahatlatıcıydı.

Diğerleri gitmişti. Çoğu, insanların ve yöntemlerin dayanılması

güç vahşeti karşısında hayatını kaybetmişti. Birkaçı, Tanrı'nın yeryüzü haritasına dağılmış şekilde yaşıyor olabilirdi. Bunu asla öğrenemeyecekti. Diğerlerinden haber almayalı yıllar olmuştu ama yine de onları dualarında unutmuyor, hatıraları hâlâ taze olan o günler için gündoğumundan günbatımına kadar dua ediyordu. Bütün kalbi ve ruhuyla huzur bulmalarını ve binlerce uykusuz gece boyunca kendisinin yaşadığı ızdırabı yaşamamış olmalarını diliyordu.

Evet, Tamar bu alacakaranlık yıllarındaki tek sığınağıydı. Kızcağız o dönemde, Kara Gün'ün korkunç ayrıntılarını hatırlayamayacak kadar gençti ama Tanrı'nın kutsal yolunda yürümesi için seçtiği kişilerin güzelliğini ve erdemini hatırlayacak kadar da büyümüştü. Hayatını bu seçilmiş kişilerin hatıralarına adayan Tamar'ın yolu da saf bir ibadet ve sevgi yolu olmuştu. Son günlerde kendisini adadığı tek şey ise annesini rahat ettirmek için gösterdiği olağanüstü gayretti.

Sevgili kızımdan ayrılmak, aşmam gereken son güçlük. Artık ölümümün çok yaklaştığını bildiğim halde onu sükûnetle karşılayamıyorum.

Ama yine de ...

Neredeyse kırk yıldır evi olan mağaradan dışarı çıktı. Derin çizgilerle dolu yüzünü kaldırdığı gökyüzü, yıldızların tüm güzelliğini gözler önüne serecek kadar açıktı. Tanrı'nın yarattıklarına duyduğu hayranlık hiç bitmeyecekti. Dünyada en çok sevdiklerinin ruhları yıldızların ötesinde bir yerlerde kendisini bekliyorlardı. Artık onları hiç olmadığı kadar yakından hissedebiliyordu.

O'nu hissedebiliyordu.

"Buyruğun yerine getirilecek,"[1] diye fısıldadı karanlık gökyüzüne doğru. Yavaşça dönüp içeri girdi. Derin bir iç çekerek sert parşömeni gaz lambasının soluk ve isli ışığında kısık gözlerle inceledi.

Sivri uçlu kalemini alarak dikkatle yazmaya devam etti.

---

1) İncil'de "Babamız" duasında geçen bir cümle.

"... Bunca yıl sonra bile Judas Iscariot hakkında yazmak kara gündekinden daha kolay gelmiyor. Ona karşı bir yargım olduğundan değil, asıl olmadığından.

Judas'ın hikayesini anlatacağım ve bunu adil bir şekilde yapabileceğimi umuyorum. O, prensiplerinden asla ödün vermeyen biriydi ve bizi izleyenler şu gerçeği bilmelidir: Onlara ya da bize bir kese gümüş için ihanet etmedi. Gerçek şu ki Judas on iki havari içinde en sadık olanıydı. Geçen yıllar içinde üzüntü duymak için birçok nedenim oldu ama yine de Judas'tan daha çok yasını tutacağım kimse yok.

Birçok kişi Judas hakkında kötü şeyler yazmamı, gerçeği göremeyecek kadar kör biri olarak ihanetle suçlamamı, hain damgası vurmamı bekliyor. Ama bunların hiçbirini yazamam çünkü daha kalemim sayfaya dokunmadan hepsinin yalan olduğu önüme dizilir. Zamanımız hakkında yeterince yalan yazıldı, Tanrı bana bunu gösterdi. Ben artık yalanları yazmayacağım.

O zaman, olanlar hakkında bütün gerçeği yazmak dışında ne amacım olabilir ki?

MECDELLİ MERYEM'İN ARQUES İNCİLİ
HAVARİLER KİTABI

Birinci Bölüm

Marsilya
Eylül 1997

Marsilya, yüzyıllardan beri ölmek için iyi bir yer olmuştu. Efsanevi limanı, korsanların, kaçakçıların ve Romalıların İsa'dan önceki günlerde Yunanlılardan ithal ettiği acımasız boğaz kesenlerin ini olmakla ünlüydü.

Yirminci yüzyılın sonlarında, Fransız hükümetinin temizlik çalışmaları sonucunda nihayet saldırıya uğramadan bouillabaisse[1] keyfi sürebileceğiniz güvenli bir yer haline geldi. Yine de işlenen suçlar yerli halkı şaşırtmıyordu. Savunmasız bırakma, tarihlerinde ve genlerinde vardı. Sert görünüşlü balıkçılar, bölgeye özgü balık güvecine girmeye uygun olmayan ürünler ağlarına takıldığında gözlerini bile kırpmıyorlardı.

Roger-Bernard Gélis Marsilya'nın yerlisi değildi. Pirenelerin eteklerinde, gururla zamanın dışında yaşayan bir toplumda doğup büyümüştü. 21. yüzyıl, bütün dünyevi konularda sevginin ve barışın gücüne saygı gösteren bu antik kültürü bozamamıştı. Yine de Roger-Bernard, tamamen saf olmayan bir orta çağ adamıydı; ne de olsa halkının lideriydi. Halkı, derin bir manevi barış içinde yaşadıkları halde düşmanlardan da paylarını alıyordu.

1) Fransızların ünlü balık çorbası.

Roger-Bernard en büyük aydınlığın en koyu karanlığı çekeceğini söylemekten hoşlanırdı.

Dev gibi bir adamdı, yabancılarda saygı uyandıran bir kişiliği vardı. Roger-Bernard'ın içindeki güzelliği bilmeyenler, onun korkulacak biri olduğu yanılgısına düşebilirlerdi. Olayda kendisine saldıranları tanıdığı tahmin ediliyordu.

Başına geleceği görmüş, böylesine değer biçilmez bir nesneyi özgürce taşımasına izin verilmeyeceğini tahmin etmiş olmalıydı. Neredeyse milyonlarca atası bu hazine için ölmemiş miydi? Ama kurşun arkasından geldi, düşmanın yaklaştığını bile anlamadan kafatasını yardı.

Adli tıbbın kurşundan elde ettiği kanıt polisin işine yaramıyordu, çünkü katiller saldırılarını basit bir haraçla sonlandırmamışlardı. Kurbanın güçlü cüssesi ve ağırlığı bundan sonrasını tamamlamak için belirli bir insan gücü gerektirdiğinden, birden çok saldırgan olmalıydı.

Roger-Bernard tören başlamadan ölmüş olduğu için şanslıydı. Katillerinin korkunç görevlerini yerine getirirken aldıkları şeytanca zevke şahit olmaktan kurtulmuştu. Liderleri bundan sonrası için özellikle hevesliydi, işini yaparken eski çağlardan kalma nefret büyüsü ilahisini söylüyordu.

"Neca eos omnes. Neca eos omnes."[1]

Bir insan kafasını bedene bağlandığı yerden ayırmak pis ve zor bir iştir. Güç, kararlılık ve çok keskin bir alet gerektirir. Roger-Bernard Gélis'i öldürenler bunların tümüne sahipti ve hepsini de son derece etkin bir biçimde kullanıyorlardı.

1) "Hepsini öldürün" anlamına gelen Latince cümle.

Ceset uzun süre denizde kalmıştı; gelgitlerden hırpalanmış ve denizin derinliklerinde yaşayan canlılarca didiklenmişti. Soruşturmayı yürütenlerin morali cesedin lime lime olmuş görüntüsünden o kadar bozulmuştu ki, elindeki eksik parmağa pek önem vermediler. Daha sonra bürokrasiyle –belki de biraz daha fazlasıyla– gömülen cesede yapılan otopsinin raporu kısaca sağ işaret parmağının kesilmiş olduğundan söz ediyordu.

Kudüs
Eylül 1997

Antik ve kalabalık Eski Kudüs Şehri Cuma öğleden sonrasının hareketliliğiyle dolmuştu. İnananların her biri, ayrı ayrı, tatil günlerine hazırlanmak için kendi ibadethanelerine koşarken, seçkin ve kutsal havada tarih bütün ağırlığıyla kendini hissettiriyordu. Hıristiyanlar, çarmıha gerilme yolunu işaret eden dönemeçli parke yollardan oluşan Via Dolorosa, Keder Yolu boyunca geziniyordu. Kırbaçlar altında hırpalanmış, her yanından kan akan İsa Mesih omuzlarındaki ağır yükle Golgotha[1] tepesine doğru ilahi kaderine bu yollardan yürümüştü. Bu sonbahar öğleden sonrasında, Amerikalı yazar Maureen Paschal uzaklardan, dünyanın çeşitli köşelerinden gelen hacılardan farklı görünmüyordu. İnsanı çarpan Eylül rüzgarı, antik dükkanlardan gelen egzotik yağ kokularıyla cızırdayan döner kokularını birbirine karıştırıyordu. Maureen İnternet'teki bir Hıristiyan kuruluştan aldığı rehberi elinde sıkıca tutarak yoğun İsrailli kalabalığın arasından sıy-

1) Kudüs yakınlarında İsa'nın çarmıha gerildiği tepe. İbranicede kafatası yığını anlamına gelmektedir.

rıldı. Rehberde Haç Yolu, haritalarla ve İsa'nın bu yol üzerindeki ön dört durağı belirtilerek ayrıntılarıyla gösterilmişti.

"Bayan, tespih ister misiniz? Zeytin ağacından yapılmıştır."

"Bayan, tur rehberi ister misiniz? Asla kaybolmazsınız. Size her şeyi gösterebilirim."

Batılı kadınların çoğu gibi, Maureen de Kudüs sokak satıcılarının istenmeyen hamlelerini savuşturmak zorunda kalmıştı. Bazıları, mallarını ya da hizmetlerini satma çabası içinde can sıkıcı davranıyordu. Bazıları da, dünyanın bu kesiminde nadiren görülen ilgi çekici bir karışım olan bu uzun kızıl saçlı, buğday tenli minyon kadına sadece dikkatle bakıyordu. Maureen satıcıları nazik ama kesin bir dille "Hayır, teşekkür ederim" diyerek tersliyor, sonra gözlerini çevirerek uzaklaşıyordu. Orta Doğu çalışmalarında uzman olan kuzeni Peter, onu bu antik şehrin kültürüne karşı önceden hazırlamıştı. Maureen çalışmasındaki en küçük ayrıntı için bile titizleniyordu ve Kudüs kültürünün evrimini dikkatle incelemişti. O ana kadar çalışmalarının karşılığını görmüştü. Maureen araştırmasına odaklanırken, ayrıntıları ve gözlemlerini, mümkün olduğu kadar zaman geçirmeden deri kaplı not defterine karalamıştı.

İsa'nın kırbaç altında büyük acılar çektiği 800 yıllık Fransiskan Kırbaçlama Şapelinin çarpıcılığı ve güzelliği karşısında gözyaşlarına boğulmuştu. Maureen, Kudüs'e hac için gelmediğinden, bu, beklenmedik derecede derin bir duygusal tepkiydi. Aksine, buraya araştırma yapan bir gözlemci, çalışmasının tarihsel zemininin ayrıntılarını arayan bir yazar olarak gelmişti. Maureen Kutsal Cuma[1] etkinliklerini derinlemesine anlamaya çalışırken, bu araştırmada kalbinden çok aklıyla hareket ediyordu.

1) Paskalyadan önceki Cuma günü.

Çarmıha gerilme cezası Roma Valisi Pontius Pilate tarafından onaylandıktan sonra, İsa'ya taşıması için çarmıhın verildiği efsanevi Suçlama Şapeli'ne gitmeden önce Sion Manastırı Rahibeleri'ni ziyaret etti. Binada yürürken şiddetli bir keder duygusuyla boğazını yine beklenmedik bir yumru tıkadı. Gerçek boyutlardaki alçak kabartma freskler 2000 yıl önceki korkunç sabahın olaylarını canlandırıyordu. Maureen insanlığın unutulması güç canlı sahneleri önünde çakılıp kalmıştı: İsa'nın annesi Meryem'in önüne geçen bir erkek havari oğlunun çarmıhının taşındığını görmesini engellemeye çalışıyordu. Bu görüntü önünde dururken, gözyaşları gözlerini acıtıyordu. Hayatında ilk kez karşısındakileri tarihsel kişilikler yerine gerçek şahıslar, hayal dahi edilemeyecek acılar altında kıvranan etten kemikten insanlar olarak görüyordu.

Bir an başı dönen Maureen elini antik duvarın serin taşlarına yaslayarak kendisini toparladı. Sanatsal çalışmalar ve heykeller hakkında biraz daha not tutmadan önce dikkatini yeniden toparlamak için bir an durdu.

Yoluna devam etti ama Eski Şehrin labirente benzer dolambaçlı sokakları dikkatle çizilmiş bir haritayla bile yanıltıcı olabiliyordu. Sınır noktaları genellikle eskiydi, çevreyi iyi bilmeyenler kolaylıkla bu yıpranmış işaretleri gözden kaçırabiliyorlardı. Maureen yine kaybolduğunu anlayınca sessizce küfretti. Bir dükkanın girişindeki tentenin altında durarak kendini yakıcı güneş ışığından korudu. Hafif esintiye rağmen ısının yoğunluğu, mevsimin geç kaldığını gösteriyordu. Elindeki rehberi gözüne siper ederek etrafına bakınıp yönünü kestirmeye çalıştı.

"Haçın Sekizinci Durağı. Buralarda bir yerlerde olmalı," diye kendi kendine mırıldandı. Bu durak Maureen'in özellik-

le ilgisini çekiyordu, çünkü buradaki tarih kadınlarla ilgili olduğu için çalışmasının merkezini oluşturuyordu. Yeniden rehbere dönüp, İncilin Sekizinci Durağa dair bölümünden bir pasaj okumaya devam etti.

"Çok sayıda insan O'nu izledi, aralarında O'nun için ağlayıp inleyen kadınlar da vardı. İsa 'Benim için ağlamayın, Kudüs'ün kızları. Kendiniz ve çocuklarınız için ağlayın,' dedi."

Maureen arkasındaki pencereye sertçe vurulmasıyla irkildi. Kapısının önünü kapattığı için kendisine kızgınlıkla bakan bir dükkan sahibi görmeyi bekleyerek başını kaldırıp baktı. Ama kendisine doğru bakan yüz ışıl ışıldı. Temiz giyimli, orta yaşlı bir Filistinli antikacı, dükkanının kapısını açarak Maureen'e içeri gelmesini işaret etti. Biraz aksanlı olmakla birlikte, çok düzgün bir İngilizceyle konuşuyordu.

"Lütfen içeri buyurun. Hoş geldiniz, ben Mahmut. Kayıp mı oldunuz?"

Maureen tereddütle rehberi salladı. "Sekizinci Durağı arıyorum. Haritaya göre ..."

Mahmut gülerek kitabı iteledi. "Evet, evet. Sekizinci Durak. İsa'nın Kudüs'ün Kutsal Kadınlarıyla karşılaştığı yer. Hemen dışarıda, köşeyi dönünce," diye işaret etti. "Taş duvarın üstündeki haç orayı gösteriyor, ama çok dikkatli bakmalısınız."

Mahmut konuşmaya devam etmeden önce bir an durup Maureen'e dikkatle baktı. "Kudüs'teki her şey gibi. Karşınızdakinin ne olduğunu anlamak için çok dikkatli bakmanız gerekir."

Maureen adamın hareketlerine baktı, gideceği yönü anladığına emin oldu. Gülümseyerek teşekkür etti ve çıkmak üzere döndü ama yandaki rafta gözüne bir şey takılınca durdu. Mahmut'un dükkanı Kudüs'teki en lüks yerlerden biriydi, İsa zamanından kalma gaz lambaları, Pontius Pilate'nin amblemi-

ni taşıyan sikkeler gibi onaylı antikalar satıyordu. Pencereden yansıyan zarif renkli pırıltı Maureen'in dikkatini çekti.

Maureen taşlarla, mozaikle süslenmiş gümüş ve altın takı tezgahına doğru giderken Mahmut, "Bu takı kırık Roma kaselerinden yapılmıştır," diye açıkladı.

Maureen gümüş bir kolye ucunu alarak, "Göz kamaştırıcı," diye yanıtladı. Takıyı ışığa doğru kaldırdığında, renk prizmaları dükkanda dolaşmaya başlayıp yazarlık hayal gücünü harekete geçirdi. "Bu cam nasıl bir hikaye anlatabilir acaba?"

Mahmut, "Bir zamanlar ne olduğunu kim bilebilir?" diyerek omuzlarını silkti. "Parfüm şişesi? Baharat kavanozu? Gül ve nilüfer vazosu?"

"2000 yıl önce bunun birilerinin evinde kullanılan günlük eşyalardan biri olduğunu düşünmek garip. Büyüleyici."

Dükkanı ve içindekileri daha yakından inceleyen Maureen eşyaların kalitesinden ve tezgahların güzelliğinden etkilenmişti. Parmağını seramik bir gaz lambasına dokundurmak için uzandı, "Bu gerçekten iki bin yıllık mı?"

"Elbette. Eşyalarımdan bazıları daha bile eski zamana ait."

Maureen başını salladı. "Bunlar gibi antikalar müzeye ait değil mi?"

Mahmut içten ve gürültülü bir kahkahayla güldü. "Azizem, bütün Kudüs bir müzedir. Büyük antika değeri olan bir şeye rastlamadan bahçeni kazamazsın. Gerçekten değeri olanların çoğu önemli koleksiyonlara gider. Ama hepsi değil."

Maureen, içi oksitlenmiş antika bakır takılarla dolu cam bir kutuya doğru eğirtti. Üstünde küçük bir sikke büyüklüğünde plaka olan bir yüzük dikkatini çekince durdu. Mahmut bakışlarını izleyerek yüzüğü kutudan çıkarıp O'na uzattı. Pencereden giren güneş ışığı yüzüğün üstüne vurarak yu-

varlak kaidesini ve çemberin iç kısmını çerçeveleyen çekiçlenmiş dokuz daire desenini aydınlattı.

"Çok ilginç bir seçim," dedi Mahmut. Dost canlısı tavrı değişmişti. Maureen yüzük hakkında sorular sorarken O'na yakından bakan yüzü artık gergin ve ciddiydi.

"Kaç yıllık bu?"

"Söylemesi güç. Uzmanlarım Bizans zamanından, muhtemelen 6. ya da 7. yüzyıldan, kaldığını söylüyor ama daha eski de olabilir."

Maureen yuvarlakların oluşturduğu desene baktı.

"Bana öyle geliyor ki bu desen tanıdık. Sanki onu daha önce gördüm. Herhangi bir şeyi simgeleyip simgelemediğini biliyor musunuz?"

Mahmut gerginliğinden kurtuldu. "1500 yıl önce bir sanatkarın nasıl bir şey yaratmayı amaçladığını kesin olarak söyleyemem. Ama bana bir evrenbilimcinin yüzüğü olduğu söylenmişti.

"Evrenbilimci mi?"

"Dünya ile evren arasındaki ilişkiyi anlayabilen kişi. Yukarıda ne varsa aşağıda da o var. Ve itiraf etmeliyim ki yüzüğü ilk gördüğümde bana güneşin etrafında dans eden gezegenleri anımsatmıştı."

Maureen yüksek sesle noktaları saydı. "Yedi, sekiz, dokuz. Ama o kadar eski zamanlarda dokuz gezegen olduğunu ya da güneşin solar sistemin merkezi olduğunu bilemezlerdi ki. Bunu simgeliyor olamaz, değil mi?"

Mahmut, "Eskilerin neyi anladığını bildiğimizi varsayamayız." diyerek omuzlarını silkti. "Yüzüğü deneyin."

Maureen aniden satma niyetini hissederek yüzüğü Mahmut'a geri verdi. "Hayır, teşekkür ederim. Gerçekten çok gü-

zel ama yalnızca merak ettim. Bugün kendime başka para harcamama sözü verdim."

"Iyi," dedi Mahmut yüzüğü Maureen'den almayı reddederek. "Çünkü zaten satılık değil."

"Değil mi?"

"Hayır. Çok kişi bu yüzüğü almak istedi. Satmayı reddettim. O nedenle rahatça deneyebilirsin. Sadece zevk olsun diye."

Belki Mahmut'un sesi eski neşesine kavuştuğu için, belki de açıklanamayan antik desenin etkisiyle, Maureen kendini daha rahat hissetti. Ama Maureen, bilmediği bir nedenle, bakır plakayı sağ yüzük parmağına geçirdi. Parmağına tam uymuştu.

Mahmut yeniden ciddileşerek başını salladı, neredeyse kendi kendine fısıldayarak "Sanki sizin için yapılmış," dedi.

Maureen yüzüğü ışığa kaldırarak eline doğru baktı. "Gözlerimi ondan alamıyorum."

"Ona sahip olman gerektiği içindir."

Maureen kuşkuyla baktı, yeniden satıcı tonunun yükseldiğini hissetmişti. Mahmut, sokak satıcılarından daha kibardı ama ne de olsa bir tüccardı. "Satılık olmadığını söylediğinizi sanmıştım."

Yüzüğü çıkarmaya kalkıştı ama dükkan sahibi ellerini kaldırarak hemen itiraz etti.

"Hayır. Lütfen."

"Tamam, tamam. Pazarlık noktasına geldik, değil mi? Ne kadar?"

Mahmut yanıt vermeden önce cidden gücenmiş bakışlarla baktı. "Yanlış anladınız. Yüzük bana emanet edildi, ta ki uyacağı eli bulana kadar. Ölçüsüne göre yapıldığı eli. Şimdi görüyorum ki o el sizinkiymiş. Onu size satamam çünkü zaten size ait."

Maureen yüzüğe baktı sonra bakışlarını şaşkın bir şekilde Mahmut'a çevirdi. "Anlamıyorum."

Mahmut bilgece gülümsedi sonra dükkanın ön kapısına doğru yürüdü. "Hayır anlamıyorsunuz. Ama bir gün anlayacaksınız. Şimdilik sadece yüzüğü saklayın. Bir hediye olarak."

"Böyle bir şey yapmam mümkün ..."

"Yapabilirsiniz ve yapacaksınız da. Yapmak zorundasınız. Eğer siz yüzüğü almazsanız, ben başarısız olmuş olacağım. Böyle bir şeye vicdanınız el vermez herhalde."

Maureen Mahmut'un peşinden ön kapıya doğru giderken, başını şaşkınlıkla sallayarak durakladı. "Gerçekten ne diyeceğimi ya da size nasıl teşekkür edeceğimi bilemiyorum."

"Gerek yok, hiç gerek yok. Ama artık gitmelisiniz. Kudüs'ün gizemleri sizi bekliyor."

Maureen tekrar teşekkür ederek dışarı çıkarken Mahmut geçmesi için kapıyı tuttu.

Maureen'in arkasından, "Güle güle Mecdelli," diye fısıldadı. Maureen durdu, çabucak ona doğru döndü.

"Özür dilerim, ne dediniz?"

Mahmut yine o bilgece gülümsemesiyle güldü. "Güle güle, *azizem*," dedim. Sonra kızgın Orta Doğu güneşi altında yürüyen Maureen'le birbirlerine el salladılar.

●

Maureen Via Dolorosa'ya geri dönerek, Sekizinci Durağı tam Mahmut'un tarif ettiği yerde buldu. Ama dükkan sahibiyle karşılaşmasından sonra kendini garip hissettiği için tedirgindi ve dikkatini toplayamıyordu. Yoluna devam ederken

daha önceki baş dönmesini bu kez daha güçlü olarak tekrar hissetti, artık sendeliyordu. Kudüs'teki ilk günüydü ve kuşkusuz zaman farkından sıkıntı çekiyordu. Los Angeles'tan buraya uçuşu uzun ve yorucu olmuş, üstelik bir önceki gece de pek fazla uyuyamamıştı. İster ısı, yorgunluk ve açlığın karışımı olsun, ister açıklanamayan başka bir şeyin etkisi olsun bundan sonra olanlar Maureen'in bugüne kadar yaşadığı deneyimlerden tamamen farklıydı.

Maureen taş bir bank bularak dinlenmek için kendini üstüne bıraktı. Acımasız güneşten kaynaklanan kör edici bir parlaklığın neden olduğu beklenmedik yeni bir baş dönmesiyle sallanırken kendinden geçti.

Aniden bir güruhun ortasına atılmıştı. Her yanı karmaşayla kaplıydı; çok fazla bağrışma ve itiş kakış, her yanda kargaşa vardı. Maureen, etrafını dolduran kişilerin kaba, elde dokunmuş giysilere büründüğünü fark etmeye yetecek kadar modern bir anlayışa sahipti. Ayakkabısı olanlar kaba saba sandaletler giyiyordu; bunu biri ayağına sertçe bastığında fark etmişti. Çoğu sakallı ve pis erkeklerdi. Her yeri saran öğle güneşi üstlerine düşüyor, etrafındaki kızgın ve kederli yüzlerdeki terle kiri birbirine karıştırıyordu. Dar bir yolun kenarındaydı ve hemen önündeki kalabalık itişip kakışıyordu. Kalabalığın ortasında doğal bir geçit açılıyor ve küçük bir grup yol boyunca yavaşça yürüyordu. Güruh bu karışıklığı takip ediyor gibiydi. İlerleyen kitle yaklaştığında Maureen kadını ilk kez gördü.

Kalabalık içinde az sayıda bulunan kadınlardan biri olarak karmaşanın ortasında tek başına ve sakin bir ada gibi duruyordu ama, onu farklı kılan bu değildi. Ellerini ve ayaklarını kaplayan kir tabakasına karşın kraliçe gibi görünmesini

sağlayan asil duruşu, davranışıydı. Yüzünün alt kısmını örten koyu kırmızı bir pelerinin altına saklamaya çalıştığı parlak koyu kestane saçları ile biraz dağınık bir görüntüsü vardı. Maureen içgüdüsel olarak bu kadına ulaşması, onunla bağlantı kurması, ona dokunması, onunla konuşması gerektiğini biliyordu. Ama hareketli kalabalık onu geride tutuyor ve kadın rüyada gibi yavaş hareket ediyordu.

Kadının olduğu yere doğru gitmeye çabalarken, uzanamadığı yüzün acı dolu güzelliği Maureen'i etkiliyordu. Güzellik ve zarafet taşıyan ince kemikleri vardı. Ama hayali gözden kaybolduktan çok sonra bile, Maureen'in aklından asıl çıkmayan gözleriydi. Kadının büyük ve yaşlarla parlayan, yeşile çalan olağanüstü ela renkteki gözleri sonsuz bir bilgeliği ve yürek yakan dayanılmaz bir acıyı yansıtıyordu. Kadının insanın ruhunu hapseden bakışları, sonsuzluk gibi gelen kısa bir an Maureen'inkilerle karşılaştığında, hayal gibi görünen bu gözlerde tam ve mutlak bir umutsuzluğun yakarışı vardı.

Bana yardım etmelisin.

Maureen bu yakarışın kendisine yöneldiğini biliyordu. Gözleri kadınınkilere kilitlendiğinde kendinden geçerek donup kalmıştı. Kadın bakışlarını aniden, elini çekiştirip duran bir kız çocuğa çevirdiğinde, bu anın büyüsü bozulmuştu.

Çocuk, annesininkilere benzeyen iri kahverengi gözleriyle, yukarı doğru bakıyordu. Arkasında, kendisinden daha büyük ve gözleri daha koyu ama bu kadının oğlu olduğu açıkça belli olan bir erkek çocuk duruyordu. Açıklaması güç o anda, Maureen bu acılı tuhaf kraliçeye ve çocuklarına yardım edebilecek tek kişinin kendisi olduğunu anladı. Bunu anlar anlamaz da tüm bedeninde bir karmaşa ve keder duygusu dalga dalga yükseldi.

Sonra kalabalık yine dalgalandı, Maureen ter ve umutsuzluk denizi içinde boğuldu.

Maureen gözlerini sıkıca yumdu, birkaç saniye öylece kaldı. İlk anda nerede olduğundan pek de emin olmayarak gözünün önündeki hayali yok etmek için başını hızla salladı. Blucinine, fiber sırt çantasına ve Nike yürüyüş ayakkabılarına çevirdiği bakışları 21. yüzyılda olduğunu doğruluyordu. Etrafında, Eski Şehir'in koşuşturması devam ediyordu, ama insanlar çağdaş giysiler içindeydi ve sesler farklıydı: yolun karşısındaki bir dükkanda Ürdün Radyosu bir Amerikan pop şarkısı çalıyordu –yoksa bu REM'in söylediği Losing My Religion[1] muydu? Ergenlik çağında bir Filistinli çocuk tezgaha vurarak tempo tutuyordu. Tek bir vuruşu bile kaçırmadan Maureen'e gülümsedi.

Oturduğu banktan kalkan Maureen hayalleri silmeye çalıştı; tabii eğer olan buysa. Ne olduğundan emin değildi, üstünde çok fazla durmaya da kalkışmadı. Kudüs'te geçireceği zaman sınırlıydı ve görülecek 2000 yıllık yerler vardı. Gazeteci disiplinini ve yaşamı boyunca edindiği duygularını kontrol altına almasını sağlayan tecrübeyi geri kazanarak, görüntüyü daha sonra incelemek üzere bir kenara kaldırdı ve yoluna devam etmeye çalıştı.

Maureen kendisini köşeyi dönen bir İngiliz turist grubunun ortasında buldu. Grubun lideri Anglikan rahibi kıyafeti giymiş bir rehberdi. Rehber gezdirdiği hac grubuna Hıristi-

1) İnancımı Yitiriyorum.

yan aleminin en kutsal yerine, Kutsal Mezar Bazilikası'na yaklaştıklarını duyurdu.

Maureen geri kalan Haç Duraklarının bu saygın binanın içinde olduğunu araştırmalarından biliyordu. Çeşitli bloklar üzerine yayılmış olan Bazilika, 4. yüzyılda İmparatoriçe Helena bu kutsal toprakları korumaya ant içtiğinden beri, bütün çarmıha gerilme alanını kaplıyordu. Aynı zamanda Kutsal Roma İmparatoru Konstantin'in annesi olan Helena, daha sonra bu çabaları için kilise tarafından kutsanmıştı.

Maureen, biraz tereddütle, yavaşça devasa giriş kapılarına yaklaştı. Eşikte dururken yıllardan beri ne gerçek bir kiliseye gittiğini ne de şu anda bu durumu değiştirme fikrinden hoşlandığını fark etti. Kendisini İsrail'e getiren araştırmanın dinsel değil bilimsel olduğunu kesin bir dille tekrarladı. Bu perspektife bağlı kaldığı sürece başarılı olabilirdi. Bu kapılardan içeri girebilirdi.

İsteksizliğine karşın, bu devasa tapınakta açıkça görülen bir heybet ve çekim vardı. Devasa kapıdan girdiğinde, İngiliz rahibin sözlerinin çınladığını işitti:

"Bu duvarların içinde, Efendimizin son fedakarlığını yaptığı yeri göreceksiniz. Giysilerinin çıkarılıp çarmıha gerildiği yeri. Bedeninin yerleştirildiği kutsal mezara gireceksiniz. Din kardeşlerim, buraya girdikten sonra hayatlarınız artık eskisi gibi olmayacak."

Maureen içeri girerken burnuna buhurun ağır ve keskin kokusu çarptı. Hıristiyan aleminin her kesiminden hacılar

burayı ve Bazilika'nın içindeki devasa alanları doldurmuşlardı. Saygıyla sessiz bir tartışma yürüten bir grup Kıpti rahibin yanından geçti ve küçük şapellerden birinde mum yakmakta olan Yunanlı Ortodoks papazı seyretti. Erkekler korosu doğu şivesiyle, kilisenin içindeki gizli yerlerden birinden yükselen ve batılı kulaklara egzotik gelen bir ilahi okuyordu.

Maureen, bu yerin karşı konulmaz görüntülerini ve seslerini, duygusal yüklenmeden kaçınarak, içine çekiyordu. Omzuna vurup olduğu yerde sıçramasına neden olana kadar arkasında beliren küçük adamı görmemişti.

"Özür dilerim Bayan. Özür dilerim Bayan Mo-ree." İngilizce konuşuyordu ama gizemli dükkan sahibi Mahmut'un tam tersine çok belirgin bir aksam vardı. Maureen'in dilini konuşma yeteneği, en iyi ifadeyle, eksikti ve o yüzden Maureen ilk başta kendisine ilk adıyla hitap ettiğini anlamamıştı. Adam tekrar etmeye devam etti.

"Mo-ree. Adınız. Mo-ree, değil mi?"

Maureen şaşırmıştı, bu garip küçük adamın adını söylediğinden emin olmaya ve eğer öyleyse adını nerden bildiğini anlamaya çalışıyordu. Kudüs'e geleli 24 saatten az olmuştu ve King David Oteli katibi dışında kimse adını bilmiyordu. Ama bu adam sabırsızca tekrar tekrar soruyordu.

"Mo-ree. Siz Mo-ree'siniz. Yazar. Yazıyorsunuz, değil mi? Mo-ree?"

Maureen başını yavaşça sallayarak yanıtladı. "Evet, adım Maureen. Ama siz nasıl, nereden biliyorsunuz?"

Küçük adam soruyu duymazdan gelerek Maureen'in elini yakalayıp kilise taşlarının üstünde çekiştirmeye başladı. "Zaman yok, zaman yok. Gelin. Uzun süre bekliyoruz sizi. Gelin, gelin."

Böyle küçük bir adama göre (zaten ufak tefek olan Maureen'den kısaydı) oldukça hızlı yürüyordu. Kısa bacakları adamı, İsa'nın mezarına kabul edilmeyi bekleyen hacıların yanından, Bazilika'nın göbeğine doğru sürüklüyordu. Binanın arkasındaki küçük bir sunağın yanına gelene kadar yürümeye devam etti, oraya gelince aniden durdu. Tam ortada, kendisine yalvaran pozda duran bir adama ellerini uzatan bir kadının gerçek boyutlardaki bronz heykeli vardı.

"Mecdelli Meryem Şapeli. Mecdel. Onun için geldiniz, evet? Evet?"

Maureen dikkatle başını salladı, bir yandan heykele bakıyor ve kaidesindeki yazıyı okuyordu:

BURASI
İLK OLARAK MECDELLİ MERYEM'İN
EFENDİMİZİN GÖĞE YÜKSELDİĞİNİ
GÖRDÜĞÜ YERDİR.

Bronzun altındaki başka bir plakadaki sözleri yüksek sesle okudu.

"Hanımlar, niye ağlıyorsunuz? Aradığınız kim?"

Maureen soru üzerinde düşünmeye pek zaman bulamadan garip küçük adam yeniden onu çekiştirdi ve Bazilikanın daha loş bir köşesine doğru düzensiz adımlarla seğirtti.

"Gelin, gelin."

Bir köşeyi dönerek büyük ve yaşlı bir kadın portresinin önünde durdular. Zamanın, tütsülerin ve yüzyıllık yağlı mumların kalıntıları sanat eserini yıpratmıştı, bu yüzden Maureen karanlık portreye yaklaşıp gözlerini kısarak baktı. Küçük adam iyice ciddileşen bir sesle anlatmaya başladı.

"Resim çok eski. Yunan. Anlıyor musunuz? YUNAN. Hanımlarımızın en önemlisi. Hikayesini anlatmanızı istiyor. Bu yüzden buraya geldiniz, Mo-ree. Uzun süre sizi bekledik. O bekledi. Sizi. Evet?"

Maureen resme dikkatle baktı, kırmızı bir pelerin giyen bir kadının karanlık eski portresi. Küçük adama döndü, olayların nereye varacağını çok merak etmeye başlamıştı. Ama adam gitmişti. Ortaya çıktığı gibi aniden yok olmuştu.

"Bekle!" Maureen'in haykırışı büyük kilisenin odalarında yankılandı, ama yanıt gelmedi. Dikkatini tekrar resme verdi.

Portreye eğilerek yaklaşınca kadının sağ elinde bir yüzük olduğunu fark etti: Yuvarlak bir bakır çember, orta yuvarlağın etrafında dizilmiş dokuz daire desenli bir yüzük.

Maureen resimdeki yüzükle karşılaştırmak için yeni yüzüğünün olduğu sağ elini kaldırdı.

Yüzükler birbirinin eşiydi.

"...Insanların Balıkçısı Simon'un gelişi hakkında zaman içinde çok şey söylenip yazılacak. Başka insanlar kendi dillerine uygun olarak ona Cephas derken, Easa ve benim tarafımdan nasıl kaya, Peter olarak adlandırıldığı anlatılacak. Ve eğer tarih doğru yazılırsa, Easa'yı nasıl benzersiz bir güç ve sadakatle sevdiği anlatılacak.

Zaten Simon-Peter'la ilişkimiz hakkında çok şey anlatıldı, ya da bana öyle söylendi. Bizim için rakip, düşman diyenler oldu. Peter'ın beni küçük gördüğüne ve her fırsatta Easa'nın ilgisini çekmek için kavga ettiğimize inandılar. Bir de Peter'a kadın düşmanı diyenler var ama bu Easa'nın peşinden giden hiç kimseye yöneltilemeyecek bir suçlama. Bilinsin ki, Easa'nın peşinden giden hiçbir adam bir kadını küçümsemez ve Tanrı'nın gözündeki değerini görmezden gelmez. Bunu yapan ve Easa'nın öğreticiliğini kabul ettiğini iddia eden herkes yalan söylemiş olur.

Peter aleyhindeki suçlamalar gerçekdışıdır. Peter'ın bana yönelttiği eleştirilere tanık olmuş olanlar ya tarihimizi ya da onun bu taşkınlıklarının nereden kaynaklandığını bilmiyorlar. Ama ben anlıyorum ve onu asla yargılamayacağım. Her şeyden önce, Easa'nın bana öğrettiği bu, ve umarım diğerlerine de öğretebilmiştir. Yargılamayın.

MECDELLİ MERYEM'İN ARQUES İNCİLİ
HAVARİLER KİTABI

İkinci Bölüm

Los Angeles
Ekim 2004

"En baştan başlayalım: Marie Antoinette asla 'pasta yesinler' demedi, Lucrezia Borgia asla kimseyi hapse atmadı ve İskoçya Kraliçesi Mary katil bir fahişe *değildi*. Bu yanlışları düzeltmekle, kadınları tarih içindeki –nesiller boyu tarihçilerin politik gündem nedeniyle gasp ettikleri– uygun ve saygın yerlerine iade etmek için ilk adımı atmış oluyoruz."

Maureen, yetişkin öğrencileri arasında hoşnutluk mırıltıları dalgalanırken, sustu. Yeni bir sınıfa hitap etmek tiyatrodaki açılış gecesine benziyordu. Başlangıçtaki performansı bütün çalışmasının uzun süreli etkisini belirliyordu.

"Önümüzdeki birkaç hafta boyunca, hem tarihte hem de efsanelerde yer alan, adı kötüye çıkmış bazı kadınların hayatlarını inceleyeceğiz. Modern toplum ve düşüncenin evriminde unutulmaz bir etki bırakan hikayeleri olan kadınların, dramatik bir şekilde yanlış anlaşılmış olan ve batı dünyasının tarihini yazan bireyler tarafından, sadece *kendi görüşlerini* kağıda döktükleri için pek de iyi tanıtılmamış kadınların hayatlarını."

Hızını almıştı ve şimdiden sorular için durmak istemiyordu, ama genç bir erkek öğrenci, konuşmaya başladığından

beri, ön sıradan elini sallıyordu. Derisini yırtıp çıkacak gibi görünüyordu, ama bunun dışında görünüşünde dikkat çekecek herhangi bir şey yoktu. Dost mu düşman mı? Ondan yana mı köktendinci mi? Her zaman böyle bir risk vardı. Maureen, kendisiyle ilgilenene kadar dikkatini dağıtmaya devam edeceğini bildiği için, O'na söz hakkı verdi.

"Buna tarihe feminist açıdan bakmak diyebilir misiniz?"

Bu da neydi? Maureen bu sıradan soruyu yanıtlarken biraz rahatlamıştı. "Ben buna tarihe dürüst açıdan bakmak derim. Gerçeği bulmak dışında herhangi bir gündemle yaklaşmadım bu konuya."

Hâlâ kurtulamamıştı.

"Peki,... bana daha çok erkekleri eleştiriyor gibi geldi."

"Kesinlikle değil. Erkekleri severim. Her kadının bir erkeği olması gerektiğini düşünürüm." Maureen kız öğrencilerin kıkırdamalarına izin vermek için sustu.

"*Şaka* yapıyorum. Amacım tarihe modern gözlerle bakarak dengeleri yerine oturtmak. Hayatınızı 1600 yıl önce insanların yaşadığı gibi mi yaşıyorsunuz? Hayır. Öyleyse neden Karanlık Çağlar'da hüküm süren yasalar, inançlar ve tarihsel yorumlar 21. yüzyılda yaşam şeklimizi etkilesin? Hiç mantıklı değil."

Öğrenci yanıtladı. "Ama ben bu yüzden buradayım, gerçek nedenleri bulmak için."

"Güzel, öyleyse burada olduğun için seni alkışlıyorum ve senden sadece zihnini berrak tutmanı istiyorum. Aslında, hepinizin elinizdekileri bırakıp sağ ellerinizi kaldırarak şu yemini etmenizi istiyorum."

Gece okulu öğrencileri yeniden mırıldanıp gerçekten ciddi olup olmadığını anlayabilmek için odada göz gezdirdiler,

birbirlerine gülümsüyor ve omuz silkiyorlardı. Kitapları çok satan bir yazar ve saygın bir gazeteci olan öğretmenleri sağ eli havada ve ümit dolu bir bakışla önlerinde duruyordu.

"Haydi," diye cesaretlendirdi. "Elinizi kaldırın ve benden sonra tekrarlayın."

Sınıftakiler ellerini kaldırıp yemini söylemesini beklediler.

"Ciddi bir tarih öğrencisi olarak ant içerim ki," Maureen öğrencilerin tekrarlaması için sustu, "kağıtlara geçirilen bütün sözlerin insanlar tarafından yazıldığını her zaman hatırlayacağım."

Öğrencilerin tekrarlaması için yine sustu. "Ve, bütün insanlar duyguları, görüşleri, politik ve dini bağları ile yönetildiklerinden, sonuçta tarih gerçekler kadar görüşlerden de oluşmakta ve bazı durumlarda daha da ileri gidilerek tamamen yazarın kişisel hırsları veya gizli niyeti ile işlenmektedir."

"Bu odada oturduğum her an zihnimi açık tutacağıma ant içerim. İşte savaş naramız; Tarih gerçekte neler olduğu *değildir*. Tarih yazılanlardan ibarettir."

Önündeki kürsüden ciltli bir kitap alarak sınıfa gösterdi.

"Herkes bu kitabın bir kopyasını elinde bulundurma şansını yakaladı mı?" Soruyu genel bir baş sallama ve onay mırıltıları takip etti. Maureen'in elindeki kitap kendi tartışmalı çalışmasıydı, *ONUN Hikayesi –Tarihte En Çok Nefret Edilen Kadın Kahramanların Savunması*. Ne zaman ders verse, gece okulu sınıflarını ve konferans salonlarını ağzına kadar doldurmasının nedeni bu kitaptı.

"Bu gece, Tevrat'ta adı geçen kadınların, Hıristiyan ve Yahudi geleneklerinin dişi atalarının üzerinde tartışmakla başlayacağız. Gelecek hafta, Tevrat'a geçerek dersimizin çoğunu tek bir kadın üzerinde harcayacağız: Mecdelli Meryem.

Hayatını, hem bir kadın hem de Isa'nın bir havarisi olarak çeşitli kaynaklardan ve başvuru kitaplarından inceleyeceğiz. Lütfen gelecek haftanın tartışmasına hazırlık olarak ilgili bölümleri okuyun.

"Aynı zamanda, kiminizin Beşeri Bilimler programından tanıyor olabileceği Dr. Peter Healy'nin özel konuğumuz olarak yapacağı bir de konuşma var. Henüz Doktor'un derslerinden birine girecek şansı bulamamış olanlar için söylüyorum, Doktor aynı zamanda Peder Healy'dir. Kendisi bir Cizvit papazı ve uluslararası ün yapmış bir İncil uzmanıdır."

Ön sıradaki ısrarcı öğrenci elini tekrar kaldırdı ve Maureen'in kendisine söz vermesini beklemeden, "Doktor Healy ile akrabasınız, değil mi?"

Maureen başını salladı. "Doktor Healy kuzenimdir."

"Bize Mecdelli Meryem'in İsa ile ilişkisini Kilisenin bakış açısıyla anlatacak ve anlayışların iki bin yılda ne kadar geliştiğini ortaya koyacaktır," diye devam etti. Programa yeniden dönüp dersi zamanında bitireceğinden endişeliydi. "Güzel bir gece olacak, o yüzden kaçırmamaya çalışın."

"Ama bu gece, atamız olan kadınlardan biriyle başlayacağız. Bathsheba[1] ile ilk karşılaşmamız, kendisini günahlarından arındırıyorken..."

●

Maureen gelecek hafta dersten sonra kalacağına söz vererek ve özür dileyerek sınıftan aceleyle çıktı. Normalde her ders sonrası en az yarım saat daha sınıfta kalıp her dersten

1) (Bat Şeva) Davud Peygamber'in eşi, Kral Süleyman'ın annesi. (çn.)

sonra kalan öğrenci grubuyla sohbet ederdi. Öğrencileriyle geçirdiği bu zamanları çok severdi. Dersi uzatan birkaç kişi kaçınılmaz bir şekilde kendisiyle ruhen uyuştuğu için, ders sonralarını derslerin kendisinden daha da çok severdi hattâ. Bunlar ders vermeye devam etmesini sağlayan öğrencilerdi. Kuşkusuz bu ek derslerden kazandığı üç beş kuruşa ihtiyacı yoktu. Maureen bu iletişimi ve kuramlarını heyecanlı, açık fikirli insanlarla paylaşmayı sevdiği için ders veriyordu.

Topukları yolda ses çıkaran Maureen adımlarını hızlandırdı, kuzey kampüsün ağaçlı yollarında çabucak yürüdü. Peter'ı kaçırmak istemiyordu, hele bu gece. Peter çıkmadan ofisine yetişebilmek için gerekli şekilde koşabileceği daha makul ayakkabılar giymiş olmayı dileyen Maureen, giyim zevkine küfretti. Her zamanki gibi kusursuz giyinmişti, hayatındaki bütün ayrıntılar gibi giysilerine de aynı özeni gösterirdi. Kusursuz kesimi olan, tasarımcı elinden çıkmış döpiyesi minyon bedenine tam oturuyordu. Orman yeşili kıyafeti yeşil gözlerini açığa çıkarıyordu. Yüksek topuklu bir çift cesur Manolo Blahnik marka ayakkabı, onlarsız tutucu görünecek kıyafete canlılık katıyordu, ayrıca 1.50 cm civarındaki boyuna böyle bir yükseklik gerekliydi. Şu anki hayal kırıklığının kaynağının da bu bir çift Manolo olduğu kesindi. Bir an aklından onları avluya fırlatıp atmayı geçirdi.

Lütfen gitme. Lütfen orda ol. Aceleyle yürürken zihninden Peter'a sesleniyordu. Daha çocukken bile aralarında garip bir bağ vardı. Maureen onunla konuşmaya ne kadar çok ihtiyacı olduğunu hissetmesini umuyordu. Daha önce kendisine bilinen iletişim yöntemleriyle ulaşmaya çalışmış ama bulamamıştı. Peter cep telefonundan nefret ediyordu, yıllardır ne kadar rica ettiyse de bir cep telefonu almamıştı ve eğer işine gö-

mülmüşse, ofisindeki dahili hattı da açmayı reddediyordu.

Sıkıntı veren yüksek topukları çıkarıp elindeki deri çantaya tıktı ve gideceği yere doğru koşmaya başladı. Köşeyi dönerken nefesini tuttu ve ikinci kattaki pencerelere bakarak soldan sağa doğru saymaya başladı. Dördüncü pencerede ışık gördüğünde rahatlayarak nefesini bıraktı. Hâlâ oradaydı.

Maureen basamakları nefesinin düzelmesine izin verecek hızda çıktı. Koridorun sonunda sola döndü, sağındaki dördüncü kapının önünde durdu. Peter oradaydı, sararmış bir el yazmasını, gözünü ayırmadan, büyüteçle inceliyordu. Geldiğini görmekten çok hissetti, başını kaldırdığında nazik yüzü sıcak bir gülümsemeyle aydınlandı.

"Maureen! Ne güzel bir sürpriz! Seni bu gece görmeyi ummuyordum."

"Selam, Pete," diye yanıtladı Maureen aynı sıcaklıkla. Masanın etrafını dolaşıp Peter'a sarıldı. "Burada olduğuna çok sevindim. Çıkmış olmandan korkuyordum ve seni görmeye çok ihtiyacım vardı."

Peter tek kaşını kaldırdı ve cevap vermeden önce uzunca düşündü. "Biliyorsun, normal koşullarda saatler önce çıkmış olurdum. Bu gece –şu ana kadar– pek de anlayamadığım bir nedenle kendimi geç saate kadar çalışmaya zorunlu hissettim."

Peder Peter Healy hafif ve zekice bir gülümsemeyle omuzlarını silkti. Maureen de aynı hareketi yaptı. Büyük kuzeniyle aralarındaki bağlantının herhangi bir mantıklı açıklamasını hiçbir zaman bulamamıştı. Ama genç bir kızken İrlanda'dan geldiği günden beri birbirlerine ikiz kadar yakın olmuşlardı. Kelimelere dökmeden iletişim kurmak gibi esrarengiz bir yeteneği paylaşıyorlardı.

Maureen çantasına uzandı ve dünya üzerinde ithal mal satan bütün dükkanlarda kullanılan mavi plastik alışveriş torbalarından bir tane çıkardı. İçindeki küçük dikdörtgen kutuyu rahibe uzattı.

"Ah, Altın Etiketli Lyon Çayı. Güzel bir seçim. Amerikan çayını midem hâlâ kaldırmıyor."

Maureen yüzünü buruşturdu ve aynı düşüncede olduğunu belli etmek için başını titretti. "Bulaşık suyu."

"Su ısıtıcısı dolu, fişini takayım da hemen burada birer tane içelim."

Maureen, Peter'ın üniversiteden almak için uğraş verdiği yıpranmış deri koltuktan kalkışını seyrederken gülümsedi. Beşeri Bilimler bölümüne kabulü üzerine, saygıdeğer Dr. Peter Healy'ye modern eşyalarla dolu camlı bir çalışma odası verilmişti. Çalışma odasında yepyeni ve işlevsel bir masa ve sandalye vardı. Mobilya söz konusu olduğunda Peter işlevsellikten nefret ederdi, ama modern mobilyadan daha da çok nefret ederdi. Kelt cazibesini karşı konulmaz bir güç şeklinde kullanarak, genellikle durağan olan personeli heyecanlı bir hareketlilik içine sokmayı başarmıştı. İrlandalı aktör Gabriel Byrne'e tıpatıp benziyordu ve bu görüntüyle kadınları etkilemekte hiç sıkıntı çekmemişti, ister Yeni Ahit yakası taksın ister takmasın. Tam olarak aradığı şeyi bulana kadar bodrum katlarını araştırmışlar ve kullanılmayan sınıfları taramışlardı: yüksek arkalıklı yıpranmış deri bir koltuk ve eski tahtadan yapılmış, en azından antika görünümlü bir masa. Çalışma odasındaki temel modern konfor da kendi seçimiydi: Masanın arkasındaki köşede duran mini buzdolabı, su kaynatmak için küçük bir elektrikli ısıtıcı ve genelde bakılmayan bir telefon.

Maureen onu seyrederken biraz olsun rahatlamış, yakın akrabasının varlığından güven duymuş ve tam anlamıyla yatıştırıcı, saf İrlanda usûlü çay yapma sanatına dalmıştı.

Peter, masasına arkasını dönmüş, tam arkasındaki mini buzdolabına eğilmişti. Küçük bir kutu süt çıkararak buzdolabının üstünde duran pembe-beyaz şekerliğin yanına yerleştirmişti. "Buralarda bir kaşık olacaktı –bekle– işte buldum."

Elektrikli ısıtıcı fokurdayarak suyun kaynadığını gösteriyordu. Maureen, "Servisi ben yaparım," dedi.

Ayağa kalkıp Peter'ın masasından çay kutusunu aldı, başparmağının manikürlü tırnağıyla plastik mührü açtı. İki yuvarlak çay poşeti çıkardı ve birbirine uymayan çay lekeli iki kupaya attı. Kalıplaşmış İrlandalı tipi ve alkol Maureen'e göre dramatik bir biçimde abartılıydı; gerçek İrlanda bağımlılığı buydu.

Maureen hazırlıkları ustaca bitirdi ve buharı tüten kupayı kuzenine vererek masanın karşısındaki sandalyeye oturdu. Bir süre kupası elinde çayını yudumladı. Peter'ın iyi niyetli mavi gözlerini üstünde hissediyordu. Onu görmek için acele ettiği halde nereden başlayacağını bilemiyordu. Sonunda sessizliği bozan yine rahip oldu.

"Peki, geri döndü mü?" diye yavaşça sordu.

Maureen rahatlayarak iç çekti. Böyle anlarda kendisini gerçekten aklı başında olmaktan çok uzak hissediyordu, Peter yanındaydı: Kuzeni, rahip, dostu.

"Evet," diye yanıtladı, alışılmadık derecede anlaşılmaz bir şekilde. "Döndü."

Peter yatağında dönüp duruyor, uyuyamıyordu. Maureen ile yaptıkları konuşma ona belli etmediği kadar rahatsızlık veriyordu. Onun için, hem hayattaki en yakın akrabası olarak hem de manevi danışmanı olarak ayrı ayrı endişeleniyordu. Hayallerin intikam için geri döneceğini biliyordu ve gününü sezerek zamanını kolluyordu.

Maureen Kutsal Topraklar'dan ilk döndüğünde, Kudüs'te gördüğü, kırmızı pelerinli, acı çeken soylu kadının rüyalarıyla tedirgin oluyordu. Rüyaları her zaman aynıydı: Via Dolorosa'daki güruhun içine dalmıştı. Arada sırada, rüyalarında küçük değişiklikler ya da ilgisiz bir ek ayrıntı oluyordu, ama sürekli yoğun umutsuzluk duygusu içeriyorlardı. Peter'ı rahatsız eden, bu canlı yoğunluk, Maureen'in tanımlarındaki gerçeklikti. Kutsal Toprakların tetiklediği şey, Peter Kudüs'ü incelerken kendisinin de yüz yüze geldiği duygu, maddesel değildi. Eskiye ve Tanrısal olana çok yaklaşma duygusuydu.

Kutsal Topraklardan döndükten sonra Maureen, o zamanlar İrlanda'da ders vermekte olan Peter'la birçok uluslararası telefon görüşmesi yapmıştı. Kendinden emin ve bağımsız kuzeni kendi akıl sağlığını sorgulamaya kalkışıyor, rüyaların yoğunluğu ve sıklığı Peter'ı endişelendirmeye başlıyordu. Hemen dikkate alınacağını bildiği için Loyola'ya tayinini istedi ve kuzenine yakın olmak için Los Angeles uçağına atladı.

Dört yıl sonra, düşünceleri ve vicdanıyla boğuşmaya başladı. Maureen'e en iyi ne şekilde yardım edebileceğinden emin değildi. Kilisedeki üst makamlara götürmek istedi ama buna asla razı olmayacağını biliyordu. Peter Katolik geçmişiyle arasında olmasına izin verdiği son bağlantıydı. Ona yalnızca aileden biri olduğu için güveniyordu; bir de hayatı boyunca kendisini hayal kırıklığına uğratmayan tek insandı.

Peter kalkıp oturdu, uykusunun bu gece kaçacağını anlamıştı, ve komodininin çekmecesindeki Marlboro paketini düşünmemeye çalışıyordu. Bu –kesinlikle– kötü alışkanlıktan kurtulmaya çalışmıştı, Cizvit barınağı yerine bir apartman dairesinde yalnız yaşamayı tercih etmesinin nedenlerinden biri de buydu. Ama şu an duyduğu baskı çok fazlaydı ve bu günaha yöneldi. Bir sigara yakarak derin bir nefes çekti ve Maureen'in karşısındaki sorunları düşünmeye başladı.

Minyon ve yürekli Amerikalı kuzeninin her zaman özel bir yanı vardı. Irlanda'ya annesiyle ilk geldiğinde, ağzını yayarak konuşan yedi yaşındaki ürkek ve yalnız bir kızdı. Sekiz yaş büyüğü olan Peter onu kanatları altına almış, köydeki çocuklarla tanıştırmış ve tuhaf aksanlı yeni komşuyla alay eden herkese mor bir göz hediye etmişti.

Ama Maureen'in çevreye uyum sağlaması çok sürmemişti. Irlanda'nın sisleri onu kucakladığında, geçmişte Louisiana'da yaşadığı sarsıntılardan hızla kurtulmuştu. Peter ve kız kardeşlerinin onu götürdüğü, nehrin güzelliğini gösterdikleri ve bataklıktaki gizli tehlikeler hakkında uyardıkları uzun yürüyüşlerde, kendisine kırlarda sığınak bulmuştu. Uzun yaz günleri, ailenin çiftliğinde yetişen yaban böğürtlenlerini toplamak ve güneş batana kadar futbol oynamakla geçiyordu. Zaman geçip de çevrede daha rahat hareket etmeye başlayıp gerçek kişiliğinin ortaya çıkmasına izin verdikçe, yerli çocuklar da onu kabullendiler.

Kilisenin ilk yıllarında doğaüstü bağlamında kullanıldığı için, Peter her zaman karizma sözcüğünün tanımını merak etmişti: *Çekicilik, Tanrı vergisi bir yetenek ya da güç*. Belki de bu sözcük Maureen'e, hiçbirinin aklına, hayaline gelmeyecek kadar, tam anlamıyla ve son derece uygundu. Onunla tartış-

malarının bir günlüğünü tutuyordu, bunu uluslararası telefon konuşmaları yapmaya başladıklarından beri rüyalar hakkında kendi yorumlarıyla birlikte kaydediyordu. Her gün Tanrı'ya yol göstermesi için dua ediyordu –eğer Maureen, Peter'ın giderek rüyalarında gördüğünden daha çok emin olduğu, Çarmıha gerilme dönemi ile ilgili bir görevi yerine getirmek üzere Tanrı tarafından seçilmişse, Yaratıcısının en üst düzeyde yol göstermesine gerek duyuyor demekti. Ve elbette Kilisesi'nin.

Château des Pommes Bleues
Fransa, Languedoc Bölgesi
Ekim 2004

"Marie de Negre, Beklenen için, zamanı geldiğinde seçimini yapacak. Gündönümü zamanında paskalya kuzusundan doğan, yeniden doğuşun kızını. Kutsal kaseyi taşıyan O'na, Kafatasının Kara Gününü gördükten sonra anahtar verilecek. O yeni çoban olacak ve bize Yolu gösterecek."

Lord Bérenger Sinclair, kütüphanesinin cilalı döşemelerini adımladı. Dev boyuttaki taş şömineden çıkan alevler, atalardan kalma paha biçilemez kitap ve el yazmaları koleksiyonu üzerine altın ışıklar düşürüyordu. Dev boyuttaki şöminenin üzerini boydan boya kaplayan camın içinde eski bir sancak asılıydı. Bir zamanlar beyaz olan sararmış kumaş, soluk altın rengi fleur-de-lis[1]'lerle süslenmişti. Bir tela üzerine birleşik isim *Jhesus-Maria* işlenmişti ama ancak bu özel kutsal emanete yaklaşma fırsatını elde edebilen nadir kişiler tarafından görülebiliyordu.

1) Fransız hanedanının sembolü olan zambak çiçeği.

Sinclair, kehaneti hafif İskoç aksanıyla cümledeki "r" harflerini yuvarlayarak, yüksek sesle ve ezberden tekrarlayıp duruyordu. Bérenger bu kehanetin sözlerini ezbere biliyordu; küçük bir çocukken büyükbabasının dizlerinde oturduğu zamanlarda öğrenmişti. O zamanlar bu dizelerin anlamını kavrayamıyordu. Sadece, yazları burada, ailenin büyük Fransız topraklarında geçirdiği zamanlarda, büyükbabasıyla oynadığı bir hafıza oyunuydu.

Özenle hazırlanmış bir soy ağacı önüne gelince adımlarını durdurdu, yüzyıllar boyunca geniş duvarı yerden tavana kadar kaplayacak şekilde çizilmiş bir aile ağacıydı bu. Bérenger'in gösterişli atalarının tarihini gösteren büyük bir duvar resmiydi.

Sinclair ailesinin bu kolu Avrupa'nın en köklülerinden biriydi. Önceleri Saint Clair diye adlandırılan bu aile, 13. yüzyılda anakaradan çıkarılıp İskoçya'ya sığındıklarında, soyadları İngilizceye uygun hale getirilerek şimdiki şeklini almıştı. Bérenger'in ataları İngiliz tarihinin en şanlılarındandı, aralarında İngiliz Kralı I. James ve bu kralın kötü bir ün salmış annesi İskoçya Kraliçesi Mary de vardı.

Nüfuzlu ve sağduyulu Sinclair ailesi İskoçya'daki iç savaşlardan ve politik ayaklanmalardan, ülkenin düzensiz tarihi boyunca tahta karşı ikili oynayarak kurtulmayı başardı. Bérenger'in 20. yüzyılda endüstrinin kaptanlarından olan büyükbabası, Kuzey Denizi Petrol Şirketi'ni kurarak Avrupa'daki en büyük servetlerden birini yapmıştı. Mültimilyarder ve Lordlar Kamarası'nda yer sahibi bir soylu olarak, Alistair Sinclair bir erkeğin isteyebileceği her şeyi elde etmişti. Ama huzursuz ve tatminsizdi, servetinin satın alamayacağı şeyler arıyordu.

Fransa'yı saplantı haline getiren Büyükbaba Alistair, Ar-

ques Köyü'nün dışındaki, Languedoc olarak bilinen engebeli ve gizemli Güneybatı bölgesinde çok büyük bir şato satın almıştı. Yeni evine, sadece o zamanlar yanında olan birkaç kişinin bildiği nedenlerden dolayı "Château des Pommes Bleues"–Mavi Elma Şatosu– adını vermişti.

Languedoc mistisizmle dolu dağlık bir bölgeydi. Gömülü hazinelere ve yüzlerce, hattâ binlerce yıl öncesinden gelen gizemli şövalyelere dair yerel efsaneler dolaşıyordu. Alistair Sinclair, Languedoc folkloruna giderek daha çok aklını takıyor ve bölgeden alabildiği kadar çok arazi satın alarak artan bir hevesle bölgede gömülü olduğuna inandığı hazineyi arıyordu. Aradığı gizli hazinenin altın ya da parayla pek ilgisi yoktu, hepsi Alistair'de zaten fazlasıyla vardı. Kendisi, ailesi ve dünya için çok daha değerli bir şey arıyordu. Yaşı ilerledikçe İskoçya'da daha az zaman geçirmeye başladı. Sadece kırlarda, Languedoc'un kızıl dağlarında mutlu oluyordu. Alistair torununun yazları yanında kalmasında ısrar ediyordu. Sonunda, genç Bérenger'e, bu mistik bölgeye –ve elbette, saplantısına– duyduğu tutkuyu aşılamıştı.

Şimdi kırklarında olan Bérenger Sinclair, bir kez daha büyük kütüphanede dolaşmaya ara verdi. Bu kez büyükbabasının resmi önünde durmuştu. Keskin yüz hatlarına, kıvırcık koyu saçlara ve çarpıcı gözlere baktığında sanki aynaya bakmış gibi oluyordu.

"Ona çok benziyorsunuz, Efendim. Her geçen gün, birçok yönden ona daha çok benziyorsunuz."

Sinclair iri yarı uşağı Roland'a cevap vermek üzere döndü. Bu kadar iri bir adam için alışılmadık derecede hareketliydi ve genellikle havada süzülüyor gibi görünüyordu.

"Bu iyi bir şey mi?" diye sordu Bérenger alaycı bir tavırla.

"Elbette. Mösyö Alistair iyi bir insandı, köylüler tarafından çok sevilirdi. Ayrıca ben ve babam da kendisini çok severdik."

Sinclair hafif bir gülümsemeyle başını salladı. Roland elbette böyle söyleyecekti. Fransız dev, bir Languedoc çocuğuydu. Babası buradaki efsanevi topraklarda kök salmış yerli bir aileden geliyordu ve Alistair'in şatodaki baş kahyasıydı. Roland şatonun topraklarında büyümüştü. Sinclair ailesini ve garip saplantılarını anlıyordu. Babası aniden ölünce, Roland, Château des Pommes Bleues'nün kahyası olarak kolları sıvamıştı. Dünya yüzünde Bérenger Sinclair'in güvendiği çok az kişiden biriydi.

"Eğer söylememde sakınca yoksa holün karşısında çalışıyorduk ve sizi duyduk; ben ve Jean Claude. Kehanetin sözlerini söylediğinizi duyduk." Sinclair'e meraklı bir bakış attı. "Yolunda gitmeyen bir şey mi var?"

Sinclair odanın diğer ucunda büyük bir maun çalışma masasının durduğu tarafa geçti. "Hayır Roland. Her şey yolunda. Aslında, sanırım sonunda işler tamamen doğru bir yola giriyor."

Masanın üstünde duran ciltli kitabı alarak kapağını uşağına gösterdi. Modern, kurmaca olmayan bir kitap kapağıydı. Başlığında:

ONUN HİKÂYESİ yazıyordu. Alt başlıkta ise: TARİHTE EN ÇOK NEFRET EDİLEN KADIN KAHRAMANLARIN SAVUNMASI.

Roland kitaba şaşkınlıkla baktı. "Anlamıyorum."

"Hayır, hayır. Arkasını çevir. Şuna bak. Şu *kadına* bak."

Roland kitabın arkasını çevirerek arka kapaktaki yazarın resmine ve başlığa baktı: YAZAR –MAUREEN PASCHAL.

Yazar, otuzlarında, kızıl saçlı çekici bir kadındı. Fotoğrafı çektirirken ellerini önündeki sandalyeye dayayarak poz vermişti. Sinclair elini kapağın üstünde gezdirdi, yazarın ellerini göstermek üzere durdu. Sağ yüzük parmağında, Kudüs'ten aldığı gezegen desenli yüzük, küçük olmasına rağmen açıkça görülebiliyordu.

Roland irkilerek başını kitaptan kaldırdı. "Sacre bleu."[1]

"Kesinlikle," diye yanıtladı Sinclair. "Belki de Sacre rouge[2] demek daha doğru olur."

Her iki adam da kapının önünde beliren görüntüyle sustular. Pommes Bleues'nün seçkin ve güvenilir üyelerinden Jean Claude de la Motte dostlarına soran gözlerle bakıyordu. "Ne oldu?"

Sinclair, Jean Claude'a gelmesini işaret etti. "Henüz bir şey olmadı. Ama bak bakalım bunun hakkında ne düşüneceksin."

Roland kitabı Jean Claude'a uzatarak arka kapakta yazarın fotoğrafındaki yüzüğü gösterdi.

Jean Claude cebinden okuma gözlüğünü çıkararak neredeyse fısıltıyla konuşmaya başlamadan önce resme bir an dikkatle baktı. "L'attendu? Beklenen?"

Sinclair kıkırdadı. "Evet dostlarım. Bunca yıl sonra sanırım sonunda Çobanımızı bulduk."

---

1) Fransızca "Bu da ne?" anlamına gelen argo terim. "Kutsal Mavi" olarak tercüme edildiğinde Katolik Kilisesi ile ilgili anlamına gelir.
2) Fransızların ünlü kırmızı şarabı. "Kutsal Kırmızı" olarak tercüme edildiğinde Katolik Kilisesi'ne bağlı olmayan asiller anlamına gelir.

"... Peter'ı çocukluğumun ilk yıllarından beri tanırım. Babasıyla babam arkadaşlardı ve Peter da erkek kardeşimin yakın arkadaşıydı. Capernaeum'daki tapınak Simon-Peter'ın babasının evinin yakınlarındaydı ve çocukken bu tapınağı sık sık ziyaret ederdik. Orada, kıyıda oyun oynadığımızı hatırlıyorum. Çocuklardan çok daha küçüktüm ve genellikle yalnız oynardım, ama birbirleriyle güreşirken kahkahalarını hâlâ duyar gibiyim.

Peter daima çocuklar arasında en ciddi olandı. Kardeşi Andrew daha neşeliydi. Yine de gençken aralarında şakalaşırlardı. Easa gittikten sonra Peter ve Andrew bu neşelerini tamamen kaybettiler. Acı çekmemek için neşeliymiş gibi görünenlere tahammülleri yoktu.

Peter ailesinin sorumluluğunu ciddiye alması açısından ağabeyime benzerdi. Büyüyüp yetişkin olduğunda, Yol'u öğretirken de bu sorumluluk duygusunu taşıyordu. Gücü ve öğreticilerin dışında kimsenin anlayamayacağı tek bir amacı vardı –bu yüzden o kadar güvenilirdi. Yine de, Easa'nın ona öğrettiği gibi, Peter kendi içyapısıyla kimsenin anlayamayacağı kadar çok mücadele ediyordu. Sanırım, Yol'un öğretilen şeklini diğerlerinden çok daha çabuk terk etmişti –kendinden daha çok şey vermesi, daha çok iç değişim geçirmesi gerekiyordu. Peter yanlış anlaşılacak ve bazıları ona hasta damgası vuracaktır. Ama ben böyle düşünmüyorum.

Peter'ı sevdim ve ona güvendim. En büyük oğlumla bir tuttum."

MECDELLİ MERYEM'İN ARQUES İNCİLİ
HAVARİLER KİTABI

Üçüncü Bölüm

McLean, Virginia
Mart 2005

McLean, Virginia karma bir şehirdir, politika ve kenar mahallelerin garip bir karışımıdır. Beltway'in dışında CIA merkezinden geçip Amerika'daki en büyük ve en itibarlı alışveriş merkezlerinden biri olan Tyson's Corner'a giden kısa bir araba yolu vardır. McLean, maneviyatın güçlü olduğu bir taşra merkezi olarak tanınmaz. En azından, birçok kişi öyle tanımaz.

Maureen Paschal, kiraladığı Ford Taurus'u McLean Ritz Carlton'un uzun yolunda sürerken kutsal meselelere en küçük bir ilgisi bile yoktu. Yarın sabahın programı hazırdı: Kadın Yazarlar Doğu Derneği kahvaltısı için erken kalkacak, ardından Tyson's Corner'daki büyük bir mağazada boy gösterip kitaplarını imzalayacaktı.

Bu da Maureen'e Cumartesi öğleden sonrasının çoğunu kendine ayırma olanağı verecekti. Bu harikaydı. Yeni bir yere her gittiğinde yaptığı gibi araştırmaya çıkacaktı. Bulunduğu yerin küçük ya da taşra olması bir şeyi değiştirmiyordu; eğer Maureen oraya daha önce gitmemişse, çekici buluyordu. Hiçbir zaman taçtaki mücevheri bulmakta zorluk çekmemiş-

ti, yani hatıralarını eşsiz kılan, bulunduğu yere has özelliği. Yarın da McLean'ınkini bulacaktı.

Otele girişi kolay oldu; yayıncısı bütün ayarlamaları yapmış ve Maureen'e de sadece formu imzalayıp anahtarı almak kalmıştı. Sonra asansörle, ayırtılmış odasına çıkmıştı. Elbiselerinin daha fazla buruşmaması için derhal bavullarını açmış ve yerleşmişti.

Maureen lüks otelleri severdi; herkes sever, diye düşündü, ama kendisi böyle bir otelde kaldığında çocuk gibi olurdu. Odadaki konforu dikkatle inceledi, minibardakilere baktı, banyo kapısının arkasındaki gösterişli bornozu kontrol etti ve tuvaletin yanındaki dahili telefonu görünce gülümsedi.

Bu küçük zevklerin keyfini çıkarmak için asla yorgun olmamaya yemin etti. Belki de tutumlu yaşamak zorunda kaldığı onca yıl, araştırmalarına harcadıklarından kalanla ancak şehriye çorbası, meyveli tart ve fıstık ezmeli sandviç yiyebildiği dönem, artık bitmişti. O dönem, hayatın sunmaya başladığı güzelliklerden tat almasına yardımcı olmuştu.

Geniş odaya göz gezdirdiğinde hafif bir pişmanlık duygusuna kapıldı. Son zamanlardaki bütün o başarılarına karşın bunları paylaşabileceği kimse yoktu. Yalnızdı, her zaman da yalnız olmuştu ve belki bundan sonra hep yalnız olacaktı...

Maureen derhal kendine acımayı bıraktı ve zihnini böyle sıkıcı düşüncelerden uzaklaştırmak için en iyi oyalanma yolunu buldu. Amerika'daki en umut verici alışverişlerden bazıları kapının dışında onu bekliyordu. Çantasını alarak kredi kartlarını ikişer kere kontrol etti ve Tyson's Corner kültürünün keyfini sürmeye çıktı.

Kadın Yazarlar Doğu Derneği kahvaltılarını McLean Ritz Carlton'un konferans salonunda yedi. Maureen her zamanki üniformasını giymişti; muhafazakar bir döpiyes, altına yüksek topuklu ayakkabılar ve üstüne şöyle bir sıktığı Chanel No.5. Tam 9.00'da salona geldi ve kahvaltı istemeyerek bir demlik İrlanda Çayı ısmarladı. Soru-Cevap oturumlarından önce bir şey yemek Maureen'e göre iyi bir fikir değildi. Midesi bulanırdı.

Toplantının başkanı olan harika kadın, haftalardır toplantı hazırlığı nedeniyle görüştüğü arkadaşı Jenna Rosenberg olduğu için, Maureen bu sabah her zamankinden daha az gergindi. Öncelikle ve en önemlisi, Jenna, Maureen'in çalışmalarına hayrandı ve sık sık alıntılar yapıyordu. Tek başına bu bile Maureen'i kazanmasına yeterdi. Ayrıca, Maureen'in mikrofon kullanmak zorunda kalmaması için toplantı salonu küçük masalar bir araya toplanarak düzenlenmişti.

Jenna, belirli ve önemli bir soru ile soru-cevap oturumunu kendisi başlattı.

"Bu kitabı yazmak için nereden ilham aldınız?"

Maureen fincanını bırakarak yanıtladı.

"Bir zamanlar, eski İngiliz tarih yazılarının, kadınların ruhu olmadığına inanan bir keşişler mezhebi tarafından tercüme edildiğini okumuştum. Bütün kötülüğün kaynağının kadınlar olduğuna inanıyorlardı. Bu keşişler, Kral Arthur ve Camelot olduğuna inandığımız yerin efsanesini ilk değiştirenlerdi. Guinevere, güçlü bir savaşçı kraliçeden çok entrikacı bir kadın olarak tanıtıldı. Morgan le Fey, efsanenin başlan-

gıcında olduğu gibi bir ulusun ruhani lideri olmaktan çok, Arthur'u ensest ilişkilerle aldatan kötü yürekli kız kardeşi haline geldi.

Bu anlayış beni derinden sarstı ve şu soruyu sormama neden oldu: Tarihteki diğer kadın portreleri de böyle son derece sapkın bir önyargıyla mı yazılmışlardı? Açıkçası, bu perspektif tarih boyunca uzanmaktadır. Bu haksızlığa uğramış olabilecek kadınları düşünmeye başladım ve araştırmalarım buradan devam etti."

Jenna soruların masalarda dolaşmasına izin verdi. Feminist edebiyat üzerine birkaç tartışma ve yayın eşitliği konusundan sonraki soru ipek bluzunun üzerinden altın bir haç sarkan genç bir kadından geldi.

"Geleneksel ortamda yetişmiş olanlar için, Mecdelli Meryem'le ilgili bölüm insanın gözlerini yerinden uğratacak türdendi. Bir fahişeden, düşük bir kadından çok farklı bir kadın anlatıyorsunuz. Ama hâlâ buna katılabileceğimden emin değilim."

Maureen kendi anlayışını dile getirmeden önce anladığını belirtecek şekilde başını salladı. "Vatikan bile Mecdelli Meryem'in bir fahişe olmadığını ve artık Pazar vaazlarında bu yalanın anlatılmaması gerektiğini kabul etti. Vatikan, Meryem'in Luka'nın İncili'nde anlatıldığı gibi düşük bir kadın olmadığını ve Papa Büyük Gregory'nin bu hikayeyi Karanlık Çağlar'daki amaçlarına hizmet etmesi için uydurduğunu resmen ilan edeli otuz yıldan fazla oldu. Ama iki bin yıllık bir kamuoyunun değiştirilmesi zordur. 1960'lı yıllarda Vatikan'ın bu yanlışlığı kabul etmesi gerçekten bir gazetenin arka sayfasında gömülü kalan bir düzeltmeden daha etkili olmamıştır. Açıktır ki, Mecdelli Meryem yanlış anlaşılan kadınların anası, tarih

yazarları tarafından kasten ve tamamen değiştirilip karalanmış ilk önemli kadın olmuştur. İsa'nın yakın bir mürididir, kendi haklarını savunan bir havari olduğu tartışmaya açıktır. Yine de, neredeyse bütün İncillerden çıkarılmıştır."

Jenna, konudan heyecan duyarak, araya girdi. "Ama günümüzde Mecdelli Meryem hakkında çok fazla kuram var, örneğin İsa'yla yakın bir ilişkisi olduğu şeklinde."

Önceki soruyu soran haçlı kadın ürkmüştü, ama Jenna sözlerine devam etti. "Kitabınızdaki hiçbir konuya değinmediniz. Bu kuramlar hakkında ne düşündüğünüzü merak ediyorum."

"Onlara değinmiyorum, çünkü bu iddiaları destekleyecek herhangi bir kanıt bulunduğuna inanmıyorum. Bir sürü renkli ve hevesli düşünce, ama kanıtları yok. Sınır ötesindeki din bilimciler bunlara katılıyor. Kendine saygısı olan bir gazeteci olarak, gerçek diye ortaya koyduğum ve adımı vererek yayınladığım hiçbir şeyden tamamen rahatlık duymam. Yine de, İsa ile Mecdelli Meryem arasında yakın bir ilişki olabileceğini gösteren resmi bazı belgeler olduğunu söyleyebilirim. 1945 yılında Mısır'da bulunan bir İncil, 'Kurtarıcının yoldaşı Mecdelli Meryem'dir. O'nu bütün havarilerinden daha çok sevmekte ve genellikle ağzından öpmekteydi,' demektedir.

'Elbette bu İnciller Kilise yetkilileri tarafından sorgulanmaktaydı ve bildiğimiz kadarıyla Ulusal Soruşturma'nın birinci yüzyıl uyarlaması olabilirler. Sanırım burada dikkatli ilerlemek önemlidir, o nedenle emin olduğum şeyi yazdım. Ve eminim ki Mecdelli Meryem bir fahişe değildi, İsa'nın önemli müritlerinden biriydi. Yeniden dirilen Efendimiz ilk kez ona görünerek onu kutsadıysa belki de en önemli kişidir. Bundan da öte, İsa'nın hayatındaki rolünü tartışacak değilim. Bu sorumsuzluk olur."

Maureen soruyu her zamanki gibi güvenle yanıtlamıştı. Ama daima Mecdelli'nin yıkılma nedeninin, belki de Efendimize çok yakın olması ve bu durumun, sonraları itibarını zedelemeye uğraşan erkek havariler arasında kıskançlık yaratması olduğu tartışmalıydı. Aziz Peter açıkça Meryem'i küçümsüyordu ve Mısır'da bulunan ikinci yüzyıl belgelerine dayanarak, Gnostik İncillerde azarlamayı ihmal etmemişti. Aziz Paul'ün daha sonraları yazdığı yazılarda İsa'nın hayatında kadınların önemine dair bütün belgeleri metodik olarak ortadan kaldırdığı görülmekteydi.

Maureen sonuçta, Aziz Paul doktrinini yerle bir edecek kadar çok araştırma yapmıştı. Müritten havariye dönüşen Paul, İsa'dan felsefi ve edebi yönlerden uzak olmasına ve Kurtarıcının kendi seçtiği müritleri ve ailesine rağmen, Hıristiyan düşüncesini kendi gözlemlerine göre şekillendirmişti. İsa'nın öğretileri hakkında birinci elden bilgisi yoktu. Böylesine kadın düşmanı ve politik çıkarlarını gözeten bir "havari"nin Mecdelli Meryem'i İsa'nın en sadık hizmetkarı olarak ölümsüzleştirmesi beklenemezdi.

Maureen, tarihte hakarete uğramış kadınların temel örneği, yanlış anlaşılanların anası olarak gördüğü Mecdelli Meryem'in öcünü almaya kararlıydı. Hikayesi, şeklen olmasa da özü bakımından, Maureen'in *Onun Hikayesi*'nde savunmak üzere seçtiği kadınlarda tekrarlanmıştı. Ama Maureen için Mecdelli Meryem bölümlerini kanıtlanabilir akademik kuramlara olabildiğince yakın tutmak önemliydi. "Yeniçağ" ya da diğer asılsız hipotezlerden Meryem'in İsa'yla ilişkisi hakkındaki herhangi bir ipucu, araştırmasının geri kalanını geçersiz kılacak ve güvenilirliğini zedeleyecekti. Böyle bir risk almamak için hayatında ve çalışmalarında çok dikkatli dav-

ranıyordu. İçgüdülerine rağmen, Maureen, Mecdelli Meryem hakkındaki bütün alternatif kuramları reddetmiş, tartışmasız gerçeklere tutunmayı tercih etmişti.

Bu kararı verdikten kısa bir süre sonra, rüyaları gerçekçi hale gelmişti.

●

Sağ eline şiddetli bir kramp girmişti ve yüzü sürekli gülümsemekten çatlayacak gibiydi, ama Maureen çalışmaya devam etti. Kitapçı dükkanındaki görüşmeler, yirmi dakika ara dahil olmak üzere, iki saat olarak programlanmıştı. Şimdi üçüncü saatine girmiş ama hiç ara vermemişti. Son müşteriyi de memnun edene kadar imzalamaya devam etmeye kararlıydı. Maureen asla potansiyel bir okuyucuyu geri çevirmezdi. Rüyasını gerçeğe dönüştüren kitap alıcılarını küçümsemezdi.

Bugün kalabalıkta makul sayıda erkek olduğunu görmekten memnundu. Kitabının konusu çok sayıda kadın okuyucuyu garanti ediyordu ama açık fikirli ve sağduyulu olan herkese hitap edecek şekilde yazmış olduğunu umuyordu. Birincil hedefi, erkek tarihçilerin, zamanın ve hem politik hem de dini çevreler tarafından güçlü bir şekilde belirlenen seçici bir şekilde tarihi yazıya dökenlerin arkasındaki desteği sonuna kadar sürdüren araştırmaların kurbanı olan güçlü kadınlara yapılan yanlışların intikamını almaktı. Cinsiyet ikinci planda geliyordu.

Bunu, yakın zamanda, *Fransız Devrimi'nin egemenlik hesaplaşması devrimciler tarafından yazıldığı için,* Marie Antoinette'i belki de bu sosyo-politik kuramın en açık örneği olarak verdiği, bir televizyon programında da açıklamıştı. Ku-

şatma altındaki kraliçe, Fransız monarşisinin aşırılıklarıyla suçlanıyordu; oysa kraliçenin bu geleneklerin oluşmasıyla hiçbir ilgisi yoktu. Marie Antoinette, aslında, Avusturya'dan genç veliahdın, yani gelecekteki XVI. Louis'nin, nişanlısı olarak geldiğinde Fransız aristokrasisinin uygulamalarını miras almıştı. Bu Avusturyalı İmparatoriçe, Büyük Maria Theresa'nın kızı olmasına rağmen, saltanatın savurganlığını ve şımarıklığını asla uygulamamıştı (oysa ki savurganlığı ve şımarıklığı ile ünlü olan Avusturya İmparatoriçesi Büyük Maria Theresa'mn kızıydı). Bu Avusturya İmparatoriçesi, aksine, Marie Antoinette dahil birçok kız evladı katı disiplin altında yetiştiren, onun pozisyonundaki bir kadın için, dikkat çekecek kadar asık yüzlü ve tutumlu bir kadındı. Tahtın varisinin nişanlısı, kendini kabul ettirebilmek için olabildiğince hızlı bir şekilde Fransız âdetlerine uyum sağlamak zorundaydı.

Fransız savurganlığının büyük anıtı olan Versailles Sarayı, daha Marie Antoinette doğmadan yıllar önce inşa edilmiş olmasına rağmen, *onun* efsanevi açgözlülüğünün önemli bir anıtı haline gelmişti. "Köylüler açlıktan ölüyor; yiyecek ekmekleri yok" sözüne verdiği ünlü cevap, aslında Avusturyalı genç kız Fransa'ya gelmeden çok önce ölmüş, asilzadelerle düşüp kalkan bir fahişeye aitti. Yine de bugüne kadar "Öyleyse pasta yesinler" sözü devrimin savaş narası olarak kabul edilmiştir. Bu bir tek cümleyle, Terör Dönemi ve bütün dökülen kanlarla Bastille'den yayılan şiddet haklılık kazanmıştır.

Ve hayatı trajik bir şekilde biten Marie Antoinette bu uğursuz cümleyi asla söylememiştir.

Maureen, Fransa'nın kötü kaderli Kraliçesine olağanüstü bir sempati besliyordu. Geldiği günden başlayarak yabancı olduğu için nefret toplayan Marie Antoinette hain ve keskin

bir ırkçılığın kurbanı olmuştu. 18. yüzyılın kökten etnik merkezci Fransız soylularına, olumsuz bütün politik ve sosyal koşulları Avusturya doğumlu kraliçelerine bağlamak akla yakın geliyordu. Maureen, Fransa'ya yaptığı araştırma gezisinde, bu genel kanı karşısında şaşkına dönmüştü; Versailles'daki İngilizce konuşan tur rehberleri başları kesilen hükümdarlardan zehir saçarak söz ediyor, Marie Antoinette'i birçok çirkin suçlama karşısında temize çıkaracak tarihsel gerçekleri görmezden geliyorlardı. Üstelik bütün bunları, zavallı kadının neredeyse iki yüzyıl önce acımasızca katledilmiş olduğu gerçeğine rağmen yapıyorlardı.

Versailles'a ilk gezisi Maureen'i araştırmasına devam etmeye teşvik etmişti. Kraliçeyi kendi ülkesinin bakış açısıyla incelemek amacıyla, 18. yüzyıl Fransasının en akademik niteliklere sahip kalemlerinden sayısız kitabı dikkatle okumuştu. Genel manzara, kabul edilen karikatüre göre pek de dramatik olmayan farklılıklar gösteriyordu: Kraliçe sığ, kendine düşkün ve pek de zeki olmayan bir kadındı. Maureen bu portreyi reddetti. Ya anne olarak Marie Antoinette; ölen küçük kızının yasını tutan ve daha sonra oğlunu da kaybeden acılı kadın? Sonra eş olarak Marie vardı, ünlü politik satranç tahtasında bir eşya gibi takas edilen ve yabancı bir ülkede bir yabancıyla evlenen, sonuçta da kocasının önce ailesi, sonra ulusu tarafından kabul görmeyen on dört yaşındaki bir kız çocuğu. Son olarak da, en çok sevdikleri onun adına katledilirken tutsak olarak bekleyen günah keçisi Marie. Marie'nin en yakın arkadaşı Prenses Lamballe bir kalabalık tarafından gerçekten lime lime edilmişti, bedeninin parçaları ve çeşitli organları mızrakların ucuna takılarak Marie'nin hücre penceresinin önünden defalarca geçirilmişti.

Maureen tarihin en hor görülen hükümdarlarından birinin sempatik ama yine de tamamen gerçekçi portresini çizmeye karar vermişti. Sonuç etkileyiciydi, *Onun Hikayesi*'nin bir bölümü büyük ölçüde dikkat çekmiş ve üzerinde çok tartışılmıştı.

Ama Marie çok tartışılmasına rağmen, her zaman Mecdelli Meryem'in yanında ikinci olacaktı.

Maureen'in önünde duran hayat dolu sarışınla tartıştığı, Mecdelli Meryem'in doğaüstü çekimiydi.

Kadın, "McLean'in Mecdelli Meryem'in müritleri için kutsal bir yer sayıldığını biliyor muydunuz?" diye aniden sordu.

Maureen konuşmak üzere ağzını açtı ama kekelemeye başlamadan kapattı, "Hayır, bu konuda bir şey bilmiyorum." Ufukta garip bir şey gördüğünde her yanını sarsan elektrikli çarpıntı yine başlıyordu. Amerikan alışveriş merkezinin flüoresan ışıkları altındayken bile çarpıntının yine geldiğini hissedebiliyordu. Maureen derin bir nefes alarak kendini toparladı, "Tamam, vazgeçtim. *McLean, Virginia*'nın Mecdelli Meryem'le ne gibi bir ilgisi var?"

Kadın Maureen'e bir kartvizit uzattı. "McLean'de olduğunuz süre içinde boş zamanınız olur mu bilmiyorum, ama olursa lütfen gelip beni görün." Kartvizitin üstünde "Kutsal Işık Kitabevi, Rachel Martel, dükkan sahibi" yazıyordu.

Maureen'in Rachel olduğunu düşündüğü kadın, "Böyle bir şey değil, tabii," dedi, büyük kitap tezgahlarını göstererek. "Ama sanırım size ilginç gelecek birkaç kitabımız var. Yerel halktan birilerinin yazıp bastırdığı kitaplar. Meryem hakkında. Bizim Meryem'imiz."

Maureen yeniden yutkundu, kadının kesinlikle Rachel Martel olduğuna kanaat getirmişti, sonra Kutsal Işık'ın ne tarafta olduğunu sordu.

Maureen'in solundan ihtiyatlı bir öksürük sesi geldi. Başını kaldırıp baktığında mağaza müdürünün sıranın yürümesi gerektiğini işaret ettiğini gördü. Maureen Rachel'a dönmeden önce ona şöyle bir baktı.

"Bu akşamüstü orada olma şansınız var mı? Tek boş zamanım bu."

"Elbette olurum. Ana yoldan sadece birkaç mil aşağıdayım, McLean o kadar da büyük bir yer değil, kolay bulursunuz. Iyice tarif etmemi isterseniz gelmeden önce arayın. İmza için teşekkürler, tekrar görüşeceğimizi umuyorum."

Maureen kadının masadan ayrılışını izlerken mağaza müdürüne baktı. Yavaşça, "Sanırım bunca şeyden sonra ara vermeye ihtiyacım var," dedi.

Paris –1. Arrondissement
Caveau des Mousquetaires
Mart 2005

Antik binanın penceresiz taş bodrumu en baştan beri Üç Silahşorler Mağarası olarak biliniyordu. Büyük müze Fransa Kralı'nın evi olduğu günlerde bile Louvre'a yakınlığı ona stratejik bir önem katıyordu, modern çağda da bu gerçek değişmemişti. Bu gizli yer Alexandre Dumas'nın ünlü eserinde tanıttığı kişilerin adıyla anılıyordu. Dumas romanındaki kahramanları gerçek görevleri olan gerçek kişilerden esinlenmişti. Bu oda, alçak Kardinal Richelieu kraliçenin muhafızlarını yeraltına sürdükten sonra, muhafızların gizli buluşma yerlerinden biri olmuştu. Gerçekte Silahşorlerin korumaya yemin ettikleri Fransa Kralı değil, kraliçesiydi. Avusturyalı Anne, kocasınınkinden çok daha eski ve asil bir kanbağına sahip ataların torunuydu.

Dumas, bu kutsal yerin düşman eline geçtiğini bilseydi kuşkusuz mezarında titrerdi. Bu gece, mağara başka bir gizli kardeşliğin buluşma yeriydi. Mağaranın içindeki grup yalnızca Silahşorlerden 1500 yıl önceye gitmiyor, aynı zamanda görevleri için kanları üstüne ettikleri yemine karşı çıkıyordu.

İki düzine mumla aydınlanan mağaranın duvarında oynaşan gölgeler, pelerinli adamların siluetlerini açığa çıkarıyordu. Eski bir dikdörtgen masanın etrafında, yüzleri karanlık ve aydınlığın etkileşimini sergileyerek duruyorlardı. Loş ışıkta hiçbirinin özelliği ayırt edilmezken, birliklerinin özel amblemi her birinin üzerinde görülebiliyordu; boyunlarına sıkıca bağladıkları kan kırmızısı bir şerit.

Fısıltılı sesler çeşitli aksanlara aitti: İngiliz, Fransız, İtalyan ve Amerikan. Liderleri masanın başındaki yerini aldığında hepsi sustular. Önündeki altın filigran tabak içinde, mum ışığında parlayan cilalı bir insan kafatası duruyordu. Kafatasının bir yanında aynı altın spirallerle bezenmiş, tabaktakilere uygun mücevherlerle kaplı bir kupa vardı. Kafatasının diğer yanında ise, elde oyulmuş tahta bir haç, İsa'nın görüntüsü aşağı gelecek şekilde masanın üstünde duruyordu.

Liderleri kırmızı koyu sıvıyla dolu altın kupayı kaldırmadan önce kafatasına saygıyla dokundu. İngilizceyi Oxford aksanıyla konuşuyordu.

"Erdemlilik Öğreticisi'nin kanı."

Kupayı solundaki kardeşine geçirmeden önce yavaşça içti. Adam başını eğip kupayı aldı, aynı sözü anadili olan Fransızcada söyleyerek içti. Birliğin bütün üyeleri bu ayini kendi dillerinde konuşarak tekrarladılar; ta ki kupa tekrar masanın başına dönene kadar.

Liderleri kupayı nazikçe önüne bıraktı. Sonra, tabağı kal-

dırdı ve kafatasının kaş hizasını saygıyla öptü. Kupada yaptığı gibi kafatasını da soluna geçirdi ve kardeşliğin bütün üyeleri aynı hareketleri tekrarladı. Ayinin bu bölümü mutlak bir sessizlik içinde geçiyordu, sanki sözlerle kutsallığı bozulacaktı.

Kafatası ibadet edenlerin tamamını dolaştı, liderde kaldı. Lider, tabağı "İlk. Tek." sözleriyle ve gösterişli hareketlerle masaya koymadan önce havaya kaldırdı.

Bir an sustu, sonra tahta haçı aldı.

Çarmıha gerilme görüntüsü kendisine bakacak şekilde çevirerek haçı göz hizasına kaldırdı ve İsa Mesih'in suratına şiddetli bir tokat attı.

"... Sarah-Tamar sık sık geliyor ve ben yazarken hatıralarımı okuyor. Bana henüz Peter ve inkarı olarak bilinen konu hakkında açıklama yapmadığımı hatırlattı.

Onu şiddetle eleştiren ve ona "Peter In Gallicantu" –İnkarcı Peter– adını takanlar oldu, ama bu haksızlık. Bu hükmü verenlerin bilmediği şu ki, Peter, Easa'nın isteklerini yerine getirmekten başka bir şey yapmadı. Bana, bazı müritlerin Peter'ın Easa'nın kehanetine uyduğunu söyledikleri anlatıldı. Easa'nın Peter'a "beni inkar edeceksin" dediği ve Peter'ın da "hayır, etmeyeceğim," dediği.

Gerçek bu. Easa, Peter'a, kendisini inkar etmesini emretti. Bu bir kehanet değildi. Bir emirdi. Easa kötü bir şey olursa, güvende olmak için, bütün güvenilir müritleri arasında Peter'a ihtiyacı olacağını biliyordu. Peter'ın azmiyle, öğretileri, Easa'nın her zaman hayal ettiği gibi, bütün dünyada yayılmaya devam edecekti. Ve böylece Easa ona "beni inkar edeceksin" dedi ama Peter o azap içinde "hayır, edemem," dedi.

Ama Easa sözlerine devam etti, "beni inkar etmelisin ki güvende kalabilesin ve böylece Yol'un öğretileri devam edebilsin."

Peter'ın "inkarının" gerçeği budur. Öğreticisinin emirlerine uyduğuna göre asla bir inkar değildir. Bundan eminim, çünkü oradaydım ve şahit oldum."

MECDELLİ MERYEM'İN ARQUES İNCİLİ
HAVARİLER KİTABI

Dördüncü Bölüm

McLean, Virginia
Mart 2005

McLean'in ana caddesinde araba süren Maureen'in nabzı anormal hızlı atıyordu. Kadının garip davetine tamamen hazırlıksızdı, ama aynı zamanda çok da heyecan duyuyordu. Her zaman böyle olmuştu; garipliklerle ve genellikle yoğun olaylarla, etkisi sonsuza dek sürecek olağanüstü rastlantılarla bağlantılı bir hayatı vardı. Bu da doğaüstü olaylardan biri miydi yoksa? Mecdelli Meryem'le ilgili olabilecek her açıklamaya karşı özel bir merakı vardı. Merak? Yeterince güçlü bir kelime değil. Saplantı? Daha doğru.

Mecdelli Meryem efsanesiyle bağlantısı, *Onun Hikayesi* için araştırmalara ilk başladığı zamanlardan beri hayatında etkili bir güç olmuştu. Kudüs'teki o ilk hayalden beri Maureen, Mecdelli Meryem'in etten kemikten bir insan olduğu hissine iyice kapılmıştı, neredeyse arkadaşı gibiydi. Kitabının son taslağı üzerinde çalışırken, basının karalamalarına uğramış bir arkadaşını koruyor gibi hissetmişti. Meryem'le ilişkisi çok gerçekti. Ya da belki gerçeküstü demek daha doğru olurdu.

Ön kısmında, içinde çeşitli tasvirlerde ve neredeyse her boyda melekler sergilenen geniş bir vitrin camı olmasına rağ-

men, Kutsal Işık Kitabevi küçük bir dükkandı. Çocuk melekleri tasvir eden son moda sanat eserleriyle dolu dükkanda, melekler hakkında kitaplar, melek figürleri ve bir sürü pırıltılı kristal vardı. Maureen, Rachel'ın da melek gibi göründüğünü düşündü: tatlı bir yüzü çevreleyen sapsarı bukleler, hafif bir tombulluk. Hattâ o gün, daha önce kitabını imzalatırken, iki parçalı, dökümlü, beyaz bürümcük bir kıyafet giymişti.

Kapıyı itip vitrinin daha geniş bir şekli olan dükkana girdiğinde çanların melodik çınlaması Maureen'in gelişini bildirmişti. Rachel Martel tezgahın arkasında eğilmiş, tutturulmuş camekanda müşterinin istediği bir takıyı bulmaya çalışıyordu. "Bu mu?" diye on sekiz ya da on dokuz yaşlarındaki genç kıza soruyordu.

"Evet, işte bu," kız kristalin içindeki gümüşlü taş lavanta setini incelemek üzere uzanıyordu. "Ametist, değil mi?"

"Aslında ametrin," diye düzeltti Rachel. Kapı çanının çalma nedeninin Maureen olduğunu yeni fark etmişti, müşterisiyle konuşmasına devam etmeden önce çabuk bir "hemen geliyorum" gülücüğü yolladı. "Ametrin, içinde sitrin bulunan ametisttir. İşte, ışığa doğru tutarsan, içindeki harika altın noktayı görebilirsin."

Genç müşterisi kristale ışıkta yan yan bakıyordu. "Çok hoş," diye bağırdı. "Ama bana ametiste ihtiyacım olduğu söylendi. Bu da aynı işi görür mü?"

"Evet, hattâ daha fazlasını," diyerek sabırla gülümsedi Rachel. "Ametist'in maneviyatını güçlendirdiğine inanılır, sitrin ise fiziksel bedende duyguları dengelemek için iyidir. Hepsini bir arada düşünürsek, oldukça etkili bir birleşim. Ama burada saf ametist de var, eğer istersen."

Maureen alışverişi yarım yamalak dinliyordu. Kesinlikle

Rachel'ın sözünü ettiği kitapları daha çok merak ediyordu. Kitap rafları konuya göre sınıflandırılmış görünüyordu. Raflara çabucak bir göz attı. Amerikan Yerlileriyle ilgili ciltler, daha az sarsıntı yaşadığı bir zaman olsa Maureen'in üzerinde duracağı bir Kelt bölümü ve her yerde rastlanan türden melek bölümü.

Meleklerin sağında Hıristiyan düşünce hakkında bazı kitaplar vardı. *A-ha, yaklaşıyor olmalıyım.* Etrafa bakmaya devam etti ve aniden durdu. Orada, üstü kalın siyah harflerle yazılı beyaz bir cilt vardı: MECDELLİ.

"Görüyorum ki ben olmadan da her şeyi gayet güzel buluyorsunuz!"

Maureen yerinde sıçradı; Rachel'ın arkasından geldiğini duymamıştı. Genç müşteri, içinde seçtiği kristal olan küçük mavi-beyaz çantayı sıkı sıkı tutarak dükkandan çıkarken çanları çınlattı.

"Size sözünü ettiğim kitaplardan biri bu. Diğerleri gerçekten daha çok el kitabına benziyor. İşte, buna bakmanız gerektiğini düşünüyorum."

Rachel, göz hizasındaki raftan, broşürden pek de kalın olmayan ince bir el kitabı çıkardı. Kitap pembeydi ve bir bilgisayarda hazırlanmışa benziyordu. Üstünde, 24 puntoluk Times New Roman karakteriyle, *McLean'deki Meryem* yazıyordu.

"Hangi Meryem bu?" diye sordu Maureen. Kitabını yazarken, sonunda Mecdelli Meryem'e değil, Bakire Meryem'e değindiklerini anlayana kadar birçok ilginç araştırma keşfettiğini sanmıştı.

"*Sizin* Meryem'iniz," dedi Rachel bilgiç bir gülümsemeyle.

Maureen kadına yarım bir gülümsemeyle karşılık verdi. *Benim Meryem'im, elbette.* Kendisi de böyle hissetmeye başlıyordu.

"Bunu belirtmesine gerek yok, çünkü yerli halktan biri tarafından yazıldı. McLean'deki ruhani topluluk, sözü edilenin Mecdelli Meryem olduğunu bilir. Daha önce de söylediğim gibi, burada kendi müritleri vardır."

Rachel, kuşaklar boyunca, bu küçük Virginia kasabası sakinlerinin ruhani hayaller bildirdiklerini açıklamaya devam etti. "Son yüzyılda, İsa bu bölgede, yüze yakın belgelenmiş olayda görüldü. Garip olan şu ki, genellikle yolun kenarında durduğu görüldü –ana yolun– yani buraya gelirken kullandığınız yolun. Hayallerin birkaçında İsa, ana yoldan da görüldüğü gibi, çarmıhın üzerindeydi. Şimdilerde, hayallerin bazılarında, İsa yanında bir kadınla yürüyormuş. Kadın, defalarca, uzun saçlı minyon biri olarak tarif edildi."

Rachel el kitabının sayfalarını çevirerek Maureen'e çeşitli bölümler gösterdi. "Bunun gibi bir hayal 20. yüzyılın başlarında belgelenmiş; gören kadının adı Gwendolyn Maddox ve arka bahçesinin her yanında ortaya çıkmış. İsa'nın yanındaki kadının Mecdelli Meryem olduğuna ısrar etti ama bölge papazı görülen hayalin İsa ve *Bakire* Meryem'e ait olduğunda ısrarcıydı. Sanırım eğer *Bakire Meryem'i* görseydiniz daha çok Vatikan özelliği görürdünüz. Ama yaşlı Gwen sözünden dönmüyordu. O, Mecdelli Meryem'di. Nasıl anladığını bilmiyordu ama anlamıştı. Gwen ayrıca, hayalin, ileri derecedeki eklem romatizmasını tamamen iyileştirdiğini de iddia ediyordu. İşte o zaman bir türbe yaptırarak bahçesini halkın ziyaretine açtı. Bugün, yerli halk iyileşmek için hâlâ Mecdelli Meryem'e dua eder."

"Gwen'in torunlarından hiç kimsenin, bildiğim kadarıyla kalıtsal olan eklem romatizmasına yakalanmamış olması etkileyici. Bunun için özellikle teşekkür borçluyum, tıpkı annem ve büyükannem gibi. Ben Gwendolyn'in torununun torunuyum."

Maureen elindeki kitapçığa baktı. *McLean'deki Meryem* broşürünün altındaki küçük yazıyı gözden kaçırmıştı. *Yazan Rachel Maddox Martel.*

Rachel kitapçığı Maureen'e verdi. "Alın, bu size hediyem olsun. Gwen'in hikayesini ve hayaller hakkında bazı ayrıntıları içeriyor. Şimdi de bu kitaba bakalım." Rachel üstünde koyu siyah harflerle MECDELLl yazan büyük beyaz cildi işaret etti, "Bu kitap da bir McLean yerlisi tarafından yazıldı. Yazarı yerel Meryem hayallerini araştırmak için çok zaman harcadı, ama aynı zamanda da büyük ölçüde genel araştırma yaptı. Bu kitap gerçekten Mecdelli teorileri üzerinde bir diziyi devam ettiriyor ve diyebilirim ki bazıları benim için bile biraz çılgınca. Ama etkileyici bir kitap ve başka hiçbir yerde bulamazsınız çünkü hiç dağıtımı yapılmadı."

"Elbette bunu alacağım," dedi Maureen dalgın dalgın. Aklı aynı anda birçok yerdeydi. "Sizce neden McLean? Yani, Amerika'da bunca yer varken, neden buraya geldi?"

Rachel gülümsedi ve omuzlarını silkti. "Buna bir cevabım yok. Belki Amerika'nın başka yerlerinde de benzer olaylar oluyordur, ama insanlar bunu kimseyle paylaşmıyordur. Belki de bu bölgenin bir özelliği vardır. Bildiğim şu: Mecdelli Meryem'in hayatına ruhani bir ilgi duyanların yolu sonunda McLean'a çıkıyor, er ya da geç. Bu dükkana onun hakkında bazı kitapları aramaya o kadar çok kişi geldi ki. Ve sizin gibi, hiçbirinin de Mecdelli'nin bu kasabayla bağlantısı hakkında herhangi bir bilgisi yok. Bu sadece rastlantı olamaz, değil mi? Meryem'in, müritlerini buraya, McLean'e çektiğine inanıyorum."

Maureen yanıtlamadan önce bir an düşündü. "Biliyor musunuz..." diyerek yavaşça konuşmaya başladı, hâlâ düşünce-

si aklını kurcalıyordu. "Yolculuk düzenlemelerimi yaptığım zaman Washington'da kalmayı düşünüyordum. Orada oturan iyi bir arkadaşım var, ayrıca imza günü için McLean'e gelmek kolay olacaktı. Başkent aynı zamanda uçak yolculuğu için de daha akla yatkındı, ama son dakikada burada kalmam gerektiğine karar verdim."

Maureen yolculuk planlarındaki değişikliği anlatırken, Rachel gülümsüyordu. "Görüyorsunuz. Sizi buraya Meryem getirdi. McLean'de dolaşırken onu görürseniz beni arayıp haber vermeyi unutmayacağınıza söz verin lütfen."

"Siz onu hiç gördünüz mü?" Maureen'in bunu bilmesi gerekiyordu.

Rachel, Maureen'in elindeki pembe kitapçığa tırnağıyla vurdu. "Evet; üstelik bu, hayallerin ailemde nasıl kuşaktan kuşağa geçtiğine gerçekten açıklama getiriyor." Sesinde şaşırtıcı bir gerçeklik tınısı vardı. "İlk gördüğümde çok küçüktüm. Dört ya da beş yaşındaydım sanırım. Büyükannemin bahçesindeki mihrabın yanındaydım. İlk gördüğümde Meryem yalnızdı. İkinci hayal buluğ çağında ortaya çıktı. Aramızda dediğimiz gibi 'yol kenarıydı' ve Meryem İsa ile birlikteydi. Çok garipti, içi benim yaşımda kızlarla dolu bir arabayla okulun futbol maçından dönüyorduk. Cuma gecesiydi. Arabayı ablam Judith kullanıyordu. Yoldaki bir dönemece geldiğimizde bir adamla bir kadının bize doğru yürüdüğünü gördük. Judy yardıma ihtiyaçları olup olmadığını anlamak için yavaşladı. O zaman ne olduğunu anladık. Yalnızca orada duruyorlardı, zaman durmuştu, ama etraflarını çevreleyen bir parlaklık vardı.

"Neyse, Judy altüst olmuştu, ağlamaya başladı. Sonra, ön koltukta yanında oturan kız neyi olduğunu ve neden durdu-

gumuzu sormaya başladı. O zaman diğer kızların onları görmediğini anladık. Yalnızca ablamla ben görmüştük.

Uzun süre genlerin hayallerle bir ilgisi olup olmadığını merak ettim. Ailem bu konuda çok fazla deneyim yaşamıştı. Başkalarının görmediği bu hayalleri görebildiğimizin kanıtı da vardı. Hâlâ bilmiyorum, gerçekten. Kuşkusuz, McLean'de akrabam olmayan ama hayalleri gören başkaları da var."

"Hayallerin hepsini kadınlar mı görmüş?"

"Evet, bunu unutmuştum. Benim bildiğim, Meryem'in yalnız görüldüğü her seferde hayali gören bir kadın. İsa ile birlikte görüldüğünde her iki cins tarafından da görülebiliyor. Ama yine de erkekler hayalleri nadiren görebiliyor. Belki başka görenler vardır, ama sanırım erkekler bu gibi konuları uluorta konuşmaya pek hevesli değil."

"Anlıyorum," Maureen başını salladı. "Rachel, Meryem'i ne kadar net gördünüz? Yani, yüzünün herhangi bir ayrıntısını tarif edebilir misiniz?

Rachel, Maureen'in garip bir biçimde rahatlatıcı bulduğu mutlu bilgiç gülümsemesine devam ediyordu. Biriyle hayaller hakkında dünyanın en doğal şeyiymiş gibi konuşmak, Maureen'in kendisini inanılmaz şekilde güvende hissetmesine yol açmıştı. Biraz kaçık olsa bile, en azından yeterince hoş bir arkadaşlığı vardı.

"Yüzünü tarif etmekten daha iyisini de yapabilirim. Buraya gelin."

Rachel, Maureen'in kolunu nazikçe tutarak dükkanın arkasına götürdü. Kasanın arkasındaki duvarı işaret etti ama Maureen'in gözleri portreyi çoktan bulmuştu bile. Yağlıboya bir tabloydu; resimdeki kadın kestane rengi saçları, son derece zarif güzel bir yüzü ve olağanüstü ela gözleri olan biriydi.

Rachel, Maureen'in tepkilerini yakından izliyor ve konuşmasını bekliyordu.

Uzun bir bekleyiş olacaktı,bu. Maureen'in dili tutulmuştu.

Rachel sessizce, "Görüyorum ki, siz ikiniz karşılaşmışsınız bile," dedi.

Çerçevedeki yüzü görünce afallayan Maureen, bundan sonra olanlarla çok daha fazla sarsılmıştı. Şokun ilk anını atlattığında, göğsünden hıçkırık kopmadan hemen önce titremeye başlamıştı.

Orada, öylece durup bir iki dakika kadar ağladı. Ağlaması sakinleşinceye kadar birkaç saniye göğsünden hıçkırıklar kopmuştu. Korkunç bir keder, derin ve acı verici bir üzüntü duyuyordu, ama bu kederin kendisine ait olduğundan pek de emin değildi. Sanki portredeki kadının kederini yaşıyor gibiydi. Ama sonra değişti; ilk patlamadan sonra, Maureen'in ağlayışı daha çok teselli gibiydi ve kendini ona bırakmıştı. Yağlıboya tablo bir çeşit onaylamayı gösteriyordu; hayal kadını gerçek yapmıştı. Hayal kadın, Mecdelli Meryem'di.

Rachel dükkanın arka tarafına nazikçe bitki çayı getirdi. Maureen'in, biraz yalnız kalmak için, küçük depoda oturmasına izin verdi. Astroloji kitabı arayan genç bir çift dükkana girince, Rachel onlara yardımcı olmak için dışarı çıktı. Ma-

ureen arka taraftaki küçük masada oturup, çay kutusunun üzerinde yazan "sinirleri yatıştırır" ibaresinin yalnızca reklam olmamasını umarak papatya çayını yudumladı.

Rachel dükkanın ön tarafındaki işini bitirince Maureen'e bakmaya geldi. "İyi misiniz?"

Maureen başını sallayarak çayından bir yudum daha aldı. "Şimdi iyiyim, teşekkürler. Rachel, az önceki patlamam için özür dilerim, ben sadece, neyse ... bu resmi siz mi yaptınız?"

Rachel başını salladı. "Sanat yeteneği bana ailemden geçme. Büyükannem heykeltıraştı; kilden birçok Meryem heykeli yapmıştı. Merak ederim, acaba Meryem bu yüzden mi bize görünüyor çünkü bir şekilde onu ifade etme yeteneğimiz var."

"Belki de sanatçı kişiler daha açık olduğu içindir," Maureen yüksek sesle düşünüyordu. "Beynin doğru işlemesi gibi bir şey olabilir mi?"

"Muhtemelen. Sanırım, en azından bu ikisinin birleşimidir. Ama size başka bir şey daha söyleyeceğim. Bütün kalbimle inanıyorum ki, Meryem sesini duyurmak istiyor. Son on yıl içinde McLean'de daha sık ortaya çıkmaya başladı. Geçen sene aklımı sürekli meşgul ediyordu. Huzur bulmak için resmini yapmam gerektiğini biliyordum. Portre bitip vitrine konduğunda tekrar uyuyabildim. Aslında, o zamandan beri onu görmedim.

●

O gece otel odasına döndüğünde, Maureen kadehine kırmızı şarap doldurup koyu kırmızı renkli sıvıyı dalgın dalgın seyretti. Kablolu yayınlardan birine ayarlanmış televizyona baktı. Var gücüyle, aşırı muhafazakar sohbet programının

kendisini etkilemesine izin vermemeye uğraşıyordu. Dışarıdan güçlü görünmesine rağmen, Maureen biriyle ters düşmekten nefret ederdi. Kendi çalışmalarını tartışıyor olmaları ihtimali bile acı vericiydi. Büyük hasarlı bir araba kazasını seyretmek gibiydi; önündeki manzara ne kadar rahatsız edici olursa olsun gözlerini ayıramıyordu.

Sunucu aşırı bir hevesle saygın konuğunu tanıttı. Arkasından şu soruyu sordu, "Bu, Kilise'ye yöneltilen saldırılar zincirinde sadece bir halka değil mi?"

Orta yaşlı, kızgın din adamının görüntüsünün altındaki kimlik tanıtımında Piskopos Magnus O'Connor adı yer aldı. Piskopos belirgin bir İrlanda aksanıyla cevap verdi. "Elbette. Yüzyıllar boyunca, kişisel çıkarları için milyonların inançlarına zarar vermeye çalışan, yolundan sapmış bireylerin iftiralarına göğüs gerdik. Bu feminist radikallerin, bilinen bütün havarilerin erkek olduğu gerçeğini kabul etmeleri gerekmektedir."

Maureen pes etti. Bu gece bunu kaldıramayacaktı, oldukça uzun ve duygu yüklü bir gün geçirmişti. Uzaktan kumandanın düğmesine basarak din adamını susturdu. Keşke gerçek hayatta da bu kadar kolay olsaydı.

Kendini yatağa atarken, "Kıçımın rahibi," diye homurdandı.

●

Maureen'in otel odasına dışarıdan giren ışık komodinin üstündeki uyku iksirlerini aydınlattı: Yarım kadeh kırmızı şarap ve bir kutu reçetesiz uyku ilacı. Masa lambasının yanındaki kristal kül tablasının içinde Kudüs'te aldığı bakır yüzük duruyordu.

Huzurlu bir uyku sağlayabilmek için ilaç almasına rağ-

men, Maureen huzursuzlukla yerinden sıçradı. Rüya geri dönmüştü, kendiliğinden olduğu kadar acımasızdı da.

Her zamanki gibi başlamıştı; kargaşa, ter, kalabalık. Ama Maureen rüyanın kadını ilk fark ettiği yerine geldiğinde, her şey karardı. Bilinmeyen bir süre için boşluğa dalmıştı.

Sonra, rüya değişti.

Galilee[1] Denizinin kıyılarında sessiz, sakin bir günde, küçük bir erkek çocuk güzel annesinin önünde koşuyordu. Kız kardeşi gibi annesinin çarpıcı ela gözlerini ve gür bakır rengi saçlarını almamıştı. Farklı bir bakışı vardı, koyu ve keskin. O yaştaki bir çocuk için alışılmadık derecede düşünce dolu. Kıyıya koşup gözüne çarpan ilginç bir taşı alarak güneş ışığında parlamasını seyretti.

Annesi çocuğa seslenerek suya fazla yaklaşmaması için uyardı. Bugün resmi pelerinini giymemişti ve açık bıraktığı uzun saçları, kendisinin tam anlamıyla küçük bir kopyası olan küçük kızın elini tutarken, yüzünün etrafında dalgalanıyordu.

Şimdi de bir erkek sesi, benzeri bir iyi niyetli uyarıyı, annesinin elini bırakıp ağabeyine doğru koşan küçük kıza yapıyordu. Çocuk biraz asi görünüyordu, ama annesi omzunun üstünden arkasında yürüyen adama bakarak gülümsedi. Genç, ailesiyle yaptığı bu sıradan yürüyüşte, halkın arasına çıkarken giydiği beyaz temiz cüppesinin yerine kaba kumaştan giysiler giyip kemer takmamıştı. Kestane rengi uzun saçlarını gözlerinin önünden çekerek kadının gülümsemesine, sevgi ve hoşnutluk dolu bir gülümsemeyle karşılık verdi.

1) İsrail'in Lübnan sınırındaki bölge.

Maureen, sanki bedeni rüyadan otel odasına fırlatılmış gibi, sertçe uyandı. Titriyordu. Rüyalar onu her zaman rahatsız etmişti ama ani zaman ve yer değişimi duygusu bu kez daha da rahatsızlık vericiydi. Hızla nefes alıyor, dengesini ve nefesini rahatlatmak için çaba sarf ediyordu.

Maureen odada, kapısının önündeki hareketi fark ettiğinde yeni yeni kendine geliyordu. Bir hışırtı duyduğundan emindi, yine de odasının önünde beliren figürü görmekten çok hissetmişti. Aslında gördüğü şeyi tarif etmesi mümkün değildi, bir şekil, bir figür, bir hareket. Fark etmiyordu. Maureen onun kim olduğundan artık rüya görmediğini bildiği kadar emindi. *O'ydu.* Buradaydı, Maureen'in odasında.

Maureen yutkundu. Ağzı, korkudan çok uğradığı şoktan dolayı kurumuştu. Kapının önündeki figürün fiziksel dünyaya ait olmadığını biliyordu, ama bunun rahatlatıcı olduğundan emin değildi. Bütün cesaretini topladı ve kapının önündeki şekle fısıldamayı başardı.

"Ne ... söyle sana nasıl yardım edebilirim. Lütfen."

Cevap yerine hafif bir hışırtı geldi, bir pelerinin ya da ilkbahar yapraklarının rüzgarda uçuşması gibi, sonra ses kesildi. Hayal, ortaya çıktığı çabuklukta kayboldu.

Maureen yataktan fırladı ve ışığı yaktı. Dijital saate göre sabah dördü on geçiyordu. Los Angeles'ta üç saat daha er-

kendi. Beni affet peder, diye düşündü komodinin üstündeki telefonu kaldırıp, numaraları titreyen parmaklarının izin verdiği ölçüde çabuk çevirirken. En iyi arkadaşına ihtiyacı vardı –ve belki, sadece belki– bir rahibe ihtiyaç duyuyordu.

Peter'ın rahatlatıcı İrlanda kıvraklığındaki ısrarlı sesi Maureen'i yeniden dünyaya döndürdü.

"Bu ... şey, ... hayallerin kaydını tutman inanılmaz derecede önemli. Umarım hepsini yazıyorsundur?"

"Hayaller mi? Lütfen bana Vatikan muamelesi yapma, Pete." Maureen yüksek sesle inledi. "Roma engizisyonunun yeniden ün kazanmasına böyle tuhaf bir olayla yol açmaktansa ölürüm daha iyi."

"Pöh, Maureen, sana asla böyle bir şey yapmam. Ama ya bunlar *gerçekten* hayalse? Geri kalanı rüyaydı. Çok canlı ve yoğun rüyalardı, ama eninde sonunda rüyaydılar. Belki de genetik delilik ortaya çıkıyor. Ailede görülen, biliyorsun."

Maureen hızla soluğunu bıraktı. "Kahretsin, bu beni korkutuyor. Sakinleşmeme yardımcı olman gerekiyor, unuttun mu?"

"Özür dilerim. Haklısın, sana gerçekten yardımcı olmak istiyorum. Ama bana bu hayal– şey, rüyaların tarihlerini ve saatlerini yazacağına söz ver. Sadece kendimiz için. Sen bir tarihçi ve gazetecisin. Verileri kaydetmenin önemini bilirsin."

Maureen bu söze hafifçe güldü. "Ah, evet ve bu da kesinlikle tarihsel bir veri." Telefonun öbür ucunda derin bir iç çekti. "Tamam, yazarım. Belki bir gün bana da bir anlam ifade eder. Görünen yüzeyin altında çok fazla şey döndüğünü hissediyorum ve hepsi de tamamen benim kontrolüm dışında."

"... Bizim Bartolome dediğimiz Nathaneal hakkında biraz daha yazmalıyım, çünkü adanmışlığından çok duygulandım. Bartolome, Galilee'de bize katıldığı zaman delikanlılık çağını yeni geçmişti. Soylu babası Canae'li Tolma'nın evinden kovulmuştu. Onunla karşılaştığımızda içinde düzelmeyecek hiçbir şey yoktu; kuşkusuz, zalim ve akılsız bir baba, içindeki güzelliği ve hem değerli hem de özel ruhu, yani harika bir evladı yanlış değerlendirmişti. Easa da bunları hemen gördü.

Bartolome'yi anlamak için gözlerine bir kez bakmak yeterdi. Easa ve kızım dışında hiç kimsenin gözlerinde böylesine saflık ve iyilik görmemiştim. İçinin temizliği gözlerine yansıyordu: Saf ve bozulmamış bir ruhun temizliği. Bir gün Mecdel'deki evime geldi, küçük oğlum dizlerine tırmandı ve akşamın geri kalanını kucağında geçirdi. Çocuklar en büyük yargıçlardır. Easa ve ben, küçük John'un yeni arkadaşıyla oturuşunu seyrederken, masanın iki ucundan birbirimize gülümsedik. John bize, Bartolome'ye baktığımızda gördüğümüzün doğru olduğunu onaylıyordu; ailemizden biriydi ve sonsuza kadar da öyle kalacaktı.

MECDELLİ MERYEM'İN ARQUES İNCİLİ
HAVARİLER KİTABI

Beşinci Bölüm

Los Angeles
Nisan 2005

Wilshire Bulvarı'ndaki lüks dairesinin vale park alanına doğru arabayı sürerken, Maureen yorgunluktan tükenmişti. Arabayı, park etmesi için görevli Andre'ye bıraktı ve çantalarını yukarı getirmesini istedi. Dulles'daki uçuşun gecikmesi bir gece önceki uykusuzluğuyla birleşince sinirleri iyice zayıflamıştı.

Beklediği ya da ihtiyaç duyduğu son şey bir sürprizdi, ama lobiye girdiğinde kendisini bekleyen tam anlamıyla buydu.

"Bayan Paschal, iyi akşamlar. Özür dilerim." Laurence binanın resepsiyon görevlisiydi. Ufak tefek, titiz adam, masasının arkasından telaşla çıkarak Maureen'e seslendi. "Beni bağışlayın, bu akşamüstü dairenize girmek zorunda kaldım. Gelen posta lobide bırakılamayacak kadar büyüktü. Bu boyutlarda bir şey beklediğiniz zaman bize haber vermelisiniz."

"Posta mı? Ne postası? Hiçbir şey beklemiyordum ki."

"Şey, belli ki size gelmiş. Çok hayranınız olmalı."

Maureen şaşkınlıkla Laurence'a teşekkür ederek on birinci kata çıkmak üzere asansöre bindi. Asansörün kapısı açıldığında keskin çiçek kokusu burnuna çarptı. Dairesinin kapısını açtığında koku on katına çıktı ve nefesi kesildi. Çiçekler-

den oturma odasını göremiyordu. Sütunların üstünde, kristal vazolar içinde masada, her yerde, özenle hazırlanmış çiçek düzenlemeleri vardı. Hepsi aynı temanın çeşitlemeleriydi; koyu kırmızı güller, Güney Afrika zambakları ve gösterişli, beyaz Kazablanka zambakları. Tamamı açmış olan zambaklar odadaki sarhoş edici kokunun kaynağıydı.

Maureen'in kartı aramasına gerek kalmadı. Oturma odasının duvarına asılmış devasa boyuttaki klasik pastoral manzaranın yaldızlı çerçevesinde duruyordu. Harmani kuşanmış, defneden yapılma taç takmış üç çoban –müstakil bir mezar olduğu görülen– büyük bir taş cismin etrafında toplanmışlardı. Bir yazıtı işaret ediyorlardı. Resmin odak noktası, liderleri gibi görünen kızıl saçlı bir kadın çobandı.

Yüzü, gizemli bir biçimde, Maureen'e benziyordu.

Les Bergers d'Arcadie. Peter, Maureen'in oturma odasında duran resmin kusursuz bir kopya olmasından etkilenmiş, çerçevesinin altındaki pirinç levhayı okuyordu. "Fransız Barok ustası Nicolas Poussin tarafından yapılmıştır. Resmin orijinalini Louvre'da görmüştüm."

Peter anlatmaya devam ederken, Maureen çabucak gelmesiyle rahatlamış, onu dinliyordu. "Resmin adının tercümesi *Arkadya*[1] *Çobanları.*"

"Çılgınca alkışlamalı mıyım yoksa yavaşça sıvışmalı mıyım bilmiyorum. Lütfen bana orijinalinde kadın çobanın, sanki resmin modeli benmişim gibi, bana benzemediğini söyle."

1) Mora Yarımadasındaki Dağlık Bölge.

Peter hafifçe güldü. "Hayır, hayır. Kopyalayan sanatçının ya da sana gönderen kişinin eklediği bir şey o. Kim...?"

Maureen başını sallayarak Peter'a büyük bir zarf uzattı. "Adı ... Sinclair bir şey olan biri tarafından gönderilmiş. Kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yok."

"Bir hayranın mı? Bir fanatik mi? Kitabını okuduktan sonra kafayı sıyırmış biri mi?"

Maureen sinirli bir şekilde güldü. "Olabilir. Yayıncım son aylarda bana yazılmış bazı garip mektuplar almış."

"Hayran mektupları mı, nefret dolu mektuplar mı?"

"Her ikisi de."

Peter büyük zarftan mektubu çıkardı. İnce bir antetli parşömenin üstüne zarif bir el yazısıyla yazılmıştı. Yıllardır Avrupa soylularının sembolü olmuş olan ünlü fleur-de-lis kabartması parşömeni süslüyordu. Sayfanın altındaki yaldızlı harfler yazarının adını bildiriyordu: *Bérenger Sinclair*. Peter okuma gözlüklerini takarak yüksek sesle okudu:

"Sevgili Bayan Paschal,

Lütfen zamanınızı gereksiz yere aldığım için beni bağışlayın.

Ama inanıyorum ki aradığınız cevaplar bende, ve benim aradıklarımdan bazıları da sizde. İnançlarınızın arkasında durmak ve gerçeği bulmak için inanılmaz bir araştırmada yer almaya cesaretiniz varsa, umarım Yaz Gündönümü'nde Paris'te bana katılırsınız. Mecdelli'nin kendisi de varlığınızı arzu ediyor. O'nu hayal kırıklığına uğratmayın. Belki de, tablo bilinçaltınızı harekete geçirmeye yardımcı olacaktır. Onu karma bir harita olarak düşünün. Geleceğinizin ve belki de geçmişinizin bir haritası. Eminim ki büyük Paschal adını, babanız gibi, siz de onurlandıracaksınız.

En derin saygılarımla, Bérenger Sinclair."

"Büyük Paschal adı? Baban?" diye sordu Peter. "Acaba, bütün bunların ne anlama geldiğini düşünüyorsun?"

"En ufak bir fikrim yok." Maureen olanlan anlamaya çalışıyordu. Babasının adının geçmesi onu tedirgin etmişti, ama Peter'ın bunu bilmesini istemiyordu. Verdiği yanıt kaçamaktı.

"Babamın ailesini biliyorsun. Louisiana'nın ormanlık ve bataklık bölgesindendir. Eğer delilik büyüklükle eş anlamlı değilse, büyüklükle yakından uzaktan bir alakalan yoktur."

Peter hiçbir şey söylemeden sözüne devam etmesini bekledi. Maureen babasından çok seyrek söz ederdi, o yüzden Peter ayrıntılara girip girmeyeceğini merak ediyordu. Aniden omuzlarını silkerek susunca biraz hayal kırıklığına uğradı.

Maureen mektubu Peter'dan aldı ve yeniden okudu. "Garip. Hangi cevaplardan söz ettiğini düşünüyorsun? Rüyalarını bilmesi mümkün değil. Seninle benim dışımda kimse bilmiyor." Düşünceli bir tavırla parmağını mektubun üstünde gezdirdi.

Peter gözlerini zengin çiçek sergisinde ve göze çarpan sanat eserinde gezdirdi. "Her kimse, bütün senaryosu iki şey gösteriyor: Fanatizm ve çok para. Deneyimlerime göre kötü bir birleşim."

Maureen yanm yamalak dinliyordu.

"Mektup kağıdının kalitesine bak, şahane. Tam Fransız. Ve kenarlardaki şu desen ... bunlar ne? Üzüm mü? Mektup kağıdındaki desenler beyninde çanlar çalmasına neden oluyordu. "Mavi elma mı?"

Gözlüklerini burnunun üstüne yerleştiren Peter, mektubun alt kısmına baktı. "Mavi elma? Hımm, sanırım haklı olabilirsin. Şuna bak, sayfanın altında bir adres var. *Le Château des Pommes Bleues*."

"Fransızcam kusursuz değildir, ama mavi elmalardan söz etmiyor mu?"

Peter başıyla onayladı. "Mavi Elma Şatosu ya da malikanesi. Bu sana bir şey ifade ediyor mu?"

Maureen düşünceli düşünceli başını salladı. "Kahretsin, çıkaramıyorum. Araştırmalarımda mavi elmadan söz eden kaynaklara rastladığımı biliyorum. Bir çeşit kod adı, sanırım. Fransa'da Mecdelli Meryem'e ibadet eden dini gruplarla bir ilgisi vardı galiba."

"Çarmıha gerilme olayından sonra Fransa'ya gittiğine inananlar mı?"

Maureen başını salladı. "Öğretilerinin doğrudan İsa'dan geldiğini iddia ettikleri için, Kilise, batıl inançlı olduklarını söyleyerek onlara zulmetti. Gizli gruplar oluşturarak yeraltına çekilmeye zorlandılar. Bu gruplardan birinin sembolü mavi elmaydı."

"Tamam, ama mavi elmanın belirgin önemi nedir?"

"Bunun cevabını hatırlamıyorum," Maureen kendini zorluyordu ama cevabı bulamadı. "Ama cevabı bilen birini tanıyorum."

Marina Del Rey, California
Nisan 2005

Maureen, Marina Del Rey'deki liman boyunca geziniyordu. Hollywood seçkinlerinin gelir kaynağı olan lüks tekne Güney Amerika güneşi altında parlıyordu. Üstünde, "Cennette yeni bir boktan gün" yazılı sökük bir tişört giyen sörfçü, küçük bir yatın güvertesinden Maureen'e el salladı. Teni güneşten yanmış ve yine aynı kavurucu güneşten, saçının rengi solmuştu. Maureen onu tanımıyordu, ama sıcak gü-

lümsemesine eşlik eden elindeki bira şişesi dostça bir tavır içinde olduğunu gösteriyordu.

Maureen de el sallayarak yürümeye devam etti. Restoranların olduğu bloklara ve turistik butiklere doğru gidiyordu. Suyun üstünde uzantısı olan Meksika restoranı El Burrito'ya döndü.

"Reenie! Buradayım!"

Maureen, Tammy'yi görmeden önce sesini duydu ki zaten genellikle böyle olurdu. Sesin geldiği yöne döndüğünde, arkadaşını açık havada bir masaya oturmuş mango margaritasını yudumlarken buldu.

Tamara Wisdom, Maureen Paschal'ın tam zıttı bir yapıdaydı. Koyu renk, heykel gibi vücuduyla egzotik bir güzelliği vardı. Beline kadar inen düz siyah saçlarına o günkü ruh haline göre çeşitli renklerde kurdeleler ekliyordu. Bugün, parlak mor bağlarla tutturmuştu. Burnundaki deliğe başarılı bir bağımsız film yönetmeni olan eski erkek arkadaşının hediyesi olan göz doldurucu büyüklükte bir elmas takmıştı. Her iki kulağında da birçok delik vardı ve bu deliklere çeşitli gizemli desenleri olan muskalar takılıydı. Kırk yaşına yaklaşmıştı ama en az on yaş genç gösteriyordu.

Maureen'in muhafazakarlığına karşılık Tammy aşırı gösterişliydi. Maureen'in ketum ve dikkatli olduğu yerdeyse Tammy şamatacı ve sabit fikirliydi. İşlerinde ve yaşamlarında bundan daha farklı olamazlardı, yine de birbirlerine, çabucak arkadaş olmalarını sağlayan, karşılıklı bir saygıları vardı.

"Beni görmeye bu kadar kısa sürede geldiğin için teşekkür ederim Tammy." Maureen oturup bir buzlu çay ısmarladı. Tammy gözlerini devirdi, ama buluştukları için Maureen'i muhafazakar içecek seçimi yüzünden azarlayamayacak kadar heyecanlıydı.

"Dalga mı geçiyorsun? Bérenger Sinclair sana yakınlaşıyor ve benim bütün ayrıntıları bilmek istemeyeceğimi mi düşünüyorsun?"

"Telefonda konuşurken çok çekingendin, o yüzden en iyisi doğruyu söyle. Bu adamı tanıdığına inanamıyorum."

"Ben de senin tanımadığına inanamıyorum. Tanrı aşkına –gerçekten– Fransa'ya araştırma yapmaya gitmeden nasıl oldu da Mecdelli Meryem'i de kapsayan bir kitap yazabildin? Bir de kendine gazeteci diyorsun."

"Kendime *kesinlikle* gazeteci diyorum ve tam olarak da bu yüzden Fransa'ya gitmedim. Şu gizli dernek saçmalığına hiç ilgi duymuyorum. Bu senin bölümünün işi, benim değil. Birinci yüzyılla ilgili ciddi bir araştırma yapmak için İsrail'e gittim."

Birbirlerine takılmaları arkadaşlıklarının ayrılmaz bir parçasıydı. Maureen, Tammy'yle ilk kez kitap araştırması yaparken karşılaşmıştı: Ortak bir dostları, Maureen'in kitabı için Mecdelli Meryem'in hayatını araştırdığını öğrenince, onları tanıştırmıştı. Tammy gizli dernekler ve simya üstüne birçok alternatif kitap ve bir de, yortu şenliklerinde beğeni eleştirileri alan, Mecdelli'ye ibadet etmenin, yeraltı ruhban geleneklerini anlatan bir belgesel yayınlamıştı. Maureen gizemli konular üzerinde çalışan araştırmacıların sıkı örülmüş bir şebeke ağına sahip olmakla ne elde ettiklerini görünce şaşırmıştı, çünkü Tammy neredeyse herkesi tanıyordu. Ve Maureen, Tammy'nin alternatif yaklaşımının, kendisinin aradığı saygın kaynak malzemeden ne kadar farklı olduğunu anladığında, ağır göz makyajının arkasındaki keskin zekayı, gösterişin altındaki cevheri de fark etmişti. Maureen, Tammy'nin ham cesaretini ve katıksız dürüstlüğünü, iğnelenen kendisi olduğunda bile, beğeniyordu.

Tammy parlak turuncu el çantasına uzanarak zarif bir zarf çıkardı. Masanın üstünden Maureen'e uzatmadan önce burnunun ucuna doğru sallayarak heveslendirdi. "İşte, bunu sana şahsen göstermek istiyordum."

Maureen, artık kendisine tanıdık gelen fleur-de-lis deseniyle mavi elma deseni karışımını zarfın üstünde görünce bir kaşını kaldırdı. İçindeki kabartmalı davetiyeyi çıkararak okumaya başladı.

"Sinclair'in yıllık özel kostümlü balosu için bir davetiye. Öyle görünüyor ki sonunda turnayı gözünden vurdum. Sana da bunlardan gönderdi mi?"

Maureen başını salladı. "Hayır. Sadece yaz gündönümünde onunla buluşmamla ilgili o garip mesajı gönderdi. Bu davetiyeyi nasıl aldın?"

"Fransa'da araştırma yaparken tanıştık," dedi iğneli bir tavırla. "Yeni belgeselimi bitirebilmem için fon vermesini isteyen bir dilekçe gönderdim. O da kendi belgeselini yapmakla ilgileniyor, böylece görüşmeye başladık. Bilirsin, o benim sırtımı kaşırsa ben de onunkini kaşırım."

"Yeni bir film üzerinde mi çalışıyorsun? Neden bana söylemedin?"

"Son zamanlarda pek ortalarda yoktun, öyle değil mi?"

Maureen süklüm püklüm bakıyordu. Son aylardaki kariyer çılgınlığı sırasında arkadaşlarını çok ihmal etmişti. "Özür dilerim. Kendinden bu kadar hoşnutmuş gibi bakmayı kes. Bana söylemediğin başka ne var? Sinclair olayını biliyor muydun? Onun ... bana yaklaşmaya çalıştığını?"

"Hayır, hayır. Kesinlikle bilmiyordum. Onunla yalnızca bir kez karşılaştım, ama kahretsin, keşke *bana* yaklaşmaya çalışsaydı. Milyarlara değerdi –milyar diyorum– ve harika bir

koruyucu olurdu. Biliyor musun, Reenie, bu senin için gerçekten iyi olabilir. İsa aşkına, saçlarını sal ve gidip büyük bir macera yaşa. En son ne zaman biriyle buluştun?"

"Konu bu değil."

"Belki de budur."

Maureen soruyu geçiştirdi, öfkesini saklamaya çalışıyordu. "İlişki yaşayacak zamanım yok. Ayrıca bana buluşma teklif edildiğini de hatırlamıyorum."

"Ne yazık. Gezegenin üstünde romantik yer kalmamış."

"Bu yüzden mi son zamanlarda Fransa'da bu kadar çok zaman geçiriyordun?"

Tammy güldü. "Hayır, hayır. Tek nedeni Fransa'nın batı gizeminin odak noktası ve aykırı düşüncelerin erime potası olması. Aynı konuda 100 tane kitap yazıp bir o kadar da film yapabilirim. Ama sadece konunun yüzeyini kazımış olurum."

Maureen dikkatini toplamakta zorluk çekiyordu. "Sence Sinclair benden ne istiyor?"

"Kimbilir? Aykırılıkları ve aşırılıklarıyla ün kazanmıştır. Çok fazla zamanı ve ziyan edebileceği çok parası var. Tahminime göre, kitabındaki bir şey dikkatini çekti ve seni de koleksiyonuna eklemek istiyor. Ama dikkatini neyin çekmiş olabileceği hakkında hiçbir fikrim yok. Çalışman hiç de ona göre değil."

"Bu ne anlama geliyor?" Maureen biraz savunmaya geçme ihtiyacı duydu. "Neden ona göre değil?"

"Çok beylik ve çok akademik. Haydi, Maureen. Mecdelli Meryem hakkındaki o bölümü yazdığında o kadar dikkatli, politik açıdan o kadar dengeliydin ki. Mecdelli Meryem'in İsa'yla bir ilişkisi olabilir, ama bu konuda hiçbir kanıt yok, falan filan... palavra. Sadece adımlarını güvenli atmak istiyor-

dun. İnan bana, Sinclair'in inandığı şeyler hiçbir açıdan güvenli değil. Bu yüzden ondan hoşlanıyorum."

Maureen amaçladığından daha sert bir karşılık verdi. "Sen tarihi kendi inançlarına göre değiştirme işi yapıyorsun. Ben yapmıyorum."

Tammy bugün sinirine dokunuyordu, ama her zamanki tavrıyla yenilgiyi kabul etmedi ve Maureen'in üstüne gitti.

"Ya senin inançların neler? Bana öyle geliyor ki sen bile bilmiyorsun. Bak, iyi bir arkadaşsın ve sana saygısızlık etmiyorum, o yüzden sinirlenme. Ama sen de benim kadar biliyorsun ki, Mecdelli Meryem'in İsa'yla ilişkisi vardı ve bu ilişkiden çocukları oldu. Bu ihtimal seni neden bu kadar korkutuyor? Dindar bile değilsin. Gözünü o kadar korkutmamalı."

"Gözümü korkutmuyor, sadece derinlerine inmek istemedim. Çalışmamın geri kalanını bozacağından ürktüm. Seninle 'kanıt' standartlarımızın aynı olmadığı çok açık. Yetişkin olarak hayatımın çoğunu bu kitabın araştırmalarına harcadım ve onu üzerine hiçbir yatırım yapmadığım yarım yamalak, asılsız bir kuram için ziyan edemezdim."

Tammy karşı atışını yaptı. "O yarım yamalak hikaye İlahi birleşme hakkında. İki insanın kutsal bir ilişki içinde birbirlerini onurlandırmaları fikri, Tanrı'nın yeryüzündeki en büyük ifadesidir. Belki bu konuya biraz yatırım yapmayı düşünmelisin."

Maureen aniden konuyu değiştirerek sözünü kesti. "Bana mavi elma hakkında bildiklerini anlatmaya söz vermiştin."

"Eğer yarım yamalak ve asılsız kuramlarımın kusuruna bakmazsan..." diye söze başladı.

"Özür dilerim." Maureen'in içtenlikle pişman olmuş hali Tammy'yi güldürdü.

"Unut gitsin. Daha kötülerini de gördüm. Tamam, işte

mavi elma hakkında bildiklerim: Bir soyun sembolü, evet *o* soy, senin ve akademik arkadaşlarının var olmadığını farz ettiğiniz soy. İsa Mesih ve Mecdelli Meryem'in çocuklarıyla kurulmuş olan soy. Çeşitli gizli dernekler bu soyu temsil etmek için farklı semboller kullandılar."

"Peki, neden mavi elma?"

"Bu konu çok tartışıldı ama genel kanıya göre üzümlere gönderme yapılıyor. Güney Fransa'daki şarap üretilen bölgeler, 'mavi elma'yla sembolize edilebilecek irilikte üzümleriyle ünlüdür. Burada dikkatli dinle: İsa'nın çocukları şarabın meyvesine eşittir, onlar da üzümdür, mavi elmadır."

Maureen başını salladı. "Ve bu yüzden mi Sinclair bu gizli derneklerden birine üye?"

"Sinclair'in kendisi bir gizli dernek," diyerek güldü Tammy. "Oralarda tam bir mafya babası gibi. Onun haberi ya da onayı olmadan hiçbir şey olmaz. Ayrıca, birçok araştırmanın da banka hesabı. Benimki dahil." Tammy kadehini Sinclair'in cömertliğine kaldırır gibi yaptı.

Maureen çayından bir yudum alarak elindeki zarfı seyretti. "Ama sen Sinclair'in tehlikeli olduğunu düşünmüyorsun?"

"Aman Tanrım, hayır. Kuşkusuz cesetleri saklamak için parası ve nüfuzu olmasına rağmen –bunun için fazlasıyla iyi bir konuma sahip. Sadece bir şakaydı, sinirlenmeyi bırak. Belki de, Mecdelli Meryem konusunda dünyada önde gelen uzmanlardan biri. Biraz açık fikirli olabilsen senin için iyi bir bağlantı olabilir."

"Bundan partisine gideceğini çıkarabilir miyim?"

"Aklını mı kaçırdın? Tabii ki gidiyorum. Biletimi aldım bile. Parti 24 Haziran'da, yani yaz gündönümünden üç gün sonra. Hımmm..."

"Ne?"

"Bir şeylerin peşinde, ama ne olduğunu bilmiyorum. 21 Haziran'da Paris'te olmanı istiyor ve partisi de 24'ünde –antik takvimde yaz ortasına geliyor, ama aynı zamanda da Vaftizci John yortusu. Giderek ilginç bir hal alıyor. Bir an bile bu tarihlerin rastlantısal olduğuna inanmam. Onunla nerede buluşmanı istiyor?"

Maureen çantasından üzerine Fransa haritası iliştirilmiş mektubu çıkardı. Tammy'ye uzattı.

Maureen, "Bak," diye işaret etti. "Paris'ten Güney Fransa'ya çizilmiş kırmızı bir çizgi var."

"O Paris meridyeni, canım. Doğrudan Mecdelli Meryem kuramının kalbinden geçiyor ve de·Sinclair'in arazisinden, bu yüzden."

Tammy haritayı çevirerek bu kez Paris haritasını açtı. İşaret parmağıyla haritayı takip etti ve Left Bank'de[1] kırmızı daire içine alınmış bölgeyi gördüğünde kahkahayla gülmeye başladı.

"Hay aksi. Neyin peşindesin Sinclair?" Tammy Paris haritasını işaret etti. "San Sulpice Kilisesi. Onunla buluşmanı istediği yer değil mi bu?"

Maureen başını salladı. "Orayı biliyor musun?"

"Elbette. Çok büyük bir kilise, Notre Dame'dan sonra Paris'in ikinci büyük kilisesi, bazen de Left Bank Katedrali denir. En az 1600'lerden bu yana gizli sosyal eylemlerin yeri olarak bilinir. Keşke bunu daha önce bilseydim. Paris'e uçuşumu ayarlar, birkaç gün önceye aldırırdım. Babayla buluşmanıza tanık olmak için çok şey verirdim."

"Daha gideceğimi söylemedim. Bunlar bana çılgınca geliyor. Onunla nasıl bağlantı kuracağıma dair hiçbir bilgi yok elimde, ne bir telefon numarası, ne bir elektronik posta adre-

1) Paris'in, Seine Nehri'nin güneyinde kalan bölgesi.

si. Benden cevap vermemi isteyen bir not bile koymamış mektuba. Öyle görünüyor ki orada olacağımı varsayıyor."

"O istediklerini hep almaya alışmış bir adam. Ve aklımın pek ermediği bir nedenle seni istiyor gibi görünüyor. Ama eğer bu insanların arasına girersen normal toplum kurallarıyla hareket etmeyi bırakmalısın. Tehlikeli değiller, ama çok tuhaf olabilirler. Bilmeceler oyunlarının bir parçasını oluşturuyor ve içlerine girmeye değer olduğunu kanıtlamak için birkaç tanesini çözmek zorundasın."

"İçlerine girmeye değer olmak istediğimden emin değilim."

Tammy margaritasının kalanını bir dikişte içti. "Senin seçimin, kardeşim. Şahsen, ben böyle bir daveti hiçbir nedenle kaçırmazdım. Bence bu hayatının fırsatı. Gazeteci olarak git, araştırma yapmaya git. Ama unutma, bir kez bu gizeme dalmak, harikalar diyarına giderken tavşanın deliğine düşmek gibidir. Bu yüzden dikkatli ol. Ve gerçekleri gör benim muhafazakar küçük Alice'im."

Los Angeles
Nisan 2005

Peter'la tartışmaları umduğundan hararetli geçmişti. Maureen, Sinclair'le Fransa'da buluşma kararına karşı çıkacağını biliyordu, ama bunda ne kadar ciddi olacağını kestirememişti.

"Tamara Wisdom tam bir çatlak ve ben senin, bu konuda konuşmasına izin verdiğine inanamıyorum. Şu Sinclair için tanıklığına güvenilecek bir kişilik değil."

Tartışmaları yemek boyunca şiddetini artırdı; Peter, güvenliğinden endişe duyan ağabey ve koruyucu rolünü sürdü-

rürken Maureen kararına anlayış göstermesini sağlamaya çalışıyordu.

"Pete, biliyorsun ben hiçbir zaman büyük riskler altına giren biri olmadım. Hayatımda düzen ve kontrol olmasından hoşlanırım ve eğer bu olayın beni ürkütmediğini söylersem yalan söylemiş olurum."

"Öyleyse neden gidiyorsun?"

"Çünkü rüyalarım ve rastlantılar beni daha çok korkutuyor. Onlar üstünde kontrol kuramıyorum ve giderek sıklaşıp yoğunlaştıklan için durum daha da kötüye gidiyor. Bu yolu izlemem ve beni nereye götüreceğini görmem gerektiğini hissediyorum. Belki aradığım cevaplar, öne sürdüğü gibi, gerçekten Sinclair'dedir. Eğer Mecdelli Meryem konusunda önde gelen uzmanlardan biriyse, belki bunların onun için bir anlamı vardır. Bunu öğrenmemin de tek yolu var, öyle değil mi?"

Yorucu bir tartışma sonunda, Peter bir tek şartla razı oldu. "Seninle geliyorum.'

Bu da tartışmanın sonu oldu.

Maureen, bir sonraki Cumartesi sabahı Westwood Seyahat Acentesi'nden çıkarken, telefonundaki hızlı arama tuşundan Peter'ın numarasına bastı. Henüz Peter'a hiçbir şey söylememişti. Peter bazen ona hâlâ bir çocukmuş ve kendisi de koruyucusuymuş gibi davranıyordu. Bu durumu takdir etmesine rağmen, artık o, hayatındaki dönüm noktalarındaki bazı önemli seçimleri yapmak isteyen bir yetişkindi. Kararını vermiş ve biletleri de almışken, bunu ona söylemenin tam zamanıydı.

"Selam. Her şey hazır, biletleri aldım. Dinle, ani bir kararla bir gün önceden New Orleans'a uçmayı düşündüm."

Peter bir an şaşkınlıkla sustu. "New Orleans mı? Peki. Öyleyse Paris'e oradan mı uçuyoruz?"

İşin zor kısmı buydu. "Hayır. New Orleans'a yalnız gidiyorum." Peter sözünü kesmeden konuşmayı sürdürdü. "Bu benim yalnız yapmam gereken bir şey Pete. Ertesi gün seninle JFK Havaalanı'nda buluşup, oradan Paris'e birlikte gideceğiz."

Peter kısaca, "Tamam," diyerek kabul etmeden önce, bir an sustu.

Maureen bu kandırmadan dolayı kendini suçlu hissediyordu. "Dinle, Westwood'da Seyahat Acentesi'nin hemen önündeyim. Öğle yemeğinde buluşalım mı? Sen seç. Ben ısmarlarım."

"Gelemem. Bugün Loyola'da finaller için tekrar dersim var."

"Yapma, birkaç saatliğine Latince dersi verecek birini bulamaz mısın?"

"Latince için, evet. Ama buradaki tek Yunanca öğretmeni benim, o yüzden bugünkü dersler benim üstüme kaldı."

"Tamam. Belki bir gün bana 21. yüzyıl gençlerinin neden ölü dilleri öğrenme ihtiyacı duyduğunu anlatırsın."

Peter Maureen'in şaka yaptığını biliyordu. Peter'ın öğrenimine ve dil yeteneklerine büyük saygısı vardı.

"Ben ve büyükbabam neden öğrenme gereği duyduysak aynı sebepten. Çok işimize yaradı, öyle değil mi?"

Maureen bu konuda tartışamazdı, hattâ takılamazdı bile. Peter'ın büyükbabası, saygın Dr. Cormac Healy, Kudüs'teki Nag Hammadi Kütüphanesi'nde bulunan olağanüstü bazı eserlerin incelemesini ve çevirisini yapan bir komitede yer al-

mıştı. Peter'ın antik el yazmalarına duyduğu tutku, gençken büyükbabasıyla İsrail'de bir yaz geçirdikten sonra artmıştı. Stajının bir bölümünde, Peter, Ölü Deniz parşömenlerinin yazıldığı Qumran'daki El Yazmaları Bölümü'nde yapılan kazıda yer almıştı. Yıllarca El Yazmaları Bölümü'nden aldığı küçük bir tuğla parçasını masasının yanındaki duvarda asılı camekanda saklamıştı. Ama kuzeni, yazar olarak çalışmalarına gerçek bir tutku ve ilgiyle bağlandığında, bu tuğla parçasını ilham getirmesi için ona vermeyi uygun bulmuştu. Maureen hevesle yazmaya oturduğunda, bu tuğla parçasını bir kese içinde boynuna takardı.

İsrail'de geçirdiği yaz, genç Peter hem bilimadamı hem de rahip olarak mesleğini bulmuştu. Bir grup Cizvitle Hıristiyanlığın kutsal yerlerini ziyaret etmişti. Bu deneyim genç ve idealist İrlandalı delikanlı üzerinde büyük etki bırakmıştı. Cizvit mezhebi, karma dini ve bilimsel tutkularına kusursuz uyuyordu.

Maureen hafta içinde başka bir gün Peter'la buluşmayı planladı. Cep telefonunun kapama tuşuna bastığında, kendini aylardır hissetmediği kadar hafif hissetti.

Bu durum Peder Peter Healy için geçerli değildi.

Amerika Birleşik Devletleri'nin batı kıyısında, California misyonlarına ait çok sayıda tarihi bina vardı. Çalışkan Fransiskan keşişi Peder Junipero Serra tarafından 18. yüzyılda yapılan bu binaların, İspanyol mimarisinin bu kalıntılarının, ya çok güzel bahçeleri vardı ya da doğal güzelliklerin içinde inşa edilmişlerdi.

Peter'ın, Fransiskan mezhebiyle güçlü bir bağı vardı ve

eyalete geldiğinden beri bütün California misyonlarının yerleşim yerlerini ziyaret etmeyi kişisel amaç haline getirmişti.

Misyonlar, Peter'ın kalbinde ve ruhunda yankılanan bir birleşimle, tarihle inancı bir araya getiriyordu. Düşünmek için zamana ve bir yere ihtiyaç duyduğunda, genellikle, Güney California'da kolaylıkla ulaşılabilen bu misyon bölgelerinden birine kaçıyordu. Her birinin kendisine özgü bir çekiciliği vardı ve hepsi de Los Angeles'daki hareketli yaşamın ortasında sakin birer vaha gibiydi.

Bugün, yakınlarda yaşayan ve taşradaki San Fernando vadisinde kurulmuş Cizvit mezhebinin lideri olan arkadaşı Peder Brian Rourke'dan dolayı, San Fernando Misyonu'nu seçmişti. Peter'ın Peder Brian'la geçmişi, yaşça kendisinden büyük arkadaşının danışmanlık yaptığı yerde ders vermeye başladığı ilk yıllara dayanıyordu. Şimdi Peter'ın güvenilir bir arkadaşa ihtiyacı vardı; kendisine sevdiği ve bağlı olduğu kiliseden bile kaçabileceği bir sığınak arıyordu. Peder Brian, Peter'ın sesindeki hafif paniği sezerek, kendisiyle derhal görüşmeyi kabul etmişti.

"Kuzenin Katolik Kilisesi'ne mi bağlıdır?" Yaşlı papaz misyonun bahçesinde Peter'la birlikte yürüyordu. Akşamüstü güneşi Vadi'de parlarken, Peter elinin tersiyle ter damlalarını siliyordu.

"Artık değil. Ama çocukken çok bağlıydı. İkimiz de öyleydik."

Peder Rourke başını salladı. "Onu Kilise'nin yolundan döndürecek herhangi bir şey oldu mu?"

Peter bir an duraksadı. "Aile meseleleri. Bunlara değinmemem daha iyi olur." Maureen'in hayallerini, onun bilgisi olmadan anlatmanın bir çeşit ihanet olduğunu hissetmeye başlamıştı bile. Üstüne bir de aile sırlarını ortaya dökmek istemiyordu. En azından şimdilik. Ama bundan sonra ne yapacağı-

nı bilmiyordu ve kilisesi bünyesinde güvenebileceği birinden sağlam bir tavsiyeye gerek duyuyordu.

Yaşlı rahip konunun gizliliğini anladığını başını sallayarak belirtti. "Bu gibi şeylere pek itibar edilmez, ilahi hayallere yani. Bazen bunlar rüyadır, bazen de çocukluktan gelen sanrılar. Muhtemelen endişelenecek bir şey değildir. Fransa yolculuğunda ona eşlik mi edeceksin?"

"Evet. Her zaman ruhani danışmanı oldum ve sanırım gerçekten güvendiği tek kişi de benim."

"Güzel, güzel. Öyleyse ona göz kulak olabilirsin. Bu kızın kendisi için herhangi bir tehlike oluşturduğunu düşündüğün an beni ara lütfen. Bu konuda sana yardım ederiz."

"Eminim işler o noktaya gelmeyecek." Peter gülümseyerek dostuna teşekkür etti. Konuşmaları, anavatanları İrlanda'nın ılımlı geçen yazları karşısında California güneşinin korkunçluğunu tartışmaya dönüştü. Eski dostları ve şu aralar Deep South'da piskopos olan eski öğretmenleri ve hemşerilerinin nerede olduğu hakkında arkadaşça lafladılar. Gitme zamanı geldiğinde, Peter arkadaşını, konuşmalarından sonra kendisini daha iyi hissettiğine ikna etti.

Yalan söylüyordu.

●

Peder Brian Rourke, o akşamüstü çalışma odasına, yüreği ağırlaşmış ve vicdanıyla savaşarak geri döndü. Uzun süre masasının arkasındaki duvarda asılı haçı seyrederek oturdu. Derin bir iç çekerek kararını verdi ve telefonu kaldırıp Louisiana bölge kodunu çevirdi. Numaraya bakmasına gerek yoktu.

New Orleans
Haziran 2005

Maureen, bölge haritasını yanındaki boş koltuğun üstüne yaymış, kiraladığı arabayı New Orleans kıyılarında sürüyordu. Yavaşlayarak yolun kenarına geçip, doğru yolda olduğundan emin olmak için haritaya baktı. Hoşnutlukla yeniden yola koyuldu. Bir sonraki köşeyi dönerken, yukarıda, lahit tarzı mezarlar ve New Orleans mezarlıklarına ün kazandıran anıtlar görünmeye başladı.

Maureen araziye park ederek büyük el çantasını ve sokak satıcısından satın aldığı çiçekleri almak için arka koltuğa uzandı. İlkyaz fırtınasının kalıntısı olan ve bakımlı mezarların yolunu daraltan çamur birikintilerinden sakınarak arabadan indi. Süslü mezar taşları ve çiçek çelenkleri hektarlarca uzanıyordu. Derin bir nefes alan Maureen, elinde çiçeklerle mezarlığın kapısından girdi. Ana girişte durup başını kaldırdı, ama mezarlığa girmeden aniden sola döndü.

●

Maureen, başka bir mezarlığa gelene kadar, giriş kapılarının dışından mezarlığın çevresinde yürüdü. İhmal edilmiş bu değersiz mezarların üstünü yosun ve yabani otlar bürümüştü. Burası uyumsuzların mezarlığıydı.

●

Mezarlann arasından yavaşça, dikkatle ve saygıyla yürüdü. Ölüm anında bile yalnız bırakılanlann yeri olan unutulmuşlar mezarlığına doğru çıkarken gözyaşlannı tutmaya çalışıyordu. Bir dahaki sefere daha çok çiçek getirecekti, hepsi için.

Diz çökerek yıpranmış bir mezar taşındaki yabani otları itti. Ortaya çıkan isim *Edouard Paul Paschal*'dı.

Elleriyle, istenmeyen yabani otlan hınçla sökmeye başladı. Tırnaklarının içine dolan ve üstüne sıçrayan kir ve çamura aldırmadan mezan temizledikçe molozlar dökülüyordu. Alanı elleriyle düzeltti ve mezar taşını üzerinde yazan ismi ortaya çıkaracak kadar sildi.

Mezarı elinden geldiğince temizlediği kanısına vardığında, Maureen çiçekleri üstüne bıraktı. Çantasındaki çerçeveyi çıkarıp içindeki resme baktı. Bu kez gözyaşlanna engel olmuyordu. Resimde, Maureen beş ya da altı yaşlanndayken, elindeki hikaye kitabını okuyan bir adamın kucağında oturuyordu. İkisi de resim çekildiğinden habersiz, birbirlerine mutlulukla gülümsüyorlardı.

●

Mezar taşının önüne yerleştirmeden önce, "Merhaba, Baba," diye fısıldadı fotoğrafa doğru.

Maureen, babası hakkında herhangi bir ayrıntıyı hatırlamaya çalışarak, bir an gözleri kapalı durdu. Bu fotoğrafın dışında, babasının anılannı canlandıracak çok az şey hatırlıyordu. Ölümünden sonra, annesi, babası ya da hayatlanndaki rolü hakkında her tür konuşmayı yasaklamıştı. Yalnızca, onlar için varlığı sona ermişti, tıpkı ailesinin onun için sona er-

diği gibi. Maureen'le annesi çok geçmeden İrlanda'ya gitmişlerdi. Louisiana'daki geçmişi, yaralı ve hüzünlü çocukluğunun loş hatıralarına gömülmüştü.

O sabah erken saatlerde, Maureen, Paschal soyadlı birilerini bulmak için New Orleans telefon rehberini karıştırmıştı. Aralarından bazıları tanıdık gelen birkaç tane vardı. Ama rehberi çabucak kapatmıştı. Potansiyel akrabalarıyla bağlantı kurmayı asla gerçekten istememişti, bunca zaman sonra, özellikle şimdi, hiç istemiyordu. Daha çok, hatırlamasına yardımı olmuştu.

Maureen fotoğrafa veda eder gibi dokundu, sonra çamurlu elleriyle yüzünü kirleterek gözyaşlarını sildi. Aldırmıyordu. Ayağa kalkarak, ardına bakmadan geri döndü. Ana girişin dışında durdu. Düzgün mezarlığın içinde, üzerinde pirinç bir haç olan eski zamanlardan kalma bir beyaz şapel Güney güneşi altında parlıyordu.

●

Maureen parmaklıkların arasından, dışarıdan bakan bir yabancı gibi, kiliseye baktı.

Pirinç haçtan yansıyan güneş ışığından gözünü koruyarak, arkasını döndü ve uzaklaştı.

Vatikan Şehri, Roma
Haziran 2005

Tomas Kardinal DeCaro masasından kalkıp pencereden meydana baktı. Masasının üstündeki sararmış kağıt yığınından uzaklaşma ihtiyacı duyan bir tek yorgun, gözleri değildi.

Aklının ve vicdanının da dinlenerek bu sabah aldığı bilgiye yoğunlaşmaya ihtiyacı vardı. Bir deprem bekleniyordu, bu kesindi. Bilemediği, beklenen bu felaketin ne kadar zarar vereceği ve kurbanlarının kimler olacağıydı.

Böyle zamanlarda kendisine güç veren şeye bakmak üzere çalışma masasının üst çekmecesini açtı. Çekmecede, *Vatican Secundum –Vatikan II* başlığı altında kutsal Papa XXIII. John'un portresi vardı. Resmin altında, sevgili Kilisesi'ni çağdaş dünya seviyesine getirmek için büyük riskler alan bu büyük ve ileri görüşlü liderin bir sözü yazılıydı. DeCaro bu sözleri ezbere bilmesine rağmen, okumak ona güç veriyordu:

"İncil değişmiş değildir. Sadece artık onu daha iyi anlıyoruz. Zamanın işaretlerini idrak etme, fırsatları yakalama ve ileriye bakma dönemi başlamıştır."

Dışarıda, yazın geldiği ve Roma'da harika bir gün olacağı görünüyordu. DeCaro birkaç saatliğine kaçmaya ve sevgili Sonsuzluk Şehri'nde uzun bir yürüyüş yapmaya karar verdi.

Yürümeye ihtiyacı vardı, düşünmeye ihtiyacı vardı ve her şeyden önce kendisine yol gösterilmesi için dua etmeye ihtiyacı vardı. Belki de Cömert Papa John'un yol gösterici ruhu yaklaşan krizden bir çıkış yolu bulması için kendisine yardım ederdi.

"...Bartolome bize, kabilemizin yanlış değerlendirilen bir başka üyesi olan Philip vasıtasıyla geldi. Burada itiraf etmeliyim ki, onu ilk yanlış değerlendiren bendim. Uzun süredir Vaftizci John'un müridiydi ve onu tarikattan tanıyordum. Bu yüzden, Philip'e güvenmem biraz zaman aldı.

Philip insan olarak bir muammaydı; akılcı ve eğitimli. Onunla, benim de eğitimini aldığım Helen dilinde konuşabiliyordum. Bethsaida'da doğduğu için, asil bir soydan geliyordu. Yine de uzun bir süre önce, asillerin gösterişli hayatını reddederek, sade bir yaşamı seçmişti. Bu fikri ilk kez John'dan öğrenmişti. Philip görünüşte zor ve kavgacı biriydi ama içi aydınlık ve iyiydi.

İçinde başka bir canlıya zarar verme duygusu yoktu. Kesinlikle yemek konusunda çok katıydı, herhangi bir hayvanın yok olmasına neden olan yemeği yemezdi. Kabilemizin geri kalanı balıkla beslenirken, Philip bunun sözünü bile ettirmezdi. Narin ağızların kancalarla parçalanması fikrine de dayanamazdı, ağlara yakalanarak ölmelerinin acısına da. Peter ve Andrew ile bu ikilem üzerinde çok tartışmıştı! Ben de bunu sık sık düşündüm. Belki de haklıydı ve bu inanca bağlılığı onu takdir etmemin nedenlerinden sadece biriydi.

"... bazen Philip'in o kadar değer verdiği hayvanlara benzediğini düşünüyorum, içlerindeki yumuşak yaratığı kimse parçalayamasın diye kendilerini dikenler ya da benzeri başka zırhlarla koruyan hayvanlara. Yine de evsiz barksız Bartolome'yi yolda bulduğunda korıması altına aldı. Bartolome'nin içindeki iyiliği gördü ve bu iyiliği bize getirdi.

Kara Gün'den sonra, Philip ve Bartolome en büyük rahatlığım oldu. Hepimizi kendi ülkemizden Iskenderiye'ye çabucak getirip güven altına almak için Joseph'le birlikte ilk hazırlıkları yaptılar. Bartolome çocuklar için kadınların olduğu kadar önemliydi. Elbette herkesi seven küçük John için de büyük rahatlıktı. Ama Sarah-Tamar,. Bartolome'ye âşıktı.

Evet, bu iki adam sonsuza dek Cennette ışıklı ve kusursuz bir yeri hak ediyor. Philip sadece bizi korumakla ve güvenle gideceğimiz yere ulaştırmakla ilgileniyordu. Sanırım, ondan ne istersem isteyeyim, hiçbir şey onu durduramazdı. Eğer Philip'e aya gitmemiz gerektiğini söyleseydim, bizi oraya götürmek için elinden gelen her şeyi yapardı.

MECDELLİ MERYEM'İN ARQUES İNCİLİ
HAVARİLER KİTABI

Altıncı Bölüm

Paris
19 Haziran 2005

Maureen ve Peter nehir boyunca yürürken, güneş Seine Nehri üzerinde parıldıyordu. Paris ilkyazın sıcak ışığıyla yıkanıyordu. Her ikisi de biraz dinlenip dünyanın en güzel şehrinin keyfini çıkarmaktan hoşnuttu. Sinclair ile iki gün sonraki buluşma için endişelenecek bol bol fırsatları olacaktı.

Ellerindeki dondurma külahlarının zevkini çıkarıyorlar, güneşte eriyip arkalarında yapış yapış bir gökkuşağı izi bırakmadan yiyip bitirmeye çalışıyorlardı.

"Mmm, haklıymışsın Pete. Berthillion dünyadaki en iyi dondurma olabilir. Muhteşem."

"Neyli dondurma aldın?"

Maureen Fransızcasını ilerletmeye çalışıyordu. "Poivre."

"Biberli mi?" Peter kahkahaya boğuldu. "Biberli dondurma mı aldın?"

Maureen utançtan kızarmasına rağmen yeniden denedi. "Pauvre?"

"Fakir? Fakir dondurma mı aldın?"

"Tamam, teslim oluyorum. Bana eziyet etmeyi bırak. *Armutlu*."

"Poire. Poire armut demek. Özür dilerim, seninle alay etmemeliydim. İyi denemeydi."

"Neyse, ailemizde kimin dil yeteneği olduğu açık."

"Doğru değil. Çok güzel İngilizce konuşuyorsun."

Anın rahatlığının ve günün güzelliğinin keyfini sürerek birlikte güldüler.

Notre Dame'ın Gotik görkemi, İle de la Cite'yi 800 yıldır gölgede bırakıyordu. Katedrale doğru giderken Peter, azizler ve çörtenlerle dolu, hayal gibi görünen dış cepheye saygıyla bakıyordu.

"Burayı ilk gördüğümde 'Tanrı burada yaşıyor' diye düşünmüştüm. İçeri girmek ister misin?"

"Hayır, dışarıda ait olduğum yerde, canavar çörtenlerle kalmayı tercih ederim."

"Dünyanın en ünlü Gotik yapısı ve Paris'in sembolü. Bir turist olarak içeri girmeye zorunlusun. Ayrıca, vitrayları olağanüstü ve gül pencereleri gün ışığında görmen gerek."

Maureen duraksadı, ama Peter kolunu yakalayıp sürükledi. "Hadi gel. Söz veriyorum içeri girerken duvarlar yıkılmayacak."

Dünyaca ünlü gül pencerelerden içeri süzülen güneş ışığı Peter ve Maureen'i kırmızı çizgili mavi bir ışıkla aydınlatıyordu. Peter, yüzünü pencerelere doğru kaldırıp, katıksız mut-

luluğun keyfi içinde dolaşmaya başladı. Maureen yavaşça arkasından yürüyordu. Bir yandan da, var gücüyle kendine buranın çok büyük tarihi ve mimari önemi olan bir bina olduğunu, sadece bir kilise olmadığını anlatmaya çalışıyordu.

Yanlarından geçen Fransız rahip başıyla ciddi bir selam verdi. O geçerken, Maureen hafifçe tökezledi. Rahip durdu, Fransızca bir şeyler söyleyerek düşmemesi için elini uzattı. Maureen gülümseyerek iyi olduğunu belirtecek şekilde elini kaldırdı. Fransız rahip yoluna devam ederken Peter yanına geldi.

"İyi misin?"

"Evet, aniden biraz başım döndü. Uçuşun etkisidir belki."

"Son günlerde pek uyumadın."

"Muhtemelen o yüzden." Maureen gül pencereyle aynı hizadaki kilise sıralarından birini işaret etti. "Biraz burada oturup vitrayları seyredeceğim. Sen etrafı dolaş."

Peter endişelenmiş görünüyordu ama Maureen gitmesi için eliyle işaret etti. "İyiyim. Git. Burada olacağım."

Peter başını sallayarak Katedrali gezmeye gitti. Maureen sırada oturup kendine gelmeye çalıştı. Kendini ne kadar dengesiz hissettiğini Peter'a itiraf etmek istemiyordu. Başı aniden dönmüştü ve eğer oturmasaydı düşeceğini biliyordu. Ama Peter'a bunu söylemek istememişti. Muhtemelen uçuşun etkisiyle yorgunluğun birleşmesi yüzünden olmuştu.

Maureen, baş dönmesini gidermek için, elleriyle yüzünü sıvazladı. Gül pencereden gelen renkli ışıkların oluşturduğu kaleydoskop, mihrabın üstüne yansıyarak büyük haçı aydınlatıyordu. Maureen gözlerini iyice kırpıştırdı. Haç gözünün önünde sanki giderek büyüyor, genişliyor, genişliyordu.

Baş dönmesi her yanını sararken başını sıkıca kavradı. Hayal yeniden gelmişti.

O kasvetli Cuma öğleden sonrasında, gökyüzünün doğaya aykırı karanlığını çakan bir şimşek yırttı. Kırmızılı kadın zirveye ulaşmak için güçlükle tırmanırken tökezledi. Bedeninde gittikçe çoğalan ve giysilerini parçalayan kesiklerden ve çiziklerden habersizdi. Tek bir hedefi vardı, O'na ulaşmak.

Çivi çakan bir çekicin –metale vuran metalin– sesi havada sinir bozucu bir kesinlikte çınlıyordu. Kadın sonunda soğukkanlılığını kaybederek, telafi edilemez insan umutsuzluğunu tek bir çığlıkla, haykırdı.

Haçın dibine tam yağmur başladığında vardı. Başını kaldırıp O'na baktığında, kanının damlaları amansız yağmura karışarak yüzüne sıçradı.

Hayalin içinde kaybolan Maureen'in nerede olduğuna dair hiçbir fikri yoktu. Mecdelli Meryem'in yankısı olan çığlığı, turistleri korkutup Peter'ın son hızla koşarak yanına gelmesine neden olacak şekilde, Notre Dame Katedrali'nde çınladı.

"Neredeyiz?"

Maureen tahta panelli bir odadaki kanepede uyandı. Peter cevap verirken, ciddi bakışları Maureen'in üstünde du-

rakladı. "Katedralin çalışma odalarından birindesin." Odanın arka tarafındaki örtülü bir kapıdan giren daha önce karşılaştıkları Fransız rahibe başıyla selam verdi. Rahip endişeli görünüyordu.

"Peder Marcel seni buraya taşımama yardım etti. Kendi iradenle kımıldayamıyordun."

Peder Marcel yanlarına gelip Maureen'e bir bardak su verdi. Maureen minnettarlıkla içti. Din adamına dönerek "Merci," dedi. Rahip hafifçe başını sallayarak odanın arka tarafına yürüdü ve yardım gerekmesi halinde yetişmek üzere sessizce bekledi. Maureen, titrek bir sesle Peter'a, "Üzgünüm," dedi.

"Üzgün olma. Belli ki kontrolün dışında bir şeydi. Ne gördüğünü anlatmak ister misin?"

Maureen gördüğü hayali tekrarladı. Peter'ın yüzü her kelimede biraz daha beyazlaştı. Anlatması bittiğinde, Maureen'in yüzüne çok ciddi bakıyordu.

"Maureen, bunu duymak istemediğini biliyorum, ama sanırım ilahi hayaller görüyorsun."

"Bir rahiple konuşmam gerektiğini mi düşünüyorsun?" diye şaka yaptı.

"Ciddiyim. Bu benim çalışmalarımın dışında, ama bu konular hakkında bilgisi olan birini bulabilirim. Sadece konuşmanız için, hepsi bu. Yardımı olabilir."

"Asla olmaz," Maureen kanepede doğrulurken kararlıydı. "Sadece beni otele geri götür de biraz dinlenebileyim. Eminim biraz uyursam iyileşirim."

Maureen hayalden kurtulmayı başardı ve katedralin idare binasından yürüyerek çıktı. Yan çıkışı kullandıkları ve tekrar Hıristiyanlığın o büyük ikonuyla karşılaşmak zorunda kalmadığı için rahatlamıştı.

Peter, Maureen'in güven içinde odasına yerleştiğini görünce, kendi odasına döndü. Bir süre oturup telefona baktı. Amerika'yı aramak için çok erkendi. Biraz dışarı çıkıp uygun zaman dilimi yaklaştığında geri dönecekti.

●

Seine'in aşağılarında, Fransız rahip Peder Marcel ünlü Gotik katedralin içinde yanan mumların ışığında geri dönüyordu. Arkasından, çok kötü bir Fransızcayla kendisine soru sormaya çabalayan İrlandalı din adamı Piskopos O'Connor geliyordu.

Peder Marcel piskoposu, Maureen'in hayal gördüğü sıraya götürdü ve dil engelini aşabilmek için yavaşça açıklamaya başladı. İrlandalı'yla iletişim kurmak için gerçekten samimi bir çaba harcamasına rağmen, Fransız rahip sanki bir geri zekalıyla konuşuyor gibiydi. O'Connor sabırsız bir el hareketiyle gitmesini söyledi ve sıraya yerleşerek mihrabın üstündeki haça derin bir dalgınlıkla baktı.

Paris
19 Haziran 2005

Silahşorlerin mağarası, flüoresan lambasıyla aydınlatılmış olmasına rağmen, gündüz o kadar da uğursuz görünmüyor-

du. Mağaradakiler günlük giysileri içindelerdi ve boyunlarında da Erdemliler Tarikatı üyesi olduklarını gösteren tuhaf kırmızı şeritler yoktu.

Leonardo Da Vinci'nin Vaftizci John portresinin bir kopyası, paha biçilemeyen orijinalinin durduğu Louvre'dan yalnızca bir blok ötede, arka taraftaki duvarda asılıydı. Bu ünlü resimde, John, yüzünde bilgiç bir gülümsemeyle tuvalden bakıyordu. Elini kaldırmış sağ elinin işaret ve başparmaklarıyla cenneti gösteriyordu. Leonardo, John'u, "John'u Hatırlayın" denilen bu pozu çeşitli yerlerde çizmişti. Bu belirli poz yüzyıllarca tartışılmıştı.

İngiliz her zamanki gibi masanın başında, arkası resme dönük oturuyordu. Bir Amerikalı'yla bir Fransız iki yanında yer almışlardı.

İngiliz, "Neyin peşinde olduğunu hiç anlamıyorum," diye çıkışarak söze başladı. Masanın üstünden ciltli bir kitap alarak iki adama doğru salladı. "İki kez okudum. Burada yeni hiçbir şeyden söz edilmiyor, bizi ilgilendirecek tek bir satır bile yok. Ya da onu. Öyleyse bu ne? İkinizden birinin bu konuda herhangi bir fikri var mı? Yoksa kendi kendime mi konuşuyorum?"

İngiliz, açık bir küçümsemeyle, kitabı masaya fırlattı. Amerikalı alıp dalgın dalgın sayfalarını çevirdi.

Amerikalı iç kapakta durdu ve yazarın resmine baktı. "Tatlı bir kadın. Belki de hepsi bu."

İngiliz, Amerikalı'yla dalga geçiyordu. *Tipik Amerikan saçmalığı, asıl noktayı gözden kaçırıyor*. Her zaman Dernekte Amerikalı üye olmasına karşı çıkmıştı ama bu gerizekalı aynı vasiyete ortak oldukları çok zengin bir aileden geliyordu ve başlarına kalmıştı.

"Sinclair'in sahip olduğu para ve güçle elinin altında 'tat-

li'dan çok öte, başının bir işaretine bakan, günün yirmi dört saat aramasını bekleyen bir sürü kadın var. Çapkınlık maceraları İngiltere'de ve ana kıtada efsane haline geldi. Hayır, bu kadında elde etme arzusundan çok başka bir şey var ve ikinizin bunu ortaya çıkarmanızı istiyorum. Hızla."

"Kadının Dişi Çoban olduğuna inandığından neredeyse eminim, ama yakında ayrıntıları öğrenirim," diye iddia etti Fransız. "Bu hafta sonu Languedoc'a gidiyorum."

İngiliz, "Bu hafta sonu çok geç olur," diye atıldı. "Bu işi yarından sonraya bırakmayın. Bugünü tercih ederim. Burada zaman söz konusu, bildiğiniz üzere."

Amerikalı, "Kızıl saçlı," dedi.

İngiliz homurdandı, "Yirmi Avro'su olan her kokoş kızıl saçlı olabilir. İsteyen saçını kızıla boyar. Konuya girin ve neden kadının önemli olduğunu bulun. Çabucak. Çünkü eğer Sinclair aradığını bizden önce bulursa..."

Cümlesini tamamlamadı; tamamlamasına gerek yoktu. Ötekiler o zaman ne olacağını tam olarak biliyorlardı. Yanlış taraftan biri yanlarına çok sokulduğu zaman ne olduğundan haberleri vardı. Amerikalı'nın özellikle midesi bulanmıştı ve başı olmayan bir kızıl saçlı yazar düşüncesi onu rahatsız etmişti.

Amerikalı, Maureen'in kitabının kopyasını masadan aldı, kolunun altına sıkıştırdı ve Fransız arkadaşının ardından parlayan Paris güneşine çıktı.

●

Yardımcıları gittiğinde, John Simon Cromwell adıyla vaftiz edilmiş olan İngiliz masadan kalktı ve bodrumun arka ta-

rafına yürüdü. Köşeyi dönünce, salondan görünmeyen bir yerde alçak bir hücre vardı. İçinde, koyu renk tahtadan yapılmış ağır bir dolap duruyordu; yanındaysa küçük bir sunak vardı. Sunağın önünde, ancak bir kişi için diz çöküp dua edecek yer vardı.

Dolabın kapısında demir menteşeler takılıydı ve alt bölme ağır bir kilitle korunuyordu.

İngiliz, boynunda asılı anahtarı çıkarmak için gömleğine uzandı. Diz çökerek anahtarı ağır kilide soktu ve alt bölmeyi açtı.

İçinden iki eşya çıkardı. İlki bir şişe kutsal suya benziyordu. Sunağın üstündeki altın vaftiz kabını bu suyla doldurdu. İkincisi küçük ama gösterişli bir kutsal emanet kutusuydu.

Cromwell kutuyu yavaşça sunağın üstüne bıraktı ve ellerini suya daldırdı. Boynunu, her iki elinin de avuç içlerini kullanarak bu suyla ovdu; bir yandan da dua okuyordu. Sonra kutuyu göz hizasına kaldırdı. Som altın kutunun üstündeki camekandan bir fildişi parıldıyordu. İngiliz bakarken, uzun, dar ve çentikli insan kemiği kutunun içinde tıkırdadı. Kemiği göğsüne bastırarak coşkulu bir dua okumaya başladı.

"Erdemin büyük Öğretmeni, seni ihmal etmeyeceğimi bil. Ama yardımını rica ediyoruz. Gerçeği arayan bizlere yardım et. Yalnızca senin yüce adına hizmet etmek için yaşayan bize yardım et.

"Her şeyden çok da, o fahişeyi olduğu yerde tutmamız için bize yardım et."

Şimdi yalnız kalan Amerikalı, Rivoli Caddesi'nden aşağı doğru yürüdü ve Paris trafiğinin gürültüsünü bastırırcasına cep telefonuna doğru bağırdı.

"Daha fazla bekleyemeyiz. Tam bir dönek, tamamen kontrolden çıktı."

Telefonun öbür ucundaki ses Amerikan aksanını yansıtıyordu; nazik, Kuzeydoğulu ve aynı derecede öfkeli.

"Plana bağlı kalın. Hedefimizi düzenli ve tamamen yerine getirmemizi sağlıyor. Üstelik planı yapanlar senden çok daha akıllı," millerce öteden gelen yaşlı ses kesildi.

"Benden daha akıllı olanlar burada değil." Genç adam telefona doğru tükürük saçıyordu. "Benim gördüklerimi onlar görmüyor. Lanet olsun Baba, bana ne zaman biraz değer vereceksin?"

"Hak ettiğin zaman. Bu arada, aptalca bir şey yapmanı yasaklıyorum."

Genç Amerikalı cep telefonunu aniden kapatırken sövüyordu. Regina Oteli'nin önündeki köşeyi dönerek Place des Pyramides'e yöneldi. Başını kaldırınca, büyük heykeltıraş Frémiet'nin yaptığı yaldızlı Jeanne d'Arc heykeliyle çarpışmaktan tam zamanında kurtuldu.

Fransa'nın Dişi Kurtarıcısı'na "Kaltak," diye homurdanarak tükürmek için sustu, kendisini kimin gördüğü umurunda değildi.

Paris
20 Haziran 2005

I.M. Pei'nin cam piramidi Fransız yaz güneşinin ışıkları altında parlıyordu. Her ikisi de güzel bir uykudan sonra dinçleşmiş olan Maureen ve Peter, Louvre'a girmek için diğer turistlerle birlikte sırada bekliyorlardı.

Uzun kuyrukta, ellerinde rehber kitaplarıyla bekleyen müşterilere baktı. "Mona Lisa üzerinde koparılan bu yaygarayı asla anlamayacağım. Gezegende en fazla önemsenen tablo."

"Katılıyorum. Ama onlar tabloyu görmek için birbirlerini ezerken, bütün Richelieu kanadı bize kalacak."

Maureen ve Peter biletlerini alarak Louvre yerleşim planını çift taraflı kontrol ettiler. "Önce nereye gidiyoruz?"

Maureen yanıtladı. "Nicolas Poussin. Başka bir şey yapmadan önce, *Arkadya Çobanları*'nı şahsen görmek istiyorum."

Gizemli Poussin başyapıtını görmek için duvarlara bakarak, Fransız ustalarının bulunduğu kanat boyunca ilerlediler.

Maureen açıklamaya başladı, "Tammy bu resmin yüzlerce yıldır bir tartışmanın merkezini oluşturduğunu söyledi. XIV. Louis yirmi yıl boyunca bu resmi elde etmek için uğraşmış. Sonunda ele geçirdiğindeyse, onu Versailles'da hiç kimsenin göremeyeceği bir bodruma kilitlemiş. Garip, değil mi? Fransa kralının önemli bir eseri elde etmek için bu kadar uğraşıp sonra onu dünyadan saklamasının nedeni ne olabilir sence?"

"Bu da yalnızca bir dizi kurmaca gizemden biri." Peter, Maureen'i dinlerken bir yandan rehberdeki numaraları kontrol ediyordu. "Bu rehbere göre, resim tam..."

"Burada!" diye haykırdı Maureen. Peter arkasına geçti. İkisi birlikte bir süre tabloyu seyrettiler. Maureen, Peter'a dönerek sessizliği bozdu.

"Kendimi çok budala hissediyorum. Tablonun bana bir şey anlatmasını bekliyorum." Yeniden resme döndü. "Bana bir şey mi söylemeye çalışıyorsun Çoban Hanım?"

Peter aklına gelen şeyle şaşkına dönmüştü. "Bunu daha önce düşünmediğime inanamıyorum."

"Neyi düşünemediğine?"

"Kadın çoban fikri. İsa, İyi Çoban. Belki Poussin –ya da en azından Sinclair– İyi Kadın Çoban'ı gösteriyordu?"

"Evet!" diye bağırdı Maureen. Bu fikir karşısında duyduğu heyecandan belki biraz fazla yüksek sesle bağırmıştı. "Belki Poussin bize Mecdelli Meryem'i, sürünün lideri, kadın çoban olarak gösteriyordu. Kendi Kilisesinin lideri!"

Peter ürkmüştü. "Ben tam da öyle söylemedim..."

"Söylemene gerek yoktu. Ama bak, bu resimdeki mezarın üstünde Latince bir yazı var."

Peter yüksek sesle okudu, "Et in Arcadia Ego. Hmmm. Bir anlamı yok."

"Çevirisi nasıl?"

"Çevrilmiyor. Tam bir gramer karmaşası."

"En iyi tahminini söyle."

"Ya Latincesi çok kötü ya da bir çeşit kod. Tam çevirisi yarım bir cümle, aşağı yukarı 'Ve Arkadya'da ben...' Gerçekten bir anlamı yok."

Maureen dinlemeye çalışıyordu, ama müzenin öbür tara-

fından telaşlı bir kadın sesi dikkatini dağıtıyordu.

"Sandro! Sandro!"

Peter'dan özür dilemeden önce sesin geldiği yeri bulmak için etrafına bakındı. "Affedersin, ama bu kadın dikkatimi çok dağıtıyor."

Kadın yeniden daha yüksek bir sesle bağırınca, Maureen sinirlendi. "Bu da kim?"

Peter şaşkınlıkla ona baktı. "Ne kim?"

"Seslenen kadın..."

"Sandro! Sandro!"

Ses artarken Maureen Peter'a baktı. Peter gerçekten işitmiyordu. Maureen, duvarlardaki paha biçilmez sanat eserlerine dalmış olan diğer turistlere ve öğrencilere döndü. Başka hiç kimse Louvre'da yankılanan telaşlı sesin farkında değildi.

"Aman Tanrım. Duymuyorsun, değil mi? Benim dışımda kimse duymuyor."

Peter çaresiz görünüyordu. "Neyi duymuyor?"

"Müzenin öbür tarafından seslenen bir kadın sesi var. Sandro! Sandro! Haydi gel."

Maureen Peter'ın gömlek kolunu tuttu ve sesin geldiği yöne doğru aceleyle yürüdü.

"Nereye gidiyoruz?"

"Sesi takip ediyoruz. Bu yönden geliyor."

Müzenin koridorlarından aceleyle geçtiler. Maureen müze müşterilerine çarptıkça omzunun üzerinden özür diliyordu. Ses telaşlı bir fısıltıya dönüşmüştü, ama Maureen'i bir yere götürüyordu ve o da izlemeye kararlıydı. Keyfi kaçan müze nöbetçisinin bakışlarına aldırmadan, Richelieu kanadını yeniden geçtiler, sonra birkaç basamak inip başka bir koridora girdiler. Geçtikleri levhalarda Denon kanadı yazıyordu.

"Sandro... Sandro... Sandro..!"

Maureen ve Peter tanrıça Nike'nin kanatlı zaferini gösteren devasa heykelini geçerek büyük merdivenlere geldiklerinde ses aniden durdu. Merdivenin yukarısında sağa döndüklerinde İtalyan Rönesansının daha az tanınmış iki şaheseriyle karşılaştılar. Peter ilk gözlemi yaptı.

"Botticelli freskleri."

Bunu fark etmek ikisini de aynı anda şaşkına çevirmişti. "*Sandro.* Alessandro Botticelli."

Peter bir fresklere baktı bir Maureen'e. "Vay, bunu nasıl yaptın?"

Maureen ürperdi. "Ben bir şey yapmadım. Sadece dinleyip takip ettim."

Dikkatlerini fresklerde, neredeyse gerçek boyutlardaki, yan yana duran figürlere çevirdiler. Peter resmin altındaki plakayı Maureen için çevirdi. "İlk freskin adı *Venüs ve Üç Güzeller Genç Bir Kadına Hediyeler Veriyor*. İkincisi ise *Genç Bir Adam, Venüs? Tarafından Liberal Sanatlara Takdim Ediliyor*. Lorenzo Tornabuoni ve Giovanna Albizzi'nin düğünü için yapılmış bir freskmiş."

Maureen, "Tamam, ama neden Venüs'ten sonra bir soru işareti var?" diye merak etti.

Peter başını salladı. "Kadının o olduğundan emin olmadıklarındandır."

Tablo zarifti ama yine de kırmızı pelerine bürünmüş kadının elini tutan genç adam garip bir şekilde tasvir edilmişti. Üçü olağandışı ve uyumsuz nesneler tutan; biri devasa ve tehditkar bir akrep taşıyor, karşısındakinin ise elinde bir yay vardı; yedi kadına yüzlerini dönmüşlerdi. Bir başka kadın da mimari bir aleti elinde biçimsiz bir açıyla tutuyordu.

Peter yüksek sesle düşünmeye başladı. "Yedi Liberal Sanat. Yüksek öğrenim diyarları. Bize bunun çok eğitimli bir genç adam olduğunu mu anlatıyor?"

"Yedi liberal sanat hangileri?"

Klasik çalışmalarını hatırlamak için gözlerini kapatan Peter saymaya başladı. "Trivium, yani eğitimin ilk üç yolu Gramer, Hitabet ve Mantık. Sonraki dörtlü, yani Quadrivium da Matematik, Geometri, Müzik ve Evrenbilim. Hepsi Pisagor'dan ve bütün sayıların zaman ve uzaydaki modellerin bir taslağını temsil ettiği görüşünden esinlenilmiş.

Maureen, Peter'a gülümsedi. "Çok etkileyici. Şimdi ne olacak?"

Peter omuzlarını silkti. "Bunların giderek büyüyen bilmecemizde nereye oturacağını bilmiyorum."

Maureen akrebi işaret etti. "Neden bir düğün resminde büyük zehirli bir böcek tutan bir kadın resmedilir ki? Liberal sanatlardan hangisini temsil edebilir bu?"

"Emin değilim." Peter Louvre'daki bariyerlerin izin verdiği ölçüde freske sokularak eğildi. "Ama yakından bak. Akrep resmin geri kalanından daha koyu renk ve daha canlı. Bütün nesneler öyle. Sanki..."

Maureen cümlesini tamamladı. "Sonradan eklenmiş gibi."

"Ama kim tarafından? Sandro'nun kendisi mi? Yoksa birisi ustanın fresklerine burnunu mu sokuyordu?"

Maureen başını salladı, bütün bu olan bitenden şaşkına dönmüştü.

Louvre kafeteryasında kremalı kahve içerken Maureen Peter'a neler aldığını anlatıyordu. Botticelli'nin hayatını anlatan bir kitapla birlikte, söz konusu resmin dükkanda bulduğu kopyasını da almıştı.

"O freskin orijinali hakkında daha fazla bilgi edinmeyi umuyorum."

"Seni freske götüren sesin kaynağını bulmak daha çok ilgimi çekiyor."

Maureen cevap vermeden önce kahvesinden bir yudum aldı. "Gerçekten neydi o? Bilinçaltım? İlahi yol gösteriş? Delilik? Louvre'daki hayalet?"

"Keşke buna bir cevabım olsaydı, ama yok."

Maureen, "Sen ne biçim bir ruhani danışmansın," diye şaka yaptı, sonra dikkatini paketinden çıkardığı Botticelli kopyasına yöneltti. Cam piramitten yansıyan ışıklar resmin üstüne vurduğunda, Maureen'in kafasında bir şimşek çaktı.

"Dur bir dakika. Evrenbilimin liberal sanatlardan biri olduğunu söylememiş miydin?" Maureen elindeki bakır yüzüğe baktı.

Peter başıyla onayladı. "Astronomi, evrenbilim. Yıldız bilimleri. Ne oldu?"

"Yüzüğüm. Kudüs'te onu bana veren adam bir evrenbilimcinin yüzüğü olduğunu söylemişti."

Peter, beyninin bir çözüm üretmesini teşvik etmek istercesine, ellerini yüzünde dolaştırdı. "Peki, bağlantı nedir? Cevabı bulmak için yıldızlara mı bakmamız gerekiyor?"

Maureen parmağını büyük siyah böceği tutan kadının üstüne koydu, sonra bir anda oturduğu yerde sıçrayarak bağırdı, "Akrep!"

"Pardon?"

"Akrep bir astrolojik burcun sembolü. Ve yanındaki kadın da bir yay taşıyor. Yay burcunun sembolü. Akrep ve Yay burçlar kuşağında yan yanadır."

"Yani freskte astronomiyle ilgili bir çeşit kod olduğunu mu düşünüyorsun?"

Maureen yavaşça başını salladı. "En azından, bizim için bir başlangıç noktası oluşturabilir."

Paris'in ışıkları Maureen'in otel odasının penceresinden girerek, yatağın üstünde, yanında duran malzemeyi aydınlatıyordu. Botticelli kitabını okurken uyuyakalmıştı. Diğer yanındaysa Poussin'in resmi açık duruyordu.

Maureen ikisinin de farkında değildi. Yeniden rüyaya dalmıştı.

Gaz lambalarının loş ışığıyla aydınlanmış taş duvarlı bir odada, bir eski zaman kadını masaya eğilmişti. Uzun beyaz saçlarının üstüne soluk kırmızı bir şal atmıştı. Romatizmalı elindeki tüy kalemle önündeki sayfaya dikkatle bir şeyler yazıyordu.

Odadaki tek süs büyük bir tahta sandıktı. İki büklüm olmuş kadın yazmayı bıraktı, sandalyesinden kalktı ve yavaşça sandığa doğru gitti. Hastalıklı dizlerinin üstüne çöktü ve ağır kapağı kaldırdı. Omzunun üzerinden bakarken yüzünü sakinlik ve bilgelik dolu bir gülümseme kaplamıştı. Maureen'e döndü ve öne doğru çıkmasını işaret etti.

Paris
21 Haziran 2005

Çekici bir tipik Fransız acayipliği olan, Paris'in en eski köprüsü Pont Neuf'e genellikle "Yeni Köprü" denir. Seine Nehri'nin üzerinden uzanarak modern Birinci Bölge'yi Left Bank'in kalbiyle birleştiren köprü, Paris hayatının ana yollarından biridir.

Peter ve Maureen, Fransa'nın en sevilen krallarından IV. Henri'nin 1604'de hükümdarlığı sırasında yapılan heykelini geçtiler. Eşsiz Işık Şehri'ne özgü panltılı ihtişamla dolu harika bir Paris sabahıydı. Kusursuz çevreye karşın Maureen huzursuzdu.

"Saat kaç?"

"Son sorduğundan beş dakika daha geç," diye yanıtladı Peter, gülümseyerek.

"Affedersin. Bütün bu olanlar beni çok tedirgin ediyor."

"Mektubunda öğle zamanı kilisede olmanı söylüyordu. Saat daha on bir. Bol bol zamanımız var."

Seine Nehri'ni geçtiler ve Paris haritasından Left Bank'te, Pont Neuf'ün yerini Rue Dauphine'e bıraktığı, Odeon Metro istasyonunu geçerek doğrudan St. Sulpice Caddesi'ne çıkan ve aynı adı taşıyan hareketli meydana doğru giden kıvrımlı yolları takip ettiler.

Kilisenin birbiriyle uyumsuz devasa çan kuleleri alana bakıyordu. Kulelerin gölgesi 1844'te Visconti tarafından yapılan tanınmış çeşmenin üzerine düşüyordu. Büyük giriş kapılarına yaklaşırken Peter, Maureen'in tereddüdünü hissetti.

"Bu kez seni bırakmayacağım." Peter elini cesaret vermek istercesine Maureen'in koluna koydu ve kilisenin mağara girişine benzeyen kapısını açtı.

Sessizce içeri girdiklerinde, kilisenin sağında bulunan ilk şapeldeki turistleri gördüler. İngiliz sanat okulu öğrencileri oldukları belliydi. Öğretmenleri, yavaş bir sesle kilisenin o bölgesini süsleyen üç Delacroix başyapıtı hakkında bilgi veriyordu: *Yakup Peygamber'in Melekle Mücadelesi*, *Heliodorus'un Mabetten Kovuluşu* ve *Aziz Michael'ın Şeytanı Yenmesi*. Başka bir gün olsa Maureen bu ünlü sanat eserlerini incelemek ve İngilizce derse kulak misafiri olmak isterdi, ama bugün aklında başka şeyler vardı.

İngiliz öğrencileri geçerek binanın başka bir bölümüne girdiler. Her ikisi de aynı anda başlarını kaldırıp masif tarihi heykele hayranlıkla baktılar. Neredeyse içgüdüsel olarak Maureen, iki yanında birer büyük tablo olan mihraba yaklaştı. Her biri rahat 20 metre boyunda vardı. İlkinde, iki kadın göze çarpıyordu –biri mavi biri kırmızı pelerin giymişti.

Maureen, "Mecdelli Meryem'le Bakire mi?" diye tahminde bulundu.

"Giysilerinin renginden ben de öyle tahmin ediyorum. Vatikan Hanımımız'ın yalnızca mavi ya da beyaz giysiyle resmedilebileceğini ilan etti."

"Ve benim Hanımım'ın da her zaman kırmızılar içinde."

Maureen mihrabın öbür yanındaki benzer resme geçti. "Şuna bak..."

Tablo İsa'nın mezarında yattığını ve Mecdelli Meryem'in onu gömülmeye hazırladığını gösteriyordu. Ama Bakire Meryem ve yanındaki iki kadın resmin kenarında ağlıyorlardı.

"İsa'nın bedenini gömülmeye Mecdelli Meryem mi hazır-

lıyor? Ama İncil'de böyle bir şey belirtilmemiş, değil mi?"

"Mark 15 ve 16 Mecdelli'den ve lahde kutsal yağlar için baharat getiren kadınlardan söz eder, ama bedenin kutsal yağlarla ovulması hakkında belirli bir açıklama yapmaz."

"Hmm," Maureen yüksek sesle düşünmeye başladı. "Ve burada Mecdelli Meryem bunu yapıyor. Yine de, Musevi geleneğinde gömülecek bedeni kutsal yağlarla ovmak sadece..."

Belli belirsiz İskoç aksanı taşıyan bir erkek sesi aristokratik bir tonla, "Eşin göreviydi," diye cevap verdi.

Maureen ve Peter arkalarından gizlice gelen adama aniden döndüler. Dikkat çekici biriydi. Esmer yakışıklısı ve kusursuz giyimliydi, ama giysileri ve tavırları bir yana bırakılırsa, kibirli bir hali yoktu. Aslında, Sinclair Bérenger'in her şeyi biraz sıradışı, tamamen kendine özgüydü. Saç kesimi kusursuzdu, yine de Lordlar Kamarası'nda kabul edilemeyecek kadar uzundu. İpek gömleği Savile Row yerine Versace markalıydı. Sınırsız ayrıcalığın getirdiği doğal küstahlık neşeli haliyle –konuştukça ortaya çıkan çarpık ve çocuksu gülümsemesiyle– yumuşuyordu. Maureen, giderek derinleşen bir büyülenmeyle açıklamalarını dinliyordu.

"Yalnızca eşi bir erkeği gömülmeye hazırlama iznine sahipti. Bekar ölmesi halinde ise bu onur, annesine verilirdi. Bu resimde gördüğünüz gibi, İsa'nın annesi orada, ama bu görevi yerine getirmiyor. Bundan da bir tek sonuç çıkarılabilir."

Maureen bakışlarını resme doğru kaldırdı, sonra da önünde duran karizmatik adama döndü.

"Mecdelli Meryem O'nun eşiydi," diye sözü tamamladı.

"Bravo, Bayan Paschal." İskoçyalı, abartılı bir şekilde eğildi. "Beni bağışlayın, kendimi tanıtmayı unuttum. Lord Bérenger Sinclair, emrinizdeyim."

Maureen tokalaşmak üzere elini uzattı, ama Sinclair elini uzun bir süre tutarak onu şaşırttı. Hemen tokalaşmadı, bunun yerine küçük elini kocaman elleri içinde tutarak parmağını hafifçe yüzüğün üstünde gezdirdi. Sonra yeniden Maureen'e hınzırca gülümsedi ve göz kırptı.

Maureen çok bozulmuştu. Doğruyu söylemek gerekirse, defalarca Lord Sinclair'in nasıl biri olabileceğini düşünmüştü. Ama düşündüklerinin hiçbiri bu değildi. Konuşurken dilinin dolanmamasına çalıştı.

"Kim olduğumu zaten biliyorsunuz." Peter'ı tanıştırmak üzere döndü. "Bu da..."

Sinclair sözünü kesti. "Peder Peter Healy, elbette. Kuzeniniz yanılmıyorsam? Çok bilgili biri. Paris'e hoş geldiniz Peder Healy. Tabii, buraya daha önce de gelmiştiniz." Son moda ve müthiş pahalı İsviçre saatine baktı. "Birkaç dakikamız var. Gelin, burada çok ilginç bulacağınızı sandığım, görülmeye değer şeyler var."

Sinclair kilisede yürürken omzunun üstünden arkasına bakarak konuşuyordu. "Bu arada, burada sattıkları rehberi almaya kalkışmayın. Mecdelli Meryem'in varlığını görmezden gelen 50 sayfa. Sanki onu görmezden gelirlerse yok olup gidecek."

Maureen ve Peter hızlı adımlarını takip ederek başka bir küçük mihrabın önünde durdular. "Göreceğiniz üzere, bu kilisede defalarca resmedilmiş ama yine de şiddetle görmezden gelinmiş. Burada çok güzel bir örneği var."

Sinclair onları büyük ve zarif bir mermer heykelin önüne getirmişti; Bakire Anne'nin İsa'nın cansız bedenini kucakladığı bir Meryem Ana heykeli. Bakire'nin sağında, Mecdelli Meryem, başını Bakire'nin omzuna yaslamış bir şekilde görüntüye dahil edilmişti.

"El kitabı bu heykelden sadece '18. yüzyıl, İtalyan Meryem Ana heykeli' olarak söz ediyor. Elbette geleneksel bir Meryem Ana çalışması, Bakire'nin oğlunu çarmıha gerildikten sonra kucaklamasını tasvir eder. Mecdelli Meryem'in bu çalışmaya dahil edilmesi geleneklere son derece aykırı –ancak, kasten görmezden geliniyor." Sinclair abartılı bir iç çekerek bu haksızlığı kınarcasına başını salladı.

Peter, düşündüğünden daha keskin bir sesle, "Peki, kuramınız nedir?" diye sordu. Sinclair'in küstahlığı içine işlemişti. "Mecdelli Meryem'i dışlayan bir Kilise komplosu olduğu mu?"

"İstediğiniz sonucu çıkarın, Peder. Ama size şu kadarını söyleyeyim Fransa'da, Kutsal Ana dahil, birçok azizden daha çok Mecdelli Meryem'e adanmış kilise var. Paris'te onun adı verilmiş bir bölge var; Madeleine'e gittiniz sanırım."

Maureen duydukları karşısında sarsılmıştı. "Şu ana kadar aklıma gelmemişti ama Madeleine Mecdel'in Fransızcası, değil mi?"

"Bir bakıma. Madeleine'deki kiliseye gittiniz mi? Devasa bir yapı, görünüşte ona adanmış, ama yine de ilk başta, bütün sanat eserlerinde ve dekorasyonda, Mecdelli Meryem'den iz yoktu. Bir tek iz bile. Garip, değil mi? Orijinalinin Bakire Meryem'in tasviri olduğunu öğrendiğim bir Marochetti heykelini mihrabın üstüne eklediler ve ismini *Bakire'nin Göğe Yükselişi*'nden *Mecdelli Meryem'in Göğe Yükselişi*'ne dönüştürdüler çünkü üzerlerinde aşırı baskı vardı yani, gerçeği önemseyenler tarafından."

Peter, "Sanırım şimdi de bize Marcel Proust'un neden kurabiyelerine onun adını verdiğini söyleyeceksiniz," diye patladı. Maureen'in çabuk etkilenmesine karşın, Sinclair'in kayıtsız küstahlığı Peter'ın sinirine dokunuyordu.

Sinclair, "Elbette, bir nedenden dolayı deniz kabuğu şeklinde yapılmışlardır," diye omuzlarını silkti. Sonra Peter'ı bil-

meceyle baş başa bırakıp Meryem Ana heykelinin yanındaki Maureen'e katıldı.

Maureen, "Sanki onu silmeye çalışmışlar gibi," diye yorumda bulundu.

"Kesinlikle sevgili Bayan Paschal. Çok kişi Mecdelli'nin mirasını unutturmaya çalışmıştır, ama varlığı o kadar güçlü ki. Kuşkusuz sizin de dikkatinizi çektiği gibi, o asla görmezden gelinmeyecektir, özellikle..."

Kilise çanları öğle saatini vurarak Sinclair'in cevabını yanda kesti. Sözünü tamamlamak yerine, onları yine kilisenin başka bir yerine sürükledi. Kilisenin tabanına işlenmiş, doğrudan haçın kuzey-güney kolu boyunca uzanan, bronz meridyen çizgisini işaret etti. Çizgi, Mısır tarzında yapılmış, üzerinde altın bir küre ve haç bulunan, mermer bir mihrapta sona eriyordu.

"Çabuk gelin. Şimdi tam öğle saati. Bunu görmelisiniz. Yalnızca yılda bir kez olur."

Maureen bronz çizgiyi işaret etti. "Bu ne anlama geliyor?"

"Paris Meridyeni. Fransa'yı çok ilginç bir biçimde bölüyor. Ama seyredin, yukarı bakın."

Sinclair kilisenin karşı tarafında, yukarıdaki pencereyi gösterdi. Bakmak üzere döndüklerinde, pencereden giren güneş ışığı, döşemeye işlenmiş bronz çizgiyi aydınlatacak şekilde yere vurdu. Işığın, kilisenin tabanındaki pirinci takip ederek hareket edişini seyrettiler. Işık küreye vurana kadar ilerledi ve oradaki altın haçı ışık yağmuruna tuttu.

"Çok güzel, değil mi? Bu kilise, gündönümünü tam anlamıyla gösterecek şekilde düzenlenmiştir."

Peter, "Gerçekten çok güzel," diye kabul etti. "Hevesinizi söndürmek istemem Lord Sinclair, ama bunun mantıklı bir dini nedeni var. Yortu, ilkbahar gündönümünün ertesindeki

dolunaydan sonra gelen Pazar günü olarak belirlenmiştir. Kiliselerin gündönümlerini çeşitli yöntemlerle hesaplamaları alışılmadık bir şey değildir."

Sinclair omuzlarını silkerek Maureen'e döndü. "Biliyor musunuz, çok haklı."

"Ama Paris Meridyeni'nin farklı bir yönü var, değil mi?"

"Bazıları ona Mecdelli çizgisi der. Nedenini öğrenmek isterseniz, iki gün içinde benimle Languedoc'daki evimde buluşun da size bunun nedeninden çok daha fazlasını göstereyim. Neredeyse unutuyordum."

Sinclair iç cebinden lüks parşömen zarflarından birini çıkardı.

"Anladığıma göre enfes filmler yapan Tamara Wisdom'la arkadaşsınız. Bu hafta, kostümlü balomuza gelecek. Umarım sizler de ona katılırsınız. Aynı zamanda şatonun konuğu olarak kalmanızda da ısrar ediyorum."

Maureen tepkisini ölçmek için Peter'a baktı. Bunu beklemiyorlardı.

Peter, "Lord Sinclair," diye söze başladı. "Maureen bu randevuda bulunmak için uzun bir yol geldi. Mektubunuzda ona bazı cevaplar vermeye söz vermiştiniz..."

Sinclair sözünü kesti. "Peder Healy, insanlar bu gizemi iki bin yıldır çözmeye çalışıyor. Bir günde her şeyi öğrenmeyi bekleyemezsiniz. Gerçek bilgi hak edilmelidir, değil mi? Şimdi, bir randevuma geç kaldığım için acele gitmeliyim."

Maureen, Sinclair'i durdurmak için elini koluna koydu. "Lord Sinclair, mektubunuzda babamdan söz ediyordunuz. Bana, en azından onun hakkında ne bildiğinizi söyleyeceğinizi umuyordum."

Sinclair Maureen'e bakıp yumuşadı. "Azizem," dedi nazikçe.

"Babanızın yazdığı, ilginç bulacağınızı düşündüğüm bir mektup var. Tabii ki yanımda değil, şatoda. Bu da gelip benimle kalmanız için bir başka neden. Peder Healy ile birlikte elbette."

Maureen afallamıştı. "Mektup mu? Babamın yazdığından emin misiniz?"

"Babanızın adı Edouard Paul Paschal değil miydi? Fransızcada yazıldığı şekilde. Ve Louisiana'da yaşamıyor muydu?"

Maureen, neredeyse fısıldarcasına, "Evet," dedi.

"Öyleyse kuşkusuz mektup ondan geliyor. Aile arşivinizde buldum."

"Ama mektupta..."

"Bayan Paschal, berbat bir hafızam olduğu için, size şimdi aklımda kalanları söylemem haksızlık olur. Languedoc'a geldiğinizde, mektubu size memnuniyetle gösteririm. Şimdi gerçekten gitmem gerek, çok geç kaldım. Bu arada bir şeye ihtiyacınız olursa, davetiyedeki numarayı arayıp Roland'ı isteyin. Size her konuda yardımcı olacaktır. Ne olursa olsun, söyleyin yeter."

Sinclair hoşçakal demeden hızla uzaklaştı. Veda bakışını omzunun üstünden gönderdi. "Sanırım haritanız var. Sadece Mecdelli Çizgisini izleyin."

Maureen'le Peter'ı çaresizce birbirine bakarken bırakan İskoçyalı'nın ayak sesleri, binadan çıkarken, kilisede yankılandı.

●

Maureen ve Peter, Seine kıyısındaki kafeteryada yemeklerini yerken Sinclair'le tuhaf buluşmalarını gözden geçirdiler. Her ikisi de Sinclair hakkında farklı şeyler düşünüyordu. Pe-

ter siniri bozulacak kadar kuşku duymuştu, Maureen de büyülenecek kadar etkilenmişti.

Yemeğin üstüne, Avrupa'nın en ünlü parklarından Jardin du Luxembourg'da yürüyüş yapmaya karar verdiler.

Gürültücü bir sürü çocukla piknik yapan bir aile çimenlerin üstünde oturuyordu. Daha küçük olan iki çocuk bir futbol topunu ve birbirlerini kovalarken, büyük çocuklarla anne-babaları tezahürat ediyordu. Peter onları özlem dolu gözlerle seyretmek üzere durdu.

Maureen, "Sorun nedir?" diye sordu.

"Hiçbir şey yok. Sadece evimizi düşünüyordum. Kardeşlerimi, çocuklarını. İki yıldır İrlanda'ya gitmediğimi biliyor musun? Sen gideli ne kadar çok zaman olduğundan söz etmiyorum bile."

"Uçakla, buradan sadece bir saatten biraz fazla uzakta."

"Biliyorum. İnan bana aklıma geldi. Burada neler olacağını görelim. Zamanım olursa, birkaç günlüğüne kaçabilirim."

"Pete, ben artık koca kız oldum ve bu durumla başa çıkabilecek durumdayım. Neden bu fırsattan yararlanıp eve gitmiyorsun?"

"Seni burada Sinclair'in ellerine mi bırakayım? Aklını mı kaçırdın?"

Büyük çocukların elindeki futbol topu Peter'a doğru uçtu. Topu ayağıyla yakalayıp çocuklara doğru attı. Tezahürat eden çocuklara elini sallayan Peter, Maureen'le yürüyüşüne devam etti.

"Verdiğin karardan pişmanlık duyuyor musun?"

"Hangi karardan? Seninle buraya gelmek mi?"

"Hayır. Rahip olmaktan."

Peter, soruya şaşırarak aniden durdu. "Bu soru da nerden çıktı şimdi?"

"Sana bakıyordum. Çocukları seviyorsun. Çok iyi bir baba olurdun."

Peter açıklarken yürümeye devam etti. "Hiç pişman değilim. Bir yeteneğim vardı, onu sürdürdüm. Hâlâ aynı yeteneğe sahibim ve sanırım hep de olacağım. Senin bunu hiçbir zaman anlayamadığını biliyorum."

"Hâlâ da anlamıyorum."

"Hmm. Buradaki çelişkinin ne olduğunu biliyor musun?"

"Ne?"

"Rahip olma nedenlerimden biri de sensin."

Olduğu yerde çakılma sırası Maureen'e gelmişti. "Ben mi? Nasıl? Neden?"

"Kilisenin modası geçmiş yasaları seni inancından etti. Her zaman böyle şeyler olur ama olması gerekmez. Şimdi mezhepler var: Daha genç, bilimsel, gelişmiş mezhepler. Ruhaniliği 21. yüzyıla uyarlamaya çalışan ve gençler için katılımı kolaylaştıran mezhepler. Bunu İsrail'de Cizvitlerle ilk karşılaştığımda gördüm. İnsanları dinden uzaklaştıran zorlukları değiştirmeye çalışıyorlardı. Bunun bir parçası olmak istedim. Senin yeniden inancına kavuşmana yardımcı olmak istedim. Senin ve senin gibi olan başkalarının."

Maureen, gözlerine dolan yaşlara engel olmaya çalışarak, Peter'a bakıyordu.

"Bunu bana daha önce söylemediğine inanamıyorum."

Peter omuzlarını silkti. "Hiç sormadın ki."

"... Easa'nın son çilesi hepimiz için bir işkenceydi, ama Pete'in bununla başa çıkması en zor bölümüydü. Sık sık uykusunda haykırıyor ama ne bana sebebini söylüyor ne de yardımcı olmama izin veriyordu. Sonunda gerçeği, Philip'in böyle kötü hatıralarla bana zarar vermek istemediğini söyleyen Bartolome'den öğrendim. Ama Philip her gece, Easa'nın, kendisine anlatılan yaralarıyla, acı içinde kıvranmasının hayalini gözünün önünden silemiyordu.

Easa'nın acısına şahit olan tek kişi olduğum için, adamlar beni onurlandırdı.

Mısır'da geçirdiğimiz süre içinde, Bartolome en iyi öğrencim oldu. Olabildiğince çok şeyi olabildiğince çabuk öğrenmek istiyordu. Öğrenmeye istekli, hattâ açlıktan ölen bir adam kadar açtı. Eğer Easa'nın özverisi Bartolome'nin içinde bir boşluk yarattıysa, bu boşluk ancak Yol'un öğretileriyle doldurulabilirdi. O zaman anladım ki, onun özel bir görevi vardı. Sevgi ve Işık sözlerini bütün dünyaya duyuracak ve diğerlerini değiştirecekti. Böylece, her gece çocuklarla diğerleri uyuduğunda, Bartolome'ye sırları öğrettim. Zamanı geldiğinde hazır olacaktı.

Ama ben olacak mıydım, bilmiyordum. Onu giderek kendi kanımdanmış gibi sevdim ve onun için korkmaya başladım, çünkü güzelliği ve saflığı, başkaları tarafından kendisini sevenler kadar iyi anlaşılamayacaktı. O, kurnazlık bilmeyen bir adamdı.

MECDELLİ MERYEM'İN ARQUES İNCİLİ
HAVARİLER KİTABI

Yedinci Bölüm

Fransa'nın Languedoc Bölgesi
22 Haziran 2005

Fransız taşrasının kırları hızla giden trenin pencerelerinden uçarak geçiyordu. Maureen ve Peter manzaraya odaklanmaktan çok uzaklardı; dikkatleri tamamen önlerine açtıklan haritalara, kitaplara ve kağıtlara yönelmişti.

Peter, "Et in Arcadia Ego," diye mırıldandı önündeki sarı bloknotu karalarken. " Et.. In.. Arca-dia.. E-go..."

Ortasından kırmızı çizgi geçen Fransa haritasına dalmıştı. Çizgiyi işaret etti. "Paris Meridyeni'nin Languedoc'a, bu kasabaya kadar uzandığını görüyor musun? Arques. Çok ilginç bir isim."

Peter, "Ark" kelimesini hatırlatan kasabanın adını söyledi.

"Nuh'un gemisindeki 'ark'[1] gibi mi yoksa sulama kanalı gibi mi?" Maureen bu keşfin onları nereye götüreceğini merak ediyordu.

"Tamamen. Ark, Latince'de birçok anlama gelebilen bir kelime –genellikle taşıt anlamına gelir ama aynı zamanda mezar anlamına da gelebilir. Bir dakika, şuna bak."

Peter yeniden bloknotu ve kalemini aldı. Et In Arcadia

1) Nuh'un Gemisi, İngilizce'de 'Noah's Ark' olarak bilinir.

Ego'nun harflerini karalamaya başladı. Sayfanın üstüne ARK kelimesini koyu büyük harflerle yazdı. Altına da aynı şekilde ARC kelimesini.

Maureen bir şeyler anlamaya başlıyordu. "Tamam, bu ARC ne anlama geliyor? ARC-ADIA. Belki de mitolojik Arcadia'yla bir ilgisi yoktur, belki birlikte yazılmış birkaç kelimedir? Bunların Latincede bir anlamı var mı?"

Peter büyük harflerle ARC A DIA yazdı.

"Eee?" Maureen öğrenmek için ölüyordu. "Bir anlama geliyor mu?"

"Bu şekilde bakarsak, 'Tanrı'nın gemisi' anlamına gelebilir. Sadece biraz hayal gücümüzü kullanarak, cümlenin 've Tanrı'nın Gemisindeyim ben' anlamına geldiğini söyleyebiliriz."

Peter haritada Arques kasabasını gösterdi. "Sanırım Arques'ın tarihi hakkında bir şey bilmiyorsun. Eğer kasabanın kutsal bir efsanesi varsa 've Tanrı'nın köyündeyim ben' anlamına gelebilir. Biraz zorlama olduğunun farkındayım, ama elde edebildiğim en iyi sonuç bu."

"Sinclair'in arazisi Arques'ın tam dışında."

"Evet, ama bu bize Nicolas Poussin'in 400 yıl önce niye böyle bir resim çizdiğini açıklamıyor, değil mi? Ya da Louvre'da bu resme bakarken niye sesler duyduğunu? Sanırım başına gelenleri bir an için Sinclair'den bağımsız olarak düşünmek zorundayız."

Peter, Maureen'in yaşadıklarında Sinclair'in etkisini azaltmaya niyetliydi. Maureen, yıllardır Mecdelli'nin hayalini görüyordu, Bérenger Sinclair'in adını bile duymadan çok önceden beri.

Maureen başıyla onayladı. "O zaman, Arques herhangi bir nedenden dolayı kutsal toprak sayılıyorsa, Poussin'in sözünü

ettiği 'Tanrı'nın Köyü' bize burada, Arques'ta önemli bir şey olduğunu mu gösterir? Kuram bu mu? 'Ve Tanrı'nın köyündeyim ben?'"

Peter düşünceyle başını salladı. "Bu sadece bir tahmin. Ama Arques'ın çevresindeki arazinin ziyaret edilmeye değer olduğunu düşünüyorum, ya sen?"

Quillan Köyü'nde pazar kurulmuştu ve Fransız Pireneleri'nin eteklerindeki köy, bu haftalık faaliyetin telaşındaydı. Languedoc Bölgesi'nin iç kısımlarında yaşayanlar tezgahtan tezgaha koşuyor, Akdeniz'in taze sebze ve balıklarını istif ediyorlardı.

Maureen ve Peter pazarın içinde yürüdüler. Maureen'in elinde 'Arcadia Çobanları' baskısı vardı. Meyve satıcılarından biri resmi tanıdı ve resmi işaret ederek güldü.

"Ah, Poussin!"

Hızlı bir Fransızcayla yolu tarif etmeye başladı. Peter, tarifi yazarken, biraz yavaşlamasını söyledi. Satıcının on yaşındaki oğlu, babası Peter'la Fransızca konuşurken kafası karışmış olan Maureen'e bakıyordu. Birden yarım yamalak İngilizcesiyle konuşmaya cesaret etti.

"Poussin'in mezarına mı gitmek istiyorsunuz?"

Maureen heyecanla başını salladı. Resimdeki mezarın gerçekten var olduğunu bile bilmiyordu, o ana kadar. "Evet. Oui!"

"Tamam. Ana yola çıkıp aşağı inin. Kiliseyi görünce, sola. Poussin'in mezarı tepede."

Maureen çocuğa teşekkür ederek çantasından 5 Avro çıkardı. "Merci. Merci beaucoup," dedi parayı çocuğun eline tutuştururken. Çocuğun yüzüne bir gülümseme yayıldı.

"De rien, Madame! Bon chance," diye seslendi meyve satıcısı Maureen ve Peter pazardan çıkarken.

Oğlan son sözü söyledi. "Et in Arcadia Ego"! Çocuk güldü, sonra da kazandığı Avro'yu şekerlemelere yatırmak üzere fırladı.

Aralarında, baba oğulun tariflerini birleştirmeyi başararak sonunda doğru yola girdiler. Maureen sağ pencereden bölgeyi incelerken, Peter arabayı yavaş yavaş sürüyordu.

"Orada! O mu? Orada, tepenin üstündeki?"

Peter arabayı kesilmiş ağaç ve çalı yığınının yanına çekti. Çalı öbeğinin arkasından, dikdörtgen taş mezarın üst kısımları görülüyordu.

Peter, "Kutsal Topraklarda tek başına duran aynı tarz bir mezar görmüştüm, Galilee Bölgesi'nde bunlardan çok var," diye açıkladı. Aklına bir fikir geldiğinde bir an durdu.

Maureen, "Ne oldu?" diye sordu.

"Aniden aklıma Mecdel yolu üzerinde de bunlardan bir tane olduğu geldi. Buradakine çok benziyor. Birbirlerinin eşi bile olabilirler."

Mezara giden bir yol bulmak için, yolun kenarından yürümeye devam ettiler. Önü çalılarla kaplanmış bir giriş buldular. Maureen yolun altında durup çömeldi.

"Yolu kaplayan şu çalılara bak. Organik değiller."

Peter yanına çömelip bir değnek aldı ve yolun girişini kaplayan yeri eşeledi. "Haklısın."

Maureen, "Sanki birisi bilerek yolu saklamaya çalışmış gibi görünüyor," dedi.

"Arazi sahibinin işi olabilir. Belki bizim gibi insanların arazisini ezmesinden bıkmıştır. 400 yıllık bir turizm herkesin dengesini bozabilir."

Dikkatle çalıların üstünden atlayarak tepeye giden yolu takip etmeye başladılar. Dikdörtgen granit mezar önlerine çıktığında, Maureen, Poussin'in resmini çıkardı ve etraftaki manzarayla karşılaştırdı. Mezarın arkasında yükselen kayalık 400 yıllık resimde aynen yansıtılmıştı.

"Birbirinin eşi."

Peter mezarın yanına geldi ve ellerini üstünde gezdirdi. "Yalnızca bu mezarın yüzeyi düzgün," diye görüşünü bildirdi. "Hiçbir yazı yok."

"O zaman yazı Poussin'in uydurması mıydı?" Maureen lahdin etrafında dolanırken sorunun havada asılı kalmasına izin verdi. Mezarın arkasının çalılıklarla kaplı olduğuna dikkat eden Maureen, engelleri kaldırmaya çalıştı. Mezarın arka tarafı açıkça göründüğünde Peter'a seslenmekten kendini alamadı.

"Buraya gel! Bunu görmelisin!"

Peter yanına gelerek çalıları çekmesine yardım etti. Maureen'in heyecanının kaynağını gördüğünde başını kuşkuyla salladı.

Mezarın arkasına, merkezi bir çember etrafında dönen dokuz daire deseni çizilmişti.

Maureen'in antika yüzüğündekinin eşiydi.

Maureen ve Peter geceyi Arques'tan birkaç mil ötedeki Couiza'da, küçük bir otelde geçirdiler. Tammy onlar için, gizli çevrelerde "Sırlar Vadisi" olarak bilinen, Rennes-le-Château denilen gizemli yere yakınlığından dolayı, burayı seçmişti. O akşam geç saatte Languedoc'a uçuyordu, ertesi sabah kahvaltı salonunda buluşmayı kararlaştırmışlardı.

Tammy, Maureen'le Peter'ın kendisini beklerken kahve içtikleri kahvaltı salonuna daldı.

"Geç kaldığım için özür dilerim. Carcassone uçuşum geciktiği için ben geldiğimde gece yarısını geçmişti. Uyumam çok zaman aldı, sonra da uyanamadım."

"Dün gece senden haber almayınca merak ettim," dedi Maureen. "Carcassone'dan buraya araba mı kullandın?"

"Hayır. Yarın gece Sinclair'in eğlencesine katılmaya gelen başka arkadaşlarım var, onlarla geldim. Biri buranın yerlisi, bizi o karşıladı."

Bir sepet dolusu ince dilimlenmiş kruvasan masaya kondu ve garson Tammy'nin içecek siparişini aldı. Tammy sözlerini sürdürmeden önce garsonun mutfağa dönmesini bekledi. "Şimdi, bu sabah otelden ayrılmalıyız."

Maureen ve Peter şaşkındı. "Neden?" diye aynı anda sordular.

"Sinclair otelde kalmamıza kızıyor. Dün gece benim için bir mesaj bırakmış. Şatoda hepimize yetecek kadar oda var."

Peter ihtiyatla baktı. "Bu fikri sevmedim." Durumu açıklamak üzere Maureen'e döndü. "Burada kalmayı tercih ederim, senin için daha güvenli olduğunu düşünüyorum. Otel

tarafsız bölge, seni rahatsız edecek bir şey olursa kaçabileceğimiz bir yer."

Tammy'nin canı sıkılmış görünüyordu. "Dinleyin, kaç kişi bu davet için ölürdü, biliyor musunuz? Şato harika, canlı bir müze gibi. Reddederseniz Sinclair'i gücendirme riskini göze alırsınız ve bunu yapmanızı tavsiye etmem. Size verebileceği çok şey var."

Maureen aralarında kalmıştı. Bir birine, bir öbürüne bakıyordu. Peter haklıydı, otel tarafsız bölgedeydi. Ama bir şatoda kalma ve gizemli Bérenger Sinclair'i yakından inceleme düşüncesiyle hayal gücü çalışmaya başlamıştı.

Tammy, Maureen'in ikilemini hissetti. "Sana Sinclair'in tehlikeli biri olmadığını söylemiştim. Aslında, harika biri olduğunu düşünüyorum." Peter'a baktı. "Ama siz farklı düşünüyorsanız, bir de şöyle düşünün; 'arkadaşlarınıza yakın olun ama düşmanlarınıza daha da yakın olun.'"

Kahvaltının sonuna doğru Tammy onları otelden ayrılmaya ikna etmişti. Yemeklerini yerken Peter, Tammy'ye dikkatle bakmış ve çok ikna edici bir kadın olduğunu hafızasına kazımıştı.

Rennes-le-Château, Fransa
23 Haziran 2005

"Birisi yolu göstermedikçe, ilk gelişte burayı asla bulamazsınız." Tammy arka koltuktan yolu tarif ediyordu. "Buradan sağa dön, oradaki küçük yolu gördün mü? Orası Rennes-le-Château'ya gider."

Dik zikzaklarla yukarı doğru kıvrılan dar yol kabataslak taşla döşenmişti. Tepenin üstünde, kısmen çalılarla örtülü bir yol levhası küçük köyün adını taşıyordu.

"Buraya park edebilirsin." Tammy onları köyün girişindeki küçük tozlu alana götürdü.

Arabadan çıkarken, Maureen saatine baktı. Yorum yapmadan önce iki kez kontrol etti, "Ne garip. Saatim durmuş, ama Amerika'dan ayrılmadan hemen önce yeni pil takmıştım."

Tammy güldü. "Gördün mü, eğlence başlıyor. Burada, sihirli dağda, zaman yeni bir anlam kazanıyor. Buradan ayrıldığımızda saatinin normale döneceğini garanti ederim."

Peter ve Maureen birbirlerine bakarak önden giden Tammy'yi takip ettiler. Tammy açıklama yapma zahmetine katlanmadı, sadece yürüdü ve arkasındaki ikiliyle dalga geçti. "Bayanlar ve baylar, şimdi Alacakaranlık Kuşağı'na giriyorsunuz."

Köy gerçekten, zamanın unuttuğu ürkütücü bir yer izlenimi veriyordu. Şaşırtacak kadar küçüktü ve garip bir biçimde boş görünüyordu.

Peter, "Burada kimse yaşıyor mu?" diye sordu.

"Evet. Tam işlevsel bir köy. Nüfusu 200'ün altında ama yine de yeterli nüfus."

Maureen, "Esrarengiz biçimde sessiz," dedi.

"Her zaman böyledir," diye açıkladı Tammy, "ta ki bir tur otobüsü yolcularını indirene kadar." Köye girerken sağ tarafta, köye adını veren harabe şatonun kalıntıları görünüyordu.

"Burası Hautpol Şatosu. Haçlı Seferleri sırasında Tapınak Şövalyeleri'nin kalesiydi. Kuleyi görüyor musunuz?" Yıkık kuleyi işaret etti. "Bu durgun yer ve harap görüntü sizi aldatmasın. Buraya 'Simya Kulesi' denir ve Fransa'daki en önemli gizli işaretlerden biridir. Belki de dünyada."

"Bize nedenini söyleyeceksin sanırım." Peter rahatsızlığının giderek arttığını hissediyordu. Gizemlere sarılmış oyun-

lardan bıkmıştı; sadece birilerinin mantıklı cevaplar vermesini istiyordu.

"Söyleyeceğim, ama henüz değil. Sadece köyün hikayesini bilmeden sizin için bir şey ifade etmeyeceğinden. Bunu sonraya bırakalım da size dönüşte anlatayım."

Soldaki küçük kitapçıyı geçtiler. Kapalıydı, ama gizli sembolleri yansıtan ciltler camekanları süslüyordu.

Tammy önden yürürken, Maureen Peter'a fısıldadı, "Sizin orta karar Katolik tarım köylerinizden değil herhalde?"

Camekandaki garip kitap mevcuduna ve beş köşeli yıldız şeklindeki takılara bakarak, "Açıkçası, değil," diye onayladı Peter.

Tuhaf küçük köyün antik taş sokaklarında Tammy'yi takip ederken, Maureen'in dikkatini dar sokağın karşı duvarındaki başka bir gariplik çekti. Bir evin yan duvarında, göz hizasında oyulmuş bir güneş saati vardı. Metal orta çubuk, ortada bir delik bırakarak, çoktan düşmüştü. Yakın inceleme, işaretlerin de sıradan olmadığını gösteriyordu. Dokuzdan başlayıp on yediye kadar aralarında yarım saatlik işaretlerle devam ediyordu. Ama numaraların üstlerine kazınmış gizli görünen semboller vardı.

Peter, garip kabartmaları gösteren Maureen'in omzunun üstünden baktı.

Maureen, "Bunların ne anlama geldiğini düşünüyorsun?" diye sordu.

Tammy geri dönmüş, ciğeri kapan kedi gibi gülümseyerek onlara doğru geliyordu. "Görüyorum ki, RLC'deki en önemli garipliklerin ilkini keşfetmişsiniz," dedi.

"RLC mi?"

"Rennes-le-Château. İsim çok uzun olduğu için herkes

böyle der. Yarınki partiye uyum sağlamak için yerel jargonu öğrenmeye başlasanız iyi olur."

Maureen duvara oyulmuş şekle geri döndü. Peter şekli yakından inceliyordu.

"Bu sembolleri tanıdım, gezegenler. Şu ay ve Merkür. Şu da güneş mi?" Ortadaki noktalı daireyi işaret etti.

Tammy, "Elbette öyle," diye yanıtladı. "Ve bu da Satürn. Sembollerin geri kalanı da astrolojiyle ilgili. İşte Terazi, Başak, Aslan, Yengeç ve bu da İkizler.

Maureen'in bir fikri vardı. "Akrep buralarda mı? Ya da Yay?"

Tammy başını salladı, ama güneş saatinin solundaki, normal bir saatte 7'yi gösterecek yeri işaret etti.

"Hayır. İşaretlerin nerede durduğunu görüyor musunuz? Satürn gezegeninde. Eğer işaretler saatin aksi yönünde devam etseydi, Terazi'den sonra Akrep ve arkasından da Yay gelecekti."

Maureen, "Neden böyle garip bir biçimde sona ermiş?" diye sordu.

"Ve ne anlama geliyor?" Peter daha çok cevap almakla ilgileniyordu.

Tammy ellerini "size yardım edemem" dercesine kaldırdı. "Gezegenler arasındaki uyum sıralaması sanıyoruz. Bunun ötesini, gerçekten bilmiyoruz."

Maureen şekle bakmaya devam etti. Louvre'da gördüğü Sandro'nun freskini düşünüyor, resimdeki akreple aralarında bir ilişki olup olmadığını bulmaya çalışıyordu. Eğer şekil gerçekten bir güneş saatiyse, böyle garip bir güneş saatinin ne amaçla kullanılabileceğini anlamak istiyordu. "Ay yedinci burca girdiğinde ve Jüpiter Mars'la bir hizaya geldiğinde' türü bir şey miydi yoksa?"

Peter, "Eğer 'Kova Burcu'nu söylemeye başlayacaksan, ben gidiyorum," dedi.

Tammy açıklama yaparken hep birlikte güldüler. "Gerçi Maureen haklı. Muhtemelen belirli bir gezegen hareketine gönderme yapılmış. Burada, göz önünde duran bir evin ön kısmına yapılmış olduğuna göre, köydeki herkesin bu konuda bilgi sahibi olmasının önemli olduğunu düşünebiliriz."

Tammy onları güneş saatinin önünden ayırıp yukarıdaki villayı göstererek yoluna devam etti. "Köyün odak noktası müze ve bütün villa bölgesidir. Villa yukarıda, tam önümüzde."

Önlerindeki dar sokağın sonunda, taştan yapılmış eski bir villa vardı. Villanın arkasında, dağa bitişik garip şekilli bir taş kule yükseliyordu.

"Bu köyün gizemi, 1800'lerde burada yaşamış ünlü, daha doğrusu kötü ün yapmış bir rahip hakkındaki çok garip bir hikayede odaklanır. Abbé Bérenger Saunière."

Peter, "Bérenger mi? Sinclair'in adı değil mi bu?" diye sordu.

Tammy başıyla onayladı. "Evet, hem bu bir rastlantı değil. Sinclair'in büyükbabası, adaşından bazı özellikleri alacağını umarak torununa aynı adı vermişti. Saunière yerel tarihi ve sırları koruma konusunda korkusuzdu ve tamamen Mecdelli Meryem'in mirasına bağlıydı.

Neyse, Abbé'nin, kiliseyi restore ederken, ortaya çıkardığı çeşitli efsaneler var. Bazıları Kudüs tapınağının kayıp hazinesini bulduğuna inanır. Çünkü bitişikteki şato Tapınak Şövalyeleri'yle bağlantılıydı, bu ileri karakolu Kutsal Topraklardan getirdikleri ganimetleri saklamak için kullanmış olabilirler. Kim burada değerli bir şey olduğunu düşünür ki? Bazıları da Saunière'in paha biçilmez belgeler ele geçirdiğini söylüyor. Bulduğu her neyse, anlaşılmaz bir biçimde aniden çok zengin oldu. Ya-

şamı boyunca milyonlar harcadı, ama rahip maaşı yılda yirmi beş papeli geçmiyordu. Öyleyse bu para nereden geldi?

1980'lerde, üç İngiliz araştırmacının Saunière ve gizemli serveti hakkında yazdıkları kitap en çok satanlar arasındaydı. Kitap, Amerika Birleşik Devletleri'nde *Holy Blood, Holy Grail*[1] adıyla yayınlandı ve gizli çevrelerce bir klasik olarak kabul edildi. Kötü olan, kitabın bu bölgede bir define avı çılgınlığı başlatmış olması. Doğal kaynaklar sömürüldü, yerel sınır taşları dini fanatikler ve hatıra meraklıları tarafından yağmalandı. Sinclair, mezarı korumak için arazisine silahlı nöbetçiler koymak zorunda kaldı. "

Maureen, "Poussin'in mezarı mı?" diye sordu.

Tammy başını salladı. "Elbette. Arcadia Çobanları sayesinde bütün gizemin odak noktası o mezar."

"Dün mezarı görmeye gittik. Nöbetçi filan görmedim," dedi Peter.

Tammy bir kahkaha attı. "Sinclair'in arazisine davetli olduğunuz için. İnanın bana, dün oraya gittiyseniz, bunu mutlaka biliyordur. Orada olmanızı istemeseydi haberiniz olurdu."

Köye bakan büyük bir binaya geldiler. Önündeki tabelada, "Bethania Villası –Bĕrenger Saunière'in Konutu" yazıyordu.

Müzenin kapısından girerken Tammy, resepsiyondan kendilerine el sallayan kadına gülümseyerek başıyla selam verdi.

Bilet fiyatlarını gösteren tabelanın yanından geçerken, Maureen, "Bilet almamız gerekmez mi?" diye sordu.

Tammy başını iki yana salladı. "Yo, burada beni tanırlar. Simyanın tarihi hakkında bir belgeselin hazırlığı için burayı kullanıyorum."

---

1) *Kutsal Kan, Kutsal Kase Tapınak Şövalyeleri Savaşçı Keşişler Tarikatı*. Michael Baigent, Richard Leigh, Henry Lincoln. Nokta Yayınları. 2006.

19. yüzyılda Abbé Saunière tarafından giyilmiş olan dini kıyafetlerin durduğu camekanların yanından geçtiler. Tammy holün sonuna doğru yürürken, Peter bunlara bakmak için durakladı. Tammy, üzerine bir haç oyulmuş antik bir taş sütunun yanında durdu.

"Buna Şövalyelerin Sütunu deniyor. 8. yüzyılda Vizigotlar tarafından oyulduğuna inanılır. Eski kilisedeki mihrabın bir kısmını yapmak için kullanılmış. Abbé Saunière restorasyon sırasında sütunu yerinden kaldırdığında, altında bazı gizli şifreli kağıtlar bulmuş, ya da öyle söylüyorlar."

Şifrelerin görülebilmesi için bu kağıtlardaki yazılar Müze müdürlüğü tarafından büyütülmüştü. Koyu renkle basılmış gelişigüzel harfler göze çarpıyordu, ama yakından incelendiğinde, yerleştirilmelerinin rastgele olmadığı görülüyordu. Maureen koyu renk büyük harfler arasında göze çarpan cümleyi işaret etti, "ET IN ARCADIA EGO."

"Yine karşımıza çıktı," dedi Maureen Peter'a. Tammy'ye döndü. "Peki, anlamı nedir? Bir çeşit şifre mi?"

"Bu cümlenin anlamı hakkında duyduğum en az 50 farklı kuram var. Neredeyse tek başına küçük ev endüstrisini destekledi."

Maureen, "Peter buraya gelirken trende ilginç bir kuram geliştirdi,"diye saptadı. "Arques Köyü'yle ilgili olduğunu düşündü. 'Arques'ta, Tanrının köyündeyim.'"

Tammy etkilenmiş görünüyordu. "İyi tahmin, Peder. En yaygın inanılan Latin anagram şekli. Eğer harflerin yerini değiştirirseniz, *I tego arcana Dei* olur.

Peter cümleyi çevirdi. "Tanrı'nın sırlarını saklıyorum."

"Evet. Çok yardımcı olmadı, değil mi?" Tammy güldü. "Gelin, evi dışardan görmenizi istiyorum."

Peter hâlâ Poussin'in mezarını düşünüyordu. "Durun bir dakika. Bunun anlamı mezarın içinde bir şey gizlendiği olamaz mı? Hepsini bir araya getirirseniz 'Arques'ta, Tanrı'nın Köyü'nde, sırları açıklıyorum,' gibi bir şey olamaz mı?"

Maureen ve Peter, Tammy'den bir cevap beklediler. Bir an düşünmek için durdu. "Bugüne kadar duyduğum diğer kuramlar kadar iyi. Ne yazık ki, mezar defalarca açılıp araştırıldı. Sinclair'in büyükbabası, mezarın etrafındaki her karış toprağı kazdırdı, Bérenger ise gömülü hazineyi aramak için akla gelen bütün teknikleri denedi, ultrason, radar. Aklınıza ne gelirse."

Maureen sordu, "Ve hiçbir şey bulamadılar mı?"

"Tek bir şey bile."

Peter, "Belki birisi önceden almıştır," diye düşüncesini belirtti. "Rahip Saunière'e ne dersiniz? Onu bu kadar zengin eden bu olabilir mi? Bulduğu bir hazine?"

"Birçok kişi buna inanıyor zaten. Ama ilginç olan ne biliyor musunuz? Birçok azimli kadın ve erkek onlarca yıldır araştırmasına rağmen, hâlâ hiç kimse Saunière'in sırrının ne olduğunu bilmiyor, bugün bile." Tammy onları, içinde taş ve mermer bir fıskiyenin bulunduğu harika bir bahçeye götürüyordu.

Peter, "19. yüzyılda basit bir bölge rahibi için çok etkileyici," dedi.

"Değil mi? Ve en garip olanı da şu; Abbé Saunière burayı yaptırmak için bir servet harcamasına rağmen, burada hiç oturmadı. Daha doğrusu oturmayı reddetti. Sonunda da bu evi .... kahyasına bıraktı."

"Duraksadın," dedi Peter. "*Kahyasına* demeden önce durdun."

"Kahya kadının Saunière'in kahyası olmaktan öte olduğuna inananlar var, yani hayat arkadaşı olduğuna."

"Ama O Katolik bir rahip değil miydi?"

"Yargılamayın Peder. Benim ilkem her zaman bu olmuştur."

Maureen işitme mesafesinden çıkmıştı. Dikkatini bahçedeki yıpranmış bir heykel çekmişti. "Heykeldeki kim?"

Tammy, "Jeanne d'Arc," diye yanıtladı.

Peter heykelin yakınına gitti. "Ah, doğru. İşte kılıcı ve bayrağı. Ama burada yerinde değilmiş gibi," diye yorum yaptı.

Maureen, "Neden?" diye sordu.

"Yalnızca çok ... geleneksel görünüyor. Fransız Katolikliğinin klasik bir sembolü. Yine de burada, uzaktan bile olsa geleneksel görünen başka hiçbir şey yok."

"Joanie? Geleneksel?" Tammy yeniden kahkahaya boğuldu. "Buralarda olamaz. Ama bu daha sonra kurcalayacağımız temel bir tarih dersi. Gerçekten alışılmışın dışında bir şey görmek ister misiniz? O zaman kiliseyi görmelisiniz."

●

Yaz ortasının sıcaklığı ve güneş ışığına rağmen, Rennes-le-Château gariplikler ve gölgelerle dolu bir yerdi. Maureen, bahçenin her köşesinde ona doğru süzülen bir siluet tarafından izlendiği şeklinde rahatsız edici bir duyguya kapıldı. Birçok kez, orada kimsenin olmadığından emin olmak için, aniden arkasına döndüğünü fark etti. Köy onu tedirgin ediyordu; saatinin çalışmadığı ve sürekli izlendiğini hissettiği bu garip yer. Etkileyici bulmasına rağmen, çok da geç kalmadan buradan çıkmaktan mutlu olacaktı.

Tammy onları bahçeden ve evin etrafından çıkardı. Başka bir bahçeden geçerek antik taş kilisenin girişini gördüler.

"Burası RLC köyünün bölge kilisesidir. Bin yıldır burada bir Mecdelli Meryem Kilisesi vardır. Saunière 1891 yılı civarında yenilemeye başladı, esrarengiz belgeleri de o zaman bulduğu sanılıyor. Onları Paris'e götürdü ve bildiğimiz kadarıyla, bundan sonra milyoner oldu. Parasını kiliseye alışılmadık eklemeler yaptırmaya harcadı."

Kiliseye doğru yürürken, Peter durup kapının üstündeki eşikte yazan Latince sözü okudu. "Terribilis est locus iste."

Maureen "Terribilis mi?" diye sordu.

Peter, "Burası korkunç bir yer," diye çevirdi.

Tammy, "Tanıdık geldi mi Peder?" diye sordu.

Peter başını salladı. "Elbette." Eğer Tammy, İncil bilgisini sınamak istiyorsa, bundan daha fazla uğraşması gerekliydi. "Yaratılış, yirmi sekizinci bölüm. Yakup, cennete giden merdiveni rüyasında gördükten sonra söyler."

"Neden bir rahip kilisesinin üstüne yazmak için böyle bir söz seçer?" Maureen sorusuna hem Peter'dan hem de Tammy'den bir cevap beklercesine bakıyordu.

"Belki bu soruya cevap bulmaya çalışmadan önce kilisenin içine bakmalısın." Tammy'nin önerisi buydu. Peter öneriye uydu ve içeri girdi.

"Burası zifiri karanlık," diye seslendi.

"Bir dakika bekle," dedi Tammy çantasında bozuk para ararken. "Işıklar bozuk parayla çalışıyor." Bir Avro'yu kapının yanındaki kutuya atınca flüoresan lambalar yandı. "Buraya ilk geldiğimde, kiliseyi karanlıkta görmeye çalıştım. İkinci gelişimde yanımda bir el feneri getirdim. O zaman kilisenin bakıcıları bana bozuk para kutusunu gösterdi. Bu yolla

turistler kiliseye bağış yapmış oluyor. Işıklar yirmi dakika kadar yanıyor."

Peter, "Bu da ne?" diye haykırdı. Tammy ışıkları açıklarken, Peter kilisenin girişinde çömelmiş korkunç iblis heykeline bakmak için geri dönmüştü.

"O Rex. Selam Rex." Tammy heykelin başını şakadan okşadı. "Rennes-le-Château'nun resmi uğuru gibidir. Buradaki her şey hakkında olduğu gibi, onun hakkında da tonlarca kuram var. Bazıları iblis Asmodeus olduğunu söyler, sırların ve gizli hazinelerin bekçisi. Başkaları da Kathar geleneğinin Rex Mundi'si olduğunu ki benim de kişisel inancım bu."

"Dünyanın Kralı Rex Mundi mi?" diye tercüme etti.

Tammy başını sallayarak Maureen'e açıklamaya koyuldu. "Katharlar orta çağda bu bölgede hüküm sürüyorlardı. Katharizm'in doruğunda olduğu 1059 yılından beri burada bir kilise olduğunu unutmayın. Onlar küçük bir yaratığın dünya gezegeninin bekçisi olduğuna inanırlardı, Rex Mundi –Dünyanın Kralı– adını verdikleri bir iblisin. Ruhlarımız Rex'i yenerek, ruhların ülkesi olan Tanrı'nın Krallığı'na ulaşmak için uğraş verirler. Rex bütün dünyevi ve fiziksel günahları temsil eder."

Peter, "Peki, kutsanmış bir Katolik kilisesinde işi ne?" diye sordu.

"Melekler onu yendiği için tabii ki. Heykelin yukarısına bakın." Haç işareti yapan dört melek heykeli iblisin arkasında, dev bir deniz kabuğu şeklinde yapılmış kutsal su kurnasına yaslanmış duruyordu.

Peter yazıyı yüksek sesle okuyup İngilizceye çevirdi. "Par ce signe tu le vaincrais. Bu işaretle onu yendim."

"İyilik kötülüğü yener. Ruh maddeyi ele geçirir. Melekler

iblislere karşı durur. Evet, alışılagelmişin dışında, ama tam Saunière'e göre." Tammy elini iblisin boynunda gezdirdi. "Şunu görüyor musunuz? Birkaç yıl önce birisi kiliseye girip Rex'in kafasını kopardı. Bu parça onun yerine kondu. Hiç kimse bunu, hatıra almak isteyen birinin mi, yoksa kutsal bir yerde böyle bir dualist sembole karşı çıkan kızgın bir Katoliğin mi yaptığını bilmiyor. Bildiğim kadarıyla, bir Katolik kilisede bulunan tek iblis heykeli. Öyle değil mi peder?"

Peter başıyla onayladı. "Roma Katolik Kilisesinde buna benzer hiçbir şey görmediğimi söylemek zorundayım. Son derece din karşıtı bir şey."

Tammy, "Bu bölgede Katharlar egemenlerdi ve onlar da dualistti. Biri iyilik için çalışan ve ruhu temizlemekle uğraşan, diğeri ise kötülük için çalışan ve yozlaşmış maddesel dünyaya zincirlenmiş, iki karşıt ilahi güce inanırlardı," diye açıkladı. "Şuradaki döşemeye bakın."

Dikkatlerini kilisenin döşemesini oluşturan yer karolarına çekti. Karolar abanoz ve düz beyaz olarak satranç taşı gibi döşenmişti. "Saunière'in dualizme verdiği bir başka ödün; siyah ve beyaz, iyi ve kötü. Daha çok, bir aykırı desen çeşidi. Ama Saunière'in aklını kaçırmış olduğunu düşünüyorum. Buradan sadece birkaç mil ötede doğmuştu ve yerel düşünce yapısını anlıyordu. Cemaatinin Kathar kanı taşıdığını biliyordu, üstelik Roma'ya güvenmemek için iyi nedenleri vardı, bunca yüzyıl sonra bile. Alınmayın, Peder."

"Üstüme alınmıyorum," diye yanıtladı Peter. Tammy'nin şakalarına alışıyordu. İyi niyetle yapılmış şakalardı ve Peter gerçekten aldırmıyordu. Tammy'nin garip tavırları aslında giderek daha çok Peter'a yöneliyordu. "Kilise Kathar sapkınlıklarıyla sert bir şekilde mücadele etti. Neden hâlâ yerli halka

yönelik bir saldırganlık olduğunu anlayabiliyorum."

Tammy, Maureen'e döndü. "Hıristiyanların diğer Hıristiyanları öldürdüğü tek resmi haçlı seferi. Papa'nın ordusu Katharlara toplu katliam yaptı ve hiç kimse bunu unutmadı. Kathar ve Ruhani elementleri bu kiliseye uluorta ekleyerek, Saunière cemaatinin kendisini rahat hissedeceği bir ortam yarattı ve bu şekilde kiliseye katılımı ve sadakati artırmaya çalıştı. İşe yaradı. Yerli halk onu taparcasına sevdi."

Peter, her şeye dikkat ederek, kilisede yürüdü. Dekorun her elemanı garipti. Gösterişli, abartılı ve gelenek dışıydı. Akla gelmeyecek azizlerin boyalı alçı kabartmaları vardı. Örneğin, pek tanınmayan St. Roche eteğini kaldırarak yaralı bacağını açmıştı ya da St. Germaine gösterişli bir alçı kabartmayla kuzu taşıyan bir çoban kılığında resmedilmişti. Kilisedeki her sanat çalışmasında, çarpık ve alışılmadık bir şey vardı. En dikkati çeken de, Vaftizci John'un İsa'dan heybetli gösterildiği, neredeyse insan boyunda bir heykelinde –aykırı bir şekilde Roma tuniği ve başlığı giymiş olmasıydı.

Peter, "Niye bir insan Vaftizci John'u Romalı kılığına sokar ki?" diye sordu.

Bir an için Tammy'nin yüzünden bir gölge geçti, ama cevap vermek yerine onları mihraba doğru götürdü.

"Yerel efsaneye göre, Saunière bu alçı kabartmalardan bazılarını kendisi yapmış. Mihrabın da en azından bir parçasını kendisinin yaptığından eminiz. Sizin Meryem'inize kafayı takmıştı." Maureen, Mecdelli Meryem'in alçak kabartmasının mihrabın odak noktasını oluşturduğu yere doğru Tammy'yi izledi. Mecdelli'nin etrafında alışılagelen ikonlar vardı: Ayaklarının dibinde bir kafatası, yanında bir kitap. Canlı bir ağaçtan yapılmış gibi görünen bir haça dikkatle bakıyordu.

Peter, haçın duraklarını tasvir eden rölyeflere dalmıştı. Heykeller gibi, bütün sanatsal parçalarda ya garip bir ayrıntı ya da kilise geleneklerine aykırı bir ifade vardı.

Kilisedeki, her biri etraflarına yeni bir sır duvarı ören garip parçaları incelediler.

Hiçbir uyarı olmadan gelen keskin bir tık sesiyle zifiri karanlığa gömüldüler.

Maureen zifiri karanlığın içinde paniğe kapıldı. Güneş ışığında bile onu takip eden gölgeler burada nefesini kesiyordu.

Peter'ın adını haykırdı.

Peter, "Buradayım," diye bağırdı. "Neredesin?" Kilisenin akustiği sesin binada çınlamasına neden oluyor, geldiği yerin belirlenmesini imkansız kılıyordu.

Maureen, "Mihrabın yanındayım," diye seslendi.

Tammy, "Sorun yok," diye bağırdı. "Paniğe kapılmayın. Sadece ışık için süremiz doldu."

Tammy kapıya koşup ışığın içeri girmesini ve Peter'la Maureen'in ürkütücü karanlıkta birbirlerini bulmalarını sağladı. Maureen Peter'ı yakaladı ve koşarak kiliseden dışarı çıktı. Bir yandan da, iblis heykelini tekrar görmemek için, kasten sol tarafa bakıyordu.

"Mekanik bir olay olduğunu biliyorum ama yine de ürkütücüydü. Kilisenin tamamı çok ... garip." Gün ortasında yükselen Languedoc güneşine karşın, Maureen titriyordu. Zamanın unuttuğu bu başka dünyaya ait köy, son derece rahatsızlık verici, alıştığı yerlerden tamamen farklı bir yerdi. İnsana yerin altında karmaşa varmış hissi veriyordu. Köyün kendisi neredeyse tamamen boşalmış olmasına rağmen, buranın sessizliğinde sağır edici bir özellik vardı. Maureen bileğine baktı ve buraya geldiğinden beri saatinin tamamen durmuş oldu-

günu hatırladı. Bu durum huzursuzluğunun son noktasıydı.

Bahçeden ve Villa Bethania'nın etrafından dolaşıp geri dönerlerken, Peter, Tammy'yi soru yağmuruna tuttu. "Saunière'in bütün bunları başı kiliseyle derde girmeden yaptığını sanmıyorum."

"Hem de çok derde girdi,"diye açıkladı Tammy. "Bir keresinde görevden alıp yerine başka bir rahip atamaya çalıştılar, ama başarılı olamadılar. Yerli halk Saunière'in dışında kimseyi kabul etmiyordu, çünkü o, onlardan biriydi. Çoğu kitapta göreceğinizin aksine, bu konuma gelmek için çok emek harcamıştı. RLC'deki sözde otoritelerin, Saunière'in buraya gelişini rastlantı olarak nitelendirmeleri beni çok güldürüyor. İnanın bana, bu bölgede rastlantıyla hiçbir şey olmaz. Çok fazla kudretli güç iş başında."

"Kudretli insan gücünden mi söz ediyorsun yoksa kudretli doğaüstü güçlerden mi?"

"Her ikisinden de." Tammy arkasından gelmelerini işaret etti. Arazinin batısında, kayalara yaslanmış taş kuleye doğru yürüdü.

"Gelin, direniş parçasını görmelisiniz. Tour Magdala."

"Tour Magdala mı?" İsim Maureen'in merakını uyandırmıştı.

"Mecdel Kulesi. Burası Saunière'in özel kütüphanesiydi. Ama asıl bu zahmete değecek olan, manzara.

Kulenin içindeki yirmi iki basamaklık döner merdivenin başındaki, Saunière'in özel eşyalarının sergilendiği camekanlara bakarak, Tammy'yi takip ettiler. Languedoc'un manzarası nefes kesiciydi.

Tammy uzaktaki bir tepeyi işaret etti. "Şu tepeyi görüyor musunuz? Orası Arques. Vadide de, Saunière'in arkadaşı olan,

Antoine Gélis adlı bir başka rahibin evinde hunharca öldürüldüğü efsanevi Coustaussa Köyü var. Evi yağmalanmıştı ve her kim yaşlı adamı öldürdüyse, aradığının paradan çok daha önemli bir şey olduğuna inanılıyordu. Altın paralar masanın üstünde bırakmışlar ama belge olabilecek her ne varsa çalmışlardı. Zavallı yaşlı adam, yetmişlerindeydi, şömine demiri ve baltayla öldürülmüş olarak kendi kanı içinde yatarken bulundu."

Maureen ürpererek, "Korkunç bir şey bu," dedi. Tammy'nin anlattığı hikayeden etkilenmişti ama bulundukları yerden de aynı derecede etkileniyordu. Buradan etkilendiği kadar burayı itici de buluyordu.

Peter, kısaca, "İnsanlar bu sırlar yüzünden cinayet işlemeye hazır," dedi.

"Neyse, bu 100 yıl önceydi. Bugünlerde, bu konularda daha medeni olduğumuza memnunum."

"Saunière'e ne oldu?" Maureen dikkatini yine garip rahip ve gizemli milyonlarının hikayesine yöneltmişti.

"Onun başına gelenler daha da tuhaf. Kendi tabutunu ısmarladığı günlerde felç geçirdi. Yerel efsaneler, buralara yabancı olan bir rahibin yönetime getirildiğini ama Saunière'in son itirafını duyduktan sonra kalmayı reddettiğini anlatır. Zavallı adam Rennes-le-Château'yu derin bir ruh çöküntüsü içinde terk etmiş; bir daha da asla gülmediği söyleniyor."

"Vay. Saunière'in ona ne söylediğini merak ettim."

"Saunière'in bütün mal varlığını –ve sırlarını– bıraktığı tartışmalı gizli *kahya* Marie Dénarnaud dışında kimse tam olarak bilmiyor. Birkaç yıl sonra o da gizemli bir biçimde öldü ve son günlerinde konuşamıyordu, o yüzden hiç kimse asla öğrenemeyecek."

"Bu köyde turizm endüstrisinin canlanma sebebi de bu.

Yılda yüz bin turist bu küçük sıkıcı köyü ziyarete geliyor. Bazıları meraktan, bazıları da Saunière'in hazinesini bulma azmiyle geliyor."

Tammy, kulenin kenarına doğru yürüyerek aşağıda uzanan vadiye baktı. "Kuleyi neden buraya yaptırdığını da bilmiyoruz, ama bir şey aradığına iddiaya girerim. Sen de öyle düşünmüyor musun Peder?" Peter'a göz kırparak döner merdivenlerden aşağı inmeye başladı.

Üçü birlikte arabaya doğru yürürken, Maureen Tammy'ye, daha önce verdiği sözü tutup Simya Kulesi'ni anlatması için ısrar etti. Tammy nereden başlayacağını bilemeden susuyordu. Bu bölge hakkında yazılmış ciltler vardı ve kendisi de yıllarca süren araştırmalar yapmıştı, bu yüzden özetle geçiştirmek her zaman zordu.

"Bu bölgede, binlerce yıldır insanları buraya çeken bir şey var," diye anlatmaya başladı. "Toprağın kendisinde, oluşumundan kaynaklanan bir şey olmalı. Başka türlü, bunca çeşitli dini inançla iki bin yıllık bir tarih boyunca uzanan evrensel bir karşı koyuş gerçeğini nasıl oluşturabiliriz?

"Bu bölgedeki her şey gibi, bu konuda da sayısız kuram var. Elbette, gerçekten en çılgınca olanıyla başlamak eğlenceli olur yani her şeyin uzaylılarla ve deniz canavarlarıyla bağlantılı olduğunu söyleyenlerle."

"Deniz Canavarları mı?" Peter soruyu sorarken Maureen'le birlikte gülüyorlardı. "Uzaylıları bir dereceye kadar kabul edebilirim, ama deniz canavarları?"

"Dalga geçmiyorum. Deniz canavarları buradaki yerel efsanelerde her zaman boy gösterir. Denize bu kadar uzak bir yer için oldukça gülünç, ama hemen hemen UFO kadar da tuhaf. Size diyorum, bu bölgede insanları gerçekten çıldırtan bir şey var."

"Öyleyse bu zaman öğesidir. Saatin hâlâ çalışmıyor mu?"

Maureen cevabı biliyordu, ama doğrulamak için bir saattir 9.33'ü gösteren saatine baktı. Başını iki yana salladı.

"Dağdan uzaklaşana kadar da muhtemelen çalışmayacak." Tammy sözlerine devam etti. "Burada elektronik aletleri olduğu kadar saatleri de etkileyen bir şey var, belki bu yüzden, 21. yüzyılda olmamıza rağmen, çok kişi hâlâ güneş saati kullanıyordur. Herkesin başına gelmeyebilir, ama şahsen ne kadar çok gariplikle karşılaştığımı anlatamam."

Rennes-le-Château Bölgesi'nde başına gelen açıklaması güç zaman öğesi hikayelerinden birini anlatmaya başladı.

"Bir gün arkadaşlarımla buraya doğru gelirken tepenin eteklerinde arabanın saatine baktım. Yukarı çıktığımızda arabadaki saat tepeye tırmanmamızın hemen hemen yarım saat sürdüğünü gösteriyordu. Az önce aynı yolu geldik –ne kadar sürdü, yavaş gelmemize rağmen? Beş dakika mı?"

Başını sallayarak onaylayan Peter'a soruyordu. "Daha fazla sürmemiştir."

"Pek uzak değil, belki iki mil. Bu yüzden, hepimiz kendi saatlerimize bakana kadar, arabadaki saatin bozulduğunu düşündük. O yolda yarım saat kalmadığımızı biliyorduk, ama nasıl olduysa biz tepeye tırmanana kadar yarım saat geçmişti. Bunu açıklayabilir miyim? Hayır. Bir çeşit zaman örtüsü gibiydi ve o zamandan beri aynı şeyi yaşayan çok kişiyle konuştum. Yerli halk bu konuya aldırmıyor bile, çünkü çok alışmış-

lar. Onlara sorarsan, dünyanın en normal şeyiymiş gibi omuzlarını silkerler. Ama Büyük Piramit'in orada ve hem İngiltere'nin hem de İrlanda'nın kutsal bölgelerinde de insanların başına benzer gariplikler gelmiştir. Öyleyse bu nedir? Bir çeşit manyetik güç mü? Yoksa daha az elle tutulur olduğu için, zayıf insan beyninin kavraması imkansız olan bir şey mi?"

Tammy, yerel ve uluslararası araştırma grupları tarafından üretilmiş çeşitli kuramları inceleyerek olasılıkların listesini yapmıştı: Toprak hatları, girdaplar, yerin altındaki boşluklar, yıldızlara açılan kapılar. "Salvador Dali, Perpignan'daki tren istasyonunun evrenin merkezi olduğunu söylemişti, çünkü bu manyetik güç noktalarının birbiriyle kesiştiği yer burasıydı."

"Perpignan buradan ne kadar uzaklıkta?" Soru Maureen'den gelmişti.

"Kırk mil kadar. Kuşkusuz, ilgi çekecek kadar yakın. Keşke bütün bunlara verebileceğim tam bir cevap olsaydı, ama yok. Hiç kimsenin yok. Bu yüzden buraya bağlıyım ve sürekli gelip duruyorum. Sinclair'in Paris'te, San Sulpice Kilisesi'nde gösterdiği meridyen çizgisini hatırlıyor musunuz?"

Maureen konuyu takip etmeye çalışarak başını salladı. "Mecdel çizgisi."

"Kesinlikle. Ve o çizgi Paris'ten buraya kadar uzanır. Neden? Çünkü bu bölgede zamanın ve uzayın ötesinde bir şey var ve sanırım bu yüzden hatırlanmayacak kadar uzun bir süredir Avrupa'nın her yanından simyacıları buraya çekiyor."

"Konunun ne zaman simyaya geleceğini merak ediyordum," dedi Peter.

"Özür dilerim, Peder. Dolambaçlı anlatıyorum ama tekrar söyleyeyim, bu açıklamaların hiçbiri o kadar basit değil. Açıkça görülüyor ki, şuradaki Simya Kulesi denen kule, efsa-

nevi güç noktasına inşa edilmiş ve Mecdel çizgisi tam üzerinden geçiyor. Kule sayısız simya deneyine sahne olmuştur."

"Simya dediğin zaman, kükürtten altın yapıldığını söyleyen orta çağ inanç sisteminden mi söz ediyorsun?" Bu soru da Maureen'den gelmişti.

"Bazı açılardan, evet. Ama simyanın gerçek tanımı nedir? Eğer büyük bir kavga başlatmak istiyorsanız, bu soruyu gizli bilimler düşünürlerinin toplantısında sorun. Tam bir cevap bulunmadan çok önce o da yerle bir olacaktır."

Tammy bir süre simyanın değişik türlerinden söz etti. "Temel maddeleri altına dönüştürmeye gerçekten uğraşmış olan bilimsel simyacılar var. Bu bilimsel simyacıların bazıları, bölgenin kendisindeki sihrin deneylerini tamamlamak için aradıkları sihirli x-faktörü olduğuna inanarak buraya geldiler. Sonra, simyanın, insan ruhundaki temel maddelerin altından bir benliğe dönüştürülmesine yarayan bir ruhani kabuk değiştirme olduğuna inanan düşünürler var; ayrıca simyasal sürecin ölümsüzlüğe ulaşmak ve bir şekilde zamanın doğasını etkilemek olduğunu iddia eden gizli bilimciler var. Bir de, iki beden, belirli fiziksel ve metafiziksel yöntemlerin birleşimi kullanılarak birbirine karıştığında ortaya çıkan cinsel enerjinin bir çeşit dönüşüm yarattığına inanan seksüel simyacılar var."

Maureen dikkatle dinliyordu; Tammy'nin kişisel bakış açısı hakkında daha çok şey öğrenmek istiyordu. "Senin benimsediğin kuram hangisi?"

"Ben şahsen seksüel simya taraftarıyım. Ama sanırım hepsi birden doğru. Gerçekten öyle düşünüyorum. Bence simya, aslında, dünya üzerinde sahip olduğumuz en eski prensipler dizini için kullanılan bir terim. Sanırım bu kurallar bir za-

manlar, Giza Vadisi'ndeki Büyük Piramit'in mimarları gibi eski zaman insanları tarafından daha iyi anlaşılıyormuş.

Sonraki soru Peter'dan geldi. "Bütün bunların Mecdelli Meryem'le ne ilgisi var?"

"Başlangıç olarak, burada yaşadığına inanıyoruz, ya da en azından bir süre burada yaşadığına. Bu da aklımıza şu soruyu getiriyor: neden burada? Modern ulaşım araçlarıyla şimdi bile uzak bir yer. Birinci yüzyılda bu dağları aşmaya çalışmanın nasıl olacağını düşünebiliyor musunuz? Yüzey tamamen korunaksız. Öyleyse neden burayı seçti? Neden çoğunluk burayı seçti? Çünkü bu topraklarda özel bir şey var."

"Bu arada, burada var olan diğer simya türünü söylemeyi unuttum. Ruhani Simya'dan ancak son zamanlarda söz ediyorum."

"Yeni bir din için ilginç bir isme benziyor," dedi Maureen konuşulanları tartarak.

"Ya da eski bir din için. Ama burada Katharlara, belki de daha eskiye uzanan bir inanış var, bu dinin dualizmin merkezi olduğuna dair: Dünyanın Kralı yaşlı Rex Mundi burada şahsen yaşamış. Karanlık ve aydınlığın, iyi ve kötünün dünyevi dengesi bu garip küçük köyde ve yakın çevrelerinde kuruluyormuş. Ve bu iki madde burada, tam ayağımızın altında, birbirleriyle sürekli belirli bir düzeyde savaş halindeymiş. Gün içinde buranın sakin olduğunu mu düşünüyorsunuz? Geceleri beni bu sokaklarda hiçbir koşulda yürütemezsiniz. Burada çok önemli bir şey var, ama bu pek de iyi bir şey değil."

Maureen, Tammy'ye bakarak başını salladı. "Bunu ben de hissediyorum. Belki Dali kırk mil kadar yanıldı. Belki de Rennes-le-Château aslında evrenin merkezidir?

Peter söze daha ciddiyetle karıştı. "Belki bunlar orta çağ

Fransız halkı için bir şey ifade edebilirdi, ne de olsa evren onlarındı. Ama insanlar hâlâ buna gerçekten inanıyor mu?"

"Size bütün söyleyebileceğim, burada hiç kimsenin açıklayamadığı garip olayların gerçekleştiği ve bunların sürekli olduğu. Burada, Arques'ta, şatoların inşa edildiği çevre topraklarda. Bazıları, Katharların kalelerini, karanlığın enerjisine karşı koymak için taştan yaptıklarını söylüyor. Kalelerini, hava akımlarının ya da güç noktalarının olduğu, karanlığın güçlerini kontrol etmek ya da yenmek için kutsal törenler yapabilecekleri yerlere yapıyorlardı. Bütün şatoların kuleleri vardır ve bu çok önemlidir."

Peter dikkatle dinliyordu. "Ama kuleler, savunma amacıyla, stratejik yerlere inşa edilmiyor muydu?"

Tammy, "Kuşkusuz," diye vurgulayarak başını salladı. "Ama bu, neden her bir şatonun kulesi hakkında simyayla ilgili bir efsane olduğunu açıklamıyor. Kuleler bir çeşit büyünün ya da dönüşümün gerçekleştiği yerler olarak ünlenmiş. Simyanın parolası 'yukarıda ne varsa aşağıda da o var' deyişi ile doğrudan ilişkili. Kuleler dünyayı simgeler çünkü yere bağlıdırlar, ama aynı zamanda cenneti de simgeler çünkü göğe doğru uzanırlar, bu da onları simya deneyleri için uygun yer haline getirir. Ve Saunière'in kulesi gibi, hepsi 22 basamaklıdır."

Maureen, ilgiyle, "Neden 22?" diye sordu.

"22 temel bir sayıdır ve nümerik elementler simyada önemlidir. Temel sayılar 11, 22 ve 33'tür. Ama 22, bu bölgede en sık rastlayacağınız örnektir, çünkü ilahi dişi enerjiyi temsil eder. Mecdelli Meryem Yortusu, kilise takviminde..."

Peter ve Maureen aynı anda atıldılar, "22 Temmuz'dadır."

"Tam isabet. Nihayet sorunun cevabına geldik, belki Mecdelli Meryem o yüzden buraya geldi, çünkü doğal güç ele-

mentleri hakkında bilgisi vardı ya da burada ışıkla karanlığın arasındaki mücadeleyi anlıyordu. Biliyorsunuz, bu bölge Filistinliler tarafından da tanınırdı. Herod ailesinin buradan pek de uzak olmayan bir yerde inziva köşeleri vardı. Hattâ Mecdelli Meryem'in annesinin aslen Languedoc'lu olduğu söylenir. O yüzden, belki de bir anlamda vatanına geri dönüyordu."

Tammy Hautpol Şatosu'nun yıkık kulesine baktı. "Oranın duvarında ölümsüz bir sinek olmak için neler vermezdim."

Languedoc
23 Haziran 2005

Tammy'yi, arkadaşlarıyla biraz geç bir öğle yemeği için buluşacağı Couiza'da indirdiler. Maureen bir süre yanlarında olmayacağı için biraz hayal kırıklığına uğramıştı; Sinclair'in evine, durumu biraz olsun kolaylaştıracak ortak bir arkadaşları olmaksızın gitmekten huzursuzdu. Peter'ın gerginliğini de hissedebiliyordu. Peter saklamak için elinden geleni yapsa da direksiyona yasladığı kollarının gerginliğinden belliydi. Belki de Sinclair'in evinde kalacak olmaları bir hataydı.

Ama bunu yapmaya söz vermişlerdi ve şimdi fikir değiştirmeleri ev sahibine karşı hem kabalık hem de hakaret olacaktı. Maureen böyle bir riske girmek istemiyordu. Sinclair, bulmacasının önemli bir parçasıydı.

Peter, kiralık arabayı yoldan devasa girişe sürdü. Girişten geçerlerken, Maureen kapıların üzüm asmalarıyla –belki de mavi elmalarla– iç içe geçmiş büyük fleur-de-lis'lerle süslenmiş olduğuna dikkat etti. Kıvrılarak devam eden araba yolu, göz alabildiğine uzanan, görkemli Le Château des Pommes Bleues arazisi boyunca tepeye doğru tırmandı.

Şatonun önünde durdular. Kusursuz restore edilmiş bir 16. yüzyıl kalesi olan binanın yüksekliğinden ve büyüklüğünden bir an ikisinin de dilleri tutulmuştu. Peter ve Maureen arabadan inerken, Sinclair'in heybetli uşağı dev Roland ön kapıdan çıktı. Üniformalı iki uşak bagajları almak ve Roland'ın emirlerini yerine getirmek üzere arabaya doğru koştu.

"Bonjour Matmazel Paschal, Abbé Healy, bienvenue." Aniden güldü ve yüzünün ifadesi yumuşadı. Maureen ve Peter tuttukları nefeslerini saldılar. "Mavi Elma Şatosu'na hoş geldiniz. Mösyö Sinclair burada olmanızdan mutluluk duyuyor!"

Roland, efendisini aramaya gittiğinde, Maureen ve Peter cömertçe döşenmiş holde beklediler. Orada beklemek zor değildi. Oda, Fransa'daki birçok müzedekine eşdeğer, değerli sanat eserleri ve paha biçilmez antikalarla doluydu.

Maureen odanın en dikkat çekici yeri olan camekanın önünde durdu, Peter arkasından geldi. Kutsal emanet kutusunun içinde büyük ve işlemeli bir gümüş kupa ve şeref köşesinde de bir kurukafa vardı. Zaman içinde kurukafanın rengi atmıştı, buna rağmen üstünde belirgin bir çatlak görünüyordu. Kurukafanın yanındaki kupanın içinde rengi ağarmış, ama yine de açıkça görünen bir kızıl pigment taşıyan bir tutam saç duruyordu.

"Eski insanlar kızıl saçın büyük büyülerin kaynağı olduğuna inanırlardı." Bérenger Sinclair arkalarından gelmişti. Maureen beklenmedik bu ses karşısında hafifçe sıçradı, sonra yanıtlamak üzere döndü.

"Eski insanlar hiçbir zaman Lousiana'daki bir devlet okuluna gitmek zorunda kalmamışlar."

Sinclair, boğuk Kelt sesiyle bir kahkaha attı ve parmağını Maureen'in saçında neşeyle gezdirmek üzere uzandı. "Okulunuzda hiç erkek yok muydu?"

Maureen gülümsedi, ama Sinclair kızardığını görmeden dikkatini çabucak camekandaki kutsal emanet kutusuna çekip yazıyı okudu.

"Kral II. Dagobert'in kafatası."

"Benim renkli atalarımdan biri daha," diye yanıtladı Sinclair.

Peter etkilenmişti ama biraz da kuşkuluydu. "*Aziz* İkinci Dagobert mi? Son Merovenjiya kralı? Siz onun torunu musunuz?"

"Evet. Tarih bilginiz de Latinceniz kadar iyi. Tebrikler, Peder."

"Hafızamı tazeleyin lütfen." Maureen boş gözlerle bakıyordu. "Özür dilerim ama benim Fransız tarihi bilgim Dördüncü Louis'den önceye uzanmıyor. Bu Merovenjler kimdi, söyler misiniz?"

Peter yanıtladı, "Şimdi Fransa ve Almanya olan ülkedeki eski krallık. 5. yüzyıldan 8. yüzyıla kadar hüküm sürmüşler. Hükümdarlıkları Dagobert'in ölümüyle sona ermiş."

Maureen kafatasındaki pürüzlü çatlağı işaret etti. "İçimden bir ses doğal nedenlerle ölmediğini söylüyor."

Sinclair soruyu cevapladı. "Pek sayılmaz. Vaftiz oğlu, uykusunda, gözünden soktuğu mızrağı beynine sapladı."

Maureen, "Aile bağları işe yaramamış anlaşılan," dedi.

"Ne yazık ki, dinsel görevini aileye bağlılığının üstünde tutmuş; tarih boyunca birçok kişiyi zehirleyen bir ikilem. Doğru değil mi, Peder Healy?"

Peter imayı sezerek kaşlarını çattı. "Bu da ne demek?"

Sinclair soylu bir tavırla duvardaki armalı kalkanı işaret etti. Güllerle çevrilmiş bir haçın üstünde Latince bir cümle vardı:

ELIGE MAGISTRUM

"Aile sloganımız. Elige Magistrum."

Maureen bir açıklama bekler gibi Peter'a baktı. İki adam arasında sinirine dokunan bir şeyler oluyordu. "Anlamı nedir?"

Peter, "Efendinizi seçin," diye yanıtladı.

Sinclair açıkladı. "Papa, Hıristiyanlığa bakış açısından rahatsız olduğu için, Kral Dagobert Roma'nın emriyle öldürülmüştü. Dagebart'in vaftiz oğlu kendisine bir efendi seçmeye zorlanmıştı, o da Roma'yı seçti ve böylece Kilise'nin suikastçısı oldu.

Maureen, "Peki, Dagobert'in Hıristiyanlığa bakış açısı neden o kadar rahatsız ediciydi?" diye sordu.

"Mecdelli Meryem'in bir kraliçe ve İsa Mesih'in yasal eşi olduğuna, kendisinin de onların soyundan geldiğine, bunun da kendisine bütün diğer dünyevi güçlerin üstünde kutsal bir krallık hakkı verdiğine inanıyordu. Zamanın Papa'sı, bir kralın böyle bir şeye inanmasını son derece tehdit edici buldu."

Maureen korktu ve konuyu hafifletmek için bir hamle yaptı. "Uykumda gözüme bir mızrak saplamayacağına söz veriyor musun?" diyerek, Peter'ı dürttü.

Peter yan bir bakışla, "Korkarım hiçbir söz veremem. Elige Magistrum meselesi, malum."

Maureen alaycı bir korkuyla baktı ve dikkat çekici bir fleur-de-lis'le süslenmiş ağır gümüş kutsal emaneti incelemeye devam etti.

"Fransız olmayan biri için bu sembole fazla düşkünsün."

"Fleur-de-lis mi? Elbette. İskoçlarla Fransızların yüzyıllarca müttefik olduklarını unutmayın. Ama benim bunu kullanış nedenim farklı. Sembolize ettiği..."

Peter cümlesini tamamladı. "Üçlü birlik."

Sinclair gülümsedi. "Evet, evet öyle. Ama merak ediyorum Peder Healy, sizin üçlü birliğinizin sembolü mü ... yoksa benimkinin mi?"

Maureen ya da Peter'ın açıklama istemesine fırsat kalmadan Roland odaya girdi ve Fransızcaya benzer ama daha çok Akdeniz tonu taşıyan bir dille Sinclair'e çabucak bir şeyler söyledi. Sinclair konuklarına döndü.

"Yemeğe kadar dinlenip kendinize gelebilmeniz için Roland size odalarınızı gösterecek."

Maureen'e çabucak göz kırparak gösterişli bir şekilde eğildi ve odadan çıktı.

Maureen yatak odasına girdiğinde ağzı bir karış açık kaldı. Süit şahaneydi. Dört tarafı direkli, üstüne sırmayla her yerde gördüğü fleur-de-lis'ler işlenmiş kırmızı kadife perdelerle çevrili kocaman bir yatak, odanın çoğunu kaplıyordu. Eşyanın geri kalanı yaldızlı antikalardı.

İspanyol üstat Ribera'nın *Mecdelli Meryem Çölde* tablosu odanın bir duvarını kaplıyordu. Meryem tatlı yüzünü göğe kaldırmıştı. Ağır Baccarat kristali vazolara kırmızı güller konmuş, odanın her yanına, Sinclair'in Maureen'in Los Angeles'daki evine yolladığı aranjmanlardaki beyaz zambaklardan serpiştirilmişti.

Hizmetkarlar kapıyı çalıp bavullarını boşaltmaya başladıklarında, Maureen kendi kendine, "Bir kadın bütün bunlara kolayca alışabilir," dedi.

Peter'ın odası Maureen'inkinden küçüktü, ama yine de gösterişli ve asalete uygundu. Bavulu henüz gelmemişti ama acil ihtiyaçları için yeterli eşyaya sahip el çantası yanındaydı. Siyah çantadan deri kaplı incilini ve kristal tespihini çıkardı.

Boncukları sıkıca kavrayıp yatağın üstüne bıraktı. Yorulmuştu; yolculuktan ve Maureen'in esenliğini sağlamanın ağır sorumluluğundan, bedenen ve ruhen yorgun düşmüştü. Programında olmayan bir yerdeydi bu da onu huzursuz ediyordu. Sinclair'e güvenmiyordu. Daha da kötüsü, kuzeninin Sinclair'e karşı tavrına güvenmiyordu. Açıkçası, adamın parası ve fiziksel görünümü kadınların ilgisini çekecek bir gizem yaratıyordu.

En azından Maureen'in kolay kapılacak bir kadın olmadığını biliyordu. Aslında, Peter, pek az erkekle ilişkisi olduğunu duymuştu. Maureen'in aşka bakışı annesinin babasına duyduğu nefretle kötüye gitmişti. Annesiyle babasının zaten kötü giden evliliklerinin trajik biçimde sona ermiş olması, Maureen'in böyle bir ilişkiyi hatırlatacak her şeyden kaçma sebebiydi.

Yine de bir kadındı ve insandı. Gördüğü hayallerden dolayı da çok zayıftı. Peter, Sinclair'in Maureen'i ele geçirmek için bunu kullanmadığından emin olmayı kendine iş edinmişti. Sinclair'in ne kadarını bildiğinden ya da bilip bilmediğinden henüz emin değildi ama olabildiğince çabuk öğrenmek istiyordu.

Peter gözlerini kapadı ve dua etmeye başladı, ama sessiz duaları ani bir vızıltıyla kesildi. İlk başta titreşime aldırmamaya çalıştı, ama sonunda pes etti. Odanın öbür tarafında el

çantasının durduğu yere gidip elini çantaya daldırdı ve cep telefonuna cevap verdi.

●

Neyse ki Peter'ın odası Maureen'inkinin biraz aşağısındaydı, yoksa koca Sinclair malikanesinde birbirlerini asla bulamayabilirlerdi. Maureen eve hayran olmuştu, bir kanattan öbürüne geçerken sanat eserlerinin ve mimarinin her ayrıntısını inceliyordu.

Yemek saatler sonra olduğu için, birlikte şatonun dışını incelemeye gidiyorlardı. İkisi de çevreden, keşfetmeye değer bulacak kadar etkilenmişlerdi. Kurşun kafesli kristal pencereden gelen doğal ışıkla aydınlanmış geniş bir hole girdiler. Holün duvarını boydan boya, devasa ve alışılmışın dışında soyut bir çarmıha gerilme sahnesi içeren bir duvar resmi süslüyordu.

Maureen esere hayranlıkla bakmak için durdu. Çarmıha gerilen İsa'nın arkasında, gözünden yaş süzülen kırmızı pelerinli bir kadın üç parmağını kaldırmıştı. Kadın, içinden biri kırmızı ikisi mavi balığın havaya sıçradığı bir suyun kenarında duruyordu. Bir nehir miydi bu? Hem üç balığın oluşturduğu desen hem de kadının kaldırdığı parmakları soyut bir zambağı çağrıştırıyordu.

Özenli ve besbelli modern sanat çalışmasında sayısız ayrıntı vardı. Maureen hepsinin sembolik olduğundan emindi, ama hepsine bakmak saatler sürerdi ve anlamak da muhtemelen yıllarını alırdı.

Peter, sade olduğu kadar güzel çarmıha gerilme sahnesine bakmak için geri çekildi. Haçın üstündeki gökyüzü siyah bir

güneş gibi görünen şekille kararmıştı ve gökyüzünü bir şimşek yarıyordu.

"Picasso'nun üslubunu hatırlatıyor, değil mi?" dedi Peter.

Ev sahipleri holün karşısından belirdi. "Fransa'nın en verimli sanatçısı ve benim kahramanlarımdan Jean Cocteau'nun. Büyükbabamın konuğu olarak burada kaldığı sırada yapmış."

Maureen şaşkına dönmüştü. "Cocteau burada mı kaldı? Vay. Bu ev Fransa için ulusal bir hazine olmalı. Bütün sanat çalışmaları olağanüstü. Odamdaki resim..."

"Ribera mı? O benim en sevdiğim Mecdelli portresi. Güzelliğini ve ilahi zarafetini en iyi yansıtan resim. Nefis."

Peter kuşkuluydu, "Ama orijinal olduğunu söylüyor olamazsınız. Orijinalini görmüştüm, Prado'da duruyor."

"Ama gerçekten orijinal. Ribera bu resmi Aragon Kralı'nın isteği üzerine yaptı. Aslında iki tane yaptı. Tamamen haklısınız, küçük olanı Prado'da. Ispanya Kralı bunu, Stuart hanedanından olan atalarımdan birine barış önerisiyle vermiş. Göreceğiniz üzere, güzel sanatların Bizim Hanımımız'la yakından ilişkisi var. Daha sonra, yemek yerken, size bunun başka örneklerini de göstereceğim. Sorumu mazur görürseniz, şimdi nereye gidiyorsunuz?"

Maureen yanıtladı. "Sadece yemekten önce biraz yürüyüş yapacaktık. Arabayla gelirken tepede bazı yıkıntılar olduğunu gördüm ve yakından bakmak istedim."

"Evet, elbette. Tur rehberiniz olmaktan onur duyarım. Tabii ki Peder Healy için sakıncası yoksa."

Peter, "Buyrun,"diye gülümsedi, ama Sinclair koluna girdiğinde Maureen Peter'ın dudaklarının gerildiğini gördü.

Roma
23 Haziran 2005

Güneş, Roma'da dünyanın her yerinden daha çok parlar, ya da en azından Piskopos Magnus O'Connor, St. Peter Bazilikası'nın kutsal taşlarının yanından yürürken öyle hissediyordu. Özel şapele girmenin onuruyla bayılacak gibiydi.

Kutsal Bölge'ye girdiğinde, elinde kilisenin anahtarını tutan Peter'ın heykelinin önünde durup Aziz'in çıplak ayağını öptü. Sonra kilisenin önüne doğru seğirtip ilk sıraya oturdu. Bu kutsal yere gelebildiği için Tanrısına şükretti. Kendisi için, piskoposluğu için ve Kutsal Ana Kilisesi'nin geleceği için dua etti.

Duaları bitince, Magnus O'Connor, elinde Vatikan'a gidiş bileti olan kırmızı klasörlü dosyalarla, Kardinal Tomas DeCaro'nun çalışma odasına girdi.

"Hepsi burada, Efendimiz."

Kardinal teşekkür etti. Eğer O'Connor, Kardinalle uzun bir tartışmaya girmeyi beklediyse büyük hayal kırıklığına uğramıştı. Kardinal DeCaro bir baş hareketiyle çıkmasını işaret etti, başka tek kelime etmedi.

DeCaro dosyaların içindekileri görmekten endişe duyuyordu ama ilk kez bunu yanında kimse yokken yapmayı tercih etti.

Klasörün ilk dosyasını açtı, hepsinin üzerinde koyu siyah harflerle EDOUARD PAUL PASCHAL yazıyordu.

... Büyük Anamız, Büyük Meryem hakkında henüz bir şey yazmadım. Bu kadar beklememin nedeni, iyiliğini, zekasını ve gücünü anlatmaya yetecek kelimeleri bulmaktan endişe duymamdı. Her kadının hayatında, her zaman kendisinden üstün bir başka kadının etkisi ve öğretisi olacaktır. Benim için bu kadın yalnızca Easa'nın annesi Büyük Meryem olabilir.

Annem ben çok küçükken öldü. Onu hiç hatırlamıyorum. Martha'nın bir abla olarak bana her zaman bakmasına ve dünyevi ihtiyaçlarımı karşılamasına rağmen, manevi yönümü eğiten Easa'nın annesi oldu. Ruhumu besledi ve bana birçok merhamet ve bağışlama dersi verdi. Kraliçe olmanın ne demek olduğunu gösterdi ve alın yazımıza giden yolda yürüyen bir kadınının nasıl davranması gerektiğini öğretti.

Kırmızı pelerin giyip gerçek bir Meryem olma zamanım geldiğinde, hazırdım. Onun ve bana verdiklerinin sayesinde.

Büyük Meryem itaat örneğiydi, ama onunki yalnızca Tanrı'ya yönelik bir itaatti. Tanrı'nın mesajlarını son derece açık duymuştu. Oğlu da aynı beceriye sahipti ve bu nedenle aynı soylu kandan gelen başkalarından ayrılıyorlardı. Evet, Easa Aslan'ın çocuğuydu, Davud'un tahtının mirasçısıydı ve annesi de büyük Aaron ruhban sınıfından geliyordu. Annesi kraliçe olarak doğmuştu, Easa da kral. Ama onları başkalarından ayıran sadece kanları değildi, ruhları ve Tanrı'nın bize verdiği mesajlara olan inançlarının gücüydü.

Günlerimi onun gölgesinde yürümek dışında hiçbir şey yapmadan geçirseydim bile, kutsanırdım.

Büyük Meryem, ilahi gücü açıkça görme yeteneğine sahip olduğu bilinen ilk kadındı. Bu, böyle güçlü bir kadını nasıl kabul edeceklerini bilmeyen yüksek dereceli rahiplere bir meydan okumaydı. Ama onu suçlayamadılar da. Büyük Meryem lekesiz bir soya sahipti ve kalbiyle ruhu ayıptan çok uzaktı. Kusursuz ünü birçok ülkede biliniyordu.

Güç sahibi erkekler kontrol altına alamadıkları için ondan çekinirdi. Yalnızca Tanrı'ya hesap verirdi.

MECDELLİ MERYEM'İN ARQUES İNCİLİ
HAVARİLER KİTABI

Sekizinci Bölüm

Château des Pommes Bleues
23 Haziran 2005

Sinclair, Maureen'le Peter'ı büyük evden ileri doğru uzanan çakıl taşlı bir yoldan götürdü. Yakınlardaki bir tepede yükselen bir şatonun harabeleriyle taçlanmış parlak kızıl kayaların engebeli etekleri etraflarını sarıyordu.

Maureen nefes kesen manzarayı zihnine kazıyordu. "Burası insanı sersemletiyor. Öyle gizemli bir havası var ki."

"Kathar Ülkesi'nin kalbindeyiz. Bütün bu bölge bir zamanlar Katharlar tarafından yönetiliyordu. Saf Olanlar."

"Bu unvanı nasıl aldılar?"

"Öğretileri, İsa Mesih'in saf ve bozulmamış soyundan geliyordu. Mecdelli Meryem vasıtasıyla. Katharizmin kurucusu oydu."

Peter alabildiğine kuşkucu görünüyordu, ama bu kuşkuyu dile getiren Maureen oldu. "Neden bunu hiçbir yerde okumadım?"

Bérenger Sinclair yalnızca güldü, kendisini inanılır bulup bulmadıklarına biraz olsun aldırmıyordu. İnançlarında o kadar rahattı ve kendisine o kadar güveniyordu ki başkalarının fikirleri onun için geçerli değildi.

"Okumadınız ve okumayacaksınız da. Katharların doğru tarihi hiçbir tarih kitabında yazmaz ve buranın dışında hiçbir yerde gerçek bir araştırma yapamazsınız. Kathar halkının gerçeği Languedoc'un kızıl kayalan dışında hiçbir yerde değildir."

"Onlar hakkında yazılanlan okumak isterdim," dedi Maureen. "Gerçek olduğunu düşündüğünüz bir kitap önerebilir misiniz?"

Sinclair omuzlannı silkerek başını salladı. "Pek az ve aslında İngilizceye çevrilmiş, doğruluğuna güvendiğim bir tane bile yok. Kathar tarihi hakkındaki kitaplann çoğu işkence altında alınmış itiraflara dayanır. Kathar halkının hemen hemen bütün orta çağ belgeleri düşmanlan tarafından yazılmıştır. Bunlann ne kadar doğru olacağını sanıyorsunuz? Maureen'in, tarihi yeniden inceleme çalışmalarına dayanarak, bu prensibi anlayacağını umuyorum. Hiçbir gerçek Kathar çalışması yazıya dökülmemiştir. Gelenekleri, iki bin yıldır bu bölgede aileden aileye geçerek varlığını sürdürmüştür, ama bunlar sıkı sıkıya korunan sözlü geleneklerdir."

"Tammy onlara karşı resmi bir haçlı seferi başlatıldığını söylememiş miydi?" Maureen soruyu kızıl kayalara giden dönemeçli yolda yürümeye devam ederken sormuştu.

Sinclair başıyla onayladı. "Vahşi bir soykınm hareketi, bir milyonun üstünde insan öldü ve bu hareket mecazen Masum adı verilen III. Papa Innocent tarafından başlatıldı. *'Hepsini öldürün, bırakın haklarında Tanrı karar versin'* sözünü duydunuz mu hiç?"

Maureen ürkmüştü. "Evet, elbette duyduk. Barbarca bir düşünce tarzı."

"Bu söz ilk kez 13. yüzyılda, Katharlan Béziers'de katleden Papa askerlerince söylenmişti. Tam olarak söylemek gerekirse sözün aslı, *Hepsini öldürün. Tanrı kendisine ait olanı*

bilecektir, anlamına gelen *Neca eos omnes. Deus suos agnoset.*"

Aniden Peter'a döndü. "Tanıdık geldi mi?"

Peter başıyla onayladı. Sinclair'in bununla nereye varmak istediğini bilmiyordu ama entelektüel bir tuzağa düşmek niyetinde değildi.

"Sizin Aziz Paul'ün ikinci satırından alıntı. *Tanrı kendisine ait olanları tanır.*"

Peter elini kaldırarak Sinclair'i susturdu. "Paul'ü çarpıtılan sözleriyle suçlayamazsınız."

"Öyle mi? Sanırım az önce suçladım bile. Benim için Paul'ün hazmı zor. Düşmanlarımızın onun sözlerini yüzyıllarca bize karşı kullanmış olmaları rastlantı değil. Bu sadece başlangıç."

Maureen, iki erkeğin arasında giderek gerginleşen havayı yumuşatmak için araya girerek, Sinclair'in dikkatini yeniden yerel tarihe çevirdi.

"Béziers'de ne oldu?"

"*Neca eos omnes. Hepsini öldürün,*" diye tekrarladı Sinclair. "Ve güzel şehrimiz Béziers'de haçlı askerleri de tam olarak bunu yaptılar. Herkesi kılıçtan geçirdiler; en yaşlısından en küçük bebeğine kadar. Tek bir kişi bile bu kasapların ellerinden kaçamadı. Sadece tek bir saldırıda belki yüz binlerce kişi ölmüştür. Efsanelere göre, dağlarımız hâlâ katledilen masumların yasını tuttukları için kızıldır."

Bu eski topraklardan ayrılan ruhlara duydukları saygıdan, birkaç dakika konuşmadan yürüdüler. Katliamlar neredeyse sekiz yüz yıl önce meydana gelmişti, ama hâlâ, Pireneler'in eteklerinde esen her rüzgarda bu kayıp ruhların varlığı hissediliyordu. Burası Kathar Ülkesi'ydi ve hep öyle kalacaktı.

Sinclair anlatmaya devam etti. "Elbette bir avuç Kathar kaçarak İspanya'ya, Almanya'ya ve İtalya'ya sığınmayı başar-

dı. Sırlarını ve öğretilerini korudular, ama büyük hazineye ne olduğunu hiç kimse bilmiyor."

"Hangi hazineymiş o?" diye Peter sordu.

Sinclair ona doğru döndü, yüzünde, olaylarla bağlantılı, anlaşılması güç bir ifade vardı. Bu bölge ve tarihi ruhuna işlemişti. Kaç kez bu hikayelere değinirse değinsin, her anlatışında bir öncekine benzemeyen bir öfke duyuyordu.

"Kathar hazinelerinin aslı hakkında çok sayıda söylenti var. Bazıları Kutsal Kase olduğunu söylüyor, bazıları ise İsa'nın gerçek örtüsü ya da dikenli tacı olduğunu iddia ediyor. Ama gerçek hazine bugüne kadar yazılmış olan en kutsal iki kitaptan biriydi. Katharlar, Sevgi Kitabı'nın, tek ve gerçek İncil'in muhafızlarıydı."

Asıl hayret verici noktayı eklemeden önce etkisini artırmak için bir süre sustu.

"Sevgi Kitabı tek gerçek İncil'di çünkü tamamen İsa Mesih'in kendi eliyle yazılmıştı."

Peter bu açıklama karşısında olduğu yerde çakılıp kaldı. Gözlerini Sinclair'e dikti.

"Sorun nedir, Peder Healy? Derslerde size Sevgi Kitabı'nı öğretmediler mi?"

Maureen de aynı derecede inanmaz gözlerle bakıyordu. "Böyle bir şeyin gerçekten var olduğunu düşünüyor musunuz?"

"Gerçekten vardı. Mecdelli Meryem tarafından Kutsal Topraklar'dan getirilmiş ve son derece dikkatle nesilden nesile geçmişti. Haçlı ordularının Katharlara saldırmalarının arkasındaki gerçek amacın Sevgi Kitabı olması kuvvetle muhtemel. Kilise bu kitabı ele geçirme konusunda ümitsizliğe düşmüştü, ama sizi temin ederim ki amacı korumak ve saygı göstermek değildi."

Peter, "Kilise asla böyle değerli ve kutsal bir şeye zarar vermez," diye güldü.

"Vermez mi? Ya böyle bir belge resmen onaylanabilseydi? Ya resmen onaylanmış bu belge sadece birçok ilkeyle değil, Kilisenin bütün otoritesiyle ters düşseydi? Isa'nın kendi elinden? O zaman ne olurdu, Peder?"

"Bu, tam bir kurmaca."

"Siz de benim gibi kendi görüşünüze bağlısınız. Bununla birlikte, benimki gizlilikle korunan gerçeklere dayanıyor. Ama... kurmacama devam etmem gerekirse, Kilise bir dereceye kadar görevinde başarılı oldu. Katharlara açıkça yapılan eziyetten sonra, Saf Olanlar yeraltına çekilmeye zorlandılar ve Sevgi Kitabı sonsuza dek ortadan yok oldu. Bugün, çok az insanın varlığından haberi vardır. Tarihten böylesine güçlü bir şeyin varlığını silmek zorlu bir iş."

Sinclair konuşurken Peter dalmış, dikkatle dinliyordu. Bir dakika daha dalgın durduktan sonra konuşmaya başladı. "Gerçek hazinenin bugüne kadar yazılmış en kutsal *iki kitaptan biri* olduğunu söylediniz. Eğer biri Isa'nın eliyle yazdığı gerçek İncil'se, ikincisi ne olabilir?"

Bérenger Sinclair durdu ve gözlerini kapattı. Daha güneydeki Provence'de görülen Mistrallere benzer yaz rüzgarları esiyor, saçını yüzünün etrafında dolaştırıyordu. Derin bir nefes aldı ve sonra gözlerini açıp Maureen'inkilere bakarak cevap verdi.

"İkincisi de Mecdelli Meryem'in İncili, İsa Mesih'le yaşadığı hayatın saf ve kusursuz bir anlatımı."

Maureen donup kalmıştı. Gözlerini, tutku ifadesine kapıldığı Sinclair'in gözlerinden alamıyordu.

Büyüyü Peter bozdu. "Katharlar bu kitabın da kendilerin-

de olduğunu iddia ettiler mi hiç?"

Sinclair bir saniye daha durduktan sonra gözlerini Maureen'inkilerden ayırdı ve Peter'a cevap verirken başını salladı. "Hayır, etmediler. Tarihi olaylarla dolu Sevgi Kitabı'nın aksine, Mecdelli'nin incilini gören yok. Muhtemelen belki de hiç bulunmadığı içindir. Daha önce ziyaret ettiğiniz Rennes-le-Château yakınlarında saklandığına inanılıyor. Tammy size Simya Kulesi'ni gösterdi mi?"

Maureen başını salladı. Peter'ın aklı, Sinclair'in nasıl olup da attıkları her adımdan haberdar olduğuyla meşguldü. Maureen aldırmıyordu bile, canlı tarihe kendini çok fazla kaptırmıştı ve tabii ki Sinclair'in bu tarihe duyduğu küstahça sevgiye. "Gösterdi, ama hâlâ neden bu kadar önemli olduğunu anlayamadım."

"Birçok nedenden önemli, ama bizim buradaki ve şu anki amaçlarımıza uygun olanı, Mecdelli Meryem'in burada yaşadığına ve İncilini şimdi kulenin yükseldiği yerde yazdığına inanılıyor olması. Sonra bu belgeleri sakladı, olaylara kendi getirdiği açıklamalar ortaya çıkana kadar durması için bir yerlerdeki bir mağaraya kapattı."

Sinclair etraftaki dağlarda mağaraya benzeyen bir dizi büyük oyuğu gösterdi. "Dağdaki şu oyukları görüyor musunuz? Son yüz yıl içinde hazine arayanların bıraktıkları izler."

"Onlar da mı bu İncilleri arıyorlardı?"

Sinclair kuru bir sesle güldü. "Gülünç, ama çoğunun ne aradığından haberi bile yoktur. Tek bir ipucu bile. Kathar hazinesi efsanesini bilirler ya da Saunière ve gizemli serveti hakkında kitaplardan birini okumuşlardır. Ama çoğu ne olduğunu bilmez. Bazıları Kutsal Kase ya da Kutsal Sandık olduğunu zanneder, bazıları da Kudüs Tapınağı'ndan getirilen

ganimetler ya da Vizigotların bir mezarın içine sakladıkları altın yığını olduğundan emindir.

"*Hazine* sözcüğünü duyunca, normalde akılcı olan insanlar bile birdenbire vahşi kesiliyor. Yüzyıllar boyunca, buraya, Languedoc'un sırlarını çözmek için dünyanın her yerinden insan geldi. İnanın bana defalarca gördüm. Define avcıları şu oyukları yapmak için dinamit bile kullandılar. Şunu da eklemeliyim ki, benim iznim olmadan."

Sinclair dağın yamacında birkaç oyuk daha gösterdikten sonra açıklamasına devam etti.

"Katharlar için, hazinenin doğasını korumak, kendisini korumak kadar önemliydi, bu yüzden modern çağda pek az kişi bu İncillerin varlığından haberdar. Sadece söylentiyle bile şurada yapılan tahribata bakın. Gerçek hazinenin paha biçilemeyen kutsal doğasını keşfetseler, bu insanların topraklarımıza neler yapabileceklerini hayal edebilirsiniz."

Sinclair, bölgenin doğal kaynaklarını yağmalayan vicdansız define avcılarının hikayelerini anlatmanın yanı sıra, onları hazinenin yerel efsanelerine doyurdu. Nazilerin, savaş sırasında, bölgede gömülü olduklarına inandıkları gizli tarihi eserleri bulmak için buraya bölükler gönderdiğini söyledi. Herkesin bildiği kadarıyla, Hitler'in bölükleri aramalarda başarısız olup bölgeyi elleri boş terk etmişlerdi. Zaten kısa süre sonra da savaşı kaybettiler.

Peter boyununu bükmüş, susuyordu. Geride kalmaktan ve bilgi sahibi olmaktan memnundu. Daha sonra ayrıntıları

ayıklayıp, ne kadarının potansiyel olarak doğru olduğuna ve Sinclair'in Languedoc duygusallığının boyutlarına karar verecekti. Böyle basit ve gizemli bir yerde, Kase ve kayıp kutsal el yazmaları efsanelerine kendini kaptırmak kolaydı. Peter, böyle tarihi eserlerin var olma düşüncesinin, kendi nabzını bile hızla attırdığını hissetti.

Maureen, anlattıklarını dikkatle dinleyerek Sinclair'in yanından yürüyordu. Peter, oradakinin, gazeteci ve yazar Maureen mi yoksa Sinclair'in her kelimesine kendini kaptıran bekar Maureen mi olduğundan emin değildi. Ama dikkati kilitlenmiş, tamamen karizmatik İskoçyalı'ya odaklanmıştı.

Küçük bir tepeyi dönerken, şato kulesini andıran bir taş kulenin yamaçta yükseldiğini gördüler. Çok katlı bir kuleydi ve kayalık arazide, uyumsuz bir şekilde tek başına yükseliyordu.

Maureen, "Burası Saunière'in kulesi gibi görünüyor!" diye bağırdı.

"Biz ona 'Sinclair Çılgınlığı' diyoruz. Büyükbabam yaptırmış. Ve evet, Saunière'inkini örnek almış. Manzaramız Rennes-le-Château'daki kadar güzel değil çünkü aşağıda kalıyoruz, ama yine de oldukça iyi. Görmek ister misiniz?"

Maureen, kuleyi görmek isteyip istemediğini anlamak için, meşgul görünen Peter'a baktı.

Sinclair cebinden bir anahtar çıkarıp kulenin kapısını açtı. İlk önce kendisi girerek Maureen'i dik döner merdivenlerden çıkardı. En üst kattaki kapıyı açarak Maureen'e geçmesi için yol verdi.

Uzaktaki Kathar ülkesinin ve harap eski şatonun manzarası büyüleyiciydi. Maureen, Sinclair'e sormadan önce, biraz manzaranın tadını çıkardı.

"Burayı neden yaptırmış?"

"Saunière kendininkini neden yaptırdıysa aynı nedenden.

Kuşbakışı görüş. Yukarıdan birçok sırrın görülebileceğine inanıyorlardı."

Maureen mazgaldan eğilirken hayal kırıklığıyla inledi. "Neden her şey bir bilmece? Cevap verme sözü verdiniz ama şu ana kadar tek yaptığınız önüme daha fazla soru getirmek."

"Neden kafanızdaki seslere sormuyorsunuz? Ya da en iyisi hayallerinizde gördüğünüz kadına? Sizi buraya getiren o."

Maureen afallamıştı. "Siz onu nereden biliyorsunuz?"

Sinclair'in gülümsemesi bilgeceydi ama kendini beğenmiş değildi.

"Siz Paschal kanından bir kadınsınız. Sizden böyle bir şey beklenir. Aile adınızın kökenini biliyor musunuz?"

"Paschal mı? Babam da bölgedeki herkes gibi Louisiana'da Fransız kökenli bir ailede doğmuş."

"Cajun mu?"

Maureen başını salladı. "Anladığıma göre öyle. Ben küçükken öldü. Hakkında pek fazla şey hatırlamıyorum."

"Cajun kelimesinin nereden geldiğini biliyor musunuz? *Arkadya dilinden*. Louisiana'ya yerleşen Fransızlara Arkadyalı denirdi. Yerel ağızla değişe değişe *Cajun* oldu. Söyleyin, hiç İngilizce sözlükten "paschal" kelimesinin anlamına baktınız mı?"

Maureen şimdi merakla ama gittikçe artan bir ihtiyatla ona bakıyordu. "Hayır, baktığımı söyleyemem."

"Sizinki gibi bir araştırma kapasitesi olan birinin aile adı hakkında bu kadar az şey bilmesi beni şaşırtıyor."

Maureen geçmişi hakkında konuşurken yüzünü çevirdi. "Babam öldüğünde, annem beni Irlanda'ya ailesinin yanına götürdü. O günden beri babamın ailesiyle hiç ilişkim olmadı."

"Yine de büyüklerinizden biri sizi kaderiniz hakkında uyarmış olmalı."

"Neden böyle söylediniz?"

"Adınız. Maureen. Anlamını biliyor musunuz?"

Ilık rüzgar, Maureen'in kızıl saçını dalgalandırarak, tekrar esti. "Elbette. 'Küçük Meryem'in İrlanda dilindeki karşılığı. Peter bana sürekli öyle der."

Sinclair söyleyeceğini söylemiş gibi omuzlarını silkerek Languedoc'u seyretmeye koyuldu. Maureen, bakışlarının çimenli düzlükte serpiştirilmiş büyük kayalar boyunca uzandığı yeri takip etti.

Yaz güneşi uzaklarda bir yere vuruyordu. Yansıma, Maureen'in sanki çayırda bir şey görmüş gibi bir izlenim edinmesine neden oldu.

Sinclair merakla Maureen'in baktığı yerle ilgilenmiş görünüyordu. "O nedir?"

"Hiçbir şey," Maureen başını salladı. "Sadece... güneş gözüme giriyor."

Sinclair'in vazgeçmeye niyeti yoktu. "Emin misiniz?"

Maureen yeniden çayıra bakarak bir an duraksadı. Aklını kurcalayan soruyu sormadan önce başını salladı. "Aile adım hakkındaki sözleriniz. Babamdan gelen mektubu ne zaman göstereceksiniz?"

"Sanırım bu gecenin sonunda birçok şeyi anlamış olacaksınız."

●

Maureen, banyo yapmak ve akşam yemeği için üstünü değişmek üzere şatodaki gösterişli odasına çıktı. Banyodan çıkarken, odaya ilk girdiğinde dikkatini çekmeyen bir şey gör-

dü. Yatağının üstünde, 'P' harfi açık ciltli bir kitap, bir İngilizce sözlük duruyordu.

"Paschal" kelimesi kırmızı daire içine alınmıştı. Maureen tanımı okudu.

"*Paschal –İsa'yı temsil eden herhangi bir sembol. Paschal Kuzusu İsa'nın ve Paskalya'nın sembolüdür.*"

"...Paul isimli bu adam hakkında çok şey işittim. Seçkinler arasında büyük kargaşa yaratmış, bu yüzden bazı kişiler Roma ve Efes gibi uzak yerlerden bana bu adamla sözleri hakkında danışmaya geldiler.

Yargılamak benim işim değil, onunla yüzyüze gelip gözlerine bakmadığım için ruhunda ne olup bittiğini de söyleyemem. Ama kesinlikle şunu söyleyebilirim ki Paul denen bu adam Easa'yla hiç karşılaşmadı. Bu yüzden onun ve Yol'u oluşturan ışıkla iyilik hakkında söylediklerinin hakkında konuşmasından büyük huzursuzluk duydum.

Bu adamda tehlikeli olduğuna inandığım birçok yön var. Bir zamanlar, John'un, Easa'yı küçük gören en ateşli müridleriyle işbirliği yapıyordu. Yol'un Easa'dan kalan öğretilerine karşı çıkıyorlardı. Bana, bir zamanlar Tarsuslu Saul olarak tanındığı ve seçkinlere eziyet ettiği söylendi. Easa'nın genç müritlerinden, yüreği sevgi dolu Stephen adlı güzel bir genç adam taşlar altında ezilirken bir kenarda durmuş. Bazıları da bu Saul denen adamın Stephen'in taşlanmasını teşvik ettiğini söylüyor. Stephen, Yol'a bağlılığı yüzünden Easa'nın arkasından ölecek ilk adamdı. Ama bunu göremedi. Tarsuslu Saul gibi bir adamın yüzünden.

Burada sakınmamız gereken çok şey vardı.

MECDELLİ MERYEM'İN ARQUES İNCİLİ
HAVARİLER KİTABI

Dokuzuncu Bölüm

Château des Pommes Bleues
23 Haziran 2005

Sinclair'in bu gece yemek yemek için seçtiği oda, şatonun büyük ve geniş ana yemek salonundan çok daha az resmi bir oda olan kendi özel yemek odasıydı. Oda, Botticelli'nin en ünlü tablolarının kusursuz taklitleriyle donatılmıştı. *Lamentation* (İsa'ya Ağıt) olarak bilinen ve çarmıha gerilmiş İsa'yı annesinin kucağında yatar durumda gösteren en ünlü eserlerin her iki versiyonu da duvarın çoğunu kaplıyordu. İlk versiyonda, Mecdelli Meryem ağlayarak başını; ikincide ise, ayaklarını tutuyordu. Rönesans ustalarının Madonna tablolarının üçü olan *Elinde Nar Olan Madonna, Elinde Kitap Olan Madonna* ve *Büyük Madonna* diğer iki duvarda yaldızlı çerçeveler içinde asılıydı.

Maureen'le Peter geleneksel Languedoc yemeğinin hazır olduğunu gördüklerinde sanat eserlerinin önünden henüz ayrılmışlardı. Çıtır çıtır ekmeklerle dolu sepetler masaya yerleştirilmişken, servis yapan kadınlar, ördek suyu ve sosla tatlandırılmış dumanı tüten yahni kaselerini masaya getirdiler. Koyu kırmızı Corbières şarabı kadehlere doldurulmayı bekliyordu.

Sinclair odaya girerken, "Botticelli odasına hoş geldiniz,"

dedi. "Görüyorum ki son zamanlarda Sandro'muza oldukça ilgi duyuyorsunuz."

Maureen ve Peter ona baktılar.

Peter, "Bizi takip mi ettirdiniz?" diye sordu.

Sinclair doğal bir tavırla, "Elbette," dedi. "Ve bunu yaptığıma memnunum çünkü düğün freskini bulmanızdan son derece etkilendim. Bizim Sandro çalışmalarının çoğunda açıkça görüleceği üzere, tümüyle Mecdelli'ye sadıktı. Bunun gibi."

Sinclair, Botticelli'nin *Venüs'ün Doğuşu* adlı tablosunun kopyasını işaret etti. Tablo şimdi çıplak tanrıçanın, dalgaların arasında bir istiridye kabuğunun içinden çıkışını gösteriyordu.

"Bu resim Mecdelli Meryem'in Fransa kıyılarına gelişini temsil ediyor. Rönesans resminde Aşk Tanrıçası olarak gösterilir ve Venüs gezegeniyle temsil edilir."

"Bu resmi en az yüz kez gördüm," dedi Maureen. "Mecdelli Meryem olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu."

"Çok az insanın vardır. Bizim Sandro, onun adını ve anısını korumaya adanmış bir Toskana kuruluşunda, Mecdelli Meryem Kardeşliği'nde, etkin bir üyeydi.

Louvre'da gördüğünüz fresklerdeki sembolizmi anlayabildiniz mi?"

Maureen duraksadı. "Emin değilim."

"En iyi tahmininizi söyleyin."

"İlk düşüncem astroloji ya da en azından astronomiydi. Resimdeki akrep, Akrep burcunu temsil ediyordu, okçunun yayı da Yay burcunu."

"Bravo. Bence tamamen doğru. Languedoc burçlar kuşağını duydunuz mu hiç?"

"Hayır, ama İngiltere'deki Glastonbury burç kuşağını duymuştum. Benziyorlar mı?"

"Evet. Bu bölgenin yıldız haritasını açarsanız, farklı şehirlerin belirli yıldız kümelerinin altına düştüğünü görürsünüz. Aynısı Glastonbury için de geçerli."

Peter kafasındaki karışıklığı söze döktü. "Özür dilerim, ama ben bunlardan hiçbir şey anlamıyorum."

Maureen eksiğini giderdi. "Mısırlılardan başlayarak, eski insanların ortak teması olmuştur. Yeryüzündeki kutsal yerler göğü yansıtmak için kurulmuştur. Örneğin, Giza'daki piramitler Orion takımyıldızını yansıtmak için yapılmıştır. Bütün şehirler yıldızların şekline uygun olarak planlanmıştır. Bu durum şu simya felsefesine uygundur; 'Yukarıda ne varsa aşağıda da o var."

Sinclair, "Düğün freski bir harita," diye açıkladı. "Sandro bize nereye bakmamız gerektiğini söylüyordu."

"Bir dakika. Tarihin en büyük ressamlarından birinin bu Mecdelli komplo teorisine dahil olduğunu mu söylüyorsunuz?" Peter yorgundu ve bunun sonucu olarak da kendini diplomatik olmaktan çok uzak hissediyordu.

"Doğal olarak, Peder Healy. Diyorum ki, tarihteki *birçok* büyük ressam buna dahildi. Mecdelli'ye, büyük ustalardan zengin sanatsal hazineler dahil, çok şey borçluyuz."

Maureen, "Leonardo Da Vinci gibi mi?" diye sordu.

Sinclair'in yüzü o kadar hızla kararda ki, Maureen şaşkına döndü.

"Hayır! Leonardo haklı bir sebepten dolayı bu listeye dahil değil."

"Ama *Son Akşam Yemeği* freskinde Mecdelli Meryem'e de yer vermiş. Ayrıca, Mecdelli'ye ve kutsal kadınlara saygı gösteren gizli bir derneğin başında olduğuna dair çok yaygın bir söylenti var."

Leonardo, Mecdelli Meryem'i araştırdığı süreçte, Maureen'in, adını defalarca duyduğu tek sanatçıydı. Sinclair'in bu konudaki beklenmedik tepkisine çok şaşırmış ve kafası karışmıştı.

Sinclair şarabından bir yudum içerek kadehini yavaşça masaya bıraktı. Konuştuğu zaman sesi gergindi. "Azizem, bu geceyi bu adamdan ya da çalışmalarından söz ederek bozmayacağız. Evimde, ya da bu bölgede herhangi birinin evinde, Leonardo Da Vinci'den hiçbir iz bulamazsınız. Şimdilik bu açıklamayla yetinin." Yatışmak için gülümsedi. "Ayrıca, Bizim Sandro, Poussin, Ribera, El Greco, Moreau, Cocteau, Dali gibi o kadar çok harika ressamımız var ki..."

Peter, "Ama neden?" diye sordu. "Neden bütün bu sanatçılar aslında sapkınlık olan bu şeye dahil ediliyor?"

"Sapkınlık bakan gözün kendisindedir. Ama sorunuza cevap vermem gerekirse, bu büyük ressamlar, kendilerini ve çalışmalarını maddi açıdan destekleyen zengin patronları için resim yapıyorlardı ve bu soylu patronların çoğunluğu kutsal kanbağı ile ilişkiliydi, yani Mecdelli Meryem'in torunlarıydı. Örneğin Botticelli'nin düğün fresklerini ele alın. Damat Lorenzo Tornabuoni kanbağının bir kolundan geliyordu. Gelin Giovanna Albizzi ise çok daha ulvi ve asil bir soydandı. Freskte, Mecdelli soyuyla ilişkisini sembolize etmek için kırmızı bir pelerin giydiğine dikkatinizi çekerim. Bu çok önemli bir düğündü, çünkü çok güçlü iki hanedan ailesini birleştiriyordu."

Ne Peter ne de Maureen konuşmuyordu. Sinclair'in başka hangi ayrıntıları paylaşacağını merak ediyorlardı. "Bütün bu sanatçıların da aralarında kanbağı olduğu ve büyük yeteneklerinin ilahi genlerinden geldiği söylentileri bile dolaştı. Bu Sandro'nun durumunda olabilir, bir ihtimal. İlham perisi ve atasını defalarca resmeden Georges de la Tour gibi, birçok

Fransız usta için de doğru olduğundan eminiz."

Maureen sözü edilen sanatçıyı tanıdığı için heyecanlandı. "De la Tour tablolarından birini araştırmam sırasında görmüştüm. *Tövbekar Mecdelli* Los Angeles'da." Şahane tabloda ışığın ve gölgenin kullanımına hayran olmuştu. Mecdelli Meryem, elini tövbe kafatasına koymuş, aynadan yansıyan mumun titrek ışığına bakıyordu.

"Tövbekar Mecdelli tablolarından birini görmüşsünüz," diye açıkladı Sinclair. "Birçok ustaca çeşitleme yaptı. Çoğu kayboldu. Biri büyükbabamın zamanında müzeden çalınmıştı."

"Georges de la Tour'un bu soyla ilgisi olduğunu nereden biliyorsunuz?"

"İlk ipucu ismi. De la Tour 'kule' demek. Aslında biraz kelime oyunu var tabii. Mecdelli ismi, kule anlamına gelen migdal kelimesinden gelir. Böylece aslında adı kulenin olduğu yerden gelen Meryem oluyor. Sizin de zaten bildiğiniz gibi, bazıları Mecdelli'nin, Meryem'in kule ya da kabilesinin lideri olduğunu belirten bir unvan olduğunu tartışır.

"Katharlar katledildiğinde, Kathar isimleri çok kolay tanındığı için, kurtulanlar kimliklerini saklamak amacıyla adlarını değiştirmek zorunda kaldılar. Soylarını sade bir görünümün altına sakladılar, 'de la Tour' ya da ..." dramatik bir etki yaratmak amacıyla sustu –"'de Paschal' gibi isimler kullandılar."

Maureen'in gözleri faltaşı gibi açılmıştı. "de Paschal mı?"

"Elbette. Paschal adı en soylu Kathar ailelerinden birine kalkan olarak kullanılmıştı. Yine sade bir görünümün altına saklanmak için. Fransızcada kendilerine de Paschal, İtalyancada ise di Pasquale diyorlardı. Paschal kuzusunun çocukları."

Sinclair konuşmayı sürdürdü. "Ayrıca, Georges de la Tour'un da aynı soydan geldiğini biliyorum, çünkü saf Hıristi-

yanlığın geleneklerini Mecdelli Meryem tarafından Avrupa'ya getirildiği şekliyle korumaya adanmış bir kuruluşun Büyük Üstadıydı."

Soru sorma sırası Peter'daydı. "Hangi kuruluşmuş bu?"

Sinclair etrafa bakmalarını işaret etti. "Mavi Elma Derneği. Bu topraklarda bin yılı aşkın bir süredir var olan bir kuruluşun resmi merkezinde yemek yiyorsunuz."

Sinclair, usta bir idareci edasıyla, dernek konusunda konuşmayı kesti. Yemeğin geri kalanını Rennes-le-Château'daki günlerini konuşarak ve gizemli rahip Bérenger Saunière hakkında bilgi edinerek geçirdiler. Sinclair adaşıyla son derece gurur duyuyordu. "Başrahip dedemi o kilisede vaftiz etmiş," diye açıkladı. 'Yaşlı Alistair'in bu topraklara bu kadar bağlı olmasına şaşmamalı."

Maureen, "Bu bağlılığı olduğu gibi size de geçirdiği açıkça görülüyor," diye fikrini belirtti.

"Evet. Büyükbabam bana Bérenger Saunière'in adını verdiği zaman, başımı özel bir şekilde takdis etmiş. Babam itiraz etmiş ama Alistair çelik gibi adamdı ve kimse ona uzun süre karşı koyamazdı, özellikle de babam."

Sinclair daha fazla açıklama yapmaktan kaçındı ve Maureen'le Peter da bu kişisel ve hassas konuda onu zorlamadılar. Yemeğin bittiğine kanaat getirdiğinde Sinclair, Maureen ve Peter'ı yemek odasının dışına götürdü. "Gelin, Sandro konusuna ve Louvre'daki harika keşfinize geri dönmek istiyorum. Böyle buyurun."

Onları, içi son teknoloji ürünü bilgisayarlarla dolu, şatoyla bağdaşmayacak kadar modern bir sinema odasına götürdü. Roland monitörlerden birinin başına oturmuştu, onlar odaya girerken güler yüzle "*bonsoir*" dedi. Fransız hizmetkar klavyedeki bazı tuşlara dokundu, sonra da konsolun üstündeki bir düğmeye basmak için eğildi. Duvarın önüne bir sinema perdesi indi.

Önlerindeki ekranda yerel bölgenin bir haritası göründüğünde Sinclair bazı işaretleri gösterdi. "Bazı tanıdık köyler göreceksiniz: Rennes-le-Château tam burada ve elbette, biz de burada Arques'tayız. Poussin'in dün gördüğünüz mezan burada."

Maureen, "Sizin arazinizde mi yani?" diye sordu.

Sinclair başını salladı. "İnsanlık tarihinin en değerli hazinelerinin bu topraklarda olduğundan eminiz."

Yerel haritanın üzerine yıldız kümeleri haritasını indirmesi için Roland'a işaret etti. Yıldız kümeleri. Akrep doğrudan Rennes-le-Château köyünün üstüne gelecek şekilde etiketlenmişti. Arques Akrep'le Yay'ın arasında kalıyordu.

"Sandro bize bir harita çizdi. Soylu çift için gerçek düğün hediyesi buydu. Aslında, yaptığı o kadar tehlikeli bir doğruluktaydı ki, derhal yok edilmesi gerekliydi. Freskler, Tornabuoni arazisinde kalan duvarlarda asılıydı, o yüzden onları yok edemediler. Bunun yerine üstlerini badana ettiler. 1800'lerin sonlarına doğru kaza eseri bulunana kadar da orada saklı kaldılar."

Maureen'in kafasında her şey aydınlanmıştı. "Bu yüzden burada yaşıyorsunuz. Arques'ta. Mecdelli Meryem'in incilini buraya gömdüğünü mü düşünüyorsunuz?"

"Bundan eminim. Şimdi görüyorsunuz ki Sandro da bunu gayet iyi biliyordu. Freske tekrar bakın. Roland, lütfen."

Roland Louvre'daki freski görüntüye getirdi. Sinclair freskteki öğeleri işaret etti. "Bakın, akrepli kadın burada. Sonra sağda elinde hiçbir sembol olmayan kadına doğru gidin. Onların üstündeki tahtta elinde yay tutan kadın oturuyor. Ama yakından bakın. Bu kadın kırmızı giyinmiş, yani Mecdelli Meryem'in kıyafetini, kutsama işaretini ise kendisiyle Akrepli kadın arasında oturan kadına yöneltiyor. Bu da, haritada Akreple Yay arasında gösterilen 'X' işareti.

"Sandro Botticelli de hazinenin yerini biliyordu, Nicolas Poussin de. Bize hazineyi bulmamız için ipuçları bırakacak kadar da naziklerdi."

Bunlar, Peter'a bir şey ifade etmiyordu. "Öyleyse, bu sanatçılar, böylesine paha biçilmez bir hazinenin yerini neden kamuoyunun gözü önünde duracak bir haritaya işaretlemişler ki?"

"Çünkü bu hazinenin hak edilmesi lazım. Herhangi biri onu bulamaz. Mecdelli'nin hazinesini gömdüğü yerin tam üstünde durabiliriz ama kendisi bize göstermeye karar vermedikçe asla göremeyiz. Bir simya işlemiyle gizlenmiş görünüyor, onu açabilecek kişi yalnızca uygun. enerjiye sahip biri, diyelim mi? Efsane, hazinenin uygun zamanda, Mecdelli tarafından seçilmiş kişi gelip almak istediğinde kendini göstereceğini söylüyor. Sandro da, Poussin de kendileri hayattayken bulunmasını umuyorlardı, bu yüzden yardımcı olmaya çalıştılar.

"Botticelli'nin durumunda ise, Giovanna Albizzi'nin hazineyi bulacak potansiyele sahip olduğuna inanılıyordu. Zeki ve eğitimli olmasının yanı sıra, her bakımdan göze çarpacak kadar erdemli ve kutsal bir kişiliğe sahipti. Ghirlandaio'nun yaptığı portresinde, ressam, resme 'eğer sanat karakter ve aklı gösterebilseydi, dünyada güzel resim kalmazdı' anlamına gelecek bir özdeyiş eklemişti.

"Ne yazık ki, işler umulduğu gibi olmadı. Zavallı güzel Giovanna, düğünden sadece iki yıl sonra, doğum yaparken öldü."

Maureen, bu İtalyan hikayesini, günün erken saatlerinde Rennes-le-Château'da gördükleriyle ilişkilendirmeye çalışarak dinliyordu. Aklına bir fikir gelmişti.

"Saunière'in Mecdelli'nin incilini bulduğunu mu sanıyorsunuz? Onu bu kadar zenginleştiren bu muydu?"

"Hayır. Kesinlikle değil," Sinclair bu noktada kesindi. "Bununla birlikte, Saunière mutlaka onu arıyordu. Yerli halk, bir ipucu bulmak için kayaları ve mağaraları inceleyerek, bölgede millerce yürüdüğünü anlatıyor."

Peter, "Bulmadığından nasıl bu kadar emin olabiliyorsunuz?" diye merak etti.

"Çünkü eğer bulmuş olsaydı, ailemin haberi olurdu. Ayrıca, onu yalnızca bir kadın bulabilir, Mecdelli'nin kendisi tarafından seçilmiş, aynı soydan gelen bir kadın."

Peter kuşkularını daha fazla saklayamadı. "Ve siz de Maureen'in seçilmiş kişi olduğunu düşünüyorsunuz."

Sinclair bir an düşünmek için durdu, sonra her zamanki açık sözlülüğüyle yanıtladı. "Bu kadar açık olmanızı takdir ediyorum Peder. Ve cevap vermem gerekirse... Evet, Maureen'in seçilmiş kişi olduğunu düşünüyorum. Binlerce kişi denemesine rağmen, kimse başaramadı. Hazinenin burada olduğunu biliyoruz, ama bugüne kadar en korkusuz olanlar bile onu bulma girişimlerinde başarısız oldular. Buna ben de dahilim."

Maureen'e döndüğü zaman, sesinin ifadesi ve tonu yumuşamıştı. "Azizem, umarım bu sizi korkutmuyordur. Söylediklerim garip, hattâ şok edici gelebilir. Tek istediğim beni duy-

manız. Sizden arzu etmediğiniz hiçbir şeyi yapmanız istenmeyecek. Buradaki varlığınız tamamen kendi rızanızla ve umarım kalmaya devam etmeyi düşünürsünüz."

Maureen başını salladı ama tek bir söz bile söylemedi. Ne diyeceğini, böyle bir açıklamaya nasıl yanıt vereceğini bilmiyordu. Bu konuda kendini nasıl hissettiğinden bile emin değildi. Bu gözle görülmüş olmak bir onur muydu? Bir ayrıcalık mıydı? Yoksa sadece ürkütücü müydü? Belki de bir kaçığın ve kültünün piyonundan başka bir şey değildi. Bütün bunların yalnızca doğru olması değil, kendisiyle ilgili olması da imkansız görünüyordu. Ama Sinclair'in tavırlarında kendisine son derece içten gelen bir şey vardı. Bütün aşırı görüşleri ve tuhaflıklarına rağmen, Maureen onu garip bulmuyordu.

Sonunda, kısaca yanıtladı, "Devam edin."

Peter daha fazla ayrıntıda ısrarlıydı. "Maureen'in seçilmiş kişi olduğunu düşünmenizin sebebi ne?"

Sinclair başıyla Roland'a işaret etti. "*Primavera*, lütfen."

Roland, Botticelli'nin en ünlü eseri *Primavera*, parlak renkleriyle ekranın tümünü kaplayacak şekilde görünene kadar tuşlara bastı.

"Adamımız Sandro'dan bir tane daha. Biliyorsunuzdur mutlaka."

"Evet." Maureen'in yanıtı güçlükle duyuldu. Konunun nereye gideceğinden emin değildi, ama midesi düğümlenmiş gibiydi.

Peter yanıtladı. "Elbette. Dünyanın en ünlü tablolarından biri."

"*İlkbaharın Alegorisi*. Bu tablonun arkasındaki gerçeği çok az insan bilir, ama Sandro yine Hanımımız'a takdirlerini sunuyor. Ortada yer alan figür, hamile Mecdelli Meryem –kır-

mızı harmaniye dikkat edin. Neden bizim Meryemimiz'in ilkbahan temsil ettiğini biliyor musunuz?"

Peter, Sinclair'in düşüncelerini elinden geldiğince yakından takip etmeye çalışıyordu. "Paskalya yüzünden mi?"

"İlk Paskalya ilkbahar gündönümüne rastladığı için. İsa Mart ayının 20'sinde çarmıha gerilmiş ve 22'sinde yeniden dirilmişti. Buralarda dolaşan gizli bir efsane, Mecdelli'nin de 22 Mart'ta doğduğuna işaret eder. İlk burcun ilk derecesinde, Koç burcu Aries'te. Yeni başlangıçların ve yeniden doğuşların tarihidir, ayrıca ilahi dişinin sayısı olan temel ruhani sayı 22'yi içerir. Bu tarih size bir şey ifade ediyor mu sevgili Maureen?"

Peter bağlantıyı çoktan kurmuş ve bu açıklamayı Maureen'in nasıl karşıladığını görmek için dönmüştü. Maureen, uzun bir süre sessiz kaldı. Yanıtı geldiğinde, ağzından boğuk bir fısıltı çıktı.

"Doğumgünüm."

Sinclair, Peter'a döndü. "Yeniden diriliş gününde doğmuş, Dişi Çobanımızın soyundan gelmiş. İlkbaharın ilk gününde ve yeniden doğuş tarihinde koç burcunda doğmuş."

Son kararı Maureen'e bıraktı. "Hayatım, Paschal Kuzusu *sizsiniz*."

●

Maureen kendini odadan dışarı attı. Düşünmek için zamana ve Sinclair'in çıkarımlarını elindeki bilgilerle birlikte incelemeye ihtiyacı vardı. Yatağa uzanarak gözlerini kapattı.

Kapının çalması kaçınılmazdı, ama beklediğinden erken oldu. Neyse ki, kapının öte yanından gelen Peter'ın sesiydi.

"Maureen, benim. Gelebilir miyim?"

Maureen yataktan kalkıp kapıyı açtı.

"Kendini nasıl hissediyorsun?"

"Bunalmış. İçeri gel."

Maureen, Peter'a şöminenin yanındaki koyu kırmızı deri koltuğa oturmasını işaret etti. Peter başını salladı. Koltuğa yerleşemeyecek kadar gergindi.

"Maureen, dinle beni. İşler iyice sarpa sarmadan seni buradan götürmek istiyorum."

Maureen derin bir iç çekerek koltuğa kendisi oturdu. "Ama buraya gelme nedenim olan cevapları daha yeni yeni almaya başlıyorum. Yani, *bizim* gelme nedenimiz."

"Sinclair'in vereceği cevapların umurumda olduğunu söyleyemem. Ayrıca burada büyük tehlike altında olduğunu düşünüyorum."

"Sinclair'den dolayı mı?"

"Evet."

Maureen, Peter'a kızgın bir bakış attı. "Lütfen. Eğer beni hayatının amacının cevabı olarak görüyorsa, neden bana zarar versin ki?"

"Hayatının amacı, yüzyılların batıl inançlarına ve efsanelerine dayanan bir hayal olduğu için. Bu çok tehlikeli, Maureen. Burada dini kültlerden söz ediyoruz. Fanatiklerden. Beni en çok endişelendiren, kurtarıcısı olmadığını fark ettiğinde sana ne yapacağı."

Maureen bir an sessiz kaldı. Ardından sorduğu soru şaşırtacak derecede sakindi.

"Olmadığımı nereden biliyorsun?"

Peter bu soruyla şaşkına dönmüştü. "Bütün bunları kabul ediyor musun?"

"Bütün rastlantıları hesaba katıyor musun, Pete? Sesler, hayaller? Çünkü ben, Sinclair'in açıklamaları dışında, bir neden bulamıyorum."

Peter'ın ses tonu bir çocukla konuşurcasına kesindi. "Sabah yola çıkıyoruz. Toulouse'dan Paris'e uçak bulabiliriz. Carcassonne'dan Londra'ya bile uçabiliriz..."

Maureen kararlıydı, geri adım atmayacaktı. "Ben gitmiyorum, Peter. Bulmak üzere geldiğim cevapları almadan hiçbir yere gitmiyorum."

Peter'ın giderek artan heyecanı son noktasına gelmişti. "Maureen, annen ölmeden önce söz verdim, seni koruyacağıma ve babana olanların sana olmasına izin vermeyeceğime..." Peter sustu, ama geç kalmıştı.

Maureen yüzüne bir tokat yemiş gibiydi. Peter hemen toparlamaya çalıştı. "Özür dilerim, Maureen, ben..."

Maureen buz gibi bir sesle sözünü kesti. "Babam. Bana onu hatırlattığın için teşekkürler, burada kalmak için bir nedenim daha oldu. Sinclair'in babam hakkında bildiklerini öğrenmek. Hayatımın çoğunu onu merak etmekle geçirdim. Annemin bana söylediği tek şey deli bir cani olduğuydu. Sanırım sana da bunu söylemiştir. Ama belli belirsiz olsalar da, babamla ilgili hatıralarımdan bunun doğru olmadığını biliyorum. Eğer biri bana onun hakkında daha çok bilgi verecekse, bu bilgiyi elde etmek için ne olursa olsun yaparım. Bunu ona borçluyum. Kendime de."

Peter bir şeyler söylemeye başladı ama düşündüklerini ifade edemedi. Konuşmaktansa, üzgün bir halde odadan çıktı. Maureen bir an ona baktı, yumuşayarak arkasından seslendi.

"Lütfen, bana biraz sabır göstermeye çalış. Bunu çözmem gerek. Eğer karşıma çıkan fırsatı değerlendirmezsem bu ha-

yallerin bir anlama gelip gelmediğini nasıl bilebiliriz? Ya –sadece varsayıyorum– Sinclair'in bu gece gösterdiklerinin birazı bile doğruysa? Bunun cevabını bilmem gerek, Pete. Şimdi gidersem, ölene kadar pişmanlık duyacağım ve böyle bir pişmanlıkla yaşamak istemiyorum. Hayatım boyunca kaçtım, her şeyden kaçtım. Çocukken Louisiana'dan kaçtım. O kadar uzağa ve o kadar hızlı kaçtım ki hatırlamıyorum bile. Annem öldükten sonra İrlanda'dan kaçtım ve Amerika'ya geri döndüm. Hatıralarımın olmadığı bir şehre kaçtım, insanların doğdukları yerden çok farklı bir hale geldikleri bir yere. Los Angeles herkesin benim gibi olduğu bir yer, herkes geçmişinden kaçıyor. Ama artık böyle yaşamak istemiyorum."

Yüzyüze konuşmak için odanın öbür tarafına gitti. "Şimdi, hayatımda ilk kez bir *şeye doğru* koşmam gerektiğine inanıyorum. Evet, korkuyorum, ama durmamam gerektiğini biliyorum. Bu durumla sensiz yüzleşmemeyi tercih ederim, ama sabah sen gidersen, bunu yapabilirim ve yapacağım da."

Peter, Maureen'in içindekileri dökmesini dikkatle dinledi. Sözünü bitirdiğinde, başını salladı ve gitmek üzere arkasını döndü. Elini kapıya yaslayıp bir an sessizce durdu, gitmeden önce tekrar Maureen'e döndü.

"Hiçbir yere gitmiyorum. Ama lütfen hayatım boyunca beni buna pişman etme. Ya da hayatın boyunca."

●

Peter odasına döndü ve gecenin kalanını dua etmekle geçirdi. Cizvit mezhebinin kurucusu Ignatius Loyola'nın öğretilerini uzun uzun ve ayrıntılarıyla aklından geçirdiğini fark etti. Özel-

likle de, azizin 1556'da yazdığı bir bölüm aklından çıkmıyordu.

Şeytan insanları mahva sürüklemekte hünerli olduğundan, onları kurtarmak için aynı hünerlere sahip olmak gerekir. Şeytan her insanın doğasını inceler, ruhunun özelliklerini anlar, kendini onlara uydurur ve yavaş yavaş kurbanın mahremiyetine sızar –harislere ihtişam, açgözlülere menfaat, duygusallara mutluluk ve dindarlara sofuluğun yanlış görüntülerini verir– ruhları kurtaran da aynı sabır ve hünerle hareket etmelidir.

Mezhebinin sözleri aklından olduğu kadar kalbinden de geçerken uyku tutmuyordu.

Roma
23 Haziran 2005

Piskopos Magnus O'Connor alnındaki terleri sildi. Vatikan konsey odasında havalandırma vardı, ama o anda piskoposa yaran yoktu. Oval bir masanın ortasında, kilise yetkililerinin arasında oturuyordu. Önceki gün verdiği kırmızı dosyalar, sorguyu yürüten güçlü ve ürkütücü Kardinal DeCaro'nun ellerindeydi.

"Peki, bu fotoğrafların gerçek olduğunu nereden biliyorsun?" Kardinal dosyaları masaya koymuş, ama daha açıp içindekileri ötekilere göstermemişti.

"Çekildiklerinde oradaydım." Magnus, gergin olduğu anlarda kendini gösteren kekemeliğini zaptetmek için çok çaba harcıyordu. "Söz konusu kişiyi bana bölge papazı gönderdi."

Kardinal DeCaro dosyadan 8x10 boyutlarında bazı fotoğraflar çıkardı. Masada elden ele dolaşan siyah beyaz fotoğraflar zaman içinde sararmıştı, ama görüntülerin çarpıcılığı azalmamıştı.

İlk dolaşan, Ex 1 olarak etiketlenmiş, bir adamın kolları-

nın son derece korkunç görüntüsüydü. Yan yana ve avuç içleri yukarı bakacak şekilde yerleştirilmiş olan kollar, işkence yaraları ve bilek kısmında kanlı kesiklerle doluydu.

Ex II bir adamın ayaklarını gösteriyordu. Her iki ayakta da aynı derecede korkunç yaralar ve kanayan oyuklar vardı.

Üçüncü fotoğraf, Ex III üstü çıplak bir adama aitti. Göğüs kafesinin sağ altında düzgün olmayan ve kanayan bir yara uzanıyordu.

Kardinal şok edici fotoğrafları dosyaya geri koyup konseye hitap etmeden önce, resimlerin turu tamamlamalarını bekledi. Kuşkuları doğrulandıkça, masanın etrafında oturanların yüzleri asıldı.

"Doğrulanmış çarmıh izlerine bakıyoruz. Bileklere kadar beş noktanın hepsi de doğru yerde."

Château des Pommes Bleues
24 Haziran 2005

Sinclair'i ertesi sabah hiçbir yerde bulamadılar. Maureen'le Peter'ı Roland karşılayıp kahvaltı sofrasına götürdü. Peter gördükleri olağanüstü ilginin kusursuz konukseverlikten mi, yoksa daha çok ev hapsine benzeyen bir şeyden mi kaynaklandığından emin değildi. Açıkçası Sinclair, Maureen'le Peter'ı kendi başlarına bırakmama konusunda dikkatli davranıyordu.

"Mösyö Sinclair bu geceki balo için mükemmel giysilere sahip olacağınızı bildirmemi istedi. Kendisi ziyafetin son hazırlıklarıyla ilgileniyor, ama gün içinde bölgeyi gezmek isteyeceğinizi düşünerek şoförü emrinize verdi. Bölgedeki Kathar kalelerini görmenin hoşunuza gideceğini düşünüyor. Rehberiniz olarak size katılmaktan onur duyarım."

Öneriyi kabul ettiler ve kusursuz açıklamalarda bulunan dev Roland'la birlikte bölgeyi gezmeye başladılar. Roland, bir zamanlar hüküm süren Katharların kalelerinin muhteşem kalıntılarını göstererek, bir zamanlar varlıklı Toulouse Kontlarının zenginlikte ve ayrıcalıkta Fransa krallarıyla nasıl boy ölçüştüklerini anlattı. Toulouse soylularının hepsi Kathar soyundandı, ya da en azından Kathar ideallerine yatkınlardı. Saf Olanlara karşı vahşice girişilen haçlı seferlerinin Fransa kralı tarafından desteklenmesinin nedenlerinden biri de buydu –bir zamanlar Toulouse'a ait olan her şeye el koyup Fransız egemenliğini genişletmiş ve rakiplerinin etkisini azaltırken, kendi gücünü artırabilmişti.

Roland ülkesinden ve bu bölgeye adını veren "Oc" dilinden gururla söz ediyordu. Fransızca "Oc Dili" zaman içinde "Languedoc"a dönüşmüştü. Konuşmanın bir yerinde Peter, Roland'dan Fransız diye söz edince, Roland hemen araya girerek Fransız olmadığını söyledi. Kendisi bir Occitan'dı.

Roland, 13. yüzyılda ülkesini ve halkını yaralayan sayısız zulmü ayrıntılarıyla anlattı. Kendi tarihine tutkundu.

"Fransa'nın dışında birçok kişi Katharları duymamıştır bile, duydularsa da, buralarda, dağların arasında yaşayan küçük ve önemsiz bir topluluk zannederler. Katharların, Avrupa'nın büyük ve zengin bir bölgesinde hüküm süren bir ırk ve kültür olduğunu fark etmiyorlar. Burada olanlar soykırımdan başka bir şey değildi. Bir milyona yakın insan Papa'nın kuvvetleri tarafından katledildi."

Sempatiyle Peter'a baktı. "Orta çağ kilisesinin günahları yüzünden modern ruhban sınıfına karşı kin beslemiyorum, Peder Healy. Gayet açık görülüyor ki, siz Tanrı'nın çağrısına uyarak rahip olmuşsunuz."

Bundan sonra Roland onları sessizce gezdirdi. Maureen ve Peter, neredeyse bin yıl önce sivri dağların tepelerine yapılmış olan büyük kaleleri hayranlıkla seyrettiler. Dağlık yerleşimleri yüzünden bu kalelere girmek oldukça zordu, ama mimari açıdan, yapılmaları da aynı zorluktaydı. Böylesine büyük ve sağlam yapıları, ulaşılması bu kadar zor bir yere modern teknoloji kullanmadan ve yardım almadan yapabilen kültürün kaynaklarını merak ettiler.

Limoux Köyü'nde yemek yerken, Maureen kendini Roland'a Sinclair ile ilişkilerini sorabilecek kadar rahat hissediyordu. Bütün bölgeye ismini veren Aude Nehri'ne bakan bir kafeteryada arkadaşça oturdular. İriyarı uşak, ürkütücü görüntüsünün aksine, şaşırtacak kadar sıcak ve alçak gönüllü, hattâ şakacıydı.

"Le Châteu des Pommes Bleues'de büyüdüm, Matmazel," diye açıkladı. "Annem ben bebekken ölmüş. Babam hem Mösyö Alistair'in hem de Mösyö Bérenger'in hizmetindeydi, bu yüzden malikanede yaşıyorduk. Babam ölünce, Şato'da onun yerini almak için ısrar ettim. Orası benim evim ve Sinclairler de ailem."

Roland'ın heybetli görünüşü ailesinin kaybından ve Sinclair ailesine bağlılığından söz ederken yumuşamıştı.

"Hem anneni hem de babanı kaybetmek senin için çok zor olmalı," dedi Maureen sempatiyle.

Roland yeniden sert haline döndü, cevap verirken omurgası dimdikti. "Evet, Matmazel Paschal. Dediğim gibi, annem ben bebekken tedavisi olmayan bir hastalıktan öldü. Bunu Tanrı'nın buyruğu olarak kabul ettim. Ama babamın ölümü başka bir konu... Babam daha birkaç yıl önce hunharca öldürüldü."

Maureen tıkanır gibi oldu. "Tanrım. Çok üzüldüm Roland." Onu ayrıntılarla zorlamak istemiyordu. Bununla birlikte, Peter,

öğrenme ihtiyacının duygusallığa her zaman gösterdiği hassasiyetten daha önemli olduğunu hissederek, sorusunu sordu.

"Ne oldu?"

Roland masadan kalkmakla yemeğin ve konuşmanın sona erdiği işaretini verdi. "Topraklarımızda acı rekabetler vardır, Peder Healy. Eskilere dayanırlar ve nedenleri bile bilinmez. Burası... en güzel ışıkla aydınlanır. Ama bu ışık bazen en kötü karanlığı kendisine çeker. Karanlıkla elimizden geldiğince mücadele ederiz. Ama atalarımız gibi, biz de her zaman galip gelemeyiz.

"Yine de kesin olan bir şey var. Buradaki hiçbir soykırım girişimi başarılı olamamıştır. Biz hâlâ Katharız, her zaman Kathardık ve her zaman da Kathar olarak kalacağız. İnancımızı sessizce özelimizde yaşarız, ama dün olduğu gibi bugün de hayatımızda önemli bir yer tutar. Aksini söyleyen hiçbir kitaba ya da bilimadamına inanmayın."

Maureen o akşamüstü şatoya döndüğünde, oda hizmetçilerinden biri odasında kendisini bekliyordu. "Kuaför az sonra burada olacak, Matmazel. Kostümünüz de geldi. Benden istediğiniz herhangi bir şey varsa lütfen..."

"Hayır, merci." Maureen hizmetçiye teşekkür ederek kapıyı kapattı. Maureen'in daha önce hiçbir yolculuğunda görmediği olağanüstü manzaralarla dolu harika bir gün olmuştu. Ama aynı zamanda da yorucuydu, üstelik Roland'ın, babasının öldürülmesi hakkındaki gizemli açıklamalarıyla da değişik olmanın biraz ötesine geçmişti.

Odada yürürken yatağın üstünde normalden büyük bir elbise çantası gördü. Baloda giyeceği kostüm olduğunu düşünerek fermuarı açıp elbiseyi çıkardı. Ne olduğunu anlaması biraz zaman aldı, anladığında da soluğunu tuttu.

Giysiyi Ribera tablosunun yanına doğru kaldırdığında, İspanyol ressamın eserinde Mecdelli Meryem'in giydiği kabarık etekli kırmızı elbisenin aynısı olduğunu gördü.

●

Peter kostüm giymeye hevesli değildi. İlk başta, kendisi için uygunsuz olacağını düşünerek baloya katılmayı istememişti. Bununla birlikte, Sinclair'in gittikçe artan oyunları ve Maureen'in bunlara yaklaşımı sonucunda, Maureen'i gözünün önünden ayırmamaya karar vermişti. Bu da, kendisi için hazırlanan 13. yüzyıl gömleğini giyip, tozlukları da takması demekti.

Peter, kostümü paketinden çıkarıp başının nereden geçeceğini bulmaya çalışırken, "Lanet olsun," diye homurdandı.

●

Peter holde kostümünü beceriksizce düzeltip Maureen'in kapısını çaldı. Şapkayı takmayabilirdi. Ağırdı ve başına rahatça oturmuyordu, üstelik sürekli ne kadar gülünç göründüğünü hatırlatıyordu.

Kapı açıldı ve bambaşka biri haline gelmiş olan Maureen odadan çıktı. Ribera kıyafeti sanki kendisi için dikilmiş gibi üstüne oturmuştu; yakasındaki püsküller, omuzlarından ko-

yu kırmızı tafta denizinin üzerine dökülüyordu. Maureen'in dolgun ve kabarık bir şekilde taranmış uzun kızıl saçları, parlak bir perde gibi omuzlarına düşüyordu. Ama Peter'ın en çok dikkatini çeken, Maureen'in etrafa yaydığı kendinden emin, soğukkanlı havasıydı.

"Ne düşünüyorsun? Çok mu fazla?"

"Kesinlikle. Ama görünüşün sanki bir... Hayal gibi."

"İlginç sözcükler seçiyorsun. Kelime oyunu mu yapıyorsun?"

Peter göz kırparak başını salladı. Yeniden şakalaşabildikleri ve ilişkileri bir gece önceki tartışma yüzünden bozulmadığı için mutluydu. Kathar Ülkesi'nde yaptıkları olağanüstü gezinti ikisine de iyi gelmişti.

Şatonun diğer kanadındaki balo salonunu ararken, Peter dolambaçlı hollerde Maureen'e yol gösterdi.

Peter kostümünden şikayet ettikçe Maureen gülüyordu.

"Bu kıyafetle çok asil ve çarpıcı görünüyorsun," diyerek Peter'ı rahatlattı.

Peter, "Kendimi tam anlamıyla gerzek gibi hissediyorum," diye yanıtladı.

Carcassonne
24 Haziran 2005

Etrafı duvarlarla çevrili Carcassonne Şehri'nin dışındaki antik bir taş kilisede başka türlü bir olayın hazırlıkları sürüyordu. Erdemliler Tarikatı'nın bütün üyeleri ağırbaşlı bir ciddiyetle orada toplanmışlardı. İki yüzün üstünde resmi giysili üye, boynunda tarikatlarının koyu kırmızı şeridiyle, toplantıya katılmıştı.

Grupta hiç kadın yoktu. Derneğin salonlarının ya da özel şapellerinin şerefini hiçbir dişi varlık lekelememişti. Derneğin bütün toplantılarında St. Paul'ün kadınlara bakış açısını gösteren kabartma plakalar asılıydı. Bunların ilki Birinci Korintliler'dendi:

"Kadınlarınız kiliselerde sessizliklerini korusunlar: çünkü onların konuşmaya izinleri yok. Yasalar onlara itaat etmelerini emrediyor. Eğer bir şey öğrenecek olurlarsa, evde kocalarına sorarak öğrensinler. Kadınların kilisede konuşmaları ayıptır."

İkincisi Timothy'dendi:

Kadına bir şey öğretmek için çaba harcamayın; öğretmek için bir otoriteye sahip olmasına ya da erkek üzerinde otorite kurmasına izin vermeyin; ona sadece sessiz olma izni verin.

Demek bu sözlerine saygı duymasına rağmen, Paul onların Mesihi değildi.

Öncü atalarından gelen kutsal emanetleri mihrabın üstündeki kadife dolguların üstünde teşhir ediliyordu. Mum ışığında parlayan kafatası ve sağ işaret parmağının kemik kalıntıları yıllık teşhir için kutsal emanet kutusundan çıkarılmıştı. Resmi açılış ve Dernek Başkanlarının sunumundan sonra üyelerin her biri kutsal emanetlere dokunabilirdi. Normalde bu, ancak erdemliliğin öğretilerini korumak için kanları üstüne yemin eden konsey üyelerinin sahip olduğu bir ayrıcalıktı. Ama yılda bir kez, yortuda, dünyanın her yerinden gelen üyelerinin katıldığı bu günde ve bu gecede, bütün müritler kutsal emanetlere dokunma onuruna sahip olurdu.

Liderleri açılış konuşmasını yapmak üzere kürsüye çıktı. John Simon Cromwell'in aristokratik İngiliz aksanı kilisenin taş duvarlarında çınladı.

"Kardeşlerim, bu gece, buradan çok da uzak olmayan bir yerde, fahişeyle kötü ruhlu rahibin dölleri bi araya geldi. Ahlaksızlık içinde, soylarından gelen iffetsizliklerini kutluyorlar. Şehvet dolu kötülüklerini ortaya dökmek ve bize güçlerinin farkında olduklarını göstermek için bu kutsal geceyi bilerek seçtiler.

"Ama bizi sindiremezler. Yakında, 2000 yıldır erdemin tam anlamıyla parladığım görmeyi bekleyen bir hınçla, onlardan intikamımızı alacağız. O zaman kötü çobanlarına bir darbe vurmuştuk, aynı darbeyi şimdi de torunlarına vuracağız. Büyük Efendileri'ni ve kuklalarını yok edeceğiz. Dişi Çobanları olduğunu söyledikleri kadını ortadan kaldırıp, bu kahpe kraliçenin, atalarından öğrendiği yalanları yayamadan cehenneme gittiğini göreceğiz.

"Bütün bunları, benimle konuşan ve dileğinin bu olduğunu söyleyen İlk ve Tek Gerçek Mesih adına yapıyoruz. Erdemliliğin Öğreticisi adına ve Efendimiz, Tanrımız'ın takdisiyle yapıyoruz."

Cromwell, önce kafatasına dokunup sonra parmak kemiği üzerinde saygıyla durarak, kutsal emanetlere dokunma törenini başlattı. Bunları yaparken duyulabilecek bir sesle fısıldadı.

"Neca eos omnes."

Hepsini öldürün.

Bana Paul hakkında bilgi verenler, kadınların Yol'daki rolünün aleyhinde konuştuğunu söylediler. Bu da, böyle bir adamın Easa'nın öğretilerinin ya da Easa'nın özünün gerçeğini bilemeyeceğinin en kesin kanıtı. Easa'nın kadınlara gösterdiği saygı bütün seçkinlerce gayet iyi bilinir ve ben de bunun en iyi kanıtıyım.

Beni tarihten tamamen silmedikleri sürece hiç kimse bunu değiştiremez.

Ayrıca bana Paul'ün, Easa'nın sözlerinden çok ölüm şekline saygı gösterdiği de söylendi. Bu da büyük bir anlayış kaybı olduğu için beni üzüyor.

Paul denen bu adam uzun süre Nero tarafından hapsedilmiş. Müritlerine Easa'nın öğretileri olduğunu iddia ettiği yazılar göndermiş. Ama benim yanıma gelenler, onun Yol hakkında konuşabilecek biri olmadığını, çünkü öğretilerinin bizim yolumuza aykırı olduğunu söylediler.

Kötü canavar Nero'nun ülkesinde işkence gören ve öldürülen herkes için yas tutarım. Yine de içim korkuyla dolu. Korkarım, Paul denen bu adam Yol'un büyük bir şehidi olarak kabul edilecek ve çok kişi de aykırı öğretilerinin Easa'nınkiler olduğuna inanacak.

Oysa ki, değiller.

MECDELLİ MERYEM'İN ARQUES İNCİLİ
HAVARİLER KİTABI

Onuncu Bölüm

Le Château des Pommes Bleues
24 Haziran 2005

Maureen ve Peter hollerden geçerken koronun melodik sesini takip ediyorlardı. Balo salonunun kapısına geldiklerinde, ilk gözlerine çarpan Sinclair'in özenli ve görkemli 'Sinclair tarzı' oldu.

Maureen kendini başka bir zamana gönderilmiş gibi hissetti. Koca balo salonu kadife perdeler, çiçekler ve binlercesi holleri aydınlatan mumlarla süslenmişti. Özenli giysi ve perukları içindeki hizmetkarlar, salonda sessizce ve çabucak dolaşıyor; herkese yiyecek ve içecek ikram ediyor, gürültücü misafirlerin artıklarını dikkatle temizliyorlardı.

Bu lüks mücevher kutusunun asıl mücevherleri misafirlerin kendileriydi. Fransız ve Occitan tarihinin çeşitli çağlarına ait kostümleri özenli ve zengindi. Kimileri de gizli geleneklerin öğelerini temsil eden kostümler giymişti. Sinclair'in balosuna davet edilmek, dünyanın dört bir yanındaki gizemli seçkinlerin imrendiği bir olaydı; davet edilen mutlu kişiler uygun kıyafetleri bulmak için çok zaman ve para harcarlardı. En orijinal kostüm yarışmasında en güzel ve en gülünç kıyafetler seçilirdi. Sinclair tek yargıç ve jüriydi. Verdiği ödüller

genellikle küçük bir servet değerinde olurdu, ve en önemlisi, kazanmak, bir yıl sonraki balonun konuk listesinde yer almayı garantilemek demekti.

Maureen ve Peter salona girdiklerinde müzik, kahkahalar, kristal şarap kadehlerinin çıkardığı ses aniden durdu.

Sıradan bir Kathar kıyafeti giymiş olan Roland geldiklerini bildirmek için bir adım öne çıkarken, özel üniforma giymiş bir adam trompette teşrifat notalarını çalıyordu. Maureen, Roland'ın bu gece şatonun bir çalışanından çok misafir gibi giyinmiş olmasına şaşırmıştı, ama salona girerken bunu belirtmeye zaman bulamadı.

"Onur konuklarımız Matmazel Maureen de Paschal ve Peder Peter Healy'yi takdim etmekten şeref duyarım."

Kalabalık, mumya gibi yerinde donup kalmıştı. Roland bu tuhaf durumu atlatmak için, çabucak orkestraya çalmasını işaret etti. Kolunu Maureen'e uzattı ve balo salonuna kadar götürdü. Boşluk devam ediyordu ama artık o kadar belirgin değildi. Bu gibi durumlara uygun davranmayı bilenler şaşkınlıklarını yapmacık bir ilgisizlikle gizliyorlardı.

"Onlara aldırmayın, Matmazel. Siz onlar için yeni bir yüz ve keşfedilmesi gereken yeni bir gizemsiniz. Ama şimdi," kesin bir ifadeyle konuşuyordu, "sizi hemen aralarına kabul edeceklerdir. Başka şansları yok."

Roland onu dans pistine sürüklerken, Maureen Roland'ın ne demek istediğini düşünecek zaman bulamadı. Peter arkalarından giderek artan bir ilgiyle bakıyordu.

"Rennie!" Tamara Wisdom'un Amerikalı aksanı bu Avrupa kentiyle bağdaşmıyordu. Roland'la dans etmeyi henüz bitirmiş olan Maureen'in yanına seğirtti. Tammy çingene kostümüyle müthiş egzotik görünüyordu. Parlak kuzguni siyaha boyanmış olağanüstü güzellikteki saçları beline doğru iniyordu. Kollarını altın halkalar kaplıyordu. Roland'ın, kendisinin önünde eğilerek izin isterken, Tamara'ya flört edercesine göz kırpması Maureen'in dikkatini çekti.

Giderek kendisine daha da yabancı gelen bu topraklarda tanıdık başka bir yüz görmenin sevinciyle Maureen, Tammy'ye sarıldı. "Harika görünüyorsun! Kimin kılığına girdin?"

Tammy siyah saçlarını savurarak şöyle bir döndü. "Mısırlı Sarah, Çingeneler Kraliçesi olarak da bilinir. Mecdelli Meryem'in oda hizmetçisiydi."

Tammy, Maureen'in kırmızı tafta eteğini bir parmağıyla kaldırdı. "Sana kimin kılığına girdiğini sormama gerek yok. Bunu sana Berry mi verdi?"

"*Berry mi?*"

Tammy güldü. "Arkadaşları Sinclair'e öyle der."

"İkinizin bu kadar yakın olduğunu bilmiyordum." Maureen sesindeki hayal kırıklığının fark edilmediğini umuyordu.

Tammy'nin cevap verme fırsatı olmadı. Basit bir Kathar kıyafeti giymiş olan genç bir kız aralarına girdi. Elinde bir tek Güney Afrika zambağı vardı, onu Maureen'e uzattı.

"Marie de Negre," dedi, sonra eğilerek selam verip uzaklaştı.

Maureen bir açıklama bekleyerek Tammy'ye döndü. "Bu ne içindi?"

"Senin için. Bu gecenin dedikodu konusu sensin. Bu yıllık gecenin bir tek kuralı var, o da hiç kimsenin *O'nun* kılığına girmemesi. Sonra sen geldin, Mecdelli Meryem'in portre-

sinden fırlamış gibi. Sinclair seni bütün dünyaya tanıtıyor. Bu senin takdim partin."

"Harika. Bu küçük ayrıntı bana bildirilseydi güzel olurdu. Deminki kız bana ne dedi?"

"Marie de Negre. Kara Meryem. Mecdelli Meryem'in yerel konuşma dilinde söylenişi, Siyah Azize. Her kuşakta, o soydan gelen bir kadına resmi bir unvan gibi bir isim takılır ve ölene kadar o isimle hitap edilir. Tebrikler, bu cidden bir onurdu. Sana şey demiş gibi oldu... 'majesteleri'."

Maureen etrafındaki kargaşayı fark edecek zaman bulamamıştı. Oda, ağzına kadar özenle hazırlanmış bir çılgınlıkla doluydu: Çok fazla müzik, çok fazla gizemli ve ilginç konuk.

Sinclair hiçbir yerde yoktu; Maureen dans ederlerken Roland'a sormuştu ama Languedoc Devi, her zamanki gibi, omuzlarını silkerek belirsiz ve gizemli bir yanıt vermişti.

Tammy konuşurken Maureen odada göz gezdiriyordu.

Tammy, "Bekçi köpeğini mi arıyorsun?" diye sordu.

Maureen ters ters baktı, ama Tammy'nin tek endişesinin Peter'ın nerede olduğunu düşünmesini istediği için, başını salladı. Tammy, Peter'ın, Maureen'in arkasından onlara doğru geldiğini işaret etti.

Maureen arkadaşına tıslar gibi, "Kendine gel lütfen," dedi.

Tammy onu duymazdan geldi. Peter'a hoş geldin demek için ayağa kalkmıştı bile.

"Babil'e hoş geldin, Peder."

Peter güldü. "Teşekkürler. Sanırım öyle."

"Tam zamanında geldin. Hanımımız'a gariplikler gösterisi turu attırmak üzereydim. Bize katılmak ister misin?"

Peter başını salladı ve Tammy onları balo salonuna götürürken arkalarına takıldığında, Maureen'e çaresizce gülümsedi.

Tammy parti boyunca Maureen ve Peter'a öncülük etti. Bazı grupların yanından geçerken suikastçiler gibi fısıldadı. Kalabalıkta arkadaşlarını ya da tanıdıklarını gördüğünde, uygun şekilde tanıştırdı. Maureen, odada yürüdükçe, dikkatle incelendiğini fark etti.

Üçlü, sadece bir parça örtünmüş bir grup kadınla erkeğin yanından geçti. Tammy Maureen'i sarstı.

"Bunlar seks kültü. Mecdelli Meryem'in antik Mısır'dan çıkma garip seks ayinleri yapan bir başrahibe olduğuna inanıyorlar."

Hem Maureen hem de Peter sinirlenmiş görünüyordu.

"Elçiye zeval olmaz, ben gördüğümü söylüyorum. Ama bekleyin, cevap vermeyin. Şuraya bakın..."

O ana kadar gördükleri en garip grup, tepelerinde antenler olan yaratık kılığında, odanın arka tarafında duruyordu.

"Rennes-le-Château, diğer galaksilere doğrudan girişi olan bir Yıldız Kapısı."

Maureen kahkahaya boğuldu, Peter inanmayarak başını salladı. "Gariplikler gösterisi derken şaka yapmıyormuşsun."

"Bütün bunları uydurduğumu sandın herhalde."

Keçi sakallı, toparlak küçük bir adamı dikkatle dinleyen karma bir gruba bakmak için durdular. Seyircileri her kelimeyi yakalamaya çalışırken, adam uyaklı konuşuyor gibiydi.

Maureen, "O kim?" diye fısıldadı.

Tammy, "Nostradumbass,[1]" diye dalga geçti.

---

1) Nostradamus ve aptal anlamına gelen "dumb ass" ile yapılmış bir sözcük oyunu.

Tammy anlatmaya devam ederken Maureen kahkahasını bastırdı.

"Malum kişinin yeniden dünyaya gelmiş hali olduğunu iddia ediyor. Yalnızca dörtlüklerle konuşur. Cehennem gibi boğucudur. Bir ara hatırlat da sana neden bütün Nostradamus kültünden nefret ettiğimi anlatayım." Dramatik bir şekilde titredi. "Şarlatanlar. Yılan yağı satıyor bile olabilir."

Tammy onları odada gezdirmeye devam etti. "Şükürler olsun ki, burada sadece garabetler yok. Bazı insanlar da olağanüstü ve şimdi ikisini görüyorum. Gelin."

17. ve 18. yüzyıl asilleri gibi giyinen bir grup adamın yanına gittiler. Geldiklerini gören soylu bir İngilizin yüzüne büyük bir gülümseme yayıldı.

"Tamara Wisdom! Seni tekrar görmek ne şeref, canım. Harika görünüyorsun."

Tammy İngilizi Avrupai bir şekilde iki yanağından öper gibi yaptı. "Elman nerede?"

Adam güldü. "İngiltere'de bıraktım. Lütfen bizi arkadaşlarınla tanıştır."

Tammy onları tanıştırırken, İngiliz'in adını sadece Sir Isaac olarak söyledi. İngiliz onlara neden böyle bir kostüm seçtiğini açıkladı. "Sir Isaac Newton'da elmadan çok daha fazlası vardır," dedi. "Yerçekimi yasalarını bulması asıl büyük çalışmasının yan ürünüdür. Isaac Newton tartışmasız tarihteki en büyük simyacılardan biridir."

Sir Isaac'in konuşmasının sonunda grubun yanına genç bir Amerikalı geldi. Uzun boylu adam Thomas Jefferson kostümünden ve pudralı peruğundan çok rahatsız görünüyordu. "Tammy, bebeğim!" Tammy'yi Amerikan ayısı gibi kucakladı, ardından abartılı bir şekilde eğildi ve dudaklarından

öptü. Tammy gülerek Maureen'e açıklama yaptı.

"Bu Derek Wainwright. Bu çılgınlığı araştırmaya başladığımda Fransa'daki ilk tur rehberimdi. Kusursuz Fransızcasıyla kaç kez hayatımı kurtardığını anlatamam."

Derek Maureen'in önünde de eğildi. Massachusetts'liler gibi sesli harfleri uzata uzata, katıksız bir Cape Cod aksanıyla konuşuyordu. "Thomas Jefferson hizmetinizdedir, efendim." Peter'a başıyla selam verdi. "Peder."

Derek, grupta Peter'ın varlığını ilk fark eden kişi olmuştu. Maureen dikkat etti ama Peter bir soru sorduğu için üstünde durmaya zamanı olmadı.

"Thomas Jefferson'ın bütün bu... Bunlarla ilgisi nedir?"

"Büyük ülkemiz Mason Locası tarafından kurulmuştu. George Washington'dan George Bush'a kadar her Amerikan başkanı kanbağından gelmektedir; şu ya da bu şekilde."

Maureen şaşırmıştı. "Gerçekten mi?"

Tammy yanıtladı. "Gerçekten. Derek bunu kağıt üstünde kanıtlayabiliyor. Yatılı okulda çok fazla boş zamanı varmış."

Isaac, Derek'in omzuna vurmak için uzandı. Soylu bir tavırla, "Paul, İsa'nın doktrinlerini ilk yozlaştırandı, doğru değil mi Tammy?"

Peter bir bakış attı. "Anlayamadım?"

İngiliz açıkladı, "Bu Jefferson'ın en tartışmalı sözlerinden biridir."

Şaşırma sırası Maureen'e gelmişti. "Jefferson böyle mi söylemiş?"

Derek başını sallamasına rağmen yarım yamalak dinliyor gibiydi. Etrafa bakıyor, Tammy konuşurken partiyi kontrol ediyordu. "Hey, Draco nerede? Maureen'in onunla tanışmaktan hoşlanacağını düşünmüştüm."

Üçü bu sözlere güldüler. Isaac cevap verdi. "Onu kızdırdım, o da başka Kızıl Ejderhalar bulmaya gitti. Eminim bir köşede gizli kameralarıyla herkes hakkında notlar tutuyorlardır. Bu gece kendi renklerini giymişler, o yüzden gözden kaçırmazsın."

Maureen'in merakı artmıştı. "Kim onlar?"

Derek, yapmacık dramatik vurgularla yanıtladı, "Kızıl Ejderha Şovalyeleri."

"Tüyler ürpertici." Tammy burnunu hoşnutsuzlukla kınştırarak açıkladı. "Ku Klux Klan üniformalarına benzeyen kılıklara giriyorlar, ama onlarınki parlak kırmızı saten. Eğer âdet kanımı simya deneyleri için bağışlarsam saygıdeğer kulüplerinin sırlarını öğrenebileceğimi söylediler. Elbette, bu teklife atladım."

"Kim atlamazdı ki?" Maureen kahkahaya boğulmadan önce kuru bir sesle yanıtlamıştı. "Bu adamlar nerede? Onlara bir bakmam gerek." Odaya baktı ama bu garip tarife uyan kimseyi görmedi.

"Dışarı çıktıklarını gördüm," dedi Newton. "Ama Maureen'i onlara henüz gösterir miydim bilmiyorum. Daha buna hazır olmayabilir."

Tammy açıkladı. "Çok gizli dernek üyeleri ve hepsi de asil ve ünlü bir soydan geldiklerini iddia ediyor. Liderleri Draco Ormus dedikleri biri."

Maureen, "Neden bana çok tanıdık geliyor?" diye sordu.

"O bir yazar. İngiltere'de aynı isimli ezoterik bir yayınevi var, bu yüzden onu tanıyorum. Mecdel bölgesine yaptığın yolculuklarda kitaplarından birine rastlamış olabilirsin. İlginç olan şu ki, tanrıçalara tapınma ve kadın prensipleri üstüne yazmasına rağmen, erkek kulüplerine kadınları almıyorlar."

Derek, perişan görünen Sir Isaac'i sarsarak, "Tam İngiliz işi," dedi.

"Beni bu delilerin grubuna dahil etme kovboy. Bütün İngilizler eşit yaratılmamıştır."

Tammy, "Isaac burada iyilerden biri," diye açıkladı. "Elbette İngiltere'de çok sayıda hakiki deha var ve bazıları da benim iyi arkadaşım. Ama deneyimlerime göre, birçok gizemli İngiliz de züppe, hepsi evrenin sırlarını çözdüğünü ve geri kalanın da –özellikle de Amerikalıların– baştan savma araştırmalar yapan Yeni Çağ ahmakları olduğunu düşünüyor. Böyle düşünmelerinin sebebi, Languedoc'un kutsal geometrisi hakkında 300 sayfa yazabilmeleri ve araştırmaları sonucu buldukları en kurgusal aile ağaçları hakkında da 200 sayfa daha ekleyebilmeleri. Ama eğer ellerindeki pusulaları bir an için bırakıp bir şeyler hissetmeye çalışırlarsa, buradaki hazinenin sayfa sayısından çok daha önemli olduğunu keşfedeceklerdir."

Tammy Elizabeth dönemi kostümleri giymiş bir gruba başıyla selam verdi. "Aslında, bazıları burada. Ben onlara Açıölçer Kalabalığı diyorum. Hayatlarını etüt haritalarının kutsal geometrisini incelemekle geçirmişler. Et In Arcadia Ego hakkında bir görüş mü duymak istedin? Sana 12 değişik dilde anagramlar verip bunları matematiksel denklemlere çevirebilirler."

Tudor stili kostüm giymiş, çekici ama kibirli bir kadını gösterdi. Boynundaki zincirin ucunda Barok bir inciyle altın "M" harfi sarkıyordu. Açıölçer Kalabalığı etrafına toplanmış ona yaltaklanıyordu.

"Ortadaki kadın İskoçya Kraliçesi Mary'nin soyundan geldiğini iddia ediyor."

Kadın, sanki kendisinden söz edildiğini hissetmiş gibi on-

lara doğru bakmak üzere döndü. Bakışlarını Maureen'e dikti ve hayranlarına dönmeden önce, onu baştan aşağı süzdü.

Tammy, "Kendini beğenmiş kaltak," dedi. "İngiliz tahtına Stuart Hanedanı'nı yeniden oturtmak isteyen, hiç de gizli olmayan bir derneğin ortasında. Tabii, tahta oturan kendisi olmak koşuluyla."

Peter öne doğru eğilip dalga geçti, "Freud burada olsa alan araştırması yapardı."

Maureen güldü ama dikkatini tekrar odanın öbür tarafındaki İngiliz gruba verdi. "Sinclair bu kadın hakkında ne düşünüyor? O da bir İskoç ve Stuartlarla akraba değil mi?" diye sordu. Sinclair hakkındaki merakı giderek artıyordu ve İskoçya Kraliçesi Mary kılığındaki kadın da kesinlikle çok güzeldi.

"Kadının kaçık olduğunu biliyor. Berry'yi küçümseme. Tutkuludur ama aptal değildir."

"Şuna bakın," dedi Derek çocuksu, sınırlı dikkat içeren bir ifadeyle. "İşte Hans ve ünlü çetesi. Sinclair geçen yıl onları neredeyse yasaklıyordu."

"Neden?" Maureen Languedoc'tan ve yarattığı gizemli altkültürden giderek daha çok etkileniyordu.

"Tam anlamıyla define avcıları," diye açıkladı Sir Isaac. "Söylentiye göre, Sinclair'in dağlarında dinamit kullanan en son grup."

Maureen iri yarı, gürültücü Alman gruba baktı. Görüntüleri kostümlerine aykırı düşmüyordu –hepsi barbar kılığına girmişlerdi.

"Kimin kılığına girmişler?"

Isaac, "Vizigotların," diye yanıtladı. "Fransa'nın bu bölgesi 7. ve 8. yüzyıl dolaylarında onlara aitti. Almanlar Vizigot kralların-

dan birinin hazinesinin bu bölgede gizlendiğine inanıyorlar."

Tammy devam etti. "Bu hazineyi bulmak, Tutankamon'un mezarını bulmanın Avrupa'daki karşılığı olacaktır. Altınlar, mücevherler, paha biçilmez tarihi eserler. Bildiğin hazine işte."

Son derece kaba bir konuk grubu koşarken, Peter ve Tammy'yi iterek yanlarından geçti. Beş harmanili adam renkli Orta Doğu örtüleri içindeki bir kadını kovalıyordu. Kadın, bir tepsi içinde garip bir insan başı taşıyordu. Adamlar arkasından sesleniyor, kesik başa laf atıyorlardı. "Bizimle konuş Baphomet, konuş bizimle!"

Yanlarından geçtiklerinde, Tammy omuzlarını silkerek kısa bir açıklama yaptı, "Vaftizciler."

Derek söze karıştı, "Gerçek Vaftizciler değil tabii ki."

"Hayır. Gerçek Vaftizciler değil."

Peter bu dini bakış açısını merak etmişti. "Ne demek istiyorsunuz, gerçek değil demekle?"

Tammy ona döndü. "Eminim bugünün Hıristiyan takviminde hangi gün olduğunu biliyorsunuzdur, Peder."

Peter başını salladı. "Vaftizci John Yortusu."

Derek, "Vaftizci John'un gerçek müritleri yortu gününde asla böyle bir partiye katılmazlar," diye devam etti. "Bu küfür etmek olur."

Tammy açıklamayı tamamladı. "Çok muhafazakar bir gruptur, en azından Avrupa kolu öyle." Elinde kesik başı taşıyan kadının olduğu tarafı işaret etti. "Bunlar kötü bir taklit. İnsanlıktan uzak olduklarını da söylemeliyim. İzin verildiklerinden de değil hani."

Balo salonundaki konuklar, bu maskaraları, değişken tepkilerle seyrediyorlardı. Bazıları doğrudan gülüyor, bazıları başını sallıyor, bazıları da utanmış görünüyordu.

Derek araya girdi, anlaşılan bir konunun üstünde uzun süre duramıyordu. "Bir içkiye ihtiyacım var. Bardan bir şey isteyen var mı?"

Peter, Derek'in uzaklaşmasını kendisinin de bir süre için izin istemesine fırsat bildi. Kostümü kötü görünüyordu ve bundan da öte, içinde kendini çok rahatsız hissediyordu. Maureen'e tuvalet aramaya gideceğini söyledi. Ama doğruca verandaya kaçtı. Ne de olsa Fransa'daydı; dışarıda mutlaka kendisine bir sigara verecek biri bulunurdu.

Basit Kathar kıyafeti içinde bile inanılmaz derecede zarif görünen bir Fransız, Maureen'le Tammy'nin yanına yaklaştı. Tammy'ye başıyla selam verdi ve Maureen'in önünde eğildi.

"Bienvenue, Marie de Negre."

Bu ilgiden rahatsızlık duyan Maureen güldü. "Özür dilerim, Fransızcam korkunç."

Fransız, aksanlı olmakta birlikte kusursuz bir İngilizceyle konuşuyordu. "Dedim ki, 'bu renk size çok yakışmış.'"

Odanın öbür tarafından biri Tammy'ye seslendi. Maureen sesin Derek'in olduğunu düşünerek baktı, sonra yüzü ışıldayan Tammy'ye döndü.

"Aha! Öyle görünüyor ki Derek benim potansiyel yatırımcılarımdan birini barda sıkıştırmış. Bana bir dakika izin verir misiniz?"

Tammy, Maureen'i gizemli Fransız'la bırakarak, anında yok oldu. Fransız, sadece bir an parmağındaki yüzüğün desenine bakmak için duraksayarak, Maureen'in sağ elini öptü, sonra kendisini resmi bir şekilde tanıttı.

"Ben Jean-Claude de la Motte. Bérenger bizim kanbağımız olduğunu söylüyor, sizinle benim. Büyükannemin soyadı da Paschal'dı."

"Gerçekten mi?" Maureen bu bağlantıdan heyecan duymuştu.

"Evet. Languedoc'ta hâlâ birkaç Paschal var. Tarihimizi biliyorsunuz, değil mi?"

"Pek bilmiyorum. Utanarak söylüyorum, bu konuda bildiğim her şeyi son günlerde Lord Sinclair'den öğrendim. Ailem hakkında daha fazla şey bilmek isterim."

Jean-Claude konuşurken, 18. yüzyıl Versailles kıyafetleri giymiş dansçılar yanlarından geçti.

"Paschal, Fransa'nın en eski adlarındandır. Doğrudan İsa ve Mecdelli Meryem'in soyundan gelen büyük Kathar ailelerinden birinin aldığı bir isimdir. Ailenin çoğu halkımıza karşı yapılan Haçlı Seferi'nde yok olmuştur. Montsegur Katliamı'nda, geride kalanlar, dini inanışlardan saptıkları gerekçesiyle canlı canlı yakıldı. Ama bazıları kaçmayı başarıp, daha sonra Fransa'nın kral ve kraliçelerinin danışmanları oldular."

Jean-Claude, dans pistindeki, görkemli bir şekilde Marie Antoinette ve 16. Louis kılığına bürünmüş bir çifti işaret etti.

"Marie Antoinette ve Louis'nin mi?" Maureen şaşırmıştı.

"Oui. Marie Antoinette Hapsburg soyundandı, Louis ise Bourbon. Her iki soy da farklı kollardan birbirine bağlanır. Kanın iki ucunu birleştirdiler, bu yüzden de insanlar onlardan çok korktu. Devrim, kısmen, bu iki ailenin bir araya ge-

lerek dünyadaki en güçlü hanedanı oluşturması korkusundan ortaya çıktı. Versailles'ya gittiniz mi, matmazel?"

"Evet, Marie Antoinette hakkında araştırma yaparken gitmiştim."

"O zaman küçük köyü de biliyorsunuz herhalde?"

"Elbette." Küçük köy, Versailles'ın büyük saray toprakları içinde en sevdiği yerdi. Sarayın hollerinde dolaşırken, kraliçeye aşırı bir sempati duymuştu. Marie Antoinette'in, tuvalete girmesinden yatmaya hazırlanmasına kadar, bütün günlük faaliyetleri soylu bekçi köpekleri tarafından izleniyordu. Çocukları yatağının etrafına toplanan soylu kalabalığın önünde doğmuştu.

Kraliçe Marie, Fransız krallığının boğucu geleneklerine isyan etmiş ve gösterişli hapishanesinden kaçabileceği bir yol bulmuştu. İçinde sandallar yüzen bir göletin etrafına, küçük bir Disneyland gibi, özel bir köy inşa ettirmişti. Minyatür değirmen ve küçük çiftlik, güvendiği arkadaşlarıyla yaptığı kır partilerinin dekorunu oluşturuyordu.

"Öyleyse, Marie'nin çoban kıyafeti giymekten çok hoşlandığını da biliyorsunuzdur. Bütün özel toplantılarında, yalnızca kendisi bu kostümü giyerdi."

Bütün parçalar yerine otururken, Maureen başını şaşkınlıkla salladı. "Marie Antoinette her zaman bir çoban gibi giyiniyordu. Versailles'a gittiğimde bunu biliyordum, ama o zaman bütün bunlar hakkında bir bilgim yoktu," etraflarındaki çılgın manzarayı işaret etti.

Jean-Claude, "Bu yüzden küçük köyü saraydan uzak ve büyük bir gizlilik içinde yaptırdı," diye devam etti. "Marie'nin, kanbağından gelen gelenekleri gizli kutlama şekliydi bu. Ama elbette başkalarının da haberi oldu, çünkü o sarayda hiçbir şey gizli kalmazdı. Çok fazla casus, çok fazla tehli-

keli güç. Marie'nin sonunu –ve devrimi– hazırlayan etkenlerden biri de bu oldu.

"Paschal ailesi hükümdarlığa sadıktı elbette, bu nedenle sık sık Marie'nin özel davetlerine çağırılırlardı. Ama Korku Hükümdarlığı zamanında aile Fransa'yı terk etmek zorunda bırakıldı."

Maureen tüylerinin diken diken olduğunu hissediyordu. Fransa'nın Avusturyalı Kraliçesi'nin trajik hikayesi her zaman yoğun ilgisini çekmiş ve kitabını yazmasını teşvik eden temel unsurlardan biri olmuştu. Jean-Claude sözlerine devam etti.

"Büyük bir kısmı Amerika'ya gitti, çoğu da Louisiana'ya."

Maureen bütün dikkatini bu konuya verdi. "Babam da oralıydı."

"Tabii ki. Görebilen herkes soylu kanbağının o kolundan geldiğinizi anlayabilir. Hayaller görüyorsunuz, değil mi?"

Maureen duraksadı. Kendisine en yakın olan kişilerle bile gördüğü hayaller hakkında konuşmak istemiyordu, üstelik karşısındaki tamamen yabancı biriydi. Ama kendisi gibi birileriyle olmak son derece rahatlatıcıydı; bu gibi hayaller görmenin son derece normal olduğunu düşünen birileriyle. Kısaca yanıtladı. "Evet."

"Kanbağından gelen kadınların çoğu Mecdelli'nin hayalini görür. Hattâ bazen erkekler bile, Bérenger Sinclair gibi. Çocukluğundan beri görüyor. Çok olağan bir şey."

Kesinlikle olağan gelmiyor, diye düşündü Maureen. Bu yeni açıklamayı merak ediyordu. "Sinclair de mi hayal görüyor?" Bundan hiç söz etmemişti.

Bu soruyu kendisine sorma fırsatı olacaktı, çünkü Sinclair, son Tolouse Kontu'nun giysileri içinde geliyordu.

"Jean-Claude, görüyorum ki kayıp kuzini bulmuşsun."

"Oui. Aile adımız için büyük kazanç."

"Kesinlikle. Bir süreliğine onu senden çalabilir miyim?"

"Ancak yarın onu arabayla dolaşmaya götürmeme izin verirsen. Paschal adıyla ilgili işaretleri kendisine göstermek istiyorum. Montsegur'a gitmediniz, değil mi cherie?"

"Hayır. Roland bugün bizi dışarı çıkardı ama Montsegur'a kadar gitmedik."

"Bir Paschal için kutsal bir yer. Senin için sakıncası var mı, Bérenger?"

"Kesinlikle yok, ama Maureen kendi kararlarını kendisi verebilir."

"Bana bu şerefi tanır mısınız? Size Montsegur'u gösterip geleneksel bir restorana götürebilirim. Sadece gizli Kathar tariflerine göre pişirdikleri yemeklerin servisini yapıyorlar."

Maureen reddetmek istese bile karşısındakini kırmadan hayır demenin bir yolunu bulamadı. Ama Fransız çekiciliği ile ailesinin geçmişi hakkında daha fazla şey öğrenme güdüsünün karışımı karşı koymasını engelledi.

"Memnuniyetle," diye yanıtladı.

"Öyleyse yarın saat 11.00'de görüşürüz kuzin."

Maureen onaylarken, Jean-Claude yeniden elini öptü, sonra Bérenger'e veda etti. "Şimdi gidip yarın sabah için plan yapmam gerek."

Yanlarından ayrılırken Maureen ve Sinclair gülümsediler.

"Jean-Claude'un üzerinde iyi bir etki bıraktığını görüyorum. Şaşırmadım. Bu elbiseyle, tam tahmin ettiğim gibi, harika görünüyorsun."

"Her şey için teşekkür ederim." Maureen kızardığını hissediyordu. Erkeklerden bu kadar ilgi görmeye alışkın değildi. Konuyu yeniden Jean-Claude'a getirdi.

"Çok hoş birine benziyor."

"Çok zeki bir bilimadamı, kusursuz bir Fransız ve Occitan tarihi uzmanıdır. Yıllarca, müthiş araştırma malzemelerinin elinin altında olduğu Bibliothèque Nationale'de[1] çalıştı. Bana ve Roland'a çok yardımcı oldu."

"Roland?" Maureen, Sinclair'in uşağından söz ederken saygılı bir ifade kullanmasına şaşırmıştı. Bir aristokrat için alışılagelmiş bir davranış şekli değildi.

Sinclair omuzlarını silkti. "Roland, Languedoc'un sadık bir evladıdır. Halkının tarihine büyük ilgi duyar." Maureen'in koluna girip odada gezdirmeye başladı. "Gel, sana bir şey göstermek istiyorum."

Merdivenlerden uçarcasına çıkıp özel bir terası olan küçük bir oturma odasına girdiler. Büyük balkon, verandaya ve ötelere uzanan büyük bahçeye bakıyordu. Fleur-de-lis desenli kapıları olan bahçeler kilitliydi ve her iki yandan da nöbetçilerle korunuyordu.

"Neden girişte bu kadar çok nöbetçi var?"

"Burası benim en özel yerim, en kutsal toprağım. Onlara Üçlü Birlik Bahçeleri diyorum ve çok az konuğun girmesine izin veriyorum. İnan bana, bu gece burada bulunan konukların çoğu bu kapıların arkasına geçebilmek için bir servet ödemeye hazırdır."

Sinclair, "Kostümlü balo bir gelenektir. Yılda bir kez ortak ilgi alanları olan belirli insanları bir araya getirdiğim bir toplantıdır," diye açıkladı. Aşağıdaki verandada bulunan konukları selamladı. "Kimilerine saygı duyarım hattâ saygıda kusur etmem, kimilerine dostum derim, kimilerine de .... ki-

1) Fransa'da basılan bütün eserlerin birer kopyasının bulunduğu Fransız Ulusal Kitaplığı.

mileri de benim için eğlencelidir. Ama hepsini dikkatle incelerim. Çok dikkatle.

"Dünyanın her yerinden insanların Languedoc'un sırrını keşfetmek üzere gelmelerini ilginç bulacağını düşündüm."

Maureen, ilkyazın ipeksi rüzgarının yakınlardaki gül bahçesinden taşıdığı kokunun keyfini çıkarırken, balkondan manzarayı seyrediyordu. Tammy'nin Derek'le çok içli dışlı olduğunu gördü ve Derek de baştan çıkarıcı çingene kraliçeye iki eliyle yapışmış gibiydi. Peter olduğunu sandığı birine baktı ama o olamayacağına karar verdi. Gördüğü adam sigara içiyordu. Peter gençliğinden beri sigara içmemişti.

Aniden Sinclair'e dönerek sordu, "Beni nasıl buldun?"

Sinclair nazikçe Maureen'in sağ elini kaldırdı. "Yüzük."

"Yüzük mü?"

"Kitabının arkasındaki resimde yüzük parmağındaydı."

Maureen anlamaya başladığını ifade etmek için başını salladı. "O desenin ne anlama geldiğini biliyor musun?"

"Desen hakkında bir kuramım var, o yüzden seni bu balkona getirdim. Gel."

Sinclair yavaşça kolundan tutarak Maureen'i yeniden içeri götürdü. Duvarda camlı bir sanat eseri asılıydı. Büyük bir çalışma değildi, 8 x 10 ölçülerinde bir fotoğraf kadardı, ama merkezi yerleşimi ve özenli aydınlatması sayesinde rahatça görülüyordu.

"Orta çağdan kalma bir gravür," diye açıkladı. "Felsefeyi temsil eder. Ve yedi liberal sanatı."

"Botticelli freski gibi."

"Aynen. Eğer yedi liberal sanatı kucaklarsanız filozof unvanı almaya hak kazanırsınız diyen bakış açısından esinlenilmiş. Bu yüzden ortadaki bu kadın figürü tanrıça Philosophia

olarak çizilmiş. Liberal sanatlar da ayağının dibinde, onun hizmetinde. Ama en çok ilgini çekeceğini düşündüğüm şey burada."

Soldan başlayarak liberal sanatların adlarını saydı ve parmağıyla takip etti. Yedinci ve sonuncusuna gelince durdu.

"İşte. Evrenbilim. Burada sana tanıdık gelen bir şey görüyor musun?"

Maureen heyecanla yutkundu. "Yüzüğüm!"

Evrenbilimi temsil eden figürün elinde Maureen'in yüzüğünün desenini taşıyan bir disk vardı. Yıldızları saydı ve elini resme doğru kaldırdı.

"Ortasından sağa doğru dairelerin bazılarının yerleşimi birbirinin aynısı." Bir süre konuşmadı, Sinclair'e dönmeden önce gördüklerini sindirmeye çalışıyordu.

"Bütün bunlar ne anlama geliyor? Mecdelli Meryem'le ilgisi ne? Ya da benimle?"

"Ruhani ve simyasal ilişkileri var. Mecdelli'nin sırları bakımından ele alırsak, sanırım bu sembol bir ipucu olduğu için bu kadar çok yerde görülüyor. Bize, yeryüzüyle yıldızlar arasındaki kritik ilişkiye dikkat etmemiz gerektiğini hatırlatıyor. Eski insanlar bunu biliyordu, ama modern çağda biz bunu unuttuk. Yukarıda ne varsa, aşağıda da o var. Yıldızlar, her gece bize cenneti dünyada yaratma imkanımız olduğunu hatırlatıyor. Bize öğretmek istediklerinin bu olduğunu düşünüyorum. Onların bize verdiği asıl hediye bu, sevgi mesajı."

"Onlar?"

"İsa Mesih ve Mecdelli Meryem. Atalarımız."

Kozmik bir ayarlayıcı, cümlesini vurgulamak üzere harekete geçmiş gibi, havai fişekler patlamaya başladı. Misafirler keyifle fişeklerin bahçeyi aydınlatmasını seyrediyordu. Sinc-

lair, Maureen'i şato topraklarına düşen renkli ışık yağmurunu seyretmek üzere yeniden balkona çıkardı. Kolunu beline doladığında, bu güçlü kolların arasında kendisini garip bir biçimde rahat hisseden Maureen, itiraz etmedi.

Terasın altındaki Peder Peter Healy havai fişekleri seyretmiyordu. En azından, havada patlayanları. Dikkati, elini kızıl saçlı kuzeninin beline, ona sahipmişçesine sıkı dolayan Bérenger Sinclair üzerinde toplanmıştı. Maureen'in aksine, rahatlık dışında her şeyi hissediyordu; Sinclair hakkında, bu insanlar ve planları hakkında.

O gece Sinclair ile Maureen'in kimyalarının geçirdiği evrimi izleyen başka gözler de vardı. Derek aşağıda, verandanın öbür ucundan başını kaldırmış bakıyordu. Gözleriyle balkonu taradığında, Fransız meslektaşının yukarıda, ev sahibiyle Mecdelli Meryem kılığındaki kadın arasında konuşulanlara kulak misafiri olacak kadar yakın mesafede durduğunu gördü.

Derek Wainwright, Derneğinin kan kırmızısı tören şeridinin Thomas Jefferson kostümünün altından görünmediğinden emin olmak için ihtiyatla yokladı. Bu gece Carcassonne'a döndüğünde ona ihtiyacı olacaktı.

"... Belki de ben Salome denilen prensesin tek savunucusuyum, ama bu benim görevim. Bu kadar geç kaldığım için pişmanım, o, böylesine kötü bir kaderi hak etmemişti. Bir zamanlar, ondan ve yaptıklarından söz etmek ölmek demekti. Easa'nın müritlerini ve Yol'un yüksek kademelerini tehlikeye atmadan onu savunamazdım. Ama çoğumuz gibi, o da gerçeği ya da yansımasını bile bilmeyenler tarafından yargılandı.

Önce şunu söyleyeceğim: Salome beni severdi, Easa'yı daha da çok severdi. Başka bir şansı, zamanı veya yeri olsaydı ya da farklı koşullarda bulunsaydı, bu kız gerçek bir havari, Işık Yolu'nun samimi bir müridi olabilirdi. Bu yüzden, onu Havariler kitabına dahil ediyorum. Judas, Peter ve ötekiler gibi, Salome'nin de kendisi için biçilmiş bir rolü vardı ve oradan kaçma şansı da pek yoktu. Adı İsrail'in taşlarına bulaştı, John'un kanına karıştı, hattâ belki Easa'nınkine bile karıştı.

Eğer yaptığı, gençliğinden –düşünmeden konuşan bir gençlikten– kaynaklanan, düşüncesizce ve çocukça bir hareket olsaydı –o zaman kesinlikle bu konuda suçlu olurdu. Ama onun gibi hatırlanmak– Vaftizci John'un ölüm emrini veren bir fahişe olarak küfredilmek ve aşağılanmak –bence en büyük haksızlık olur.

Kıyamet Günü geldiğinde, belki beni affeder.

Hattâ belki John bile hepimizi affeder.

MECDELLİ MERYEM'İN ARQUES İNCİLİ
HAVARİLER KİTABI

On Birinci Bölüm

Château des Pommes Bleues
24 Haziran 2005

Maureen havai fişek gösterisi sona erdikten kısa bir süre sonra yatağına girdi. Sinclair'le merdivenlerden inerken Peter ortaya çıkarak Maureen'i odasına bırakmayı teklif etti. Yalnız kalmaya çok ihtiyaç duyan Maureen, teklifini hemen kabul etti. Bunaltıcı bir yirmi dört saat geçirmişti ve başı zonkluyordu.

Gecenin ilerleyen saatlerinde Maureen holden gelen seslerle uyandı. Fısıltıyla konuşan Tammy'nin sesini duyduğunu sandı. Kısık bir erkek sesi fısıltıyla cevap verdi. Ardından gırtlaktan gelen bir kahkaha yükseldi, bu kahkaha, parmak izi kadar Tammy'ye özgüydü. Maureen, arkadaşının hâlâ partinin keyfini sürmesine şaşırarak, sesleri dinledi.

Yarı uyur yarı uyanık bir halde, Tammy'ye fısıldayan erkek sesinin kesinlikle Amerikan aksam taşımadığını fark ederek, yeniden uykuya dalarken gülümsedi.

Carcassonne
25 Haziran 2005

Acımasız sabah güneşi otel odasının penceresinden girer-

ken, Derek Wainwright homurdandı. Bugün uğraşmak istemediği iki şey vardı –içki yüzünden başının ağrıması ve cep telefonundaki sekiz mesaj.

Başının ağrısını artırmamaya çalışarak, yavaşça doğrulup İtalyan deri seyahat çantasını aldı ve içinden bir ilaç şişesi çıkardı. Şişedeki ilaçları döktü. Aralarından istediği ilacı bulup önce bir Vicodin, ardından da dengeyi sağlamak için üç adet Tylenol içti. Kendine gelince, komodinin üstünde duran cep telefonuna baktı. Gece otele geldiğinde telefonunu kapatmıştı; sürekli çalmasına dayanamayacaktı, ayrıca sesli mesajları da dinlemek istemiyordu.

Derek hayatının çoğunu bu şekilde, sorumluluktan kaçarak geçirmişti. Çok zengin ve nüfuzlu bir Batı Yakası ailesinin vakıf fonu çocuğu olarak dünyaya gelmişti. Gayrimenkul zengini Eli Wainwright'ın en küçük oğlunun eline her türlü imkan verilmişti. Ağabeyinin ve babasının sayesinde Yale'e girmiş ve ortanın altındaki akademik performansına rağmen, birinci sınıf bir firmada yönetici pozisyonunu garantilemişti. Derek, çalışma saatlerinin "parti çocuğu" yaşamıyla uyuşmadığını görünce, bir yılı doldurmadan işten ayrılmıştı. Çalışmaya ihtiyacı yoktu. Aile fonu kendisinin, evlenip de çoluk çocuğa karışmış olsa çocuklarının ve torunlarının hayatları boyunca yetecek kadar büyüktü.

Eli Wainwright, en küçük oğlunun kusurlarına kendisinden beklenmeyecek ölçüde sabır göstermişti. Akranlarında olan akademik eğitim isteği ve yetenekler Derek'te yoktu, ama ailenin hayatının ve başarısının en yaşamsal öğesine büyük ilgi duyuyordu –Erdemliler Tarikatı. Çocukluğunda vaftiz edilmesine rağmen on beş yaşına geldiğinde derneğin geleneği nedeniyle ikinci kez vaftiz edilen Derek, derneğe ve

öğretilerine doğal bir ilgi duyuyordu. Babası, sadece batı dünyasına değil, Asya'nın bazı bölümlerine ve Orta Asya'ya kadar uzanan Derneğin en üst düzeydeki Amerikalı üyelerinden biri olarak, Derek'i kendi yerine geçmek üzere seçmişti. Erdemliler Tarikatı üyeleri arasında büyük iş adamları ve uluslararası politikacılar gibi çok nüfuzlu kişiler de vardı.

Üyelik kanbağıyla sınırlıydı ve vaftiz edilmiş üyelerin, sıkı bir terbiyeyle yetişmiş olan, Erdemlilerin Kızlarıyla evlenmeleri beklenirdi. Kızlara bir eş ve bir anne olarak nasıl davranmaları gerektiği özel bir eğitimle öğretilir, dersleri, yüzyıllardır elden ele geçen *Kutsal Kasenin Gerçek Kitabı* adındaki eski bir belgeden verilirdi. Doğu yakasından Güneye, Teksas boyunca yapılan en büyük sosyeteye takdim baloları, Erdemlilerin Kızları açısından, Dernek üyelerine uygun itaatkar ve düzgün eşler olarak dünyaya adım atmaya hazır olduklarını ilan eden "tanıtım partileri"ydi.

Eli'nin büyük oğullarının hepsi Erdemlilerin Kızları ile evlenmişler ve üst tabaka yaşamlarıyla toplum içindeki yerlerini almışlardı. Baskılar, aynı şekilde aile kurması beklenen, otuzlarına gelmiş, en genç Wainwright'a yönelmişti. Babasına söylemeye cesaret edememesine rağmen, Derek böyle bir yaşama ilgi duymuyordu. Bekaretleri bozulmamış olmasına rağmen, Erdemlilerin Kızlarını son derece sıkıcı buluyordu. Kusursuz yetiştirilmiş buzlar prenseslerinden biriyle her gece aynı yatağa girecek olmak tüylerini diken diken ediyordu. Kuşkusuz, ağabeylerinin ve diğer Dernek üyelerinin yaptıklarını yapabilirdi; çocuklarının annesi olmaya uygun görülen kızlarla evlenip kendisine oyalanacak bir fahişe bulabilirdi. Ama sırf bu yüzden neden evlenecekti ki? Daha çok gençti, müthiş zengindi ve çok az sorumluluğu vardı. Ayrıca, Tama-

ra Wisdom gibi kendisini baştan çıkaracak egzotik, duyarlı kadınlar varken, tıpkı annesine benzeyen sıkıcı bir damızlığa kendini bağlamayacaktı. Eğer babası yalnızca Dernek işiyle ilgilendiğine inanırsa, Derek en azından birkaç yıl daha diğer sorumluluklarından kaçabilirdi.

Eli Wainwright'ın, oğlundaki kusurları görmek istemeyen bir babanın kör gözüyle göremediği, Derek'in asıl ilgisinin Derneğin felsefesine olmadığıydı. Yasadışı bir kuruluşun gizemine, ayinlere, yüzyıllardır elden ele geçen sırları bilmenin ve kanıyla korumanın getirdiği seçkinlik duygusuna ilgi duyuyordu. Asıl çekici yanı da, Dernek üyelerinin pis işlerinin temizlenip, dünya çapındaki nüfuz şebekesi sayesinde çabucak gizlenmesiydi. Derek hem bunlardan hem de gittiği her yerde babasının serveti ve nüfuzu sayesinde kendisine gösterilen muameleden hoşlanıyordu. Daha doğrusu, en azından geçmişte, son Erdemlilik Öğreticisi esrarengiz bir şekilde öldükten sonra yerine Derneği demir bir yumrukla yöneten bu fanatik İngiliz geçene kadar, hoşlanırdı.

Yeni liderleri her şeyi değiştirmişti. Atasının muhalefetle başa çıkmak için kullandığı insafsız ve korkunç yöntemleri incelerken, Oliver Cromwell ile olan kalıtsal bağıyla böbürleniyordu. Erdemlilik Öğreticisi unvanını alır almaz, John Simon Cromwell, ilk çarpıcı açıklamasını çirkin bir uygulamayla yapmıştı. Evet, öldürülen adam, Derneğin düşmanı ve yüzyıllardır kendilerine karşı olan bir kuruluşun lideriydi. Ama mesaj çok açıktı: bana meydan okuyan herkesi yok edeceğim, üstelik bunu kötü bir şekilde yapacağım. Bir adamın kafasını kılıçla uçurmak ve sağ işaret parmağını kesmek yeni liderlerinin önüne geçilemez fanatizminin çarpıcı ve gerçek bir göstergesiydi.

Derek, cep telefonunu açıp sesli mesajlarına girerken, bulanık zihninden bu görüntüyü silmeye çalıştı. Biraz müzik dinleme zamanıydı. Tamamlaması gereken bir görevi vardı ve bunu yapmaya, o İngiliz hergelesine kim olduğunu bir kerede göstermeye söz vermişti. Onun ve Fransız'ın alaylarından bıkmıştı. Kendisine, o güne kadar kimsenin yapmasına izin vermediği şekilde, aptalmış gibi davranıyorlardı.

Mesajlar gelmeye başladığında, Derek her mesajda giderek daha da sinir bozucu hale gelen Oxford aksanına karşı kendini tepkisiz olmaya hazırladı. Sekizinci sesli mesajın son sözleriyle, Derek ne yapılması gerektiğini anlamıştı.

Château des Pommes Bleues
25 Haziran 2005

Tamara Wisdom, yaldızlı devasa aynaya bakarak, parlak siyah saçlarını tarıyordu. Titrek sabah güneşi, her santimi Maureen'inki kadar görkemli olan odasını aydınlatıyordu. Her masanın üstündeki kristal vazolara çeşitli tonlarda krem rengi güller ve lavantalar konmuştu. Nadiren yalnız yattığı kocaman yatağının kenarlarından mor kadifeler ve ağır brokarlar sarkıyordu.

Bir gece öncenin anıları içini ısıtırken gülümsedi. Güneş doğmadan hemen önce gitmiş olmasına rağmen, erkeğin bedeninin sıcaklığını hâlâ teninde duyuyordu. Hayata karşı çılgın ve deneysel yaklaşımıyla birçok büyük tutkuyu tanımıştı, ama hiçbiri bunun gibi değildi. Sonunda simyacıların, Büyük Başarı'dan söz ettiklerinde ne demek istediklerini anlamıştı, bir kadınla bir erkeğin kusursuz birleşmesi –bedenin, zihnin ve ruhun birleşmesi.

Bugün yapılması gerekeni düşünüp gerçeğe geri dönünce gülümsemesi soldu.

Başlangıçta, iki kıta arasında oynanan büyük bir satranç oyunu gibi, çok eğlenceliydi. Maureen'e duyduğu ilgi çok çabuk gelişmişti. Hepsinin öyle olmuştu. Rahip bile, korktukları gibi her işe burnunu sokan bir yaratık çıkmamıştı. Kendince mistik biriydi, zannettikleri gibi katı dogmalarla uzaktan yakından ilgisi yoktu.

Bir de kendisinin, giderek daha çok bulaştığı iş meselesi vardı. Mata Hari öğesi başlangıçta eğlenceliydi, ama artık tiksindirici bir hal almıştı. İstediği bilgileri alabilmesi için, bugün bunu çok dikkatle dengelemesi, anlaşmada kendini kaybetmemesi gerekiyordu. Bugün yerine getirmesi gereken birçok amacı vardı, kendisi için, Kuruluş için ve Roland için. *Büyük hedefi aklında tut, Tammy,* diye kendi kendine hatırlattı. *Başarılı olursan her şey senin, başarısız olursan da her şeyi kaybedersin.*

Oyunun kuralları değişmişti. Umduklarından çok daha tehlikeli bir hale geliyordu.

Tammy fırçayı bırakıp, çarpıcı çiçek kokusunu bileklerine ve boynuna sıkarak önündeki olaylara hazırlandı. Odadan çıkmak üzere döndüğünde, duvarını süsleyen şaşırtıcı resmin önünde durdu. Fransız sembolist sanatçı Gustave Moreau tarafından yapılmıştı ve elinde Vaftizci John'un kesik başının olduğu bir tepsi tutan, yedi peçeye bürünmüş prenses Salome'yi tasvir ediyordu.

"İşte bu benim kızım," diye kendi kendine fısıldadı en son ve en önemli entrikasını yerine getirmeye giderken.

Maureen kahvaltı salonunda yalnız başına kahvaltı etti. Bitişikteki holden geçen Roland onu görüp yanına geldi.

"Bonjour, Matmazel Paschal. Yalnız mısınız?"

"Günaydın Roland. Evet. Peter hâlâ uyuyordu, rahatsız etmek istemedim."

Roland başını salladı. "Arkadaşınız Miss Wisdom'dan bir mesaj var. Artık şatoda kalıyor ve bu akşam yemekte size katılmak istiyor."

"Harika olur." Maureen Tammy'yle buluşup partiyi gözden geçirmek için sabırsızlanıyordu. "Şimdi nerede?"

Roland omuzlarını silkti. "Bu sabah erkenden Carcassonne'a gitti. Yaptığı filmle ilgili bir şey. Bana sadece sizin için bu mesajı bıraktı. Şimdi matmazel, gidip Mösyö Bérenger'i bulayım, sizin yalnız yemek yediğinizi öğrenince çok canı sıkılacaktır."

Sinclair, Roland çıktıktan çok kısa bir süre sonra kahvaltı salonuna gelerek Maureen'i düşüncelerinden ayırdı.

"Uyuyabildin mi?"

"O yatakta uyumamak insanın elinde mi? Bulutların üstünde uyumak gibiydi." Maureen ilk gece, pahalı Mısır keteni çarşafların altında kuştüyü bir şilte olduğuna dikkat etmişti.

"Mükemmel. Bu sabah için bir planın var mı?"

"11.00'e kadar yok. Bugün Jean-Claude'la buluşacaktık, unuttun mu?"

"Evet, elbette. Seni Montsegur'a götürecekti. Şahane bir yer. Tek üzüntüm, sana orayı ilk gösterecek kişinin ben olmayışım."

"Bize katılmak ister misin?"

Sinclair güldü. "Hayatım, eğer bugün peşinize takılırsam Jean-Claude beni asar, boğar ve parçalara ayırır. Dün geceki büyük tanışmadan sonra, şimdi bölgenin yıldızı sensin. Herkes seni daha yakından tanımak istiyor. Seninle etrafta dolaştığı görülünce, Jean-Claude'un bölgedeki itibarı 100 puan artacak.

"Ama onu kıskanmayacağım. Kahvaltın bitince, sana gösterecek bir şeyim var, öyle bir şey ki, eminim kesinlikle unutulmaz bulacaksın."

Bir gece önce havai fişekleri seyrettikleri balkonda duruyorlardı. Olağanüstü şato bahçeleri önlerinde uzanıyordu.

Sinclair gururla, "Gün ışığında bahçeleri görmek ve değerlendirmek çok daha kolay," dedi, bahçelerin nasıl üçe ayrıldığını gösterirken. "Nasıl fleur-de-lis deseni oluşturduklarını görüyor musun?"

"Muhteşem." Maureen tamamen dürüsttü. Bahçelerin heykelvari görünümü yukarıdan bakıldığında büyüleyiciydi.

"Onlar, atalarımızın hikayesini benden çok daha iyi anlatabilirler. Onları sana göstermek benim için onurdur. Gidelim mi?"

Merdivenlerden inip avludan geçerlerken, Maureen koluna girdi. Önceki gece boyunca çok sayıda konuğun doldurduğu evde tek bir leke bile olmaması Maureen'in dikkatini çekti. Hizmetkarlar kalıntıları temizlemek için durmadan ça-

lışmış olmalılardı. Şatoda, pırıltılı bir düzen dışında, hiçbir şeyin izi yoktu.

Gösterişli altın girişlere giden kusursuz patikada yürüdükten sonra, büyük Fransız kapılarından geçerek mermer avluya çıktılar. Sinclair cebinden bir anahtar çıkarıp büyük kilide soktu. Zinciri gevşetti ve yaldızlı parmaklıkları iterek özel arazisine girmelerini sağladı.

Bahçe girişinin ortasındaki pembe mermerden yapılmış pırıltılı bir çeşme önlerinde çağıldıyordu. Güneş, fildişi rengi mermerden gerçek boyutta yapılmış bir Mecdelli Meryem heykelinin omuzlarına düşen su damlacıklarında ışıldıyordu. Heykelin sol elinde bir gül vardı; ileri doğru uzattığı sağ eliyse bir güvercin tünemişti. Çeşmenin kaidesine her yerde görülen fleur-de-lis deseni oyulmuştu.

"Dün gece birçok kişiyle tanıştın. Hepsinin bu bölge ve gizemli hazine hakkında kuramları var. Eminim birçoğunu duymuşsundur, en iyisinden en saçmasına kadar."

Maureen güldü. "Çoğunlukla saçma olanları duydum, ama evet."

Sinclair gülümsedi. "Herkesin kendi kuramı var ve hepsi de inanıyor ki ya da biliyor mu demeliyim Mecdelli Meryem burada, Güney Fransa'da bizim kraliçemiz. Aslında bu, dün gece odada bulunan herkesin üzerinde birleştiği tek nokta."

Maureen dikkatle dinliyordu. Sinclair'in sesi heyecanlı, beklenti doluydu. Bu heyecan bulaşıcıydı.

"Hepsi de kanbağının varlığını biliyor. Mecdelli Meryem ve çocuklarından uzanan asil bir soy. Ama pek azı bütün gerçeği biliyor. Hikayenin tamamı Yol'un gerçek müritleri için saklanmıştır. Mecdelli'mizin bize öğrettiği Yol, İsa Mesih'in kendisinin öğrettiği Yol."

Maureen, biraz tereddütle, Sinclair'i durdurdu. "Bunu sormam uygun olur mu bilmiyorum, ama Mavi Elma Tarikatı'nızın amacı bu mu?"

"Mavi Elma Tarikatı eski ve karmaşık bir tarikat. Zaman içinde ayrıntılarını anlatacağım. Ama şimdilik, Tarikatın gerçeği savunmak ve korumak için var olduğunu söylemem yeterli olsun.

"Ve bu gerçek de Mecdelli Meryem'in üç çocuk annesi olduğudur."

Maureen şaşırmıştı. "*Üç mü*?"

Sinclair başıyla onayladı. "Çok az insan hikayenin tamamını bilir, çünkü ayrıntılar, soyun korunması için kasıtlı olarak açıklanmamıştır. Üç çocuk. Bir üçleme. Ve her biri, Avrupa'nın, giderek de dünyanın, çehresini değiştirecek birer asil kan soyu oluşturuyor. Bu bahçeler her bir çocuğun oluşturduğu hanedanın anısına yapılmıştır. Bütün bunları büyükbabam yaptırdı. Ben geliştirdim ve kendimi onları korumaya adadım."

Ana bahçeden yol üç revakla ayrılıyordu.

"Gel, kendi atamızınkiyle başlayalım."

Bunalmış olan Maureen'i orta kapıdan içeri soktu. "Ne oldu? Akraba olduğumuza mı şaşırdın? Kuşkusuz çok uzaktan, ama aynı kanbağından geliyoruz."

"Sadece anlamaya çalışıyorum. Bunlar senin için sıradan bilgiler, ama benim için şok edici. Dünyadaki diğer insanların neler hissedeceğini düşünemiyorum."

Olağanüstü mükemmellikte bir gül bahçesine girdiler. Başka bir heykelin etrafına, halka şeklinde çeşitli zambak türleri ekilmişti. Bu birleşim, Maureen'in bir gece önce de duyduğu, harika bir koku yayıyordu.

Sinclair ve Maureen sessizce yürürken, birbirine dolanmış nefis güllerin üzerinden beyaz bir güvercin öterek uçtu. Maureen tamamen açmış koyu kırmızı bir gülün kokusunu içine çekmek için durdu.

"Güller. Kanbağından gelen bütün kadınların sembolü. Ve zambaklar. Zambak Mecdelli Meryem'e özel bir sembol. Gül, aynı soydan gelen bütün kadınları simgeleyebilir, ama bizim geleneklerimizde, O'nun dışında kimse zambakla simgelenmez."

Maureen'i bahçeye bakan bir heykelin yanına götürdü. Uçuşan saçlarıyla üzgün görünen bir kadın tasviriydi bu.

Maureen'in sesi güçlükle çıkıyordu. Sorusu daha çok bir fısıltı gibi çıktı. "Kızı bu mu?"

"Seni Sarah-Tamar'la tanıştırayım, İsa Mesih ve Mecdelli Meryem'in tek kızları. Asil Fransız hanedanlarının kurucusu. Ve bizim, 1900 yıl geriye gidersek, ortak büyük-büyükannemiz."

Maureen, Sinclair'e dönmeden önce heykele baktı. "Bütün bunlar o kadar inanılmaz ki. Ama yine de, bunları kabul edilmesi güç buluyorum. Çok garip ama yine de bana... Doğru geliyor."

"Bunun nedeni, ruhunun gerçeği bilmesi."

Güllerin arasından bir güvercin, onaylar gibi öttü.

"Güvercinleri duyuyor musun? Onlar, Sarah-Tamar'ın sembolü, temiz kalbinin amblemi, sonradan da torunlarının sembolü haline gelmiş –yani Katharların."

"Bu yüzden mi Katharlar Kilise tarafından kafir oldukları gerekçesiyle yok edilmişler?"

"Evet, kısmen öyle. Çünkü ellerindeki bazı nesne ve belgelerin yardımıyla İsa ile Meryem'in torunları olduklarını kanıtlayabiliyorlardı, bu da varlıklarını Roma için tehlikeli hale getiriyordu. Erkek, kadın, çocuk. Kilise bu sırrı saklayabilmek

için hepsini birden yok etmeye çalıştı. Ama dahası da var. Gel."

Sinclair, Maureen'i güllerin arasındaki bir yarım daireye götürdü. Bir süre altın rengi Languedoc sabahının yaz güneşinde bahçenin güzelliğini seyretmeye bıraktı. Elini tuttuğunda Maureen karşılık verdi, bu tuhaf yabancıyla kendini şaşılacak derecede rahat hissediyordu. Sinclair, onu yeniden revaktan geçip Mecdelli Meryem çeşmesinin yanına götürdü.

"Küçük erkek kardeşle tanışma zamanı." Maureen, Sinclair'in heyecanının tekrar yükseldiğini hissedebiliyordu. Bu derece önemli bir sırrı saklamanın kendini nasıl hissettirdiğini merak etti. Az sonra birinci ağızdan duyacaklarını çabucak ve heyecanla düşündü.

Sinclair, sağdaki revaktan geçerek, onu daha kusursuz ve bakımlı bir bahçeye götürdü. Maureen, "Tipik İngiliz," dedi.

"Çok iyi, azizem. Şimdi sana nedenini göstereceğim."

Elindeki kupayı kaldırmış, uzun saçlı genç bir adamın heykeli büyük bahçenin ve bu bölümdeki çeşmenin odak noktasıydı. Kristal berraklığındaki su kupadan dökülüyordu.

"Yeshua-David, İsa ile Meryem'in en küçük çocukları. Çarmıha gerilme esnasında Mecdelli hamile olduğu için, babasını hiç tanımadı. Mısır'da, annesinin, Fransa'ya doğru yola çıkmadan önce, maiyetiyle birlikte bir süre sığındığı İskenderiye'de doğdu."

Maureen buz kesmişti. Farkında olmadan elini karnına koydu.

"Ne oldu?"

"Hamileydi. Gördüm. Via Dolorosa'da ve çarmıhta; hamileydi."

Sinclair, heyecansız tavrıyla başını sallamaya başladı, sonra aniden durdu. Şimdi sorma sırası Maureen'e gelmişti.

"Ne oldu?"

"Çarmıh mı dedin? Çarmıhın hayalini mi gördün?"

Maureen boğazına bir yumruk tıkandığını hissetti, gözyaşları gözlerini yakıyordu. Sesinin titreyeceğinden çekinerek, bir an için konuşmaya korktu. Sinclair bu halini görünce daha da nazik konuşmaya başladı.

"Maureen hayatım, bana güvenebilirsin. Söyle bana lütfen. Mecdelli'nin hayalini çarmıhın önünde mi gördün?"

Gözyaşları aniden boşaldı, ama Maureen silme ihtiyacı hissetmedi. Bütün bunları anlayan birine anlatmak kendini güvende hissettirmese de, rahatlamış hissettiriyordu. "Evet," diye fısıldadı. "Notre Dame'da oldu."

Sinclair uzanıp yüzündeki yaşları sildi. "Azizem, sevgili Maureen'im. Bunun ne kadar olağanüstü olduğunu biliyor musun?"

Maureen başını salladı. Sinclair yumuşak bir sesle söze devam etti. "Yerel tarihin tümünde, bu soydan gelen yüzlerce kişi Hanımımız'ın rüyasını ve hayalini görmüştür, bunlara ben de dahilim. Ama Kutsal Cuma'dan önce hayaller kesiliyor. Bildiğim kadarıyla bugüne kadar hiç kimse onun çarmıhın önünde olduğu hayalini görmemiştir."

"Peki, neden bu kadar önemli?"

"Kehanet."

Maureen nasıl olsa geleceğini bildiği açıklamayı bekledi.

"Çok eski zamanlardan gelen bir kehanet vardır. Efsane, bu kehanetin, bir zamanlar Yunanca yazılmış olan daha büyük bir kehanetler ve açıklamaları kitabının bir bölümü olduğundan söz eder. Kitap Sarah-Tamar'a atfedilmişti, bu nedenle kendince bir İncil olduğu söylenebilir. Önemli bir kanbağının, Lorraine Düşesi, Tuscany Prensesi Mathilda'nın 11.

yüzyılda Orval Manastırı'nı yaptırırken orijinal kitaba sahip olduğunu biliyoruz."

"Orval nerede?"

"Şimdi Belçika sınırı olan yerde. Belçika'da, hikayemizle ilgili birçok önemli dini yerleşim yeri var, ama Orval, Sarah-Tamar'ın kehanetlerinin birkaç yıl boyunca korunduğu yer. Kitabının orijinalinin daha sonra, bir süre için Languedoclu Katharlara geçtiğini biliyoruz. Ne yazık ki, tarihten kayboldu ve başına ne geldiği hakkında çok az bilgi var. Kitabın izlerini yalnızca Nostradamus'ta görüyoruz."

"Nostradamus mu?" Maureen'in başı dönüyordu. Bütün bu ince çizgilere ve birbirleriyle nasıl birleştiklerine şaşırmanın asla sona ermeyeceğini düşündü.

Sinclair gözlerini döndürdü. "Evet, evet. Hayret verici uzak görüşü ve gelecekten haber verme becerisi nedeniyle bütün itibarı o topladı ama yazdıkları kendi kehanetleri değildi. Hepsi Sarah-Tamar'ındı. Açıkçası, Nostradamus Orval'i ziyareti sırasında orijinalinin elle yazılmış kopyasını ele geçirmişti. Bu kopya kısa bir süre sonra ortadan yok oldu, kitabın kaderi hakkında kendin bir sonuç çıkar."

Maureen güldü, "Tammy'nin Nostradamus hakkında o kadar saldırgan konuşmasına şaşırmamak gerek. Nostradamus bir eser hırsızıymış."

"Üstelik çok zeki bir hırsız. Dörtlükleri oluşturduğu için onu onurlandırmamız gerek. Onlar tamamen kendi buluşu. Onun tek yaptığı, Sarah-Tamar'ın kehanetlerini, orijinal kaynağını gizleyecek şekilde yeniden yazmak ve kendi çağında son derece büyük etki yaratmak. Yaşlı Michel oldukça zekiydi aslında. Ayrıca, gelişmiş simya anlayışı, bu karmaşık belgeyi çözme yeteneğini de artırmıştı.

"Ama Nostradamus'un çalışmaları ve buralarda bazılarımızı ilgilendiren tek bir kehanet dışında, Sarah-Tamar'dan elimize pek bir şey kalmadı."

"O kehanet ne diyor?"

Sinclair başını kaldırıp kupadan dökülen suya baktı. Sonra gözlerini kapatıp kehanetin bir bölümünü ezbere okumaya başladı.

"Marie de Negre, Beklenen'in gelme zamanını kendisi belirleyecek. Geceyle gündüz birbirine eşit olduğunda Paschal kuzusundan doğan o kişinin, yeniden doğuşun çocuğunun gelme zamanını. Sangre-El'i taşıyan ona, Kafatasının Kara Günü'nü gördükten sonra anahtar verilecek. Yol'un yeni Dişi Çobanı o olacak."

Maureen uyuşmuş gibiydi. Sinclair yeniden elini tuttu. "Kafatasının Kara Günü. Golgotha, çarmıh tepesi'nin anlamı 'Kafatası Tepesi' ve Kara Gün de şimdi Kutsal Cuma dediğimiz gün. Kehanet, kanbağı olan kız evladın, çarmıha gerilişin hayalini gördükten sonra anahtarı alacağını söylüyor."

"Neyin anahtarını?" Maureen hâlâ anlayamamıştı. Kafasının içinde öğrendiği bilgiler yüzüyordu.

"Mecdelli Meryem'in sırrını açacak olan anahtar. O'nun İncilini. Hayatının ve döneminin birinci elden anlatımını. Onu bir çeşit simya kullanarak gizlediğini biliyorsun. Ancak belirli ruhani ölçütler bir araya geldiğinde bulunabilir."

Elindeki kupayı özellikle işaret ederek, çeşmedeki genç adam heykelini gösterdi. "Çoğunun bunca zamandır aradığı işte bu."

Maureen düşünmeye ve zihninde uçuşan sayısız düşünceyi bir araya getirmeye çalışıyordu. Kupa. Birden anladı. "Elindeki kupa –Kutsal Kase mi?"

"Evet. 'Kase' kelimesi, Tanrı'nın Kanı anlamına gelen antik

bir terim olan Sangre-El'den gelir. Elbette, ilahi kanbağının sembolik bir anlatımı. Ama kanbağından gelen çocukların hepsini aramıyorlardı. Kase şövalyelerinin çoğu aynı kanbağından geliyordu ve hepsi de vasiyetin ne anlama geldiğini gayet iyi biliyordu. Hayır, onlar bu soydan gelen belirli birini arıyorlardı: Beklenen olarak da bilinen Kase Prensesini. Hepsi, anahtarı elinde tutan kız evladı bulmak istiyorlardı."

"Bir dakika. Kutsal Kase'yi aramanın kehanetinizdeki bir kadını aramak anlamına geldiğini mi söylüyorsun?"

"Kısmen öyle. Bu en küçük çocuk, Yeshua-David, tarihte Arimatheali Joseph olarak tanınan büyük amcasıyla birlikte İngiltere'deki Glastonbury'ye gitti. Birlikte, İngiltere'deki ilk Hıristiyan yerleşim yerini kurdular. Kase efsaneleri de oradan doğdu."

Sinclair aynı bahçedeki, biraz daha uzakta duran bir heykeli işaret etti. Heykel, elinde devasa bir kılıç tutan bir krala benziyordu.

"Neden Kral Arthur'a Geçmişin ve Geleceğin Kralı dediklerini sanıyorsun? Yeshua-David'den gelen soyu yüzünden. Ondan bugüne uzanan asil bir İngiliz soyu var. Çoğu da İskoçya'da"

"Sen de onlara dahilsin."

"Evet, anne tarafımdan. Ama aynı zamanda, baba tarafımdan, senin gibi ben de, Sarah-Tamar'ın soyundan geliyorum."

Münasebetsiz bir telefon sesi sözünü kesti. Söylenerek cep telefonunu açtı, hızlıca Fransızca bir şeyler söyleyip kapattı.

"Roland aradı. Jean-Claude seni benden alıp götürmek için gelmiş."

Maureen hayal kırıklığını gizleyemedi. Bunları bırakıp gitmeye hazır değildi daha. "Ama daha bahçenin üçüncü bölümünü görmedim."

Sinclair'in yüzü kararmış gibiydi. Güç fark edilmesine rağmen anlaşılıyordu.

"Belki de en iyisi bu," dedi. "Çok güzel bir gün. Ve bu da," başıyla işaret etti, "Mecdelli Meryem'in büyük oğlunun bahçesi."

Maureen'in dile getirmediği soruyu, bu bölgedeki insanların takınmayı pek sevdiği anlaşılan gizemli ve belirsiz bir tavırla yanıtladı.

"Kendince güzel olmasına rağmen, o bahçe böyle bir gün için fazlasıyla gölge dolu."

Sinclair Maureen'i bahçeden geri götürürken, yaldızlı kapılarda durdu.

"Buraya geldiğin gün, neden fleur-de-lis amblemine bu kadar düşkün olduğumu sormuştun. Sebebi bu. Fleur-de-lis 'zambak çiçeği' anlamına gelir ve bildiğin gibi, zambak da Mecdelli Meryem'in sembolüdür. 'Zambak çiçeği' çocuklarını temsil eder. Üç çocuğu var ve her biri zambağın üç taç yaprağından biri."

Üç yaprağı parmağıyla takip ederek gösterdi.

"İlk yaprak, büyük oğlu John-Joseph, zamanı geldiğinde sana anlatacağım çok karmaşık bir karakter. Ama soyunun İtalya'da geliştiğini söylemem şimdilik yeterli. Orta yaprak kızı Sarah-Tamar'ı simgeliyor ve üçüncü yaprak da küçük oğlu, Yeshua-David'i.

"Fleur-de-lis'in titizlikle saklanan sırrı bu. Hem İtalyan hem de Fransız asaletini temsil etme nedeni bu. İngiliz hanedanında görmenin nedeni de. İlk kez Mecdelli Meryem'in üç

çocuğunun torunları tarafından kullanılmış. Bir zamanlar, yalnızca bu gerçekleri bilenlerin, Avrupa'nın her yanında dolaşırken birbirlerini tanıyabilmeleri için, sıkı sıkıya korunan bir gizli semboldü."

Maureen bu açıklamaya şaşırmıştı. "Şimdiyse dünyada en sık rastlanan sembollerden biri. Takılarda var, giysilerde var, mobilyalarda var. Her zaman göz önünde saklanıyor. Ve insanların neyi sembolize ettiği hakkında hiçbir fikirleri yok."

Languedoc
25 Haziran 2005

Şatonun, anayola çıkan elektronik kapısının açılmasını beklerken, Maureen, Jean-Claude'un spor Renault arabasının önünde oturuyordu. Gözünün ucuyla, bir adamın garip hareketlerle şatoyu çevreleyen parmaklıklar boyunca ilerlediğini gördü.

Maureen'in yüzündeki ifadeyi gören Jean-Claude sordu, "Sorun nedir?"

"Parmaklıkların yanında bir adam var. Şimdi görünmüyor, ama bir saniye önce oradaydı."

Jean-Claude, klasik Galyalı tavrıyla, ilgisizce omuzlarını silkti. "Belki de bahçevandır. Ya da Bérenger'in nöbetçilerinden biri. Kimbilir? Her yerde adamı var."

"Buradaki nöbetçiler her zaman iş başında mı?" Maureen şatoyu ve sahibi dahil, olağanüstü içeriğini merak ediyordu.

"Ah, oui. Onları nadiren görürsün çünkü görünmemek işlerinin bir parçası. Belki de onlardan biriydi."

Ama Maureen'e şatonun işletilmesiyle ilgili sıradan bilgileri öğrenme fırsatı verilmiyordu. Jean-Claude, Paschal aile-

sinin efsanesini bildiği kadarıyla anlatıyordu.

Jean-Claude en karmaşık tarihi öğelere değinirken, Maureen "İngilizcen kusursuz," diye belirtti.

"Teşekkür ederim. İngilizcemi ilerletmek için iki yılımı Oxford'da geçirdim."

Saygın Fransız tarihçisi arabayı dramatik kızıl kayaların eteklerine doğru sürerken, anlattığı her kelimeyi dikkatle dinleyen Maureen etkilenmişti. Katharların son durağının görkemli ve trajik simgesi olan Montsegur'a doğru gidiyorlardı.

Dünyada, hem gizem hem de trajedi aurası yayan yerler vardır. Kan nehirleri ve yüzyıllık tarih içinde yükselen bu nadide yerler, ziyaretçileri modern dünyadaki güvenli yerlerine döndükten sonra bile, yıllarca akıllardan çıkmaz. Maureen hayatı boyunca seyahatlerinde bu gibi yerlerden bazılarını görmüştü. İrlanda'da yaşadığı yıllarda, bu duyguyu, Oliver Cromwell'in bir zamanlar bütün nüfusunu katlettiği Drogheda gibi tarihi şehirlerde ve 1840'lardaki Büyük Kıtlık zamanında yok olan köylerde hissetmişti. İsrail'deyken, Maureen Ölü Deniz üzerinde güneşin doğuşunu seyretmek için Masada'daki dağa tırmanmıştı. Birinci yüzyılda yüzlerce Yahudi'nin Roma işgalcilerine boyun eğip köle olarak yaşamaktansa kendi canlarına kıydıkları sarayın kalıntıları içinde yürürken hem sözlerden hem de gözyaşlarından etkilenmişti.

Jean-Claude, Renault'yu Montsegur'un bulunduğu tepenin eteklerindeki otoparka döndürürken, Maureen buranın o olağanüstü yerlerden biri olduğu duygusuna kapılmıştı. Bu

parlak yaz gününde bile, bölge zamanın sisleri içinde kaybolmuş gibi görünüyordu. Jean-Claude kendisini yürüyüş yoluna götürürken, önlerindeki dağa baktı.

"Uzun yokuş, oui? Bu yüzden sana rahat ayakkabılar giymeni söylemiştim."

Yürümek ve tırmanmak en sevdiği sporlar olduğu için, neyse ki Maureen her zaman sağlam spor ayakkabılarla yolculuk yapardı. Uzun kıvrımlı yoldan dağa doğru tırmanmaya başladılar. Maureen son zamanlardaki programlarının egzersiz yapmaya pek fırsat bırakmadığını söyleyip her zamanki atletik yapısını kaybetmiş olduğu için söyleniyordu. Ama Jean-Claude'un acelesi yoktu ve gizemli Katharların hikayesini anlatıp Maureen'in sorularına cevap verirken yavaş yavaş yürüyorlardı.

"Yaşamları hakkında ne biliyoruz? Yani, tam olarak demek istiyorum. Lord Sinclair haklarında yazılanların çoğunun kurgudan ibaret olduğunu söylüyor."

"Doğru. Katharlara atfedilen ayrıntıların çoğunu, onları inançsız ve insafsız göstermeye çalışan düşmanları yazmıştır. Görüyorsun, dünya toplum dışına itilenlerin katledilmesine aldırmıyor. Ama İsa'ya insanın kendisine olduğundan daha yakın oldukları tartışmalı olan Hıristiyanlardan birini öldürmeye kalkarsan başın derde girer. Bu yüzden, zamanın tarihçileri ve onlardan sonra gelenler, Katharlar hakkında birçok hikaye uydurmuşlardır. Ama neyin doğru olduğundan eminiz, biliyor musun? Kathar inancının mihenk taşı İsa'nın dualarıydı."

Maureen bunu duyunca, soluklanmak ve soru sormak için durdu. "Gerçekten mi? Bugün bizim ettiğimiz İsa duaları mı?"

Jean-Claude başını salladı. "Oui, aynı dualar, ama Occitan

dilinde söylenişi elbette. Kudüs'e gittiğinde, Zeytin Dağı'ndaki Pater Noster Kilisesi'ne gittin mi?"

"Evet!" Maureen söylediği yeri çok iyi biliyordu. Kudüs'ün doğu yakasında, İsa'nın Tanrı'ya ilk dua ettiği yer olduğu söylenen mağaraya inşa edilmiş bir kilise vardı. Kilisenin dış revağında, duanın 60'tan fazla dildeki çevirileri mozaik panellere yazılmıştı. Maureen, Peter'a vermek üzere, eski İrlanda Keltçesiyle yazılmış olan panelin fotoğrafını çekmişti.

Jean-Claude, "Orada, duanın Occitan dilinde yazılmış olanı da vardır," diye açıkladı. "Bütün Katharlar sabah kalkar kalkmaz o duayı okurlardı. Bugün birçok kişinin dediği gibi alışkanlık olarak değil, gerçek bir inançla ve yakarış olarak dua ederlerdi. Onlar için, her satır kutsal bir yasaydı."

Maureen yürürlerken bu konuyu düşündü. Jean-Claude sözlerine devam etti. "Görüyorsun ki, buradaki insanlar barışçı ve Yol adı verdikleri, hayatı merkez alan sevgi öğretisini benimsemiş insanlardı. Tanrı'ya yakarışı en kutsal yazı kabul eden bir kültüre sahiplerdi."

Maureen nereye varmaya çalıştığını anladı. "Yani, eğer sen Kiliseysen ve bu insanları yok etmek istiyorsan, onların inançlı Hıristiyanlar olduklarının bilinmesine izin veremezsin."

"Kesinlikle. Katharlara karşı kullanılan garip ayinler ve suçlamalar sadece kılıçtan geçirilmelerini haklı çıkarmak için uydurulmuştu."

Yolun ortasındaki bir anıta geldiklerinde Jean-Claude sustu. Üstünde Languedoc'un kolları eşit uzunluktaki haçı bulunan granit bir levhaydı bu.

Jean-Claude, "Bu, şehitlerin anıtı," diye açıkladı. "Buraya yapılmasının nedeni ölülerin burada yakılmış olması."

Maureen ürperdi. Her yanını, aynı unutulması güç ama

garip bir biçimde heyecan verici duygu sarmıştı; tarihin korkunç bir noktasında durma duygusu. Jean-Claude, Katharların dağdaki son yerleşim yerlerinin hikayesini anlatmaya devam etti.

1243 yılı sonlarında, Katharlar neredeyse yarım yüzyıldır Papa'nın ordularının zulmü altında inliyordu. Bütün şehirleri kılıçtan geçirilmişti ve Béziers gibi şehirlerin sokaklarında, gerçek anlamıyla, masumların kanı akmıştı. Kilise bu 'sapkınlığı' ne pahasına olursa olsun yok etmeye kararlıydı ve Fransa Kralı da, bir zamanların zengin Kathar soylularının karşısında her zafer kazandığında Fransız krallığına toprak ekleyen bu olaya, birlikleriyle destek vermekten mutluydu. Toulouse Kontları birçok kez onu, kendi bağımsız devletlerini kurmakla tehdit etmişlerdi. Eğer onları durdurmak için Kilise'nin gazabını kullanmak mümkünse, Kral, tarihte kendi hanedanına yöneltilecek suçlamaların bir bölümünden kurtulmak umuduyla, elbette bu çözümü desteklerdi.

1244 Mart'ında, Kathar toplumunun geri kalan idarecileri son yerleşim yerlerini Montsegur Kalesi'nde kurdular. Bin yıl kadar önce Masada'daki Yahudilerin yaptığı gibi, bir araya gelerek baskıcılardan kurtulmak için toplu halde dua ettiler ve inançlarından asla vazgeçmeyeceklerine yemin ettiler. Elbette, son kuşatmada, Katharların güçlerini Masada şehitlerinin mirasından aldıkları şeklinde bazı söylentiler vardı. Kendi ataları olan Roma orduları gibi, Papa'nın güçleri de suya ve yiyeceğe ulaşım yollarını keserek ocaklarını söndürmeye çalıştı. Her ikisi de, güvenliği her taraftan sağlamanın neredeyse imkansız olduğu tepelere tehlikeli biçimde kurulmuş oldukları için, bu durum Montsegur'da da Masada'daki kadar zorluk yarattı. Her iki kültürde de isyancılar, kuşatmacıları

engelleyecek ve kafalarını karıştıracak yollar bulmuşlardı.

Aylarca süren kuşatmadan sonra, Papa'nın güçleri bu kadar beklemenin yeterli olduğuna karar verdiler. Kathar liderlerine bir ultimatom gönderdiler. Engizisyona teslim olarak, sapkınlıklarını itiraf edip pişmanlık getirirlerse, serbest bırakılacaklardı. Ama bunu yapmazlarsa, hepsi Kutsal Roma Kilisesi'ne hakaret etme suçundan yakılacaklardı. Kararlarını vermek için iki haftaları vardı.

Son gün geldiğinde, Papa ordularının komutanları onları yakmak için odunları tutuşturup cevap istediler. Languedoc'ta hiç unutulmayan bir cevapla karşılaştılar. En sade elbiselerini giymiş iki yüz Kathar el ele tutuşarak Montsegur Kalesi'nden çıktılar. Hep birlikte Occitan dilinde İsa'nın duasını okuyarak yürüdüler. Tanrı'ya inançlarıyla kusursuz bir uyum içinde, yaşadıkları gibi öldüler.

Katharların son günleri hakkında, her biri diğerinden daha acıklı çok sayıda efsane vardır. Aralarında en unutulmaz olanı Kral'ın birlikleri adına Katharlarla konuşmaya giden Fransız elçiler hakkında olandır. Güçlü paralı askerler olan elçiler Montsegur surları içinde kalarak Kathar öğretilerini kendi gözleriyle görmeye davet edildiler. Bu son günlerde gördükleri o kadar mucizevî, o kadar şaşırtıcı olarak anlatıldı ki, Fransız askerleri bu Saf Olanların inancını kabul etmeye ikna oldular. Fransızlar, kendilerini yalnızca ölümün beklediğini bile bile, consolamentum (teselli) denilen Kathar ayinine katılıp yeni edindikleri kardeşleriyle birlikte alevlere doğru yürüdüler.

Maureen dağa ve sonra yeniden haça bakarken gözünden akan yaşı sildi. "Sence ne oldu? Fransızlar, bu insanlarla birlikte ölmeye karar vermelerine yetecek ne gördüler? Kimse biliyor mu?"

"Hayır," Jean-Claude başını salladı. "Bu konuda sadece söylentiler var. Bazıları Kathar ayinleri sırasında Kutsal Ruhun göründüğünü ve cennetin krallığının kendilerini beklediğini gösterdiğini söylüyor. Bazıları da ellerindeki adı kötüye çıkan Kathar hazinesi yüzünden olduğunu."

Yorucu yolu tırmanmaya devam ederlerken, Montsegur efsanesi Maureen'in önüne serilmeye devam etti. Katharların son duraklarında geçirdikleri sondan bir önceki gün, gruplarından dört kişi, kalenin en zayıf duvarlarından birini aşarak kaçıp kurtulmuştu. Katharizme geçen ve bir gün sonra da kalede kalanlarla ölen Fransız elçilerden yardım aldıklarına inanılıyordu.

"Beraberlerinde Katharların efsanevi hazinesini de götürmüşlerdi. Ama aslında neler olduğu sadece söylentiden ibaret. Kaçanlardan ikisi, muhtemelen ufak tefek kadınlar olduğu için, hazinenin taşıması kolay bir şey olması gerekirdi. Ayrıca, aylarca süren kuşatmadan ve suyla yemeğe hasret olmalarından dolayı güçsüz olmalılardı. Bazıları Kutsal Kaseyi taşıdıklarını söylüyor, ya da dikenli tacı veya dünyadaki en değerli hazineyi, yani Sevgi Kitabı'nı."

"Bu İsa'nın kendi yazdığı İncil değil mi?"

Jean-Claude başıyla onayladı. "Hakkındaki bütün efsaneler de bu dönemlerde tarihten yok oldu."

Maureen'in içindeki tarihçi ve gazeteci taşmak üzereydi. "Önerebileceğin kitap var mı? Ya da, Fransa'dayken araştırabileceğim, bu konuda daha fazla bilgi içeren belgeler?"

Fransız gülerek omuzlarını silkti. "Matmazel Paschal, Languedoc halkı olduğu gibi halkbilimci. Sırlarını ve efsanelerini *kağıda dökmeyerek* koruyorlar. Çoğu kişi için anlamanın zor olduğunu biliyorum. Ama etrafına bir bak, cherie. Hikayeyi anlatacak bunca şey varken kim kitaba ihtiyaç duyar ki?"

Tepeye varmışlardı. Bir zamanların büyük kalesinin kalıntıları önlerinde uzanıyordu. Çevrenin tarihini yansıttığı görülen bu büyük taş duvarların varlığı, Maureen'in, Jean-Claude'un demek istediğini gayet iyi anlamasını sağlıyordu. Yine de, doğuştan gelen sezme yeteneğiyle gazeteci kimliğinin bütün bulguları doğrulama güdüsü arasında gidip geliyordu. "Kendisine tarihçi diyen biri için garip bir düşünce tarzı," diye düşüncesini belirtti.

Jean-Claude bu kez doğrudan güldü. Sesi aşağılarındaki yeşil vadide yankılandı. "Kendimi tarihçi olarak görüyorum, ama bilimadamı olarak değil. Aralarında fark var, özellikle de böyle bir yerde. Bilimadamları her yere uymazlar, Matmazel Paschal."

Maureen'in yüzündeki ifade dinlemediğini ele vermiş olmalıydı. Jean-Claude söze devam etti.

"Akademik dünyada en ayrıcalıklı unvanları elde etmek için sadece doğru kitapları okuyup uygun yazıları yazmak gerekir. Boston'da bir konferanstayken, Fransız tarihi, özellikle de orta çağ sapkınlıkları üzerinde doktora yapmış bir kadınla tanışmıştım. Şimdi, bu kadın, konunun en büyük uzmanlarından biri kabul ediliyor, hattâ bir iki üniversite ders kitabı bile yazmış. Komik olan ne biliyor musun? Fransa'ya hiç gelmemiş, bir kez bile. Bırak Languedoc'u, Paris'i bile görmemiş. Daha da kötüsü, buna gerek görmüyor. Gerçek akademik forma uygun bir şekilde, ihtiyaç duyduğu her şeyin üniversitenin veri bankalarındaki kitaplarda ya da belgelerde olduğuna inanıyor. Kadının Katharizm anlayışı ancak çizgi romanlar kadar gerçekçi, üstelik iki katı daha gülünç. Ama yine de, sahip olduğu dereceler ve isminin önündeki unvanlar yüzünden, kamuoyunda hepimizden daha büyük bir otorite olarak kabul ediliyor."

Kayaların üstüne basarak görkemli yıkıntılar arasında ilerlerken, Maureen anlatılanları dinliyordu. Jean-Claude'un söyledikleri onu kalbinden vurmuştu. Kendisini her zaman akademisyen olarak görmüştü, ama yine de gazeteci deneyimi, onu ana yurdundaki hikayeleri araştırmaya yönlendirmişti. Kutsal Toprakları ziyaret etmeden Mecdelli Meryem hakkında yazmayı hayal bile edemiyordu. Yine bu nedenle Marie Antoinette hakkında araştırma yaparken Versailles turu yapmak ve Conciergerie devrim hapishanesini görmek için ısrar etmişti. Şimdi, Languedoc'un yaşayan tarihi içinde geçirdiği birkaç günde bile, deneysel anlayış gerektiren bir kültür olduğunu anlamıştı.

Jean-Claude'un anlatacakları bitmemişti. "Sana bir örnek vereyim. Montsegur'da meydana gelen trajedi hakkında tarihçilerin yazdığı 50 değişik kitaptan birini okuyabilirsin. Ama etrafına bir bak. Eğer bu dağa tırmanmadıysan ya da ateşin yakıldığı yeri görmediysen veya bu duvarların ne kadar aşılması güç olduğunu gözlemlemediysen, bütün bunları nasıl anlayabilirsin? Gel, bir şey göstereceğim."

Maureen, Fransızı, bir zamanlar geçilmez olan kalenin duvarlarının yıkıldığı uç kısma kadar izledi. Jean-Claude kayaların üstünde aşarak, dağın yanından aşağıya binlerce fit inen sarp ve son derece dik uçurumu işaret etti. Maureen kendini 13. yüzyılda genç bir Kathar kadını olarak düşünürken, esen ılık rüzgar saçlarını uçuşturuyordu.

"Burası dörtlünün kaçtığı yer," diye açıkladı Jean-Claude. "Şimdi burada dururken hayal etmeye çalış. Gecenin kör karanlığında, halkının en değerli tarihi eserlerini vücuduna sarmışsın, üstelik aylardır süren sıkıntı ve açlıktan zayıf düşmüşsün. Gençsin, korkuyorsun ve sen kaçarken dünyada

sevdiğin herkesin diri diri yakılacağını biliyorsun. Bütün bunlar aklındayken, acı bir soğuğa ve gecenin hiçliğine iniyorsun, üstelik duvarı aşarak, ölüme iniyor olman çok güçlü bir ihtimal olduğu halde."

Maureen derin bir iç çekti. Burada, efsanelerin canlı ve çok gerçek olduğu yerde durmak başdöndürücü bir deneyimdi.

Jean-Claude onu düşüncelerinden ayırdı. "Şimdi de bütün bunları New Haven'da bir kütüphanede okuduğunu düşün. Farklı bir deneyim olmaz mı?"

Başıyla onaylayan Maureen yanıtladı, "Hem de çok farklı."

"Söylemeyi unuttuğum bir şey daha var. O gece kaçan en genç kız hakkında. Senin atan olması büyük ihtimal. Daha sonra Paschal adını alan. Aslında, ölene kadar ona La Paschalina dediler."

Maureen, hayret verici bir Paschal atasının daha varlığını öğrenmekten sersemlemişti. "Onun hakkında ne biliyorsun?"

"Pek az şey. İspanya sınırındaki Montserrat Manastırı'nda yaşlanarak öldü. Hayatıyla ilgili bazı kayıtlar oradadır. İspanya'da başka bir Kathar mültecisiyle evlendiğini ve bir sürü çocuğu olduğunu biliyoruz. Manastıra gelirken, beraberinde paha biçilemez bir hediye getirdiği yazılı, ama bu hediyenin ne olduğu hiçbir zaman halka açıklanmadı."

Maureen eğilip yıkık duvarların çatlakları arasında büyüyen bir kır çiçeğini kopardı. Daha sonra La Paschalina adını alacak olan Kathar kızın, halkının son umudu olarak cesaretle dağa tırmandığı kayanın kenarına gitti. Elindeki küçük mor çiçeği kayanın kenarından aşağı atarak, bu kadın için dua etti, ister atası olsun ister olmasın. Hiç fark etmezdi. Bu güzel insanların hikayesi ve bu toprakların verdikleri ile geçirdiği

bu gün, onu çoktan geri dönülmez bir şekilde değiştirmişti.

Jean-Claude'a, "Teşekkür ederim," dedi, zor duyulan bir fısıltıyla. O zaman Jean-Claude, geçmişiyle geleceğinin nasıl birbirinin içine geçmiş olduğunu bu tarihi ve gizemli yerde düşünmesi için, Maureen'i yalnız bıraktı.

●

Maureen ve Jean-Claude, Montsegur'un eteklerindeki küçük köyde öğle yemeği yediler. Jean-Claude'un sözünü ettiği gibi, restoran Kathar tarzı yemekler veriyordu. Esas olarak balık ve taze sebzeden oluşan menü sadeydi.

Jean-Claude, "Katharlann katı vejateryan olduklan şeklinde bir yanlış kanı var, ama balık yerlerdi," diye açıkladı. "İsa'nın hayatındaki bazı unsurlara harfi harfine uyarlardı. İsa etrafındakileri ekmek ve balıkla doyurduğu için, bunu beslenmelerine balık eklemeleri gerektiğinin bir göstergesi olarak kabul ettiler."

Maureen yemeği son derece samimi bulmuştu ve çok güzel vakit geçiriyordu. Sinclair haklıydı; Jean-Claude zeki bir tarihçiydi. Dağdan aşağı inerken Maureen sayısız soru sormuş, O da her birine sabırla ve şaşırtıcı bir anlayışla cevap vermişti. Yemeğe oturduklarında, Maureen de onun sorulanna cevap vermekten mutlu olmuştu.

Jean-Claude, Maureen'in rüyaları ve hayalleri hakkında sorular sormaya başlamıştı. Daha önce olsa, bu sorular onu huzursuz ederdi, ama Languedoc'ta geçirdiği süre bu konuda zihnini açmıştı. Burada, onunki gibi hayaller sıradan sayılıyordu; sadece hayatın gerçekleriydi. Bu anlayışlı insanlarla hayalleri hakkında konuşmak rahatlatıcıydı.

Jean-Claude öğrenmek istiyordu. "Çocukken de hayal görür müydün?"

Maureen başını iki yana salladı.

"Emin misin?"

"Görmüş olsaydım, hatırlardım. Kudüs'e gidene kadar hiç hayal görmedim. Neden soruyorsun?"

"Sadece meraktan. Lütfen, devam et."

Maureen, Jean-Claude'un, arada sırada sorular sorarak, ilgiyle dinlediği birkaç ayrıntıya girdi. Notre Dame'daki çarmıha gerilme hayalini anlattığında ilgisi artmıştı.

Maureen'in dikkatini çekmişti. "Lord Sinclair de o hayalin önemli olduğunu düşünüyor."

"Önemli," diye başını salladı Jean-Claude. "Sana kehanetten söz etti mi?"

"Evet, çok etkileyici. Ama benim kehanetteki Beklenen olduğumu düşünmesi beni biraz endişelendiriyor. Ya başaramazsam endişesi."

Fransız güldü. "Hayır, hayır. Böyle şeyler zorla olmaz. Ya O'sundur, ya değilsindir. Eğer O'ysan çok yakında meydana çıkar. Languedoc'ta ne kadar kalacaksın?"

"Birkaç gece Paris'te kalmaya gitmeden önce dört gün ayırdık. Ama şimdi pek emin değilim. Buralarda görülecek ve öğrenecek çok şey var. Oluruna bıraktım."

Jean-Claude, onu dinlerken biraz dalgın görünüyordu. "Dün gece partiden sonra garip bir şey oldu mu? Senin için sıradışı olan? Yeni bir rüya?"

Maureen başını salladı. "Hayır. Hiçbir şey olmadı. Çok yorgundum ve iyi bir uyku çektim. Neden sordun?"

Jean-Claude hesabı isterken omuzlarını silkti. Konuşmaya başladığında, neredeyse kendi kendine konuşuyor gibiydi.

"Bu, alanı daraltıyor."

"Hangi alanı daraltıyor?"

"Sadece, yakında gitmeyi düşünüyorsan, La Paschalina'nın torunu olup olmadığını anlamak için ne yapabileceğimizi düşünmemiz gerek. Eğer gerçekten bizi büyük gizli hazineye götürecek Beklenen'sen."

Sandalyesini çekerken Maureen'e neşeyle göz kırptı. Montsegur'un kutsal topraklarından ayrılmaya hazırlandılar. "Bérenger kafamı uçurmadan seni götüreyim, en iyisi."

"...İnsan dünyayı değiştiren bir dönemi yazmaya nasıl başlayabilir?

Başlamak için çok bekledim, çünkü bu günün geleceğinden ve bütün bunları yeniden yaşamak zorunda kalacağımdan hep korkmuştum. Yıllardır defalarca rüyamda gördüm, ama bana işkence etmek için aralıksız geliyor. Onu seçmek, kasıtlı olarak geri getirmek asla benim seçimim olmadı. Easa'nın çektiği acılarda yer alan herkesi affetmeme rağmen, affetmek unutmayı getirmiyor.

Ama olması gerektiği gibi oldu, çünkü bu kara günler boyunca neyin gelip geçtiğini anlatacak bir tek ben kaldım.

Baştan beri, Easa'nın bunu planladığını söyleyenler oldu. Gerçek bu değil. Bu Easa için planlanmıştı ve O bunu kendi gücüyle ve Tanrı'ya boyun eğerek yaşadı. Kendisine uzatılan kupadan, ne daha önce ne daha sonra annesi dışında hiç kimsede görülmeyen bir cesaret ve erdemle içti. Yalnızca Annesi, Büyük Meryem, Tanrı'nın çağrısını aynı berraklıkta duydu; sadece annesi bu çağrıyı aynı cesaretle cevapladı.

Geri kalan hepimiz, alçakgönüllülükle onların erdeminden ders aldık.

MECDELLİ MERYEM'İN ARQUES İNCİLİ
KARANLIK ÇAĞIN KİTABI

On İkinci Bölüm

Carcassonne
25 Haziran 2005

Surlarla çevrili Carcassonne Şehri'nin dışında, Tamara Wisdom'la Derek Wainwright tipik Amerikalı bir çift gibi görünüyordu. Derek'in otelinin lobisinde buluştular ve Tammy gelir gelmez Derek onu tutkuyla öptü. Tammy onu yavaşça iterken gülümsemesi utangaçtı.

"Daha sonra bunun için yeterince zamanımız olacak, Derek."

"Söz mü?"

"Elbette." Tammy sözünü onaylarcasına elini adamın sırtında gezdirdi. Ama benim nasıl bir işkolik olduğumu bilirsin. Kafamdan bunu atar atmaz, günün geri kalanında bol bol zamanımız olacak... Eğlenmek için."

"Haklısın, gidelim. Arabayı ben kullanayım."

Derek, Tammy'nin elini tutarak otoparktaki kiralık arabasına götürdü. Şehrin dışındaki yolu takip ederek surların etrafında gittikten sonra dağlara giden yola saptılar.

Tammy, "Bunun güvenli olduğundan emin misin?" diye sordu.

Derek başını salladı. "Hepsi bu sabah Paris'e gittiler. Hepsi, yalnızca ..."

"Yalnızca ne?"

Bir şey söyleyecekmiş gibiydi ama yeniden düşündü. "Hiçbir şey. Languedoc'ta biri kaldı, ama bugün çok meşgul ve gideceğimiz yere kadar yürüme şansı yok."

"Dikkat etmeye değer mi?"

Derek güldü. "Henüz değil. Bunu göze almam yeterince kötü. Yakalanırsam cezamın ne olacağını biliyor musun?"

Tammy başını salladı. "Hayır, ne olur? Çifte gizli gözaltı mı?"

Derek yan yan baktı. "Tek istediğin şakalaşmak ama bu adamlar oyun oynamıyor." Sağ işaret parmağını kesiyormuş gibi boğazında gezdirdi.

"Ciddi olamazsın."

"Ciddiyim. Derneğin sırlarını Dernek üyesi olmayan birine açıklamanın cezası ölümdür."

"Daha önce hiç böyle bir şey oldu mu? Yoksa gizli derneğin gizemini artırmak ve üyeleri kontrol altında tutmak için uydurdukları bir gulyabani mi?"

"Yeni bir Erdemlilik Öğreticisi geldi –liderimize böyle deriz– ve bu adam çok aşırıya kaçıyor."

Tammy bir süre bu konuyu ciddiyetle düşündü. Derek Derneğe üye olduğunu birkaç yıl önce içkiliyken itiraf etmişti, ama hemen kendini toparlayıp bu konu hakkında konuşmayı reddetmişti. Dün geceki partide ağzından biraz daha laf almıştı. Sonuçta, alkolün etkisi ve uzun süredir kendisine duyduğu arzunun birleşmesiyle, dernek merkezinin Carcassonne'un hemen dışında olduğunu ağzından kaçırmıştı. Ya da en azından kendisi Derek'in ağzından kaçtığını sanmıştı. Hattâ Derek, ona bugün gizli kutsal yerlerini göstermeyi teklif etmişti. Ama eğer yaptığı öğrenilirse başına gelecekler konusunda ciddiyse, Tammy bunu bilerek istemezdi.

"Dinle Derek, eğer bu gerçekten o kadar tehlikeliyse seni zorlamış olmak istemem. Gerçekten. Projelerimden birinde Dernekten söz etmeye karar verirsem, seni isimsiz kaynak olarak gösterebilirim. Haydi, Carcassonne'a dönüp yemek yiyelim. Gün ışığında bir kafeteryada bana ağzındaki baklaları çıkarabilirsin."

İşte. Tammy kolay kaçış yolunu göstermişti. Derek bunu kabul etmeyerek Tammy'yi şaşırttı.

"Hayır. Bunu sana göstermek istiyorum. Aslında, artık bunu sana göstermek için sabırsızlanıyorum."

Tammy cevabındaki coşkudan huzursuzluk duymuştu. "Neden?"

"Görürsün."

Derek girişten yüzlerce metre ötede bir çalılığın arkasına park etti. Yoldan dikkatle yürüyüp dar ve asfaltlanmamış bir yola döndüler. Birkaç yüz metre kadar da bu yolda yürüdükten sonra, önlerine taştan bir şapel çıktı. Bir gece önce Dernek üyelerinin dini hizmetlerini yerine getirdikleri kiliseydi bu.

"Kilise bu. Görmek istersen daha sonra içeri gireriz."

Tammy başını salladı. Onu izlerken nereye götüreceğini merak ediyordu. Derek'i yıllardır tanıyordu ama bu daha çok rastlantısal bir ilişkiydi. Gerçek yapısını kesinlikle bilmediğini yeni fark ediyordu. Başlangıçta, öncelikle temel erkek dürtüleri olduğunu düşünmüştü. Bunlarla başa çıkabilirdi. Ama aniden Derek'te bir kararlılık, daha önce hiç görmediği başka bir ruh hali oluşmuştu. Bu da onu korkutuyordu. Tanrı'ya şükür,

hem Sinclair hem de Roland nerede olduğunu biliyorlardı.

Derek onu kilisenin arkasındaki bir bungalova götürerek cebinden bir anahtar çıkarıp kapıyı açtı. Binanın sıradan görünüşü Tammy'ye Dernek salonunun büyük ve gösterişli görünüşü hakkında hiçbir fikir vermemişti. Duvarının her santimi sanat eserleriyle kaplı lüks ve yaldızlı bir salondu, ve bu eserlerin hepsi Leonardo Da Vinci'ye ait kopyalardı. Odaya girişte ilk görülen karşı duvarda, Leonardo'nun iki Vaftizci John çeşitlemesi yan yana asılıydı.

Tammy, "Tanrım," diye fısıldadı. "Öyleyse doğruymuş. Leonardo bir John taraftarı. Tam bir sapkın."

Derek güldü. "Hangi standartlara göre? Derneğin görüşüne göre, İsa'yı izleyen 'Hıristiyanlar' birer sapkın. Biz O'na 'Hilekar' ve 'Kötü Rahip' diyoruz. Derek tablonun etrafında elini 360 derece döndürdü. "Leonardo Da Vinci o zamanki Erdemlilik Öğreticisi'ydi, yani Derneğimizin lideri. Gerçek Mesihin Vaftizci John olduğuna ve İsa'nın, kadınların entrikalarıyla onun yerini çaldığına inanıyordu."

"Kadınların entrikaları mı?"

Derek başını salladı. "Geleneğimizin temeli bu. Salome ve Mecdelli Meryem, kendi sahte peygamberlerini tahta oturtmak için Mesihimizin ölümünü planladılar. Dernek her ikisinden de fahişe olarak söz ediyor. Her zaman öyle denirdi, bundan sonra da öyle denecek."

Tammy duyduklarına inanamaz bir tavırla ona baktı. "Buna inanıyor musun? Lanet olsun Derek, geleceğini nasıl böyle bir felsefeye bağlarsın? Bunu nasıl benden saklarsın?"

Derek omuzlarını silkti. "Sır saklamak bizim işimiz. Felsefemize gelince, ona inanmak üzere yetiştirildim ve yıllarca gizli metinler üzerinde çalıştım. Biliyor musun, çok ikna edici."

"Ikna edici olan ne?"

"Elimizdeki materyal. Biz ona *Kutsal Kasenin Gerçek Kitabı* diyoruz. Vaftizci John'un Roma zamanındaki ilk müritlerinden bize kadar gelmiş. John'un ölümünün ardındaki olayları ayrıntılarıyla anlatıyor. Etkileyici bulursun."

"Görebilir miyim?"

"Sana bir kopyasını getiririm. Oteldeki odamda var." Son cümlesinde imadan da öte bir şey vardı.

Tammy bunu aklına yazdı ve korkusunu gizlemeye çalıştı. Derek'in, bu çok değerli belgenin karşılığında ne isteyeceğini kesinlikte tahmin edebiliyordu. Ona arkasını dönüp resimlere bakarak odada yavaşça dolaşmaya başladı.

Derek, "Hepsinin ortak yönüne dikkat ettin mi?" diye sordu.

"Hepsini Leonardo'nun yapmış olması dışında mı?" Tammy başını salladı. Aralarında açık bir bağlantı göremiyordu. "Hayır. İlk başta hepsinin Vaftizci John'u tasvir ettiğini düşünmüştüm, ama öyle değilmiş. Şuradaki *Son Akşam Yemeği*'ne benziyor, ama bana anlattıklarına bakınca anlamsız geliyor. Eğer Dernek İsa'yı hilekar olarak küçümsüyor ve Mecdelli Meryem'i de John'un ölümünden dolayı suçluyorsa, neden orada asılı?"

Derek, sağ elini yüzünün önünde belirli bir işaret yaparak tutup, "Sebebi bu zaten," dedi. İşaret parmağıyla gökyüzünü işaret ediyordu, başparmağını yukarı doğru kıvırmış, diğer üç parmağını da sıkıca kapatmıştı. Tammy baktığında Leonardo'nun ünlü freskinde havarilerden birinin eliyle aynı hareketi yaptığını fark etti. Üstelik bunu İsa'nın yüzüne doğru, tehditkar bir tavırla yapıyordu.

Tammy, "Bunun anlamı ne?" diye sordu. "Bu hareketi Louvre'daki Vaftizci John tablosunda daha önce de görmüş-

tüm." Tammy duvardaki kopyayı işaret etti. "Şuradakini. Gökyüzünü işaret ederek cennete gönderme yaptığını düşünmüştüm."

Derek sahte bir hayal kırıklığıyla gıdaklar gibi güldü. "Gel, gel Tammy. Leonardo'nun asla açık olmadığını bilmelisin. Biz buna 'John'u Hatırlayın' hareketi diyoruz. Bir sürü anlamı var. Birincisi, yakından bakarsan, parmaklar John isminin ilk harfi olan J'yi oluşturuyor. Yukarı kalkmış sağ işaret parmağı aynı zamanda bir sayısını ifade ediyor. Böylece hareketin tam anlamı 'John ilk mesihtir' oluyor. John'u Hatırlayın hareketinin önemli başka bir yönü daha var, o da kutsal emanet."

"Sizde John'un kutsal emaneti mi var?"

Derek sinsi sinsi gülümsedi. "Keşke burada olsalardı da sana gösterebilseydim, ama Erdemlilik Öğreticisi onları asla ortada bırakmaz. John'un, bin yıldır toplum içindeki parolamız olan hareketi yapmak için kullandığı sağ işaret parmağının kemikleri bizde. Bu hareket, orta çağda şövalyelerle soyluların konuşmaksızın birbirlerini tanımalarını sağladı, bugün hâlâ kullanıyoruz. John'un parmağı üyeliğe kabul törenlerinde kullanılır. Başı da aynı şekilde."

Bu söz Tammy'nin ilgisini çekmişti. "John'un *başı* da mı sizde?"

Derek bu kez kahkaha attı. "Evet. Erdemlilik Öğreticisi her gün onu parlatır. Dernek ayinlerinin başında gelir."

"Gerçekten onun olduğunu nereden biliyorsunuz?"

"Geleneksel. Uzun bir süredir elden ele gelmiş. Arkasında önemli bir hikaye var ama en iyisi sen onu *Kutsal Kasenin Gerçek Kitabı*'ndan oku. Bak, burada başka işaret parmakları da var. Bu tabloların hepsinde yer alıyor."

Tammy, Derek'in bu kadar önemli bir konuyu tartışırken bile dikkatini uzun süre veremediğine ve konudan konuya atladığına dikkat etti. Kasten mi yapıyordu? Bir sırası mı vardı? Daha önce çok zeki olduğunu düşünmemişti ama şimdi onu küçümsemiş olduğunu hissediyordu. Sakin görünmeye çalışırken zihni arı gibi çalışıyordu. Bu adam fanatik miydi? Gerçekte ne kadar sabit fikirli olduğunu nasıl olup da fark edememişti? Tammy, açgözlü zihninde oluşmaya başlayan mide bulandırıcı düşünceye kapılmamaya çalışıyordu.

Derek onu tabloların önünde dolaştırarak her birindeki John'u Hatırlayın hareketini gösterdi. John'un portrelerinde, Vaftizci, hareketi kendisi yapıyordu. *Son Akşam Yemeği*'nde, hareketi yapan başka bir havari, kışkırtıldığı açıkça belli olan Thomas'dı.

Derek, "Havarilerin çoğu, İsa gelmeden çok önceden beri John'un müritleriydi," diye açıklama yaptı. "*Son Akşam Yemeği*'nin bu versiyonundaki en önemli nokta, İsa'nın içlerinden birinin kendisine ihanet edeceğini ilan etmesiydi. Burada Thomas bunu doğruluyor ve John'u Hatırlayın hareketiyle de nedenini söylüyordu. John'un anısına. John'un kaderi senin de kaderin olacak. İşaret parmağını sahte peygamberin yüzüne doğru tutarak bunu söylemek istiyor. Sen de John gibi öldürüleceksin ve böylece ödeşeceksiniz."

Tammy, dünyanın en ünlü resimlerinden biri hakkındaki bu yeni ve endişe verici açıklama karşısında şok olmuştu. Kendini tutamayıp bir sonraki soruyu sordu.

"Yani, *Son Akşam Yemeği*'nde İsa'nın yanında oturanın Mecdelli Meryem olduğuna inanmıyorsunuz herhalde."

Derek cevap olarak yere tükürdü. "Bu sadece bir teori ve ona inanan herkes hakkında ben işte böyle düşünüyorum."

Derek *Son Akşam Yemeği* konusunu kapattı ama Tammy'ye verdiği sanat tarihi dersi henüz bitmemişti. Leonardo'nun ünlü *Kayalıklar Madonnası* adlı tablolarının iki farklı versiyonunun asılı olduğu uzun duvara götürerek sağdaki ilk tuvali işaret etti.

"Leo, İlk Günahtan Arınma Yortusu için bir Bakire ile Oğlu tablosu yapmak üzere görevlendirildi. Açıkçası, İlk Günahtan Arınma, Kardeşlik Derneği'nin istediği resim bu değildi. Resmi reddetiler. Ama Derneğimizin bir klasiği haline geldi, hepimizin evinde birer kopyası vardır."

Resim Madonna'yı sağ koluyla bir bebeği tutarken ve sol elini de dizinin dibinde oturan başka bir bebeğin üstünde gösteriyordu. "Herkes bunun Meryem olduğunu düşünüyor ama yanılıyorlar. Resmin orijinal ismi *Kayalıklar Madonnası*, Kayalıklar Bakiresi değil. Yakından bak. Bu, Vaftizci John'un annesi Elisabeth."

Tammy ikna olmamıştı. "Böyle düşünmenizin nedeni ne?"

"Öncelikle, Dernek geleneklerinden dolayı. Öyle olduğunu biliyoruz." Yanıt, kendinden emin olmanın getirdiği bir küstahlıkla verilmişti. "Ama bizi destekleyecek sanat tarihi var. Leonardo, bu resmin ödemesi yüzünden, Kardeşlik Derneği ile büyük kavga etmişti, o yüzden ısmarladıkları geleneksel sahneyi yaptığını düşünmelerini sağlayarak üstlerine gitti. Ama aslında, yüzlerine vurmak için bütün felsefemizi yansıtan bir tablo yapmıştı. Bu bakımdan muzipçe eğlenceliydi. Leonardo eserlerinin çoğunda Kilise'yle alay ediyor ve bundan kolayca yakayı sıyırıyordu, çünkü Roma'daki ahmak Katoliklerden çok daha zekiydi."

Tammy, Derek'in açıkça ortaya koyduğu bağnazlığından duyduğu şaşkınlığı göstermemeye çalışıyordu. Daha önce bu

yönünü hiç görmemişti ve bu da onu son derece rahatsız ediyordu. Cep telefonunu kontrol etmek için cebini yokladı. Burada işler korkutucu bir hal alırsa yardım çağrısı yapmak zorunda kalabilirdi. Ama hırpalanmıştı. Yazar ve film yapımcısı olarak burada kendisine som altın sunuluyordu –kullanmaya cesareti var mıydı?

Derek kendini idolü Leonardo'ya kaptırmıştı. "*Mona Lisa*'nın aslında kendi portresi olduğunu biliyor muydun? Leonardo kendi eskizini yapıp sonradan bunu, bugün Mona Lisa dediğimiz tabloya dönüştürmüş. Bu onun için büyük eğlenceydi. Bak, bugün bu resmi görmek için saatlerce kuyrukta beklememiz de bize yapılmış büyük bir şaka. Annesi yüzünden kadınlardan nefret ediyordu, biliyorsun. Kendi sefil çocukluğu için kadınları cezalandırmak üzere, Dernekte kadınlara getirilen kısıtlamaları bile artırdı. Bunlar *Kutsal Kasenin Gerçek Kitab* ı'nda yapılan değişikliklerde yer alıyor. Göreceksin."

Derek, Leonardo'nun kısa bir geçmişini anlatarak sözlerini sürdürdü. Sanatçının gerçek annesi tarafından nasıl terk edildiğinden ve zorlu bir üvey anneyle ne kadar kötü bir çocukluk geçirdiğinden söz etti. Aslında, Leonardo'nun kadınlarla olan bütün belgelenmiş ilişkileri olumsuz ya da travmatikti. Kadınlara duyduğu nefret, sanatçının eşcinsellik yüzünden tutuklanıp hapse atıldığını bildiren tarihçiler tarafından iyice araştırılmıştır. Ama ününe en büyük lekeyi, 10 yaşında bir erkek çocuğu çırak olarak işe alması ve yıllarca onunla birlikte yaşaması sürmüştür. Leonardo'nun özel hayatı genelde skandallarla dolu olmasına rağmen, Kilise'ye yaptığı resimlerden dolayı kilise yetkilileri ve kendisini savunacak zengin patronları sayesinde sorunlardan uzak durmayı başarmıştır.

"Ne zaman *Mona Lisa* gibi bir kadın portresi yapmaya zor-

lansa, çoğunlukla bunu bir çeşit kendini eğlendirecek şakaya dönüştürüyordu. Kendisine uymayan konularda resim yapmaya zorlanmakla ancak böyle başa çıkabiliyordu."

Derek tekrar *Kayalıklar Madonnası*'na döndü. "Saygı duyduğunu bildiğimiz tek kadın, kusursuz bir kadın ve anne olan Elisabeth'di. Gerçek Madonna. Bak, bu çocuğu kollarıyla sarmış; kendi çocuğunu. John olduğu çok belli."

Tammy başını salladı. Kadının kollarındaki çocuk, kuşkusuz Vaftizci John'du.

"Şimdi de Elisabeth'in sol eline bak. Çocuk İsa'yı iterek kendi çocuğundan aşağı olduğunu gösteriyor. Leonardo, aşağılık olduğunu göstermek için, İsa'yı bilerek John'dan aşağıda çizmiş. Son olarak da, melek Uriel'in gözlerine bak. Kime sevgiyle bakıyor? İlk resimde görüyor musun? John'u işaret ediyor ama aynı zamanda da eliyle John'u Hatırlayın sembolümüzü yapıyor.

"Kardeşlik Derneği Topluluğu orijinal resmi ve açıkça verdiği John yanlısı mesajı beğendiler. Leo'dan bu kez Meryem ve İsa'nın başında ışıktan halkalar olan ve meleğin de John'u göstermediği ikinci bir tane yapmasını istediler. Buraya bakarsan, isteklerinin yerine getirildiğini göreceksin, bir bakıma. Meryem ve İsa'nın başının üstünde ışık halkaları var, ama John'un başında da var. Ayrıca, kim olduğunun iyice anlaşılması ve daha yetkin görünmesi için, John'un eline bir de vaftiz asası vermiş. Her iki tabloda da, İsa kutsamasını John'a yöneltmiş. Şimdi bunlara bakarak, Leonardo'nun gerçek Mesih ve Peygamber olarak kime saygı gösterdiğini düşünüyorsun?"

Tammy dürüstçe yanıtladı. "Vaftizci John'a. Açıkça görülüyor."

"Elbette. Büyük Melek Uriel de, annesi de Vaftizci'nin üs-

tünlüğünü onaylıyor. Geleneklerimize göre, Elisabeth'e, Hıristiyanların yanlış bir şekilde İsa'nın annesine yaptığı gibi, ibadet ederiz. Kızlarımız, Erdemliliğin Kızları olabilmek için Elisabeth gibi yetiştirilirler."

Tammy bir kaşını kaldırdı. "Bu tam olarak ne anlama geliyor?"

Derek sinsice gülümseyerek Tammy'ye yaklaştı. "Kadınların yerlerini bilmeleri gerektiği anlamına geliyor. Yerleri de hayatlarındaki erkeklere itaatle hizmet etmek. Ama biliyor musun, bu görüldüğü kadar kötü bir şey değil. Bir erkek çocuk doğurduklarında, 'Elisabeth' unvanını kazanırlar ve kraliçe muamelesi görürler. Anneme her birimizi doğurduğu zaman verilen elmasları görmelisin. İnan bana, aşırı ayrıcalıklı hayatının neye benzediğini görseydin, asla ona acımazdın."

"Ve sen de kadınların köle gibi kullanılması fikrini destekliyorsun, öyle mi?" Tammy giderek artan huzursuzluğunu göstermemek için istifini bozmuyordu.

"Söylediğim gibi, bu şekilde büyüdüm. Benim işime geliyor." Omuzlarını silkti.

Tammy başını salladı, sonra biraz neşeyle biraz da sinir bozukluğundan gülmeye başladı.

Derek, "Ne oldu?" diye sordu.

"Bu odayı düşünüyordum, içindeki bütün Da Vinci sapkınlıklarıyla, Sinclair'in Botticelli sapkınlıklarıyla dolu odasının tam tersi. Sanki bir 'Rönesans Ölüm Kalım Savaşı.' Leonardo, Sandro'ya karşı."

Derek gülmedi. "Bu kadar hassas bir konu olmasaydı komik olabilirdi. John'un soyuyla İsa'nın soyu arasındaki düşmanlık çok kan dökülmesine neden oldu. Hâlâ bir sürü sorun çıkarmaya devam ediyor, inanamayacağın kadar çok."

Tammy sahte bir anlamamazlıkla Derek'e baktı. Neden söz ettiğini gayet iyi biliyordu ama onun bunu anlamasına izin veremezdi. Saf bir tavırla sordu, "John'un soyu mu?"

Derek de ona baktı. "Elbette. Bana bunu bilmediğini söyleme."

Tammy sakinliğini koruyarak başını salladı. "Hayır, bilmiyordum." Sesindeki ifade anlatmaya devam etmesini ister gibiydi.

"Yapma, John'un bir oğlu olduğunu bilmiyor muydun yani? Demek bu şekilde kuruldu, John'un soyundan gelenler tarafından. Neyse, uzun hikaye, çünkü sonuçta yarısı Hıristiyanlara ve İsa'nın müritlerine kendini sattı, Mediciler gibi." İtalya'nın bu ilk tarihi ailesinin adını söylerken yüzünü buruşturdu.

"Fransa'da arzusu dışında tutulduğunu düşünmemize rağmen, Leonardo bile hayatını düşmanın hizmetinde sona erdirdi. Ama diğerleri, sağlam olanlar, Derneğimizi kurdular. Aslında, şu an Vaftizci John'un iki bin yıl sonraki torununun torununa bakıyorsun."

●

Tammy kaçınılmaz olandan ürküyordu; bugünün Derek'in otel odasında son bulmasından, hattâ daha da kötüsünden. Ama kıvırmanın bir yolu yoktu. Ellerini *Kutsal Kasenin* sözde *Gerçek Kitabı*'na bulaştırmak ve bu John çocuklarının gerçekte kim olduklarını bulmak zorundaydı. Bu olağanüstü bilgiye, Derneğin dışından ulaşan ilk insan olma şansını yakalamıştı ve bunu ziyan etmeye hiç niyeti yoktu. Bu ko-

nu, hiçbirinin hayal dahi edemeyeceği kadar derinlere gidiyordu ve kitabı elde etmeden buradan çıkmasının imkanı yoktu. Bunu, gelecekteki filmi için yapacaktı, Mavi Elma'daki dostları için yapacaktı ve en önemlisi de Roland için yapacaktı. Elbette Roland, Tammy'nin bu belgeleri elde etmek için ne kadar derinlere daldığını bilmeyecekti. Ona anlatmak için olayları inanılır bir şekilde uydurmak zorunda kalacaktı. Şükürler olsun ki, Château des Pommes Bleues'nün şoförü akşamüstü kendisini almaya gelecekti. Böylece, Arques'a dönerken, hikayesini gözden geçirmek için zamanı olacaktı.

Tammy, Derek'in oteline dönmeden önce yemek yemeleri için ısrar etti ve bol bol yakut rengi Pays d'Oc şarabı ısmarlamaya devam etti. Sarhoşluğunu geçirmek için avuç dolusu ilaç aldığını görmüştü, az da olsa bunların şarapla karışmasının yardımıyla, karşısında, baygın olmasa da, daha uslu bir Derek bulacağını umuyordu.

Derek yemek sırasında Tammy'ye Dernek sırlarını açıklama nedeninin bunları bir kitapta ve filmde kullanması olduğunu itiraf etti. Asla isminden söz edilmeyecekti –böyle bir planı vardı ama deli de değildi– ama Dernek hakkındaki bazı gerçekleri de birinin açıklamasını istiyordu.

Tammy, "Peki, neden?" diye sordu. Onun için bir anlamı yoktu. Derek, Derneğe batmış durumdaydı ve öğretilerinden derinden etkilendiği açıkça görülüyordu. Dernek ailesinin elde ettiği servetten kısmen sorumluydu. Neden Derek onları tehlikeye atıyordu?

"Dinle Tammy," diyerek öne eğilip fısıldadı. "Sana her şeyi anlatmaya hazırım –ciddi suçlarla ilgili olanları. Hattâ cinayetleri. Ama anlatanın ben olduğumu hiç kimseye söyleyemezsin, yoksa ölürüm."

"Hâlâ anlamıyorum," diye yanıtladı Tammy. "Neden hem kendin hem de ailen için bu kadar önemli olan bir kuruluşa sırt çeviriyorsun?"

"Yeni Erdemlilik Öğreticisi," Derek yere tükürdü. "Cromwell. Çılgın bir hergele ve bizi de kendisiyle birlikte batıracak. Aslında sadakat gösteriyorum, sadakatsizlik değil. Derneği kurtarmak için tek ümidimiz, kalıcı bir zarar vermeden gittiğini görmek. Onu ifşa etmeni istiyorum, Derneği değil. Onu kontrolden çıkmış, çılgın bir fanatik olarak göster."

"Bu konuda neden bana güveniyorsun?" Tammy giderek daha çok rahatsızlık duyuyordu. Durum tahmin ettiğinden daha kapsamlı ve istediğinden daha tehlikeliydi.

Derek ellerini Tammy'nin kolunda gezdirirken kendini beğenmiş görünüyordu. "Çünkü sen hırslısın ve böylesine özel bir bilgiyi bir kitapta ya da filmde kullanmaya bayılacaksın. Ayrıca, vakıf fonum birçok bağımsız ulusun kişi başına düşen milli gelirine eşit olduğu için, biliyorsun ki ihtiyacın olan her türlü çeki yazabilirim. Haksız mıyım?"

Tammy tatlı tatlı gülümsedi ve midesinin bulanmasına engel olmaya çalışarak, elini Derek'inkini üstüne koydu. Rol yapmak zorundaydı, kesinlikle buna mecburdu. "Tabii ki."

Derek'in bu konuşmada açıklamadığı tek şey Amerikan delegasyonunun Dernek içinde bir darbeye hazırlandığıydı. Önce, buradaki güçleri eleyerek Avrupa'daki yarım kalmış işleri toparlamaları gerekliydi. Eğer Avrupa'daki güçlerin yapısını tarafsız hale getirebilirlerse, Babası, Eli Wainwright bir sonraki Erdemlilik Öğreticisi –ve tabii ki Derek de onun yerini alacak kişi– olmak için yeterince ağırlığa sahip olacaktı.

Derek Wainwright, kurnaz bir haydut ifadesiyle gülümsedi. Uzun süredir Tammy'yi bu amacı için kullanıyordu. Eğer

Tammy kendisini baştan çıkararak Derneğin sırlarını dökmeye kandırdığını düşündüyse; bu şekilde kullanılmayı hak eden aptal bir sürtüktü. Yine de, akşamüstünü geçirmek için yeterince hoş bir yoldu. Hem küçük kaltak kendisini yeterince uzun süredir azdırmıyor muydu?

●

Tammy eşyalarını toplarken Derek'i uyandırmamaya çalıştı. Buradan çıkıp gitmek istiyor, Şatonun güvenli ortamında uzun bir duş yapmak için sabırsızlanıyordu. Tammy, bu Dernek fanatiğinin pis kokusunu üstünden atmak için ne kadar süre ovalanması gerektiğini merak etti.

Neyse ki, olabilecek en kötü son başına gelmemişti. Tammy hesabını doğru yapmıştı. Derek'in aldığı ilaçlar şarap ve yorgunlukla birleşince, otele gelir gelmez kendinden geçmişti.

Başlangıçta biraz zor olmuştu. Derek'in elleri odaya girer girmez üstünde gezinmeye başlamıştı, ama Tammy onu ustalıkla en büyük saplantısına yönlendirmeyi başarmıştı: Rakibi John Simon Cromwell'i alaşağı etmek. Böylesine tehlikeli bir oyunda ortağı olacaksa olabildiğince çok bilgi edinmeye ihtiyacı olduğunu vurgulamıştı. Derek söz verdiğinden de fazlasını vermişti –belgeler, sırlar ve birkaç yıl önce Marsilya'da işlenen vahşi cinayetin şok edici çizimlerini.

Tammy, Derek'in, iki yıl önce Languedoc'lu adamın öldürülmesiyle ilgili bakış açısına katlanabilmek için var gücüyle kendini tutmuştu. Adamın başı kesilmiş ve gövdesi parçalara ayrılmıştı. Sağ elinin işaret parmağı da, Derneğin intikamının

bir göstergesi olarak kesilmişti. Böyle bir bilgi, her koşulda Tammy'de nefret uyandırırdı. Ama ölen adamı tanıyordu; Mavi Elma Derneğinin eski Büyük Efendi'siydi. Anlattığı süre içinde, Derek'in, bu cinayet hakkında bilgisi olduğunu anlamasına izin veremezdi. Yüzünü olabildiğince ifadesiz tutmaya dikkat etmişti.

Tammy her şeyi bulmak ve Derek'in odasından çıkmak için aceleyle hareket ederken yüksek bir *gümbürtüyle* masa lambasını devirdi. Derek'in kımıldandığını duydu ve kendine küfretti.

Derek, "Hey," diye homurdandı uyku sersemliğiyle. "Nereye gidiyorsun?"

"Sinclair'in arabası beni Arques'a götürmek üzere geldi. Bu gece Maureen'le yemek yemek için oraya dönmem gerek."

Derek yatakta doğrulmaya çalışınca, başını tutarak inledi. Kendini yeniden sırt üstü yatağa attı. Bu arada, "Maureen, ha. Lanet olsun, az kalsın söylemeyi unutuyordum," dedi.

Tammy donup kaldı. "Neyi?"

"Bugün başı dertte olabilir."

"Nasıl?"

"Bugün Jean-Claude de la Motte'la dışarı çıkmıştı, değil mi?"

Tammy başını salladı, olabildiğince çabuk düşünerek neler olduğunu anlamaya çalışıyordu. Derek dönerek isteksizce gerindi.

"Uyan, kızım. Jean-Claude bizden biri. Belki de *onlardan* biri demem daha doğru. Şu kaçık Erdemlilik Öğreticisi'nin sağ kolu ve Fransa bölümümüzün başı. Çocukluğundan beri hem de. Asıl ismi Jean-Claude bile değil, Jean-Baptiste." Sözlerine devam etmeden önce kendi yaptığı bu şakaya gülmek için sustu. "Ama muhtemelen onu incitmez. Şimdilik. Buradayken, şu

sözde hazineyi bulup bulmayacağıyla çok ilgileniyorlar. İkimiz de bu olanağın zamanla sınırlı olduğunu biliyoruz."

Tammy'nin başı dönüyordu. Jean-Claude'un ihanetini bu kadar çabuk sindiremezdi. Yıllardır Sinclair ve Roland'ın dostu olmuştu. İkisinin de ona güveni tamdı. Bu casusluk ne zamandır devam ediyordu? Ama onu rahatsız eden başka bir şey vardı ve ne olduğunu bilmek zorundaydı. Titremesinin dışarıdan belli olmaması için dua ederek sorusunu olabildiğince sakin sormaya çalıştı.

"Tarihsel açıdan, Beklenen, hazine bulunmadan çok önce yok edilmiş. Bu kez neden farklı olsun ki? Eğer Jean... Baptiste ve lideriniz, Maureen'in kehanetteki kişi olduğuna inanıyorlarsa, neden bu görevi yerine getirmeden önce ondan kurtulmuyorlar? Joan ve Germaine'a yaptıkları gibi."

Derek esnedi. "Çünkü kitabı yok edebilmek için, onun kendilerini bir an önce Mecdelli'nin kitabına götürmesini istiyorlar. Bundan sonra, arkadaşın da tarih olacak; bunlar hakkında bir satır bile yazmasına fırsat kalmadan.

"Neden bana bunu anlatıyorsun?" diye sordu Tammy dikkatle.

"Çünkü Jean-Baptiste'in de lideriyle birlikte alaşağı olmasını istiyorum. Büyük Efendi Sinclair'in, oyuna getirildiğini öğrendiği zaman, bu sorunlu kurbağayı benim için halledeceğini düşünüyorum."

Tammy o anda avazı çıktığı kadar bağırmak istedi. Sinclair'in ve derneğindeki diğer kişilerin Derek ve Dernek'teki nefret tacirleri gibi olmadığını haykırmak istedi. Ama bu kapıdan güven içinde çıkana kadar kendini ele vermemek için tek kelime etmeye cesaret edemedi.

Derek henüz bitirmemişti. "Bu arada, yerinde olsaydım şu

kızıl kafayı olabildiğince kısa sürede Languedoc'tan çıkarırdım."

Tammy dönüp kapıdan çıkmak üzereyken durdu. Son bir soru daha sormak zorundaydı. Derek'in, yıllardır kendisini nasıl bu kadar kötü bir şekilde kandırabildiğini bilmek istiyordu.

"Bütün bunlar üzerine kendini *nasıl* hissediyorsun?" diye yavaşça sordu.

"Şöyle ya da böyle olması fark etmez, gerçekten," Derek son derece sıkılmış ve şarap mahmurluğuna geri dönmeye can atan bir ifadeyle yanıtlamıştı. "Arkadaşın hoş biri olmasına rağmen, yine de İsa'nın dölü ve bu da onu benim doğal düşmanım yapıyor. Böyle işte. Belki anlayamıyorsun, ama inançlarımızın geçmişi çok eski. Fahişenin el yazmalarının asıllarının ele geçirilmesine gelince, herkes bunun bu aralar olacağından emin görünüyor, çünkü senin kız, kehanetin bütün ayrıntılarına uyuyor, bir kısmına değil. Ama endişe duymuyorum. Hem ne önemi var ki?"

Bir an gülerek yan döndü, dirseğinin üstünde doğrulup Tammy'ye baktı. "Bak işte komik olan bu. *Hiç kimse* el yazmalarındaki bilgileri istemiyor. Ne Vatikan ne de Hıristiyanlığın diğer önde gelenleri, içeriğinden dolayı, onları tanımak istemez. Tarihçiler de istemez çünkü bütün bilimadamlarını ve İncil otoritelerini aptal yerine koyar. Bu yüzden, düşmanlarımızın bu el yazmalarını, içinde ne olduğunu açıklamadan yakma şansları yüksek. Bizi onlarla uğraşma derdinden kurtarıyorlar. Ben olaya bu gözle bakıyorum."

Bütün bunlar üzerinde daha fazla durmaya değmeyen sıradan konularmış gibi sıkıntıyla yeniden esnedi. "Elbette, onları küçümsüyoruz çünkü içeriğinin Vaftizci John hakkında yalanlarla dolu olduğunu biliyoruz. Üstelik de bir fahişe tarafından yazılmış."

Tammy otelden kaçmak, Derek'ten ve nefret uyandıran Dernek felsefesinden olabildiğince çabuk uzaklaşmak istiyordu. Cep telefonunu sıkı sıkıya tutuyordu. Kendini dışarı atar atmaz telefonu cebinden çıkardı. Düşünmeye de zamanı yoktu, Maureen'in o anda nerede olduğunu bulmaktan başka bir şey yapmaya da.

Hızlı aramalardan Roland'ın telefonunu çevirdi. Rahatlatıcı Occitan aksanını duyduğunda içinden ağlamak geldi. Bağlantı çok kötüydü, sesini duyurmak için defalarca bağırması gerekti. "Maureen! Maureen'in şu anda nerede olduğunu biliyor musun?"

Lanet olsun! Roland'ın cevabını işitemiyordu. Yeniden bağırdı. "Ne? Seni duyamıyorum. Bağır Roland. Bağır ki seni duyabileyim."

Roland bağırdı. "Maureen. Burada."

"Emin misin?"

"Evet. Seni arıyordu. O..."

Bağlantı kesildi. Tammy, *Bu iyi işte,* diye düşündü. *Her şeyi gözden geçirmeye zaman bulmadan Roland'a hiçbir şey açıklamak istemiyorum.* Maureen Château des Pommes Bleues'de güven içinde olduktan sonra, yeniden bir araya gelme fırsatı vardı. Yemekten önce, stratejilerini belirlemek için Sinclair'le buluşacaktı.

Tammy cep telefonundan saate baktı. Yarım saatten az bir süre sonra, şoförle şehrin giriş kapısında buluşacaklardı. Bulunduğu yerden yürüyerek bile uzak değildi, ama kendini güçsüz hissediyordu ve oraya çabucak gitmek için titreyen

bacaklarına güvenebileceğinden emin değildi. Hem Derek'i, hem de Derek'ten öğrendiği bunca şaşkınlık verici şeyi düşünürken derin derin nefes almaya çalışarak, yürümeye başladı. Her şey gözünde birer birer yeniden canlandıkça midesinin altüst olduğunu hissetti. Tam önündeki küçük otelin bahçesini görünce koştu ve midesindekileri boşaltmak için çalılıklara tam zamanında yetişti.

●

Maureen Peter'ı ihmal ettiği için kendini çok suçlu hissediyordu. Ama Jean-Claude'la gezmeden döndüklerinde, onu hiçbir yerde bulamadı.

Roland, "Pederi sabahtan beri görmedim," diye bilgi verdi. "Geç saatte kahvaltı edip kiraladığınız arabayla dışarı çıktığını gördüm. Ama bugün Pazar. Kiliseye gitmiş olamaz mı? Bu bölgede bir sürü var."

Maureen, başka ihtimal düşünmediğinden, başını salladı. Peter deneyimli ve akıcı Fransızca konuşan biri olduğu için bir Cemaat aramaya gitmesi ve bu olağanüstü bölgeyi biraz daha gezmek istemiş olması mantıklıydı.

Akşam yemeğini Tammy'yle birlikte Şato'da yemeyi planlamıştı –bunu yapmayı çok istiyordu, ama Peter'ın duygularını incitmek pahasına değil. Roland'a "Tamara Wisdom'a ulaşmanın bir yolu var mı? Yanında cep telefonu olup olmadığını sormayı unuttum," diye sordu.

"Oui. Var. İsterseniz sizin adınıza onu arayabilirim, nasıl olsa Lord Bérenger adına bir şey sormam gerekiyor. Bir sorun mu var?"

"Hayır, yalnızca Peter'ın akşam yemeğini bizimle yemesinin bir sakıncası var mı diye soracaktım."

"Bir sakıncası olmadığına eminim, Matmazel Paschal. Aslında, eminim o da Pederin katılmasını umuyordur. Benden saat sekizde dördünüz için sofra hazırlamamı istedi."

Maureen, Roland'a teşekkür ederek odasına gitmek üzere çıktı. Yaldızlı tokmağı çevirdi ve kapıyı yavaşça açarak başını içeri uzattı. Peter'ın eşyaları yatağın yanına itinayla konmuştu –deri kaplı incili ve kristal tespihi. Ama burada da yoktu.

Maureen kendi görkemli süitine dönerek deri kaplı defterlerin en büyüğünü çıkardı. Görüntüleri zihninde hâlâ tazeyken Montsegur hakkında yazmak istiyordu. Ama defterin lastiğini sıyırıp sayfaları açarken, aklına başka bir şehit düşme hikayesi gelince, şaşırdı.

Maureen, Kutsal Toprakları ziyaret ettiğinde, bir avuç araştırmacı ile birlikte gün doğarken, kıvrımlı kayalık yollardan Ölü Deniz bölgesindeki sarp dağlara tırmanmıştı. Kendisini bu aşılması güç tepeye getirenin ne olduğundan emin değildi. Sabahın bu erken saatinde bile aşırı sıcak vardı. O sabah yürüyüşe katılan diğer herkes Yahudiydi ve onlar için bu açıkça duygusal bir hac gezisiydi. Maureen ne soyu ne de dini için böyle bir iddiada bulunamazdı.

Yukarı çıkışta, ışığın ve renklerin ay yüzeyine benzeyen garip bir arazideki yansımalarının ve yine garip, durgun suyun tuz kristalleri üzerinde parlamasının neredeyse insanın içini acıtan güzelliğini seyretmek için defalarca durmuştu.

Manzara, ağrıyan kaslarına dağın yukarılarına tırmanma gücü vererek, içine doluyordu.

Tırmanmaya devam ederken, diğer hacıların ufak tefek konuşmalarını dinliyordu. İbraniceyi anlamıyordu, ama yaptıkları yolculuğa duydukları tutku açıkça görünüyordu. Esaret altında yaşamaktan ya da çocuklarıyla kadınlarını Romalılara esir ya da köle olarak vermektense ölmeyi tercih eden Masada şehitleri hakkında konuşup konuşmadıklarını merak etti.

Tepeye ulaştıklarında, bir zamanların ünlü kalesinin harabelerini, odaları ve yıkık duvarları dolaşarak keşfetmeye çalıştı. Şaşkınlık verecek kadar büyük bir yer olduğu için, çok geçmeden kendini, kutsal bölgenin ziyaret nedenlerine uygun yerlerini gezen hacılardan ayrılmış, tek başına kalmış buldu. Burada sürükleyici bir durgunluk, kendi kendini harap eden, taş kadar hareketsiz, sakin bir sessizlik vardı. Hemen hemen boş gözlerle bir Roma mozaiğinin kalıntılarına bakarken, bu duyguya gömülmüştü. Sonra, onu gördü.

Tıpkı diğer hayaller gibi çok çabuk ve tamamen kaçınılmaz bir şekilde gelmişti. Çocuğun orada olduğunu nereden bildiğini hatırlayamadı, yalnızca odada birinin varlığını hissediyordu. On ayak kadar ötede, dört ya da beş yaşından daha büyük olmayan bir çocuk kocaman siyah gözleriyle ona bakıyordu. Elbiseleri yırtık ve pisti; gözyaşları yüzüne sıçrayan çamura karışmıştı. Konuşmuyordu, ama o anda Maureen çocuğun isminin Hannah olduğunu –ve hiçbir çocuğun dayanamayacağı görüntülere şahit olduğunu– anladı.

Maureen aynı zamanda, bir şekilde çocuğun Masada trajedisinden kurtulduğunu da biliyordu. Masada'yı terk etmiş ve olayın anılarını da beraberinde götürmüştü. Ona bırakılan miras da buydu; orada halkına gerçekte ne olduğunu paylaşmak.

Çocuğun ne zaman önünde belirdiğini bilmiyordu. Hayallerinde zaman kavramı yoktu. Dakika mı? Saniye mi? Yoksa sonsuzluk mu?

Maureen, sonradan Masada'daki İsrailli rehberlerden biriyle konuşmuştu. Genç ve açık bir delikanlıydı. Bu karşılaşmayı ona anlatıyor olmak Maureen'i şaşırtmıştı. Rehber omuzlarını silkip, böylesine duygu yüklü bir yerde böyle bir şey görmenin doğaüstü ya da alışılmadık bir şey olmadığını söylemişti. Masada'dan kurtulanlar hakkında çeşitli efsaneler olduğunu açıklamıştı, örneğin, bir sürü çocuğuyla birlikte mağarada saklanan bir kadın sonunda kaçmış ve gerçek hikayeyi onlar bugüne kadar korumuşlardı.

Maureen, küçük Hannah'nın bu çocuklardan biri olduğuna inanıyordu.

O günden beri bu hayali niye gördüğünü, neden bunun kendi başına geldiğini defalarca merak etmişti. Kendini buna değer bulmuyor, Yahudi halkının kutsal tarihiyle bu şekilde yüzleşmeyi hak etmediğini düşünüyordu. Ama Montsegur'daki olaydan sonra, her şey Maureen'in nihayet anlamaya başladığı güzellikte bir bütün oluşturmaya başlamıştı. Küçük Hannah ve La Paschaline denilen Kathar kızı, kanbağıyla olmasa bile ruhen birbiriyle ilişkiliydi. Onlar, gerçeğin hiçbir zaman kaybolmaması için geride kalan ve hikayeleri koruyan çocuklardı. İnsanlığın en kutsal öğreticileri olmak kaderleriydi. Bu küçük kızlar büyüdüklerinde, tarihi ve insan ırkının kurtuluşunu şekillendirmişlerdi. Yaptıklarının bir sınırı yoktu; bu hikayeler etnik kimlik ya da dini inanç gözetmeksizin bütün insanlara aitti.

Bu bağlantıyı kavramakla, hepimiz sonuçta tek bir kabile olduğumuzun bilincine varamaz mıydık?

Maureen günlüğünün son sözlerini bitirirken, Hannah ve Paschalina'ya fısıltıyla teşekkür etti.

Bir duş yapmadan kimseyle karşılaşmamayı ümideden Tammy, koşarak şatodan içeri girdi. Bitkindi ve vücudunun her noktasını kirlenmiş hissediyordu. Ama yalnız kalmak kolay olmayacağa benziyordu. Odasının kapısına geldiğinde Roland'la karşılaştı.

Roland ona kapıyı açıp içeri girdi. Ciddi bir endişeyle, "İyi misin?" diye sordu.

"İyiyim." Eve dönerken, yol boyunca neler söyleyeceğini düşünmüştü ama dev Occitan'a bakınca kalbi erimişti. Burada olmaktan, evin ve onun güvenliğine sığınmaktan o kadar rahatlamıştı ki, kendini bu kocaman kollara atarak ağlamaya başladı.

Roland şaşırmıştı. Bu kadında daha önce hiç böyle bir savunmasızlık görmemişti. "Tamara, ne oldu? Seni incitti mi? Söyle bana."

Tammy kendini toparlamaya çalıştı. Ağlamayı bırakıp Roland'a baktı. "Hayır, beni incitmedi. Ama..."

"Ama ne, ne oldu?"

Uzanıp, adamın sevmeye başladığı köşeli, erkeksi yüzüne dokundu.

"Roland," diye fısıldadı. "Roland... Babanı kimin öldürdüğü konusunda haklıydın. Sanırım artık bunu kanıtlayabiliriz."

"...Easa kehanetin çocuğuydu, herkes bunu bilir. Ve bu kehanet beraberinde, yerine eksiksiz getirilmesi gereken bir alınyazısı taşıyordu. Easa bunu yaptı; kendi adına herhangi bir zafer kazanmak için değil, ama Mesih olarak rolünü İsrail'in Çocukları tarafından daha kolay anlaşılır ve kabul edilebilir bir hale getirebilmek için. Easa rolünde kehanetin doğasına ne kadar çok yaklaşırsa, gittiğinde halkı o kadar güçlü olacaktı.

Ama bütün bu nedenlerle bile bu şekilde olmasını ummuyorduk.

Easa, Zekeriya'nın kehanetindeki kutsal yağlar sürünmüş kişinin gelişini anlatan sözlerine uygun olarak, Kudüs'e bir eşeğin sırtında girdi. Elimizde palmiyelerle onu izledik ve şükür dualarını ettik. Kudüs'e girerken büyük bir kalabalık bize katıldı. Havada neşe ve umut dalgası vardı. Bethany'den itibaren birçok kişi bizi izledi. Simon'un yurttaşları Zelotlar tarafından karşılandık. Münzevi Essen Kabilesi'nin temsilcileri bile, bu zafer gününde bize yoldaşlık etmek için oturdukları çölü bırakıp gelmişlerdi.

İsrail'in çocukları, seçilmiş kişinin kendilerini Roma'dan ve baskının, yoksulluğun ve sefaletin boyunduruğundan kurtarmak için geldiğine seviniyorlardı. Bu kehanetin oğlu büyüyüp bir yetişkin ve Mesih olmuştu. Kalplerimizde güç vardı ve kalabalıktık.

MECDELLİ MERYEM'İN ARQUES İNCİLİ
KARANLIK ÇAĞIN KİTABI

On Üçüncü Bölüm

Château des Pommes Bleues
25 Haziran 2005

Konuklar olduğunda, şatonun akşam yemekleri her zaman özenle hazırlanırdı. Bu gece de farklı değildi. Bérenger Sinclair, orta çağın ve daha da eski dönemlerin anguedoc ziyafetlerinden birini gerçekleştirmek için ne mutfağında ne de şarap mahzeninde hiçbir şeyden kaçınmamıştı. Tammy, Oscar ödülüne layık bir özgüvenle kendini toplamıştı. Simgesi haline gelen hafifçe açık saçık tavrını kuşanarak yeniden her zamanki haline dönmüştü.

Maureen, Sinclair'le Tammy'nin Peter'la takışmalarını keyifle izliyordu. Kuzeninin bütün dini tartışmalardan başarıyla çıkacağına güveniyordu. Kuşkusuz, bunu kişisel deneyimlerinden biliyordu.

Sinclair söze nutuk çekerek başladı. "Tarihsel olarak biliyoruz ki Yeni Ahit'in şimdiki hali İznik Konseyinde şekillenmiştir. İmparator Konstantin ve konseyinin elinde birçok İncil vardı, aralarından bir seçim yapmaları gerekiyordu ama yalnızca dört tanesini seçmişlerdi; daha sonra dramatik biçimde değiştirilen dört tanesini. Bu olay, tarihi değiştiren bir sansür hareketi olmuştur.

Tammy, "İnsan elinde olmadan merak ediyor bizden ne saklamaya çalıştığını," diye söze karıştı.

Peter, yüzlerce kez duyduğu bu tartışmadan zerre kadar etkilenmemişti. Cevabıyla, bu iki sözde muhalifi şaşırttı. "Durmayın, devam edin. Unutmayın, bu dört İncili kimin yazdığını bile bilmiyoruz. Aslında, biraz emin olabileceğimiz tek şey, Matthew, Mark, Luke ve John tarafından *yazılmadıkları*. Muhtemelen, 2. yüzyılın bir bölümünde incili dağıtan kişilerce yazıldığı düşünülmelidir. Kimileri de bu kitapların iyi birer tahmin bile olmadıklarını söyler. Ve dahası. Vatikan'da bulunan başdöndürücü belgelerle bile, orijinal İncillerin hangi dilde yazıldığını kesin olarak söyleyemeyiz."

Tammy bakışına karşılık verdi. "Yunanca yazıldıklarını sanıyordum."

Peter başını salladı. "Elimizdeki ilk kopyalar Yunanca, ama bunlar muhtemelen daha eski bir formdan tercüme edilmiş. Emin olamayız."

Maureen, "Orijinal dilin ne olduğu ne fark eder?" diye sordu. "Yani çeviri hataları dışında."

Peter, "Çünkü orijinal dil yazarın kimliği ve yaşadığı yer hakkındaki ilk göstergedir." diye açıkladı. "Örneğin, eğer orijinal İnciller Yunanca yazılmışlarsa, bize yazarının Helen soyundan geldiğini gösterir yani seçkinler, deneyimliler ve eğitimliler için yazılmış, Yunan kültürünün etkisinde bir kitap olduğunu. Geleneksel olarak havarileri böyle düşünmeyiz, bu yüzden farklı bir şey, Aramca ya da İbranice gibi yaygın bir dil olmasını bekleriz. Orijinallerin Yunanca yazıldığından emin olsaydık, bunun İsa'nın ilk müritleri hakkında verdiği bilgileri dikkatle incelememiz gerekirdi."

Tammy, "Mısır'da bulunan Ruhani İnciller de Kıptice ya-

zılmıştı," diye ekledi.

Peter nezaketle yanlışını düzeltti. "Kıptice metinler var elbette, ama çoğunun orijinali Yunanca yazılmış ve sonradan Kıpti diline çevrilmiş."

"Peki, bizim bundan ne çıkarmamız gerekiyor?"

"İlk müritlerin hiçbirinin Mısırlı olmadığını biliyoruz, bu yüzden birilerinin ilk dini topluluğu Mısır'a götürdüğünü ve ilk Hıristiyanlığın orada geliştiğini çıkarabiliriz. Böylece de ortaya Hıristiyan Kıptiler çıkmış."

"Öyleyse dört büyük kitap hakkında kesin olarak ne biliyoruz?" Maureen konuşmanın nereye gideceği konusunda endişeliydi. Araştırması sırasında, Yeni Ahitin tarihi ile ilgili konulara derinlemesine dalarak zaman harcayamazdı. Tamamen Mecdelli Meryem'le ilgili bölümlere odaklanmıştı.

Peter yanıtladı. "İlk önce Mark'ın İncili'nin geldiğini, Matthew'nunkinin de, 600 kadar bölümde görülen benzerlikle, neredeyse Mark'ın İncili'nin birebir kopyası olduğunu biliyoruz. Yazarı bize, Mark ve Matthew'da bulunmayan birkaç yeni anlayış sunmuş olsa da, Luke de oldukça benzerlikler gösteriyor. John'un İncili ise, diğer üçüne göre çok farklı bir siyasi ve sosyal noktada olduğu için, dördü arasında en gizemli olanı."

Maureen, "John'a atfedilmiş olan dördüncü İncili Mecdelli Meryem'in yazdığına inananların bile olduğunu biliyorum," diye ekledi. "Araştırmalarım sırasında bunu iddia eden çok zeki bir bilimadamıyla konuşmuştum. Onunla aynı fikirde olmak zorunda değilim, ama bu fikri etkileyici bulmuştum."

Sinclair başını sallayarak şiddetle karşı çıktı. "Hayır. Buna inanmıyorum. Meryem'in yazdığı hâlâ oralarda bir yerlerde keşfedilmeyi bekliyor."

"Dördüncü İncil Yeni Ahit'in en büyük gizemi," dedi Peter. "Bu İncilin, İsa'nın hayatındaki olayları belli bir şekilde aktarmak amacıyla, belirli bir zaman içinde birçok kişi tarafından yazıldığı yönündeki komitenin kuramı dahil, birçok kuram var."

Tammy ilgiyle Peter'ı dinliyordu. "Ama bana öyle geliyor ki, geleneğe bağlı birçok Hıristiyan bu gerçeklere kulaklarını tıkayarak görmezden geliyor," dedi. Bu konuya çok meraklıydı ve yıllardır çeşitli tartışmalara katılmıştı. "Bu tarihi gerçeği bilmek istemiyorlar, sadece kilisenin kendilerine söylediğini körü körüne inanmak istiyorlar. Ya da rahiplerinin söylediklerine."

Peter heyecanla cevapladı. "Hayır, hayır. Asıl noktayı gözden kaçırıyorsun. Körü körüne değil, inançla. İnançlı olanlar için bu olay önemli değildir. Ama inancı cahillikle karıştırma."

Sinclair alaycı bir tavırla güldü.

Peter, "Çok ciddiyim," diyerek konuşmayı sürdürdü. "İnançlı insanlar Yeni Ahit'in ilahi bir vahiy olduğuna inanırlar, bu yüzden İncilleri kimin yazdığı ya da hangi dilde yazıldıkları önemli değildir. Bunları yazanlara Tanrı'dan vahiy gelmiştir. Konstantinopolis ya da Nicea konseylerinde bu İncilleri yazmaya her kim karar verdiyse, onlar da aynı şekilde bunu bir vahiyle yapmışlardır. İşte böyle. Bu bir inanç meselesi, o yüzden bu konuda tarihe yer yok. Tartışmaya da gerek yok. İnanç tartışılamayacak bir şeydir."

Kimse yanıt vermedi, hepsi susmuş Peter'ın ne söyleyeceğini bekliyordu. "Kendi Kilisemin tarihini bilmediğimi mi sanıyorsunuz? Elbette biliyorum, bu yüzden de Maureen'in araştırmaları ve sizin görüşleriniz beni biraz olsun gücendirmiyor. Bu arada, Luke'un İncili'nin bir kadın tarafından yazılmış ol-

duğunu bile düşünenlerin varlığından haberiniz var mı?"

Şaşırma sırası Sinclair'e gelmişti. "Gerçekten mi? Bunu hiç duymamıştım. Bu fikir seni rahatsız etmiyor mu?"

Peter, "Kesinlikle etmiyor," dedi. "Hıristiyanlığın devamında olduğu kadar başlarında da kadınların önemini inkar edemeyiz. Francis genç yaşında ölünce, Fransiskan hareketini bir arada tutan Assisi'li Clare gibi kadınları düşündüğümüzde, etmek istememeliyiz de." Peter Sinclair ile Tammy'nin şaşkın yüzlerine baktı. "Bu kadar güzel bir tartışmayı berbat ettiğim için özür dilerim, ama ben de Mecdelli Meryem'in "Havarilerin Havarisi' unvanını hak ettiğini düşünüyorum."

"Öyle mi?" Tammy inanmaz bir tavırla söylemişti.

"Kesinlikle. Yeni Ahit İncili'nde Luke, havari olmanın belli gereklerini anlatır: Sağlığında İsa'nın cemaatine girmiş, çarmıha gerilişine ve dirilişine şahit olmuş olmalı. Bu konuda gerçekçi olmak gerekirse, bütün bunlara uyan bir tek kişi var; o da Mecdelli Meryem. Erkek havariler çarmıha gerilmeye şahit olmadılar, bu da utanç verici. Hem, İsa dirildiğinde ilk göründüğü kişi Mecdelli Meryem."

Maureen, Sinclair'le Tammy'nin yüzlerindeki ifadeye gülmemek için kendini zor tutuyordu. Peter'ın bu kültür ve kişilik gösterisi karşısında şaşkına dönmüşlerdi.

Peter sözlerine devam etti. "Gerçi tartışma götürür ama teknik olarak bu havari tanımına uyan diğer kişiler de öbür Meryem'ler –Bakire Meryem, Meryem Salome ve Meryem Jacoby. Bu son ikisi de çarmıha gerilişi ve mezardaki diriliş gününü açıklarlar."

Gözleri Peter'ınkilerle karşılaştığında Maureen kendini daha fazla tutamadı. Kahkahası odada çınladı.

"Ne oldu?" diye sordu Peter muzip muzip.

Maureen şarabından aldığı yudumun arkasına gizlenerek, "Özür dilerim," dedi. "Sadece, yani Peter herkesi böyle şaşırtır ve ben de her seferinde çok eğlenirim."

Sinclair başını salladı. "Tahmin ettiğim gibi biri olmadığınızı kabul ediyorum Peder Healy."

Peter, "Siz ne tahmin etmiştiniz, Lord Sinclair?" diye sordu.

"Affınıza sığınarak söylüyorum, karşımda bir Roma bekçi köpeği olmasını bekliyordum sanırım. Dogmalara ve doktrinlere boğulmuş biri olacağınızı tahmin etmiştim."

Peter güldü. "Ama Lord Sinclair, çok önemli bir şeyi unutuyorsunuz. Ben sadece bir rahip değilim, bir Cizvit rahibiyim. Üstelik de İrlandalı olanlardan."

"Tuş oldum, Peder Healy." Sinclair kadehini Peter'a doğru kaldırdı. Peter'ın tarikatı, yani dünyada Cizvitler olarak bilinen İsa'nın topluluğu, eğitime ve bilimsel araştırmalara odaklanmıştı. Katolikliğin en büyük tek tarikatıydılar ve Katolik Kilisesi'ndeki muhafazakarlar, Cizvitlerin yüzlerce yıldır kendilerine özgü ilkeleri olduğunu kabul ediyorlardı. Kendilerine "Papa'nın Piyadeleri" adı takılmış olmasına rağmen, Cizvitlerin kendi liderlerini seçtikleri ve Roma'daki Papa'ya yalnızca formalite ve protokol gereği hesap verdikleri yüzyıllardır süregelen bir söylentiydi.

Tammy iyice meraklanmıştı. "Tarikatınızdaki diğer rahipler de sizin gibi mi düşünüyor? Yani kadınlar hakkında demek istiyorum."

Peter, "Genelleme yapmak her zaman yanlış olur," diye yanıtladı. "Maureen'in de dediği gibi, insanlar din adamlarının, hepsi tek bir beyin halinde düşünen basma kalıp tipler olduklarını düşünür, ama bu doğru değildir. Rahipler de insandır. Çoğumuz da, inancımıza adanmış olmanın yanı sıra, yüksek

zekaya ve eğitime sahibiz. Herkes kendi fikrini savunur."

"Ama burada, Mecdelli Meryem ve dört İncilin doğruluğu hakkında enine boyuna tartışıyoruz. Erkek havariler, İsa'nın bütün görevini, hayatındaki ve cemaatindeki yeri ne olursa olsun, bu kadına emanet etmiş olmasını utanç verici bulmuş olmalılar. Ne de olsa, kadınların erkeklerle eşit olmadığına inanılan bir dönemde yaşamış bir kadındı. Bu yüzden misyonerler, kendileri için ne kadar utanç verici olursa olsun, gerçek olması nedeniyle bunları yazmak zorunluluğunu hissettiler. Çünkü İncilleri yazan erkekler başka gerçekleri çarpıtıyor olsalar da, İsa'nın dirilişindeki bu en önemli unsuru değiştiremezlerdi yani İsa'nın ilk kez Mecdelli Meryem'e göründüğü gerçeğini. Erkek havarilere görünmemiş, *O'na* görünmüş. Bu yüzden inanıyorum ki İncilleri yazanların bunu yazmaktan başka seçenekleri yoktu, çünkü gerçekti."

Tammy'nin Peter'a duyduğu hayranlık giderek artıyordu. Bunu yüzünün ifadesinden anlamak mümkündü. "Mecdelli Meryem'in en büyük havari olması olasılığını araştırmaya hazır olduğunuzu mu söylemek istiyorsunuz? Hattâ bundan da öte bir yeri olabileceğini?"

Peter bu kez ciddiyetle doğruca Tammy'nin yüzüne baktı. "Efendimiz ve Kurtarıcımız İsa Mesih'in doğasına bizi dürüst bir anlayışla yaklaştıracak her şeyi araştırmaya hazırım."

●

Maureen için önemli bir akşamdı. Peter en önemli danışmanıydı ama Sinclair'e olan hayranlığı ve etkilenmesi de gittikçe artıyordu. Kuzeninin bu ilginç İskoçyalı'yla ortak bir

noktada buluşması onu son derece rahatlatmıştı. Belki de Maureen'in hayallerinin ilginç ayrıntılarını artık birlikte araştırabilirlerdi.

Yemeğin sonunda, gününü bölgeyi kendi başına keşfetmekle geçiren Peter, çok yorgun olduğunu söyleyerek izin istedi. Tammy dokümanterinin senaryosu üzerinde çalışmaya döneceğini söyleyerek ayrıldı. Bu durumda da Maureen, Sinclair ile yalnız kalmış oldu. Şaraptan ve konuşmalarından cesaret alan Maureen, Sinclair'i sıkıştırdı.

"Sanırım sözünü tutmanın zamanı geldi," dedi.

"Hangi sözmüş bu, canım?"

"Babamdan gelen mektubu görmek istiyorum."

Sinclair bir an düşündü. Hafif bir tereddütle kabul etti. "Peki. Benimle gel."

Sinclair Maureen'i dolambaçlı bir koridordan kilitli bir odaya götürdü. Cebinden büyük anahtarlığı çıkararak kapıyı açtı ve Maureen'i özel çalışma odasına buyur etti. İçeri girerken, odanın karşı duvarındaki büyük resmi aydınlatmak için sağ duvardaki düğmeye bastı.

Maureen yutkundu, sonra sevinçle haykırdı. "Cowper! Bu benim resmim!"

Sinclair güldü. "Bu, *Papa VI. Alexander'ın Yokluğunda Vatikan'da Lucrezia Borgia Hüküm Sürüyor*. İtiraf etmeliyim ki, onu kitabını okuduktan sonra aldım. Tate'den almak oldukça uğraştırdı, ama bir şeyi elde etmek istediğimde çok inatçı olurum."

Maureen, 19. yüzyılda resmi yapan İngiliz sanatçı Frank

Cadogan Cowper'ın kullandığı renklere ve sanat becerisine hayranlık duyarak, resme saygıyla yaklaştı. Tablo, Lucrezia Borgia'yı, Vatikan'da etrafı kırmızı cübbeli kardinal kalabalığıyla çevrili yüksek bir tahtta otururken tasvir ediyordu. Resmi ilk kez eskiden ait olduğu yerde, Tate Müzesi'nde görmüştü. Resim Maureen'i yıldırım gibi çarpmıştı. Maureen için, bu tek görüntü, Papa'nın kızının yüzyıllarca katlanmak zorunda kaldığı ününü lekeleme çabalarının bir açıklamasıydı. Katil ve ensest fahişe de dahil olmak üzere, akla gelen her türlü kötü sıfatla nitelendirilmişti.

Lucrezia Borgia, erkek orta çağ tarihçileri tarafından cezalandırılmıştı, çünkü St. Peter'ın kutsal tahtına oturma yetkisine sahip olmuştu. Üstelik babasının yokluğunda Papalıkla ilgili talimatlar da vermişti.

Maureen Sinclair'e açıkladı; "Lucrezia kitabımın arkasında itici bir güçtü. Hikayesi, tarihte küfredilerek gerçek gücünden yoksun bırakılmış bir kadının temasını oluşturuyordu."

Maureen'in araştırmaları utanç verici ensest suçlamalarının, Lucrezia'nın, kaba saba ve aksi bir adam olan ilk kocası tarafından, evliliklerinin sona ermesinden sonra büyük zarara uğradığı için yöneltildiğini göstermişti. Kocası, Lucrezia'nın babasıyla ve ağabeyiyle cinsel ilişkisi olduğu için bu evliliği bitirmek istediği söylentilerini yaymaya başlamıştı. Borgia ailesini kıskanan düşmanları tarafından devam ettirilen bu ahlaksız yalanlar yüzyıllarca ortada dolaşmıştı.

"Kanbağından olduklarını biliyorsun, değil mi?"

"Borgia'ların mı?" Maureen şaşırmıştı. "Nasıl?"

"Sarah-Tamar kolundan geliyorlar. Ataları İspanya'ya kaçan Katharlardı. İtalya'ya gitmeden önce, Montserrat'daki manastıra sığınmışlar ve sonuçta da Borgia adını alarak Ara-

gon halkının arasına karışmışlardı. Ama ne yerleşmek için burayı seçmeleri ne de efsanevi ihtirasları rastlantısal değildi. Cesare Borgia tahta oturmaya ve Roma'yı gerçek yöneticileri olduğuna inandığı kişilere teslim etmekte kararlıydı."

Sinclair sözlerini sürdürürken, Maureen şaşkınlıkla başını sallıyordu.

"Kızını tahta oturtması Kathar soyundan geldiğini simgeliyordu. Elbette Yol'da kadınlarla erkekler, ruhani liderlik dahil, her konuda eşittir. Cesare kızının çöküşüne mâl olacak bir beyanda bulunmuştu. Ne yazık ki, tarih şu an Borgia'ları kötü ve entrikacı olarak tanıyor."

Maureen de aynı fikirdeydi. "Bazı yazarlar onlara ilk organize suç örgütü diyecek kadar ileri gittiler. Bana acımasız bir haksızlık gibi geliyor."

"Öyle. Tamamen asılsız olduğunu söylemeye bile gerek yok."

"Bu kanbağı bilgileri," Maureen hâlâ anlamaya çalışıyordu. "Kuşkusuz tarihe yeni bir bölüm ekliyor."

Sinclair, "Sona yaklaştığını hissediyor musun, azizem?" diye şaka yaptı.

"Yirmi yıllık bir araştırmanın sonunun yaklaştığını hissediyorum, en azından. Çok etkilendim. Bunun beni nereye götüreceğini görmek için sabırsızlanıyorum."

"Evet, ama sanırım daha önce kendi hayatının bir bölümüne bakma zamanı geldi."

Maureen gerginleşti. Bu anın gelmesi için Sinclair'e yalvarmış, ısrar etmişti. İlk başta Fransa'ya bu yüzden gelmişti. Ama şimdi, bilmek istediğinden emin değildi.

"İyi misin?" Sinclair'in sesi gerçekten endişeliydi.

Başını salladı. "İyiyim. Sadece burada olduğum için biraz gerginim, hepsi bu."

Sinclair sandalyeyi işaret etti, Maureen de minnettarlıkla oturdu. Başka bir anahtarla duvara monte edilmiş bir dolabı açtı ve içinden bir dosya çıkararak Maureen'e açıklamaya başladı.

"Bu mektubu yıllar önce büyükbabamın arşivinde buldum. Çalışmandan haberim olup resmini ve yüzüğü gördüğümde, beynimdeki alarm zilleri sustu. Fransa'daki Paschal soyunu tanıyordum, ama Paschal adında çok önemli bir Amerikalı olduğunu sonradan hatırladım. Bu mektubu bulana kadar öneminin ne olduğunu anlayamadım."

Sinclair dosyayı nazikçe Maureen'in önüne bırakıp kağıdı sararmış, mürekkebi solmuş mektubu çıkardı. "Seni yalnız bırakmamı ister misin?"

Maureen başını kaldırıp Sinclair'e baktığında, yüzünde sadece anlayış ve güven gördü. "Hayır. Lütfen yanımda kal."

Sinclair yavaşça eline vurarak başını salladı. Sonra, masanın karşı tarafına sessizce oturdu. Maureen dosyayı çıkarıp okumaya başladı.

Mektup, "Sevgili Mösyö Gélis," diye başlıyordu.

Maureen, "Gélis mi?" diye sordu. "Bu mektubun büyükbabana yazıldığını sanıyordum."

Sinclair başını salladı. "Hayır, büyükbabamın dosyaları arasındaydı, ama Gélis adlı eski bir Kathar ailesinden gelen buralı birine yazılmıştı."

Maureen bir an bu ismi duymuş olduğunu düşündü, ama üstünde durmadı. Mektubun geri kalanını çok merak ediyordu.

Sevgili Mösyö Gelis,

Lütfen beni bağışlayın, ama sizden başka başvurabileceğim kimse yok. Ruhani meselelerde büyük bilgi sahibi olduğunuzu

duydum. Gerçek bir Hıristiyanmışsınız. Öyle olduğunu umarım. Çünkü aylardır Efendimizin çarmıhtaki görüntüleri ve kabuslarla işkence çekiyorum. Kendisi ziyaretime gelerek, acılarını bana verdi.

Ama kendim için yazmıyorum. Küçük kızım, Maureen'im için yazıyorum. Geceleri uykusundan haykırarak uyanıyor ve bana aynı kabusları gördüğünü anlatıyor. Daha bebeklik çağından yeni çıktı. Nasıl oluyor da bunlar onun başına geliyor? Benim çektiğim acıları çekmeye başlamadan önce, buna nasıl engel olabilirim?

Çocuğumu böyle görmeye dayanamıyorum. Annesi beni suçluyor, bebeğimi sonsuza dek benden almakla tehdit ediyor. Lütfen bana yardım edin. Lütfen küçük kızımı kurtarmak için ne yapabileceğimi söyleyin.

Derin şükranlarımla,
Edouard Paschal.

Maureen mektubu yerine koyarken gözlerinden akan yaşlar yüzünden hiçbir şey göremiyordu, hıçkırmaya başladı.

●

Sinclair yanında kalmayı önerdi, ama Maureen reddetti. Mektup yüzünden iliklerine kadar titriyordu ve yalnız kalmaya ihtiyacı vardı. Bir an Peter'ı uyandırmayı düşündü, ama yapmamaya karar verdi. Önce tek başına düşünmeye ihtiyacı vardı. Peter'ın sessizce söylediği "annesine aynı şeyin olmasına izin vermeme sözü vermesi" kuşkularını ve huzursuzluğunu

artırıyordu. Peter her zaman sığınacak bir liman, hayatındaki güvenilir erkek figürü olmuştu. Ona tamamen güveniyor, kendi güvenliği için en iyisi olduğunu düşünmediği hiçbir şeyi yapmayacağını biliyordu. Ama ya Peter yanlış bilgilendirilmişse? Peter'ın, Maureen'in çocukluğu hakkında, üzerinde konuşmayı reddettiği bütün bilgi, yalnızca annesinden gelmişti.

Annesi. Maureen geniş yatağa oturup işlemeli yastıklara yavaşça dayandı. Bernadette Healy zor ve uzlaşmaz bir kadındı, ya da Maureen onu öyle hatırlıyordu. Annesinin çocukluğundan aklında kalan görüntüleri hakkındaki tek ipucu fotoğraflardaydı; bebek Maureen'i kucağında tutan Bernadatte'in yeni anne olmanın gururuyla ışıldadığı, Louisiana'da çekilmiş fotoğraflardı bunlar.

Maureen, Bernadatte'i değiştirenin, fotoğraflardaki genç ve umut dolu anneden hatıralarındaki soğuk ve sıkı disiplinli kadın haline getirenin ne olduğunu öyle çok merak etmişti ki! Irlanda'ya taşındıklarında, Maureen daha çok Peter'ın anne-babası olan yengesi ve dayısı tarafından yetiştirilmişti. Annesi Maureen'i, Batı Irlanda'nın uzak bir köşesindeki adı sanı bilinmeyen bu tarım toplumunun güvenli ortamına teslim edip, kendisi Galway Şehri'ne hemşirelik yapmaya gitmişti.

Maureen annesini çok seyrek, ancak görev ve sorumluluk duygusu ile çiftliğe geldiğinde, görüyordu. Annesi giderek Maureen'e yabancılaştığı için, bu ziyaretler gergin geçiyordu. Maureen, Peter'ın ailesini kendi ailesi gibi kucaklamış, büyük ve hareketli yuvalarının bütün yaraları saran sıcaklığına gömülmüştü. Peter'ın annesi Ailish yenge, anne rolüne tam anlamıyla uyuyordu. Maureen sıcaklığını ve şakacılığını Peter'ın ailesinden almıştı. Gerginliğe, düzene ve dikkatli olmaya eğilimi de annesinden geliyordu.

Genellikle annesinin feci ve yıkıcı ziyaretlerinin ertesinde, Ailish yeğenini bir kenara çekmişti.

"Anneni insafsızca yargılama Maureen," demişti her zamanki sabırlı haliyle. "Bernadette seni seviyor. Belki de seni bu kadar çok sevdiği için bu kadar yıkıldı. Ama zor bir hayat geçirdi ve bu da onu çok değiştirdi. Büyüdüğün zaman anlayacaksın."

Zaman ve kader Maureen'e, annesini daha iyi anlayacak kadar büyüme şansı tanımadı. Maureen ergenlik çağına geldiğinde, Bernadette lenf kanserine yakalandı; ölümü çok çabuk oldu. Ölüm döşeğindeki Bernadette'e günah çıkartan ve son yolculuğuna uğurlayan rahip, Peter'dı. Son itirafını dinlemiş ve halasının şok edici açıklamalarının ağırlığını hayatının geri kalan her gününde omuzlarında taşımıştı. Ama günah çıkarmanın gizliliğini koruyarak, bunların hiçbirini Maureen'le konuşmamıştı.

Şimdi de bulmacanın yeni bir parçası ortaya çıkmıştı. Maureen, babasından kalan karmaşık mirası anlamak, mektubun anlamını çözmek zorundaydı. Bu gece mektubu bir yana bırakıp uyuyacak, sabah olunca da Peter'la bu konuda daha berrak bir zihinle tartışacaktı.

Carcassonne
25 Haziran 2005

Derek Wainwright güzel bir uyku çekti. Ilaçların karışımıyla kırmızı şarap yorgunluk ve stresle birleşince hafızasında boşluklar oluşmuştu.

Kendinde olsaydı, ayak seslerinin, kapının açılmasının ya da kendisine saldıranın söylediği ilahinin farkına varabilirdi.

"Neca eos omnes. Neca eos omnes. Deus suos agnoset."

"Hepsini öldürün. Hepsini öldürün. Tanrı kendisine ait olanı bilecektir."

Kırmızı şerit boynuna dolandığında Derek Wainwright için çok geçti. Roger-Bernard Gélis'in aksine, ayin başlamadan ölme şansına sahip olamadı.

●

Maureen kapısının çalmasıyla sıçradı. O an için, Sinclair ya da Peter'ı görecek durumda değildi. Kapının öte yanından gelen sesin bir kadına ait olduğunu duyunca rahatladı.

"Reenie? Benim."

Maureen, Tammy'ye kapıyı açtı. Tammy, içeri girince ona şöyle bir bakıp, homurdandı, "Berbat görünüyorsun."

"Sahi mi, sağol. Kendimi harika hissediyorum."

"Konuşmak ister misin?"

"Şimdi olmaz. Kişisel bir olayla uğraşıyorum."

Tammy duraksadı. Maureen kendisine yepyeni gelen bir şey gördüğünü fark ettiğinde dikkat kesildi: Tamara Wisdom huzursuzdu.

"Neyin var Tammy?"

Tammy parmaklarını uzun saçlarının arasında gezdirerek, içini çekti. "Zaten bu kadar hassas bir durumdayken sana böyle bir şey söylemekten nefret ediyorum, ama gerçekten seninle konuşmalıyım."

Maureen oturmasını işaret etti. "İçeri gel de otur."

Tammy başını salladı. "Hayır, sen benimle gel. Sana bir şey göstermem lazım."

Maureen sadece, "Tamam," deyip Château des Pommes

Bleues'nün karmaşık koridorlarında Tammy'yi izledi. Bunca olandan sonra kendisini şaşırtacak pek bir şey kalmadığını düşünüyordu ama yanılmıştı.

Sinclair'in Maureen'le Peter'a yerel bölge haritasını yıldız haritasıyla karşılaştırarak gösterdiği modern medya odasına girdiler. Tammy geniş ekranlı bir televizyonun karşısındaki deri koltuğa oturmasını işaret etti. Kendisi de uzaktan kumanda aletini alıp Maureen'in yanına oturdu. Derin bir nefes aldıktan sonra açıklamalarına başladı.

"Sana bir sonraki belgeselim için üzerinde çalıştığım bazı görüntüleri göstermek istiyorum. Kanbağı hakkında. Artık bunları duyman gerek çünkü çok önemli ve sonuçta hem sana hem de senin bu olaylar içindeki yerine gelip dayanıyor.

"Bildiğin gibi, Isa'yla Mecdelli Meryem'in gizemi birçok gizli ve esrarengiz kuruluşu harekete geçirdi. Kanbağını fısıldayarak son derece gizli ayinler yapıyorlar."

Tammy uzaktan kumandanın tuşuna basıp televizyonu açtı. Görüntülerin birer birer ilerlediği yavaş bir dia gösterisi ekranı doldurdu. İlk görüntüler, Rönesans ve Barok sanatçılarının Mecdelli Meryem tablolarıydı.

"Bu resimlerden bazılarını fanatikler yapmış, bazılarını da gerçekten iyi ve dindar insanlar. Sinclair iyi olanların safında, bu yüzden burada güvendesin. Biraz daha açık olmam gerek sanırım." Bir an durup düşüncelerini toplamaya çalıştı.

"Bu anlayışın kapsamını anlatan bir film yapmak istedim, kutsal kanbağı fikrinin batı dünyasında ve tarihimizde gerçek-

ten nerelere uzandığını göstermek için. Buradaki amaç; soylanının nerelere kadar uzandığını geniş bir alanda göstermek. Ünlülerden kötü ün yapmışlara ve bilinmeyenlere kadar."

Tammy anlatmayı sürdürürken tanıdık tarihi ve dini figürler ekranı dolduruyordu.

"Bazıları seni şaşırtabilir. Charlemagne, Kral Arthur, İskoçların Robert The Bruce'u. Assisili St. Francis."

"Bir dakika Assisili St. Francis mi?"

Tammy başını salladı. "Üstüne bastın. Annesi Lady Pica, Tarascon'da doğmuştu. Sarah-Tamar soyundan gelen safkan Kathar asil Bourlemont ailesinden. Biliyorsun adını bu şekilde almış. Doğduğunda adı Giovanni konmuş, ama annesinin Fransız-Kathar tarafına çok benzediği için, anne-babası ona Francesco diyorlarmış. Hiç Assisi'ye gittin mi?"

Maureen başını salladı. Her yeni açıklama kendisini altüst edecek kadar şaşırtıcıydı. Fransiskan hareketinin yuvası, İtalyan köyü Assisi'nin resimleri ekranı doldururken ilgiyle izledi.

"Görmelisin, dünyanın en büyüleyici yerlerinden biri. St. Francis ile eşi St. Clare'ın ruhları hâlâ oralarda çok canlı. İsa ve Mecdelli Meryem rollerini yeniden yaşadıklarına inanıyorum. St. Francis Bazilikası'na yakından bak. Francis'le aynı çağda yaşayan İtalyan Usta Giotto bir şapel dolusu sanat eserini tamamen Mecdelli Meryem'e ithaf etmiş. Bir tane de, Mecdelli Meryem'in çarmıhtan sonra Fransa kıyılarına gelişini gösteren duvar resmi var. Burada kesinlikle bir açıklama yapıyor. Fransiskan düşüncesi olarak bildiğimiz anlayışta çok fazla Kathar esintisi var."

Giotto'nun, St. Francis'i cennette bedenindeki çarmıh izleri belirirken gösteren portresinde durdu.

"Francis, çarmıhın beş izini de taşıdığı kayıtlara geçmiş

tek azizdir. Neden? Kanbağı yüzünden. İsa Mesih'in torunudur. Sanıyorum, yara izlerini taşıdığı bilinen herkesin kanbağından geldiği şeklinde bir tartışma var. Ama Francis'i önemli kılan, izlerin beşini birden taşıyor olması. Başka hiç kimsede böyle bir şey görülmedi."

Maureen, Tammy'yi takip etmeye çalışırken sayıyordu. "Her iki avuç içinde, her iki ayakta –dört etti– ve...?"

"Sağ tarafında. Romalı yüzbaşının İsa'ya mızrak sapladığı yerde. Ama bir yanlışını düzeltmem gerek. Gerçek yara izleri avuç içlerinde değildir, bileklerdedir. Yaygın inanışın aksine, İsa ellerinden çivilenmedi. Bilek kemiklerinden çivilendi. Eller bedenin ağırlığını taşıyacak kadar güçlü değildir.

"Böylece, Saint Padre Pio'da olduğu gibi yara izleri ellerde görülürken, Kilise'nin asıl dikkatini çeken bileklerdeki izlerdir. Francis'i bu kadar önemli kılan da işte budur. Giotto gibi sanatçıların, dramatik etkiler yüzünden, yara izlerini ellerde göstermesine rağmen, tarihi kayıtlar bize farklı bir hikaye anlatır. Francis'te, bileklerdekiler dahil, beş iz de vardı."

Tammy kumanda aletine basarak bir sonraki görüntüye geçti; Jeanne d'Arc'ın, Paris'te, Rivoli Caddesi'ne bakan altın heykeline. Görüntü başka bir Jeanne'a geçti; iki gün önce Saunière'in bahçesinde gördükleri heykele.

"Peter'ın bana bu Jeanne heykelini sorduğu zamanı hatırlıyor musun? Dünyanın Jeanne'ı geleneksel Katolikliğin sembolü olarak gördüğünü söylemişti. Neden böyle olamayacağı işte burada."

Tammy, Jeanne d'Arc'ın simgesi haline gelen "İsa-Meryem" bayrağını taşıdığı portresini ekrana getirdi.

"Hıristiyanlar uzun süre Jeanne'ın simgesinin İsa ve annesine ait olduğunu düşündüler, çünkü bayrağın üstünde "İsa-

Meryem" yazıyordu. Ama öyle değildi. İsa ve Mecdelli Meryem'e gönderme yapılıyordu. Bu yüzden, ikisini bir arada göstermek için, isimleri aralarında tire ile yazdırmıştı. Jeanne'ın ataları olan İsa ve karısını."

"Ama ben onun köylü olduğunu sanıyordum. Bir çoban." Kelimeyi söylediği anda ne anlama geldiğini fark eden Maureen yüksek sesle inledi.

"Tam anlamıyla öyle. Çoban. Ya ismine ne demeli? Domrémy'de doğmasına rağmen, 'd'Arc' bu bölgeyle, Arques'la, bir bağlantısı olduğunu gösteriyor. Jeanne d'Arques kanbağına bir gönderme yapılmış. Ayrıca, tehlikeli mirasına da işaret ediyor. Berry sana kehaneti anlattı, değil mi? Beklenen hakkındaki kehaneti?"

Maureen yavaşça başını salladı. "Dünyanın buna hazır olduğunu sanmıyorum. Benim buna hazır olduğumu sanmıyorum."

Tammy görüntüyü durdurdu ve bütün dikkatini Maureen'e verdi. "Jeanne'ın hikayesinin kalanını dinlemen gerek, çünkü çok önemli. Onun hakkında ne biliyorsun?"

"Muhtemelen dünyada çoğu kişinin bildiği şeyleri. Fransız tahtının veliahtını yeniden tahta oturtmak için İngilizlere karşı savaştı. Herkes öyle olmadığını bildiği halde cadı olduğu iddiasıyla bir odun yığınının üstünde yakıldı..."

Maureen, Tammy'nin nereye varmak istediğini anlamak için sözlerini tartıyordu. Hâlâ tam olarak anlayabilmiş değildi, bu yüzden Tammy vurgulayarak açıkladı.

"Jeanne hayal görüyordu, ilahi hayaller. Ve kanbağından geliyordu. Bunlar sana ne ifade ediyor?"

Tammy cevap vermesini beklemedi. "Jeanne Beklenen'di ve bunu herkes biliyordu. Kehaneti gerçekleştirecekti. Ken-

disini Mecdelli'nin İncili'ne götürecek hayaller görmüştü. Bu yüzden onu sonsuza dek susturmak zorunda kaldılar."

Maureen şaşkına dönmüştü. "Ama... Onun doğum günü de benimkiyle aynı mıydı?"

"Evet, ama bunu tarihin yazılı belgelerinde göremezsin. Genellikle ocak ayında bir gün olarak gösterilir. Gerçek kimliğini, hem asil bir soydan geldiğini hem de uzun süredir beklenen Kase Prensesi olduğunu, gizleme çabasıyla kasıtlı olarak saklanmıştır."

"Sen nereden biliyorsun? Bunu destekleyen bir belge var mı?"

"Evet. Ama bilimadamı gibi düşünmeyi bırakmalısın. Satır aralarını okuman gerek, çünkü her şey orada yazılı. Ayrıca, yerel efsaneleri de küçümseme. Sen İrlandalısın, sözlü geleneklerin gücünü ve kuşaktan kuşağa nasıl aktarıldığını bilirsin. Katharlar, Keltlerden farklı değillerdi, aslında bu iki kültürün Fransa ve İspanya üzerinden birleştiğine dair tonlarca kanıt var. Düşmanlarına kanıt olarak bırakmamak için, geleneklerini yazıya dökmeden korudular. Ama Jeanne'ın Beklenen olduğu efsanesi buralarda çok yaygındı, yüzeyi kazıyınca hemen ortaya çıktı."

"Jeanne'ı İngiliz güçlerinin idam ettiğini sanıyordum."

"Yanlış. İngilizler Jeanne'ı tutukladı, ama ölmesinde ısrarcı olan ve idam edenler Fransız din adamlarıydı. Jeanne'a işkence eden Cauchon adında bir din adamıydı. Buralarda çok tutulan bir şakadır bu, çünkü Fransızcada Cauchon 'domuz' demek. Neyse, Jeanne'ın ağzından itiraflarını alan ve şehit edilmesini sağlamak için kanıtları çarpıtan bu domuzdu. Cauchon, Beklenen olarak görevini yerine getirmeden Jeanne'ı öldürmek zorundaydı."

Maureen suskundu. Tammy anlatmayı sürdürürken ilgiy-

le dinliyordu. "Ve Jeanne ölmesi gereken son dişi çoban değildi. Rennes-le-Château'da bana sorduğun azize heykelini hatırlıyor musun? Önlüğünün içinde güller olan kızı?"

"Azize Germaine." Maureen başını salladı. "O gece azizeyi rüyamda görmüştüm."

"Çünkü o da ilkbahar gündönümünün ve yeniden doğuşun kızı. Bilinen nedenlerle bir Paskalya kuzusuyla tasvir edilir ama aynı zamanda, koç burcunun başında doğduğunu temsil etmek için, genç bir koçla da gösterilir."

Maureen heykeli gayet iyi hatırlıyordu. Genç çobanın ağırbaşlı yüzünden çok etkilenmişti.

"Annesi kanbağının yüksek derecelerinden geliyordu, zamanının Marie de Negre'siydi. Germaine çocukken annesi gizemli bir şekilde öldü. Germaine, ergenlik çağının sonlarında kendisini uykusunda öldüren kötü niyetli bir bakıcı ailenin yanında yetişti."

Tammy Maureen'in elini tuttu, aniden çok ciddileşmişti. "Dinle beni Maureen. Bin yıldır Meryem'in incilinin bulunmasını engellemek için öldürmeyi göze alan insanlar oldu. Sana söylediğimi anlıyor musun?"

Durumun ciddiyeti Maureen'i etkilemeye başlamıştı. Tammy esas noktayı gösterdiğinde aniden çok üşümeye başlamıştı.

"Bu kehanetin yerine getirilmesini engellemek için öldürmeye hazır insanlar hâlâ var. Eğer bu kişiler senin Beklenen olduğuna inanırlarsa, ciddi bir tehlike içinde olabilirsin."

Tammy yanında bir şişe kaliteli yerli şarap getirmeyi akıl edecek kadar ileri görüşlüydü. İkisi de sessizce otururken Maureen'in kadehini yeniden doldurdu.

Sonunda Maureen konuştu. Tammy'ye baktı, sesinde suçlayıcı bir ton vardı. "Los Angeles'tayken bana söylediğinden çok daha fazlasını biliyordun, değil mi?"

Tammy içini çekip arkasına yaslandı. "Gerçekten çok üzgünüm, Maureen. O zaman sana bildiğim her şeyi söyleyemezdim."

Yine de söyleyemem, diye üzüntüyle düşündü sözlerine devam etmeden önce. "Seni korkutmak istemedim. Bu yolculuğa çıkmazdın ve biz de bu şansı elimizden kaçırmış olurduk."

"Biz mi? Sen ve Sinclair mi yani? Sen de onun Mavi Elma Kuruluşu'na üye misin?"

"Bu kadar basit değil. Bak, Sinclair seni korumak için elinden gelen her şeyi yapar."

"Altın kızı olduğumu düşündüğü için mi?"

"Evet, ama aynı zamanda seninle gerçek anlamda ilgilendiği için. Bunu onda görebiliyorum. Berry aynı zamanda sorumluluk da hissediyor. Seni o lanet olası elbisenin içinde takdim ettiği zaman, tıpkı ünlü Paskalya kuzusu adaşların gibi, tehlikeye attı. O anın heyecanı içinde bunu düşünemedi."

Maureen koyu kırmızı şaraptan bir yudum daha aldı. "Peki, ne yapmamı önerirsin? Burası benim için yabancı bölge Tammy. Gitmeli miyim? Bütün bunların olduğunu unutup hayatıma geri mi dönmeliyim?" Alaycı bir kahkaha attı. "Elbette, sorun değil."

Tammy aynı duygulan paylaşıyor gibi görünüyordu. "Belki de öyle yapmalısın, yalnızca can güvenliğin için. Berry, seninle Peter'ı yarın gizlice buradan çıkarabilir. Bunu yapmak

onu öldürür ama sen istersen yapar."

"Ya sonra ne olacak? Hayatımın geri kalanını kabuslar ve hayaller içinde geçireceğim Los Angeles'a geri mi döneceğim? Tarihe bir daha asla aynı gözle bakamayacağım için çalışmalarım berbat olurken, bazı karanlık adamlar bana zarar verebilir korkusuyla, daha fazla araştırma yapma riskine mi girmeyeyim? Peki, bu tehlikeli insanlar kim? Neden kehanetin durdurulmasını öldürmeyi göze alacak kadar çok istiyorlar?"

Tammy kalkıp odayı adımlamaya başladı. "Mecdelli Meryem'in görüşlerini sır olarak saklamakla zorunlu olarak ilgilenen bir takım hizipler var. Bir de geleneksel kilise var, tabii ki. Ama tehlikeli olan onlar değil."

"Öyleyse kim? Lanet olsun, Tammy, bilmecelerden sıkıldım, oyunlardan bıktım. Birilerinin bana tam bir açıklama yapma borcu var. Ben de bu açıklamanın bir an önce yapılmasını istiyorum."

Tammy sıkıntıyla başını salladı. "Bu sabah sana bir açıklama yapılacak. Ama bunu yapmak benim işim değil."

"O zaman Sinclair nerede? Onunla konuşmak istiyorum. Hemen."

Tammy çaresizce omuzlarını silkti. "Korkarım bu mümkün değil. Seninle çalışma odasından çıktıktan kısa süre sonra gitti. Nereye gittiğinden emin değilim, ama çok geç saate kadar gelmeyeceğini söyledi. Yarın sabah sana her şeyi anlatacak, söz veriyorum."

Ama Bérenger Sinclair Şatoya döndüğünde, dünya değişmişti.

"...Easa'nın gelişi, Tapınaktaki rahiplerden Pilate'nin nöbetçilerine kadar, Kudüs'teki bütün yetkililerin dikkatini kuşkusuz çekmişti. Romalılar Hamursuz Bayramı için endişeliydi. Başkaldırı ya da isyanın Yahudi duygusallığı veya nasyonalizminin dalgalanmasıyla teşvik edilmesinden korkuyorlardı. Zelotlar da bizim yanımızda olduğundan, Pilate'nin not tutmaktan başka yapacak bir şeyi yoktu.

Bizim aramızda da ruhbanlık sınıfından kardeşleri olanlar vardı. Bizi küçümseyen Jonathan Annas'ın kayınbiraderi Başrahip Caiaphas'ın "Nasıralı'nın Mesih olması fikri" üzerinde tartışmak için bir konsey topladığını haber verdiler.

Annas denen bu adam hakkındaki düşüncemi geçmişte söylemiştim, burada daha çok yaptıklarından söz edeceğim. Ama bunu yapmadan önce uyarayım: ***Bir adamın yaptıkları yüzünden kitleleri suçlamayın****. Rahip sınıfı da diğer insanlar gibidir; bazılarının kalbi doğru ve iyidir, bazılarının değildir. Kara Gün'de Jonathan Annas'ın emirlerini yerine getirenler oldu –hem rahipler hem adamları arasında. Bazıları bunu Tapınağa bağlı oldukları için yaptılar, çünkü iyi ve erdemli insanlardı, tıpkı o korkunç seçimi yaptığı zaman ağabeyimin olduğu gibi.*

Halkımız yozlaşmış liderleri tarafından yanlış yönlendirildi, kendilerine daha fazlasını verme görevini üstlenenler tarafından gözleri gerçeğin karşısında kör edildi. Bazıları daha fazla Yahudi kanının dökülmesinden korktukları ve Hamursuz Bayramı sırasında insanlar arasında barış olmasını istedikleri için bize karşı çıktılar. Bu seçimleri için insanları suçlayamam.

Işığı görmeyenleri suçlayabilir miyiz? Hayır. Easa bize onlardan kaçmamayı, onları affetmeyi öğretti.

MECDELLİ MERYEM'İN ARQUES İNCİLİ
KARANLIK ÇAĞIN KİTABI

On Dördüncü Bölüm

Château des Pommes Bleues
25 Haziran 2005

Maureen, kalbi kederden ve endişeden ağırlaşmış bir halde odasına döndü. Aklı başında değildi ve bu konuda ne yapabileceği hakkında hiçbir fikri yoktu. Aşırı yüklenmeden ve çok fazla şaraptan sersemlemiş beyniyle düşünmeye çalışarak, yavaşça geceliğini giydi. *Bu çabalar boşuna*, diye düşündü. *Bu gece hiç uyuyamayacağım.*

Ama kendini görkemli yatağın rahatlığına bıraktığında, uyku birkaç dakikada her yanını sardı. Rüyası da öyle.

Kırmızı pelerinli kadın karanlıkta sessizce ilerliyordu. Önden yürüyen iki adamın uzun bacaklarıyla attıkları adımlara yetişmeye çalışırken, kalbi hızla atıyordu. Ya hep ya hiçti. Hepsi için çok tehlikeliydi, ama hayatının da en önemli olayıydı.

Dış merdivenlerden hızla indiler; yolculuklarının en tehlikeli kısmı buydu. Kudüs gecesine dalacaklardı, ellerinden, nöbetçilerin söz verildiği gibi çekilmiş olmasına dua etmekten başka bir şey gelmiyordu.

Yeraltı geçidinin girişine geldiklerinde rahatlayarak bakıştılar. Nöbetçi yoktu. Adamlardan biri, gözetlemek için dışarıda kaldı. Hapishanenin koridorlarından geçen yolu bilen diğer adam kadını götürmeye devam etti. Ağır bir kapının önünde durup tüniğinin kıvrımları arasına sakladığı anahtarı çıkardı.

Kadına bakarak kesin bir dille bir şeyler söyledi. Hepsi, ama özellikle kadın, bu keşfe atılmadan önce çok az zamanları olduğunu biliyordu.

Adam anahtarı kilitte çevirdi ve kapıyı açtı. Kadın geçtikten sonra mahkümla ikisini yalnız bırakmak için arkalarından kapattı.

Ne beklediğini bilmiyordu ama beklediğinin bu olmadığı kesindi. O güzel erkeğine zalimce davranıldığına kuşku yoktu. Giysileri yırtılmış, yüzü yara bere içinde kalmıştı. Bütün yaralarına rağmen, kadın kendini kollarına attığında yüzünde sıcak bir gülümseme belirdi.

Zaman aleyhlerine işlediği için kadını sadece kısa bir süre kollarında tutabildi. Ardından kadını omuzlarından tutup talimat yağdırmaya başladı: Kesin, zorunlu talimatlar. Kadın defalarca başını sallayarak her şeyi anladığını ve bütün isteklerinin yerine getirileceğini belirtti. Sonunda adam elini kadının karnındaki şişkinliğe koyup son bir talimat verdi. Sözleri bittiğinde kadın bir kez daha adamın kollarına atılıp vücudunu sarsan hıçkırıkları cesaretle bastırmaya çalıştı.

●

Aynı hıçkırıklar Maureen'i de sarsıyordu. Sesi şatodakiler tarafından duyulmasın diye yüzünü yastığa gömerek, kont-

rolsüzce bağırdı. Peter'ın odası yakındaydı, O'nun dikkatini kesinlikle çekmek istemiyordu.

Bu rüya en kötüsüydü. Çok gerçek, çok canlıydı. Gerginliğin ve kederin her saniyesini hissetmiş, verilen talimatların zorunluluğunu kavramıştı. Üstelik sebebini de biliyordu. Bunlar Kutsal Cuma arifesinde İsa Mesih tarafından Mecdelli Meryem'e verilen son talimatlardı.

Rüyasında başka bir zorunlu talimat daha vardı, bu talimat Maureen'e verilmişti. Adamın sesini kendi kulaklarında duymuştu. Gerçekten kendi kulakları mıydı? Yoksa Meryem'in kulakları mıydı? Meryem'e dışarıdan bakmasına rağmen Meryem'in hissettiği her şeyi hissetmişti. Ayrıca, son talimatları da duymuştu.

"Çünkü zamanı geldi. Git ve mesajımızın iletilmesini sağla."

Maureen yatağında doğrulup düşünmeye çalıştı. Artık içgüdüleriyle ve başka bir şeyle –mantık yoluyla açıklanması imkansız bir şeyle– hareket ediyordu. Beyniyle analiz etmesi değil, kalbinin sesiyle güvenmesi gereken bir şeydi bu.

Languedoc'ta karanlık bir geceydi; Maureen'in odasına parlak ışıklarını gönderen ayın pırıltısıyla dolu, kara ve ipeksi bir gece. Ribera'nın çerçeveli Madonna'sı ilahi yön olan gökyüzüne baktığı için, ayın ışıkları *Mecdelli Meryem Çölde* tablosundaki güzel yüzü aydınlatıyordu. Maureen Meryem'in yolunu takip etmeye karar verdi. Sekiz yaşından beri ilk kez yol göstermesi için Tanrı'ya yakarmaya başladı.

Maureen sesi duymadan ne kadar zaman geçtiğini sonradan hatırlayamadı. Saniyeler mi? Dakikalar mı? Fark etmiyordu. Duyduğunda anlamıştı. Tıpkı Louvre'da olduğu gibi, kendisini çağıran aynı ısrarcı, kadın fısıltısıydı. Bu kez kendi adını söylüyordu.

"Maureen. Maureen..." diye giderek artan bir sabırsızlıkla sesleniyordu.

Çok fazla oyalanarak kendisini yönlendiren ruhani rerberiyle bağlantısını kaybetmemek için, aceleyle giysilerini ve ayakkabısını giydi. Gıcırdayıp kimseyi uyandırmaması için dua ederek, odasının kapısını dikkatle açtı. Rüyasındaki Mecdelli Meryem gibi, burada da gizli hareket etmek önemliydi. Henüz kimseye görünmemeliydi. Bu tek başına yapması gereken bir şeydi.

Şatoda parmak uçlarına basarak yürürken, Maureen'in kalbi kulaklarını zonklatacak kadar güçlü atıyordu. Sinclair şatoda değildi ve herkes uyuyordu. Ön kapıya doğru yürürken aklına gelen şeyle donup kaldı. Alarm. Ön kapı şifreli bir alarmla korunuyordu. Bir sabah kahvaltıdan sonra Roland'ın alarmı kapattığını görmüştü ama şifreyi görmemişti. Roland tuşlara üç kez hızlı hızlı dokunmuştu –tık, tık, tık. Üç sayı. Alarmın şifresi üç haneliydi.

Panelin önünde durup Sinclair gibi düşünmeye çalıştı. Nasıl bir şifre kullanabilirdi ki? Aklına geldi. 22 Temmuz Mecdelli Meryem yortusuydu. Şifreyi panele Roland'ın yaptığını gördüğü gibi girdi. 7- 2- 2. Hiçbir şey olmadı. Kırmızı bir ışık yandı ve Maureen' yerinden sıçratan bir bip sesi çıktı. *Lanet olsun! Lütfen, lütfen bu ses kimseyi uyandıracak kadar yüksek çıkmış olmasın.*

Maureen kendini toplayıp yeniden düşündü. Hata payı

olmadığını biliyordu. Yanlış şifre girmeye devam ederse alarm kesinlikle çalacaktı. Başını kaldırıp yukarı doğru baktı, fısıldayarak "Lütfen bana yardım et," dedi. Ne beklediğini bilmiyordu. Sesten bir cevap gelecek miydi? Kendisine şifreyi verecek miydi? Kapı, sihirli bir şekilde açılıp çıkmasına izin mi verecekti? Biraz bekledi, ama bunların hiçbiri olmadı.

Aptal olma Maureen. Hadi Maureen, düşün. Sonra sesi duydu. Geçici kadın sesini değil, kafasının içindeki sesi, zihninden duydu. Şatodaki ilk gece Sinclair'in söylediği bir şeydi bu.

"Azizem, Paschal kuzusu sizsiniz."

Maureen panele dönüp sayıları tuşladı. 3- 2- 2. 322. Doğum günü, diriliş günü.

Işık iki kere yanıp söndükten sonra yeşile döndü ve mekanik bir ses Fransızca bir şeyler söyledi. Maureen kimsenin uyanıp uyanmadığına bakmak için durmadı. Ağır kapıyı açıp ayışığının aydınlattığı şatonun dışındaki çakıltaşı döşeli araba yoluna süzüldü.

●

Maureen tam olarak nereye gittiğini biliyordu. Nedenini ve nasılını bilmiyordu ama gideceği yerin neresi olduğunu biliyordu. Artık ses duyulmuyordu, zaten ihtiyacı da yoktu. Yerini, sorgusuz sualsiz takip ettiği, içinden gelen bir duygu almıştı.

Sinclair'in kendisini gezdirirken götürdüğü yoldan çabucak evin etrafını dolaştı. Orada bir patika vardı, burası çalılarla dolu ve yürümesi zor, ay parlamadığı zamanlarda ise imkansız bir yoldu. Ama dolunay yolu aydınlatıyordu. Ara-

dığı yeri yolun ortasında görene kadar yürüdü. Sinclair'in çılgınlığı. Alistair Sinclair'in arazinin ortasına durup dururken, sebepsiz yere inşa ettiği kule.

Yalnız bir sebebi vardı ve artık Maureen bunu biliyordu. Rennes-le-Château'daki Bérenger Saunière'in Mecdelli Kulesi gibi bir gözetleme kulesiydi. Her iki adam da Meryem'in sırlarını açmaya karar vereceği günü bekleyerek bölgeyi gözetliyorlardı. Her iki kule de hazine bölgesi olarak tanımlanan yere bakıyordu.

Maureen umutla kuleye yöneldi, ama yaklaştıkça umudu söndü. Sinclair'in kuleyi kilitli tuttuğunu hatırladı. Birlikte geldiklerinde kapıyı anahtarla açmıştı.

Ama dur, ya çıkarken? Maureen kuleye yaklaşırken hafızasını yokladı. Konuşmaya dalmışlardı ve Sinclair'in çıkışta kapıyı kilitlediğini hatırlamıyordu. Tartışmaya dalıp unutmuş muydu? Daha sonra bu ihmalini düzeltmek için geri gelmiş olabilir miydi? Yoksa otomatik olarak mı kilitleniyordu?

Uzun süre beklemesi gerekmedi. Kulenin etrafını dolaşıp girişe geldiğinde kapıyı gördü, açık kapı menteşelerinden sallanıyordu.

Soluğunu bıraktı, rahatlamış ve minnetle dolmuştu. Gökyüzüne bakarak, "Teşekkür ederim," dedi. Sinclair'in işi miydi yoksa ilahi güçlerin mi bilmiyordu ama her ne olduysa, çok işine yaramıştı.

Maureen dikkatle merdivenlerden çıktı. Garip taş binanın içi zifiri karanlıktı ve göz gözü görmüyordu. Klostrofobisini bastırmaya çalışarak korkusunun üstüne gitti. Tammy'nin zihnindeki sesi, Sinclair'in de Saunière'in de kulelerini ruhani numerolojiye göre yaptıklarını hatırlattı. 22. basamağın önündeki kapıdan girmesi gerektiğini bildiği için, dikkatle

saydı. Kapı açıldı ve Maureen kulenin terasına çıktı.

Bir dakika kadar olduğu yerde durarak ılık gecenin ürkütücü güzelliğini seyretti. Neyi aradığını bilmeden sadece bekliyordu. Bu kadar yol katetmişti, yolculuğunun burada sona ermeyeceğine inanmak zorundaydı. Ayışığı, daha önce Sinclair'le geldiklerinde dikkatini çekmeyen bir şeyi aydınlattı. Kapının arkasındaki taş duvara yontulmuş, daha önce Rennes-le-Château'da gördüklerine benzer bir güneş saati vardı. Maureen elini oymanın üstünde gezdirdi. Buradaki simgeler daha önce gördükleri güneş saatindekilere pek benzemiyordu. Gözetleme noktasına dönerken bunu düşünüyordu. Bir an ufukta bir şey gördüğünü sandı. Languedoc gecesine bakarak bekledi.

Sonra onu gördü, uzak bir yerde yanıp söner gibiydi. Sinclair'le burada ilk durdukları zaman olduğu gibi sonradan fark etmişti. Ufukta bir noktada, elle tutulamayan bir şey, bir ışık ya da hareket gözüne takıldı. Ona doğru dönerek ayışığının gittikçe büyüyüp, uzakta, tam önündeki bir yeri aydınlatmasını seyretti. Işık bir şeyin üstüne vuruyordu. Taş mıydı bu? Yoksa bir bina mı?

Birden anladı. Mezar. Işık Poussin'in mezarının olduğu bölgeyi aydınlatıyordu.

Elbette. O ana kadar gördüğü her şey gibi, o da göz önünde saklanıyordu.

Işık hareket etmeye ve sanki bir insan şekli alıyormuşçasına şeffaflaşmaya devam etti. Şimdi renk değiştirip duran bir şekil halini almıştı; canlanmıştı ve tarlaların üstünden kendisine bir yaklaşıp bir uzaklaşarak dans edercesine hareket ediyordu. Sanki kendisine yolu göstererek takip etmesi için çağırıyordu. Mümkün olan tek şeyi yapmadan önce büyülen-

miş gibi ışığı seyretti, sonra peşinden gitti.

Maureen kapıyı açıp destek koyarak merdivenlerden aşağı inen yolu aydınlatmasını sağladı. Kuleden çıkmak için merdivenlerden aşağı doğru koşmaya başladı. Ama yeniden dışarı çıktığında durdu. Karanlıkta mezara kadar gitmek lojistik bir sorundu. Karga olup uçmadıkça yolu bulamazdı, buradan oraya kestirme yol da yoktu. Büyük kayalarla ve insanı çizik içinde bırakan çalılarla dolu engebeli bir araziydi.

Maureen'in aklına gelen tek emin yol, araba yolundan çıkarak mezara kadar şatonun etrafındaki ana yolu takip etmekti. Bunun için evin ana girişinden çıkması ve ana yolda yönünü bulması gerekiyordu. Karmaşık patikada olabildiğince çabuk yürüyen Maureen eve vardı. Ev karanlık ve sessiz görünüyordu. Şu ana kadar her şey yolunda gitmişti. Giriş kapılarına gelene kadar, uzun araba yolunun kenarındaki çakıllarda koştu.

Bu taraftaki kapıların hareket dedektörü olduğunu ve Maureen yaklaşırken mekanik bir sessizlikle açıldıklarını fark edince rahatladı. Aralarından süzülüp sola dönerek ana yolu takip etmeye başladı. Gecenin bir yarısıydı, bu yüzden bu uzak bölgeden araba geçmesi mümkün görünmüyordu. Bölgenin durağanlığı kendisini yutmakla tehdit ediyor gibiydi; endişe verecek kadar ürkütücü bir sessizlik vardı. Şatonun toprakları çok genişti ve yakınlarda hiç komşu yoktu. Ortalıktaki tek ses, Maureen'in göğsünde çırpınan kalbinin atışlarıydı.

Yolun kenarından yürümeye ve etrafı kolaçan etmeye çalışıyordu. Bir motor sesi. Hangi yönden geliyordu? Bu dağlık arazideki akustik, sesin nereden geldiğini anlamayı güçleştiriyordu. Sesin yönünü bulmak için durmadı. Onun yerine, kendini yere atıp çalılıkların ve uzun otların farın ışıkların-

dan kendini saklaması için dua etti. Araba yanından uçarcasına geçerken parlak farları etrafını aydınlattığında, hiç kımıldamadan durdu. Ama şoförün kafası başka şeylerle meşgul olmalıydı ki, yolun kenarındaki çalılıklarda yüzükoyun yatmış kızıl saçlı kadının yanından geçerken yavaşlamadı bile.

Arabanın yeterince uzaklaştığından emin olunca, Maureen kalkıp üstünü silkeledi. Yolu izleyerek yürümeye devam etti. Başını kaldırıp uzakta kalan şatoya baktı. Üst kattaki pencerelerden birinde ışık mı vardı? Hangi pencere olduğunu anlamak için bir an gözlerini kısıp baktı, ama bina çok büyüktü ve bununla kaybedecek zamanı yoktu.

Yeniden yola koyuldu. Görünce tanıdığı kıvrıma gelince kalp atışları heyecandan arttı. Tam önünde, tepede Poussin'in mezarı ayışığında parlıyordu. Maureen, "Et in Arcadia Ego," diye fısıldadı kendi kendine. "İşte başlıyoruz."

Peter'la birlikte birkaç gün önce keşfettikleri gizli patikayı aradı. Maureen biraz hafızasından biraz da şans eseri, hatta belki biraz daha fazlası sayesinde, yolu bularak, yüzyıllardır mezarın kaya gibi sağlam ve henüz sırlarını açıklamadığı eski efsanenin sessiz tanığı olarak durduğu tepeye tırmanmaya başladı.

Şimdi ne olacaktı? Maureen çevresine bakındı ve yürümeye devam etti. Mezarın yanında durup, düşünerek bekledi. Zihninde Tammy'nin sesi yankılanınca, bir an yeniden kuşkuya düştü. "Alistair bu toprakların her santimini kazdı ve Sinclair de akla gelen her çeşit teknolojiyi kullandı."

Yalnızca bu değildi, binlerce hazine avcısı da bu toprakları defalarca kazmıştı. Hiç kimse hiçbir şey bulamamıştı. Kendisinin farkı neydi? Bu kadar çok şey ummaya hakkı olduğu nereden aklına gelmişti?

Sonra birden sesi duydu; rüyasındaki sesi. O'nun sesini. "Çünkü zamanı geldi."

Çalılıklardan gelen yüksek bir hışırtıdan o kadar ürktü ki, olduğu yerde sıçradı ve dengesini kaybederek yere düştü. Sağ eli keskin bir kayaya çarptı, avuç içinin kesildiğini hissediyordu. Acıyı düşünecek hali yoktu; sesten çok korkmuştu. Neydi o ses? Maureen hiç kımıldamadan bekledi. Nefes bile alamıyordu. İki beyaz güvercin çalılıklardan uçarak Languedoc gecesinde kaybolurken, yeniden aynı hışırtıyı duydu.

Maureen tekrar nefes aldı. Doğrulup, yüzünü dağa dönmüş büyük kaya yığınını saklayan birbirine geçmiş çalılara doğru yürüdü. Arkalarında bir şey olup olmadığına bakmak için elleriyle çalıları itti. Dik kayalardan başka bir şey yoktu. Kayayı kuvvetle itti, ama ne bir hareket ne de başka bir şey olmadı. Bir dakikalığına dinlenmek için durduğunda düşünmeye çalıştı. Elindeki kesik zonkluyordu; avcundan kan akıyordu. Maureen yarayı görmek için elini kaldırdığında, ayışığı yüzüğüne vurup antik bakırın üstüne oyulmuş yuvarlak deseni aydınlattı.

Yüzük. Yatmadan önce her zaman takılarını çıkarırdı, ama bu gece alıştığı normal şeyleri yapamayacak kadar bitkindi ve parmağında yüzükle uyumuştu. Dairesel yıldız deseni. *Yukarıda ne varsa aşağıda da o var.* Anıtın arka yüzünde de bu desenin aynısı vardı.

Maureen mezann öbür yanına süzüldü. Orada olduğunu bildiği deseni açmak için çalıları iki yana itti. Elini desenin üstünde gezdirdi, yaradan akan kan dairenin içine bulaştı. Ne olacağını görmek için nefesini tutarak kımıldamadan bekledi.

Hiçbir şey olmadı. Hareketsizlik Maureen nefessiz kalana kadar dakikalarca sürdü; sanki gecenin tüm havası boşaltıl-

mış gibiydi. Sonra bir anda havayı bir ses doldurdu. Bilinmeyen bir uzaklıkta, belki de Rennes-le-Château'nun olduğu garip tepede bir kilisenin çanları çalmaya başladı. Derinden gelen monoton ses Maureen'in bedeninde titredi. Duyduğu ya en kutsal ya da en kutsal olmayan sesti. Ama kilise çanının gecenin ölü sessizliğine zıt sesi muazzamdı.

Çanlar Maureen'in etrafındaki karanlığı parçalamıştı, ama ardından, hemen arkasındaki güvercinlerin havalandığı taşlarda bir iç çekişi takip eden sert ve uğursuz bir çatırdama sesi duyulmuştu. Garip ay ışığı şimdi oraya vuruyordu, ama artık değişmişti. Çalıların ve sert kayaların olduğu yerde artık bir açıklık, kayanın yanındaki bir oyuk Maureen'i içeri girmeye davet ediyordu.

Maureen yeni açılan bu mağaraya doğru santim santim ilerledi. Titremesine engel olamıyordu. Ama ilerlemeye devam etti. Girebileceği kadar büyük oyuğa yaklaştığında, içeride soluk bir parıltı gördü. Mağaraya girerken korkusunu bastırdı ve çömelerek dağın içine doğru yürüdü.

Girer girmez şaşkınlıktan nefesini tuttu. İçeride eski bir antika sandık vardı. Maureen bu sandığı Paris'teki rüyasında görmüştü. Yaşlı kadın sandığı ona göstermiş ve yanına gitmesini işaret etmişti. Aynı sandık olduğundan emindi. Sandığın etrafını garip ve başka dünyaya ait bir pırıltı çevreliyordu. Maureen dizlerinin üstüne çökerek ellerini sandığa koydu. Kilidi yoktu. Ellerini kapağı kaldırmak üzere altına soktuğunda, yaptığı işe kendini o kadar kaptırmıştı ki arkasındaki ayak seslerini duymadı. Birden başının arkasında kör edici bir ağrıdan başka bir şey hissetmez oldu ve her yer kardı.

Roma
26 Haziran 2005

Eğer piskopos Magnus O'Connor Vatikan konseyinde kahraman gibi karşılanmayı beklediyse kesinlikle hayal kırıklığına uğramıştır. Antika masanın etrafında oturan Stoacı adamların yüzleri, sıkı sıkıya kapalı dudaklarıyla, hiçbir şeyden korkmaz görünüyordu. Kardinal DeCaro baş soruşturmacıya döndü.

"Lütfen konseye neden Assisili St. Francis'ten sonraki ilk adamın beş çarmıh yarası beyanının niye ciddiye alınmadığını açıklar mısınız?"

Piskopos O'Connor şimdi aşırı terliyordu. Yüzünde oluşan boncuk boncuk terleri silmek için kullandığı mendili kucağında sıkı sıkı tutuyordu. Gırtlağını temizledi. Cevabı sandığından da titrek çıkmıştı.

"Efendimiz, Edouard Paschal kendisini rahatsız eden esrimeler yaşıyordu. Bağırıyor, haykırıyor ve hayaller gördüğünü iddia ediyordu. Bunların hasta bir beynin delice sayıklamalarından başka bir şey olmadığı tespit edildi."

"Bu tespiti kim yaptı?"

"Ben yaptım, Efendimiz. Ama bu adamın Louisianalı sıradan bir Cajun olduğunu bilmelisiniz..."

DeCaro rahatsızlığını gizlemeyi başaramadı. Artık Piskoposun açıklaması kendisini ilgilendirmiyordu. Kaybedecek çok şey vardı ve çok hızlı hareket etmek zorundalardı. Giderek soruları daha kısa, sesinin tonu daha hırçın olmaya başlamıştı. "Dosyaları okuma fırsatı bulamayanlar için, gördüğü hayalleri anlatın."

"Efendimizin Mecdelli Meryem'le birlikte hayallerini gör-

müş, son derece rahatsız edici görüntülerini. Onların... Birleşmelerinden ve çocuklarından söz etti. Bu delice sayıklamalar şeyden sonra daha yoğunlaştı... Çarmıh izleri ortaya çıktıktan sonra."

Konsey üyeleri giderek daha çok kararsızlığa düşüyorlardı. Sandalyelerinde doğrulup fısıldayarak birbirlerine danıştılar. DeCaro acımasız sorgulamasını sürdürdü.

"Peki, bu Edouard Paschal'a ne oldu?"

O'Connor yanıt vermeden önce derin bir nefes aldı. "Bu hayallerden o kadar acı çekiyordu ki... Kendini başından vurdu."

"Ya ölümünden sonra?"

"İntihar olduğu için kutsanmış mezarlığa gömemezdik. Kayıtlarını mühürleyip bir kenara kaldırdık. Ta ki... ta ki kızı dikkatimizi çekene kadar."

Kardinal DeCaro başını sallayarak masasından başka bir kırmızı klasör aldı. Konseye hitaben, "Ah, evet, bu da konuyu kızına getiriyor."

"...Augustus Sezar'ın torunu ve İmparator Tiberius'un manevi kızı olan Romalı Claudia Procula'dan burada, müritlerimiz arasında söz etmemi çok kişi yadırgayacaktır. Ama onu bizim aramıza beklenmedik bir üye olarak gönderen, Romalı olarak konumu değildi. Claudia'nın, Easa'nın çarmıha gerilmesini emreden vekil Pontius Pilate'nin karısı olmasıydı.

En kara günlerde yardımımıza koşanlar arasında, Claudia Procula, Easa için kendini herkesten çok tehlikeye atmıştır. Elbette, çoğumuzdan fazla kaybedecek şeyi vardı.

Ama hayatlarımızın Kudüs'te kesiştiği o gece, o ve ben hem kalben hem de ruhen birbirimize bağlandık. O günden beri de, eş, anne ve kadın olarak, bağlı kaldık. Gözlerinden anlıyordum ki, zamanı geldiğinde Yol'un kızlarından biri olacaktı. Onun gözlerinde, Tanrı'yı ilk kez açıkça gören birinin geçirdiği değişimin ışıltılı bakışı vardı.

Üstelik Claudia'nın sevgi ve merhamet dolu bir kalbi vardı. Bu olaylar boyunca Pontius Pilate'nin yanında kalmış olması sadakatinin bir göstergesi. Yalnızca gerçekten seven bir kadının yapacağı gibi son nefesine kadar onun için acı çekti. Bu benim de çok iyi bildiğim bir şey.

Claudia'nın hikayesi henüz anlatılmadı. Bunu adil bir şekilde yapabilmeyi umuyorum.

MECDELLİ MERYEM'İN ARQUES İNCİLİ
KARANLIK ÇAĞIN KİTABI

On Beşinci Bölüm

Château des Pommes Bleues
27 Haziran 2005

Maureen'in ağzı kupkuru olmuştu. Başı sanki üç ton ağırlığındaydı. Neredeydi? Dönmeye çalıştı. *Of.* Başı çok ağrıyordu, ama onun dışında rahattı. Çok rahattı. Yataktaydı, şatoda. Ama nasıl?

Her şey bulanıktı, hiçbir şey net değildi. Başına bir sopayla vurulmuş olabileceği gibi, kendisine ilaç verilmiş de olabilirdi. Ama bunu kim yapmıştı? Peter neredeydi?

Kapının dışında sesler vardı. Sesler yükseldi. Sinirli ve endişeli. Kızgın? Erkekler. Aksanlarını tanımaya çalıştı. Occitan, kuşkusuz. Roland. Yükselen ses de... İskoç? Irlandalı. Peter'dı. Seslenmeye çalıştı ama boğazından sadece zayıf bir hırıltı çıktı. Yine de bu ses dikkati çekmek için yeterli oldu, hepsi odaya doluştu.

Peter hayatı boyunca, Maureen'in odasından gürültü geldiğini duymaktan hiç bu kadar rahatlamamıştı. Dev Roland'ı itip

Sinclair'in önüne geçerek odaya ilk giren oldu. Diğer ikisi arkasından koştular. Maureen'in gözleri açıktı ve sersem sersem bakıyordu ama kesinlikle kendine gelmişti. Doktor kanamayı durdurmuş, başını sarmıştı. Savaş gazileri gibi görünüyordu.

"Maureen, Tann'ya şükür. Beni duyabiliyor musun?" Peter elini yakaladı.

Maureen başını sallamaya çalıştı. Kötü fikirdi. Başı hareketin ağırlığından döndü ve tam bir dakika boyunca kendinden geçti.

Sinclair, Roland'ı geride sessizce dururken bırakıp, Peter'ın arkasından uzandı. "Hareketsiz kalmaya çalış. Doktor mümkün olduğunca hareket etmemeni söyledi."

Maureen'e yaklaşmak için Peter'ın yanına çömeldi. Yüzü acı ve endişe doluydu.

Maureen anladığını belirtmek için gözlerini kırptı. Konuşmak istiyordu, ama yapamayacağını fark etti. "Su," diye fısıldamayı başardı.

Sinclair komodinin üstündeki içinde kaşık olan kristal tabağa uzandı. Sonra, önemsiz bir şeyden söz ediyormuşçasına konuştu. "Henüz su içemezsin. Doktorun emri. Ama kırılmış buz verebilirim. Bunlara uyarsan atlatırız."

Sinclar ve Peter birlikte Maureen'e bakmaya çalıştılar. Sinclair buz parçalarını kaşıkla ağzına koyarken, Peter da O'nu yavaşça doğrulttu.

Susuzluğu giden Maureen yeniden konuşmaya çalıştı. "Ne..?"

Peter, "Ne mi oldu?" diye tamamladı. Açıklamadan önce bir Sinclair'e bir Roland'a baktı. "Biraz dinlendikten sonra anlatırız. Roland burada... Kahramanın O. Ve benim de."

Maureen'in gözleri, sessizce başını sallayan Roland'a dön-

dü. Koca Occitan'ı çok sevmeye başlamıştı ve kendisini buraya getirmek için her ne yaptıysa, minnettardı. Ama ilk endişesi kendisi için olmadı. Henüz istediği cevabı alamamıştı. Sinclair bir kaşık dolusu buz parçası daha verdi. Maureen yeniden konuşmaya çalıştı.

"Sandık...?"

Sinclair günlerdir ilk kez gülümsedi. "Güvende. Seninle birlikte buraya getirildi ve çalışma odama kilitlendi."

"Ne...?"

"İçinde ne mi var? Henüz bilmiyoruz. Sen olmadan onu açmayız, azizem. Bu yanlış olur. Sandık sana verildi ve içindekiler ortaya çıkarılırken sen de orada olmalısın."

Maureen rahatlayarak gözlerini kapattı ve başarısız olmadığını öğrenmenin huzuruyla, kendini yeniden uykunun kollarına bıraktı.

●

Maureen ikinci kez kendine geldiğinde, Tammy yatağının yanındaki kırmızı deri koltuklardan birinde oturuyordu.

"Günaydın Bayan Muhteşem," dedi, elindeki kitabı bir kenara bırakarak. "Hemşire Tammy hizmetinizde, sizin için ne yapabilirim? Margarita? Pina Colada?"

Maureen gülümsemeye çalıştı ama başaramadı.

"Biraz buz parçası ister misiniz? Uluslararası başparmak havada işaretini görüyorum. İşte, buyurun."

Tammy kristal tabağı alıp Maureen'in yanına geldi. Ağzına bir kaşık buz parçası bıraktı. "Lezzetli, değil mi? Bu sabah taze taze yaptım."

Bu kez Maureen bir parça gülümsemeyi başardı. Ama hâlâ canı yanıyordu. Birkaç kaşık daha yedikten sonra konuşabileceğini hissetti. Artık daha iyiyim diye düşündü. Başı hâlâ zonkluyordu ama bulanıklığı geçiyor, hafızası yerine geliyordu.

"Bana ne oldu?"

Tammy'nin yüzündeki neşeli ifade kayboldu. Ciddileşerek Maureen'in yanına oturdu. "İlk yarısını senin anlatabileceğini umuyoruz. O zaman biz de sana ikinciyi anlatırız. Şimdi değil tabii, ne zaman konuşmaya hazır olursan. Ama polis..."

Maureen, "Polis mi?" diye hırıltılı bir ses çıkardı.

"Şşt, heyecanlanma. Bunu söylememeliydim. Artık hepsi geçti. Şimdilik bu kadarını bilmen yeter."

"Hayır, yetmez." Gücüyle birlikte Maureen'in sesi de düzeliyordu. "Neler olduğunu bilmeliyim."

"Tamam." Tammy başını salladı. "Çocukları getireyim."

Dördü birden Maureen'in odasına doldular; önce Sinclair, ardından Peter, ardından da Roland'la Tammy. Sinclair yatağın yanındaki sandalyeye oturdu.

"Maureen, sana ne kadar üzgün olduğumu anlatamam. Seni buraya getirip tehlikeye attım. Ama böyle bir şey olacağı hiç aklıma gelmemişti. Burada, şatonun topraklarında seni koruyabileceğimizden emindim. Senin gecenin bir yarısı tek başına dışarı çıkacağın aklımıza bile gelmedi."

Tammy, Maureen'e yaklaştı. "Sana ne söylediğimi hatırlıyor musun? Hazineyi bulmanı engellemeye çalışacak insanlar olduğu hakkında?"

Maureen ancak görülebilecek ve rahatsız etmeyecek şekilde başını salladı. "Kim onlar?" diye fısıldadı.

Sinclair yeniden yaklaştı. "Erdemliler Tarikatı. Yüzyıllardır burada, Fransa'da çalışan bir grup fanatik. Karmaşık bir sistemleri var. En iyisi iyice iyileşince sana anlatalım."

Maureen itiraz etmeye başladı. Gerçek cevaplar istiyordu. Sinclair'in yardımına gelenin Peter olması şaşırtıcıydı.

"Haklı, Maureen. Sağlığın hâlâ kritik, o yüzden bu çirkin ayrıntıları biraz daha güçlendiğin zamana bırakalım."

Sinclair, "İzleniyordun," diye devam etti. "Fransa'ya geldiğinden beri her hareketini gözlüyorlardı."

"Ama nasıl?"

Sinclair açıklamak için eğildiğinde solgun ve bitkin görünüyordu. Elini yüzünde gezdirirken, Maureen'in dikkatini, uykusuzluktan gözlerinin altında oluşan mor halkalar çekti.

"Seni burada yanılttım, azizem. İçimize sızmışlar. Hiçbir fikrim yoktu ama bizden biri bir köstebek, bir hainmiş ve yıllardır da o şekilde çalışıyormuş."

Bérenger Sinclair başarısız olmanın acı ve utancının karşılığını fazlasıyla ödemişti. O ne kadar kötü görünüyorsa, arkasında duran Roland da o kadar tehlikeli görünüyordu. Maureen sorusunu Roland'a yöneltti.

"Kim?"

Koca adam öfkeyle yere tükürdü. "De La Motte." Fransızca yerine ana dili Occitan'a göre konuşuyordu. Sinclair kaldığı yerden devam etti.

"Jean-Claude," diye açıkladı. "Ama kendi soyundan gelen birinin sana ihanet ettiği düşüncesine kapılmamalısın. Gerçekte Paschal soyundan gelmiyormuş. Bu da, hakkındaki her şey gibi, yalanmış. Cehennemin dibine gitsin, ona körü kö-

rüne güvendim yoksa senin yanına yaklaşmasına bile izin vermezdim. Dün seni almaya geldiğinde, casusunu evimde bırakmış."

Maureen, birlikte dışarı çıktıklarında son derece saygılı ve nazik olan, çekici Jean-Claude'u düşündü. Bu adamın baştan beri kendisine zarar vermeyi planlaması mümkün müydü? Bunu anlaması zordu. Anlamsız gelen bir şey daha vardı. Soruyu tam olarak sormaya çalıştı. "Nasıl haberleri oldu? Zamanlama..."

Roland, Sinclair ve Tammy birbirlerine suçlu ifadelerle baktılar. Tammy yapmacık bir gönüllü tavrıyla elini kaldırdı. "Ben söylerim."

Maureen'in yatağının yanına diz çöktü, sonra Peter'a açıklamaya yardım etmesini ister gibi baktı.

"Bu da kehanetin bir bölümü. Rennes-le-Château'daki garip güneş saatini hatırlıyor musun? Kehanette sözü geçen, aşağı yukarı yirmi iki yılda bir meydana gelen ve iki buçuk gün kadar süren astrolojik sıralamayı gösteriyordu."

Sinclair sözlerini sürdürdü. "Bu sıralamanın gerçekleştiği her yirmi küsur yıl, yerli halk bölgede olağanüstü bir faaliyetin göstergesini arar. Kulelerin yapılma nedeni de aslında bu –Saunière'inkinin de, benimkinin de. Bu yüzden dün gece ben de oradaydım. Aslında sanırım seni kaçırdım. RLC'ye gidip oradan seyretmeden önce, saatlerce Sinclair'in Çılgınlığı'nda nöbet tuttum. Bu bir aile geleneği."

"Mecdelli Kulesi'nden, Arques yönünde, ufukta büyüyen parlak bir nokta gördüm. Derhal kendi topraklarıma dönmem gerektiğini anladım. Roland'ı cep telefonundan aradım, ama o çoktan seni aramaya çıkmıştı. Gördüğün gibi, mezarın etrafındaki alan gelişmiş güvenlik aletleriyle gözlenir ve Ro-

land'ın odasındaki alarmları çalan hareket algılayıcılar vardır. Elbette sıralama yüzünden monitörlere dikkat ediyordu –ayrıca Tammy de karşıtlarımızın sandığımızdan yakınımızda olduğu konusunda bizi uyarmıştı. Mezarın yanındaki alarm çalınca, Roland hemen dışarı çıkıp sana saldırmalarından birkaç saniye sonra oraya gelmiş. Ben arabayla çok gerisindeydim. Sana saldıran kişinin... Bugün kendini senin kadar iyi hissetmediğini söyleyebilirim. Hastaneden çıktığında, kırık kemiklerini hapishanede iyileştirecek."

Maureen, –Sinclair kısa süre önce orada olduğu için– kulenin kapısının kilitli olmadığını ve kapının açık olduğunu hatırladığında, parçalar bir araya gelmeye başladı.

"Jean-Claude da zamanlamayı bizim kadar iyi biliyordu, çünkü düne kadar içimizdeki güvenilir üyelerden biriydi." Sinclair anlatmayı sürdürdü. Seni ve çalışmanı gezegenlerin sıralanmasına iki yıl kala bulunca, seni bu süre içinde buraya getirtmemiz halinde, doğru zamanın geleceğine neredeyse emin olduk."

Peter, Maureen'in de aklından geçen soruyu sordu. Tammy'ye suçlayarak baktı.

"Dur bir dakika. Sen bunları ne kadar zamandır biliyordun?"

Berbat görünme sırası Tammy'ye gelmişti. Gözleri sıkıntıdan, uykusuzluktan ve gözlerine dolup dolup akamayan yaşlardan kızarmıştı.

"Maureen," sesi çatlıyordu ama konuşmaya devam etti. "Çok üzgünüm. Sana karşı dürüst olmayı beceremedim. İki yıl önce seninle Los Angeles'ta ilk karşılaştığımızda, sana ve yüzüğüne şöyle bir bakıp anlattığın hikayeleri tam bir saflıkla dinlemiştim yani, o zaman hiçbir şey yapmadım, ama ar-

kadaş çevrende kalıp çalışmalarını izlemeye dikkat ettim. Kitabın çıktığında, bir kopyasını Berry'ye gönderdim. Yıllardır yakın arkadaşız, o yüzden ne aradığını biliyordum. Hepimizin ne aradığını biliyordum."

Peter, tam Tammy'den hoşlanmaya başlamışken yaptığı açıklamalardan hiç hoşnut kalmamıştı. Maureen'i kullandığını öğrenince farklı şeyler hissetmeye başlamıştı.

"Demek ona her zaman yalan söyledin."

Tammy'nin gözlerinden yaşlar boşandı. "Haklısın. Çok üzgünüm. İkinize de anlatamayacağım kadar çok üzgünüm."

Roland, Tammy'yi korumak istercesine kollarına aldı, ama sözleriyle onu savunan Sinclair oldu. "Onu bu kadar insafsızca yargılamayın. Yaptığından hoşlanmayabilirsiniz, ama bunları yapmak için nedenleri vardı. Üstelik Tammy kendini henüz fark etmediğiniz kadar çok tehlikeye attı. Yol'un bencil olmayan gerçek bir savaşçısı o."

Maureen bütün parçaları bir araya getirmeye çalışıyordu; yalanları, kasıtlı kandırmaları, garip kehanetlerin yerine getirilmesi için harcanan yılları ve rüyaları. Şu anki durumunda hepsi birden çok fazlaydı. Heyecanı yüzünden okunuyor olmalıydı ki Peter hemen araya girdi.

"Şimdilik bu kadarı yeter. İyileştikten sonra boşlukları doldurabilirler."

Maureen bir an durdu. Hâlâ cevap bekleyen önemli bir soru vardı. "Sandığı ne zaman açıyoruz?"

Hâlâ açmadıkları için gerçekten çok şaşırmıştı. Bu insanlar hayatlarının büyük bölümünü bu hazineyi bulmaya adamışlardı. Sinclair'in durumunda ise, ailesinin birçok kuşağı onu ararken milyonlarca dolar harcamıştı. Kendisine Beklenen gözüyle bakmalarına rağmen, onlardan önce görmeyi

hak ettiğini hissetmiyordu. Ama Sinclair, Maureen hazır olana kadar kimsenin sandığa dokunmamasında ısrar etmiş ve geceleri, sandıkla kapının arasında uyuyan Roland'ı başına nöbetçi dikmişti.

Sinclair, "Sen aşağı inmeye hazır olur olmaz," diye yanıtladı.

Roland böyle kocaman bir adamdan beklenmeyecek kadar garip bir şekilde kıpır kıpırdı. Tammy bu halini görüp endişeyle sordu, "Neyin var Roland?" Occitan dev adam Maureen'e yaklaştı. "Sandık. Kutsal bir emanet, Matmazel. Sanırım... İnanıyorum ki ona dokunursanız yaralarınız hemen iyileşir."

Maureen inancından son derece etkilenmişti. Uzanıp elini tuttu. "Haklı olabilirsin. Bakalım ayağa kalkabilecek miyim..."

Peter endişeliydi. "Bunu bu kadar çabuk yapmaya hazır olduğundan emin misin? Koridorlardan uzun süre yürümen gerek ve bir sürü de merdiven var."

Roland önce Peter'a sonra Maureen'e gülümsedi. "Matmazel, yürümenize gerek yok."

Maureen hazır olduğunu işaret eder etmez, Roland onu yataktan büyük bir güç sarfetmeden kaldırıp, şatoda yavaşça dolaştırmaya başladı.

●

Peder Peter Healy, kuzenini bez bebek gibi taşıyan devi şato boyunca sessizce izledi. Hayatı boyunca hiçbir durum karşısında kendini bu kadar çaresiz, kontrolü elinden bu ka-

dar uzak hissetmemişti. İçinde, Maureen'in kendisinin ulaşamayacağı bir yerde olduğuna dair bir his vardı. Sandığın bulunması bir çeşit ilahi gücün işe karışması sayesinde olmuştu; bunu onda görebiliyor, aynı şekilde diğerlerinin de gördüğünü biliyordu. Koca evde bir öngörü havası vardı. Etrafta muazzam bir şeyler oluyordu ve hiçbiri de bu durumdan değişikliğe uğramadan çıkamayacaktı.

Sonra Maureen'in tıbbi durumu vardı. Doktor başının arkasındaki yarayla ilgili bir yorum yapmıştı: Yaşamasının mucize olduğunu söylemişti. Peter bunun ne kadar doğru olabileceğini düşünmüştü. Belki de Roland haklıydı. Aslında, Peter kuzeninin hastaneye yatırılması için tartışmıştı. Bu tartışmaya karşı çıkan –Sinclair değil– Roland olmuştu. Dev adam Maureen'in sandıktan çok uzaklaşmaması gerektiğini aklına takmıştı. Maureen'in kurtulması olağanüstü bir olay olduğuna göre, kutsal emanetle aralarındaki bağlantı bir çeşit ilahi iyileştirme gücü sağlıyor olabilirdi.

Sinclair'in çalışma odasının kapısına vardıklarında, Peter cebinde sıkı sıkı tuttuğu tespihin zincirinin elini kestiğini fark etti.

●

Sandık, görkemli kanepenin yanında, yerde duruyordu. Roland, hafif bir sesle teşekkür ederek, Maureen'i yavaşça kadife yastıkların üstüne bıraktı. Sinclair ile Roland ayakta dururken, Maureen'in bir yanına Tammy, öbür yanına Peter oturdu. Uzun süre kimse ne konuştu ne de hareket etti. Sessizlik Maureen'den çıkan bir hıçkırıkla bozuldu.

Maureen dikkatle öne eğilirken kimse kımıldamadı. İki elini de büyük sandığın kapağının üstüne koyarak gözlerini kapattı. Gözyaşları, göz kapaklarının arasından yanaklarına süzülüyordu. Sonunda gözlerini açarak, etrafındakilerin yüzlerine teker teker baktı.

"Buradalar," dedi fısıltıyla. "Hissedebiliyorum."

Sinclair yavaşça, "Hazır mısın?" diye sordu.

Maureen, yüzünü değiştiren sakin, bilgece bir tavırla ona gülümsedi. Bir an için Maureen Paschal değildi. Tamamen farklı biri, içindeki ışığı ve huzuru saçan bir kadın olmuştu. Sonraları, Bérenger Sinclair o anı hatırladığında, Maureen'in yerinde Mecdelli Meryem'in kendisinin oturduğunu gördüğünü söyleyecekti.

Maureen, merhamet dolu ışıltılı bir gülümsemeyle Tammy'ye döndü. Arkadaşına uzanıp elini bir süre sıktı, sonra bıraktı. O an, Tammy affedildiğini anladı. Hepsi buraya ilahi bir amaç, yüksek bir iyilik için gelmişti ve odadaki herkes bunun farkındaydı. Hepsini değiştiren ve aynı zamanda da sonsuza dek bağlayan bu farkındalıktı. Tammy yüzünü elleriyle kapatıp yavaşça ağlamaya başladı.

Sinclair ve Roland sandığın yanına diz çöküp onay vermesi için Maureen'e baktılar. Başını salladığında, iki adam da parmaklarını kapağın altına sokup zorlayarak açmaya hazırlandılar. Ama menteşeler, yılların pasına rağmen, sanıldığı kadar direnmedi. Kapak kolayca açıldı; o kadar kolay açıldı ki, Roland neredeyse dengesini kaybedecekti. Kimsenin dikkatini çekmedi. Hepsi sandığın içinde duran kusursuz korunmuş iki kil çömleğe bakıyordu.

Peter Maureen'in yanında çok gergindi, ama sessizliği ilk O bozdu. "Çömlekler! Ölü Deniz El Yazmaları için kullanılanlarla neredeyse aynı."

Roland sandığın yanına çömelerek elini saygıyla çömleklerden birinin kapağında gezdirdi. "Mükemmel," diye fısıldadı.

Sinclair başını salladı. "Kesinlikle. Bakın, ne toz, ne aşınma, ne de eskime ve yıpranma belirtisi var. Sanki çömlekler zamanda asılı kalmış gibi."

Roland, "Bir şeyle mühürlenmişler," dedi.

Maureen elini çömleklerden birinin üstünde gezdirdiğinde sanki elektrik çarpmış gibi sıçradı. "Balmumu olabilir mi?"

Peter, "Bir dakika," diye araya girdi. "Bunu biraz olsun tartışmamız gerek. Eğer bu çömleklerde hepinizin umduğu ve beklediği şey varsa, onları açmaya hakkımız yok."

"Yok mu? O zaman kimin hakkı var?" Sinclair'in sesi keskindi. "Kilisenin mi? İçindekileri doğrulayana kadar bu çömlekler hiçbir yere gitmiyor. Ve gitmelerini istediğim en son yer de, önümüzdeki iki bin yıl boyunca dünyadan saklanacakları Vatikan mahzeni."

"Söylemek istediğim bu değildi," dedi Peter olduğundan daha sakin görünerek. "Demek istediğim, eğer iki bin yıldır mühürlü duran bu çömleklerde belgeler varsa, aniden hava almaları zarar görmelerine yol açabilir, hattâ yok edebilir. Yalnızca, bu çömlekleri açabilmek için –belki Fransa hükümeti vasıtasıyla– kabul edilebilir bir doğal çıkış noktası bulmamızı öneriyorum. Eğer onlara zarar verirsek, hayatınız boyunca yaptığınız araştırmadan elinizde gösterecek hiçbir şey

kalmayacak. Bu hem gerçek anlamıyla hem de dini yönden bir suç olur."

Sinclair'in yüzü ikilemde kaldığını gösteriyordu. Çömleğin içindekilerin zarar göreceğini düşünmek bile korkunçtu. Ama ömür boyu süren bir rüyaya parmak ucuyla dokunarak hak iddia edildiğini inkar etmek de zordu. Kanbağından gelmeyenlerin bu işe karışmaları hakkındaki doğal kuşkusu buydu. Roland, Maureen'in önünde diz çöktüğünde bir an sessiz kaldı.

Roland, "Matmazel," diye söze başladı. "Bu karar sizin. Onun sizi bize getirdiğine ve sizin aracılığınızla gerçek isteğini bize ileteceğine inanıyoruz."

Maureen Roland'a cevap vermeye başladı ama baş dönmesi dalga dalga yayılınca sustu. Peter ve Tammy onu tutmak için aynı anda uzandılar. Maureen için her yer kararda, ama sadece bir an için. Sonra kristal berraklığında her şey önüne dizildi. Sözler ağzından bir emir halinde dökülmeye başladı.

"Çömlekleri aç Roland."

Bu talimat Maureen'in ağzından çıkıyordu, ama konuşan ses onun sesi değildi.

●

Sinclair ile Roland dikkatle çömlekleri sandıktan çıkardılar ve büyük maun masanın üstüne koydular.

Roland Maureen'e olağandışı bir saygıyla sordu, "Önce hangisi?"

İki tarafından Peter ve Tammy'den destek alan Maureen

parmağını çömleklerden birinin üstüne koydu. Neden o çömleği seçtiğini söyleyemiyordu, ama doğru seçim olduğunu biliyordu. Roland emrini yerine getirerek parmağını çömleğin kenarında gezdirdi. Sinclair masasından antika mektup açacağını alarak balmumu mührü açmaya başladı. Tammy olduğu yerde mıhlanmış, gözlerini Roland'dan ayırmıyordu.

Peter taşlaşmış gibiydi. Aralarında eski belgelerle ve geçmişten gelen paha biçilmez verilerle uğraşan bir tek o vardı. Büyük zarar verme potansiyeli çok yüksekti. Sadece çömleklere zarar vermek bile büyük ayıp olurdu.

Düşüncelerini vurgulamak ister gibi, gergin odayı sinir bozucu bir kırılma sesi sardı. Sinclair'in mektup açacağı ilk çömleğin kapağını parçalamış ve kenarında bir çentik açmıştı. Peter korku içinde elleriyle yüzünü kapattı. Ama uzun süre saklanamadı. Maureen'in derin bir nefes alması onu dikkatini toplamaya zorladı.

Roland, Maureen'e, "Ellerim çok büyük, matmazel," dedi.

Maureen titreyen bacaklarıyla bir adım atarak elini kırık çömleğe uzattı.

Yavaşça ve ihtiyatla çıkardığı şey eski, ketene benzer bir kağıda yazılmış iki kitaba benziyordu. Yazının siyah mürekkebi açık sarı kağıtla parlak bir zıtlık oluşturuyordu. Yazılar küçük, düzgün ve kusursuz derecede okunaklıydı.

Peter, önlerindeki masada duran şeyler hakkında giderek artan heyecanını tutamayarak Maureen'in üstünden eğildi. Etrafındakilerin kendinden geçmiş yüzlerine baktı ama fikrini doğrudan Maureen'e söyledi. Konuşurken sesi çatlıyordu, "Yazılar. Yazılar...Yunanca."

Maureen'in nefesi boğazına tıkandı. Umutla sordu, "Birazını olsun okuyabiliyor musun?"

Ama daha bunu söylemeden cevabı biliyordu; yüzünün rengi atmıştı. Odadaki herkes o anda Peter Healy'ye dünyanın bir daha asla aynı görünmeyeceğini biliyordu.

"Ben Meryem, Mecdelli olarak bilinen," diye yavaşça çevirmeye başladı. "Ve..." Burada durdu. Dramatik bir etki yaratmak amacıyla değil, sadece devam edebileceğinden emin olmadığı için. Maureen'in yüzüne baktığında devam etmekten başka şansı olmadığını anladı.

"Davud'un sarayının soylu bir evladı olan, Mesih denilen İsa'nın yasal eşiyim."

On Altıncı Bölüm

Château des Pommes Bleues
28 Haziran 2005

Peter gece boyunca çeviriler üstünde çalıştı. Maureen odadan çıkmayı reddederek kadife kanepe üzerinde dinlendi. Roland birkaç yastıkla bir örtü getirdi. Roland ilgiyle etrafında dolandıkça, Maureen güven vermek istercesine ona gülümsedi. Garipti ama kendini iyi hissediyordu. Başı biraz olsun acımıyordu ve kendini şaşırtacak kadar güçlü hissediyordu.

Peter'a ayak bağı olmak istemediği için kanepede kaldı. Sinclair herkesin adına bunu zaten yeterince yapıyordu. Ama Peter aldırmıyor görünüyordu; Maureen muhtemelen dikkatini bile çekmediğini düşündü. Peter yazıcılık görevinin kutsal doğasına gömülmüş, adeta kaybolmuştu.

Tammy arada sırada duruma bakmak için geliyordu, ama geç saatte yatmaya gitti –Roland'la aynı saatte. Maureen bütün gün onları birlikte gözlemlemişti, o yüzden bunun bir rastlantı olduğunu sanmıyordu. Partinin olduğu gece, Tammy'nin sesinin aksanlı konuşan bir erkek sesiyle birlikte koridordan geldiğini hatırladı. Tammy ve Roland. Bir şeyler döndüğü kesindi, ama bunun sadece yeni bir ilişki olduğunu hissediyordu. Maureen uzun süredir bir arada olduklarını

sanmıyordu. Bu anın heyecanı yatıştığında, Tammy'nin ağzından bütün hikayeyi alırdı nasıl olsa. Château des Pommes Bleues'deki bütün ilişkiler hakkındaki gerçekleri öğrenmek istiyordu.

Sinclair, "Aman Tanrım! Şuna bakar mısın!" diye bağırdığında, birdenbire dikkati yeniden el yazmalarına yönelmişti. Peter hararetle sarı bloknota bir şeyler karalıyor, Yunanca sözleri kelimesi kelimesine tercüme ediyordu. Bir anda ne anlama geldiğini kavramak zordu. Önce tercümeyi bitirmesi, sonra da dildeki uzmanlığını kullanarak cümleleri 21. yüzyıl bakış açısıyla anlaşılır hale getirmesi gerekiyordu.

Maureen, "Nedir o?" diye sordu.

Peter başını kaldırıp baktı ve elleriyle yüzünü sıvazladı. "Görmen gerek. Mümkünse buraya gel. Şu an, bu el yazmasını yerinden oynatmaya cesaret edemem."

Maureen yavaşça kanepeden kalktı. Mucizevî iyileşmesine rağmen başındaki yarayı hâlâ hissediyordu. Masaya yaklaşıp, kapsamlı notlarını önüne yaymış olan Peter'ın sağına oturdu. Peter açıklama yaparken, Sinclair de orijinal el yazmalarını gösteriyordu.

"Bunlar her büyük bölümden sonra yer alıyor, biz onlara kısım diyelim. Mumlu mühüre benziyor."

"Mecdelli Meryem'in şahsi mührü," dedi Sinclair saygıyla.

Maureen yüzüğünü görülecek şekilde kaldırdı. Mühürle yüzükteki desen birbirinin aynıydı. Aslında, mühür bu yüzükle bile basılmış olabilirdi.

Château des Pommes Blueues'de güneş doğduğunda, Mecdelli Meryem'in ilk ağızdan anlatımı olan ilk kitabın çoğu tercüme edilmişti. Peter, Mecdelli'nin Kitabı'na kendini kaptırmış gibi, sayfalara gömülmüş çalışıyordu. Sinclair ona çay getirtti, ama bir-iki yudum içmek için iki dakika ara vermenin dışında, Peter çalışmayı bırakmıyordu. Son derece solgun görünmesi Maureen'i endişelendiriyordu.

"Pete, biraz ara vermelisin. Birkaç saat olsun uyuman gerek."

"Hayır," sesi kararlıydı. "Yapamam. Şimdi duramam. Henüz benim gördüklerimi görmediğiniz için anlamanızı beklemiyorum. Devam etmem gerek. Başka ne anlatacağını bilmek zorundayım."

Okumadan önce, Peter'ın yaptığı çeviriden tatmin olmasını beklemeye karar vermişlerdi. Hepsi Peter'ın yeteneğine ve sırtlandığı büyük sorumluluğa saygı duyuyorlardı, ama yine de beklemek zor geliyordu. O anda, yalnızca Peter el yazmalarında ne olduğunu biliyordu.

Peter, "Bırakamam," diye konuşmaya devam ederken, gözleri Maureen'in daha önce hiç görmediği bir ateşle parlıyordu.

"Sadece beş dakikalığına. Benimle beş dakika dışarı gel de, sabahın temiz havasında yürüyüş yapalım. İyi geleceğine eminim. Sonra çalışmaya devam edersin, kahvaltını da buraya getirtirim."

"Hayır, hiçbir şey yiyemem. Çeviriler bitene kadar hızlı çalışmam gerek. Şimdi duramam."

Sinclair, Peter'ın ne hissettiğini anlıyordu ama bedenen ne kadar tükendiğini de görüyordu. Farklı bir taktik denedi. "Peder Healy, övgüye değer bir iş yapıyorsunuz, ama kendi-

nizi bu kadar zorlarsanız yanlış yapmaya başlayabilirsiniz. Roland'a, siz ara verirken gelip el yazmalarının başında nöbet tutmasını söyleyeceğim."

Sinclair Roland'ı çağırmak için bir zile bastı. Peter, Maureen'in endişe dolu yüzüne baktı.

Sonunda, "Tamam," diyerek kabul etti. "Beş dakika, sadece biraz hava almak için."

Sinclair üçlü birlik bahçelerine giden kapıların kilidini açtı, Maureen yanında Peter'la birlikte içeri girdi. Mecdelli Meryem çeşmesi sabah güneşinde çağıldarken, güllerin üzerinden bir güvercin uçtu.

İlk konuşan Peter oldu, sesi yumuşak ve hayranlık doluydu. "Neler oluyor, Maureen? Buraya nasıl geldik, nasıl oldu da bunların bir parçası olduk? Rüya gibi, sanki bir mucize. Bunlar sana gerçekmiş gibi geliyor mu?"

Maureen başını salladı. "Evet. Nasıl açıklayacağımı bilmiyorum, ama bütün bu olanların karşısında kendimi son derece sakin hissediyorum. Sanki her şey bir plana göre gerçekleşti. Sen de en az benim kadar bu planın bir parçasısın, Pete. Benimle buraya gelmen rastlantı değil, ya da antik diller öğretmeni olup Yunanca tercüme yapabilmen. Bunların hepsi planlanmıştı."

"Kesinlikle asıl planda rol aldığımı biliyorum. Yalnızca rolümün hangi bölümde olduğunu ya da neden beni seçtiklerini pek bilemiyorum."

Maureen, tam anlamıyla açmış muhteşem koyu kırmızı

güllerden birini koklamak için durdu. Sonra Peter'a döndü. "Bu çalışmalar ne zamandır devam ediyor? Daha biz doğmadan mı planlanmıştı? Yoksa çok daha eskilerde bir zaman mı? Nag Hammadi Kütüphanesi'nde çalışmak büyükbabanın alnına seni özellikle bu iş için hazırlamak amacıyla mı yazılmıştı? Yoksa iki bin yıl önce Meryem İncili'ni ilk sakladığı zaman mı planlanmıştı?"

Peter yanıt vermeden önce bir süre sustu. "Biliyorsun, dün geceden önce şimdi vereceğimden çok farklı bir cevabım olurdu."

"Neden?"

"Onun ve el yazmalarında söylediklerinin yüzünden. Senin şimdi söylemiş olduğun şeyi söylüyor. Hayret verici. Bazı şeylerin Tanrı'nın planında yer aldığını, bazı insanların kaderine belirli rollerin yazılmış olduğunu söylüyor. Maureen bu muazzam bir şey. İsa'nın ve havarilerinin ilk elden tanıtımını okuyorum. Üstelik bunu yazan tamamen insani tanımlar yapıyor. Hiçbir kilisenin eserleri arasında, bunun gibi bir..." bir an durup kullanacağı kelime için tereddüt etti, "...İncil daha yok. Kendimi ona layık bulmuyorum."

Maureen, "Ama sen ona layıksın," dedi vurgulayarak. "Bu iş için seçildin. Hepimizi buraya, bu zamanda, hikayeyi anlatmamız için bir araya getirmeye ne kadar çok ilahi gücün uğraştığına bir baksana."

"Ama nasıl bir hikaye anlatacağız ki?" Peter acı çekiyor gibiydi. Maureen ilk kez, onun içindeki güçlü iblislerle baş etmeye çalıştığını görüyordu. "*Ben* nasıl bir hikaye anlatacağım? Eğer bu İnciller gerçekse..."

Maureen durup inanmaz gözlerle ona baktı. "Bundan nasıl kuşku duyarsın? Bizi buraya getirmek için yaptığı onca

şeyden sonra?" Maureen başının arkasına, büyük yarığın iyileştiği yere dokundu.

"Bu benim açımdan inanç meselesi haline geldi, Maureen. El yazmaları kusursuz korunmuş, hiçbir bozulma yok, tek kelime kaybolmamış. Çömlekler tozlanmamış bile. Bu nasıl mümkün olabilir? İkisinden biri doğru ya yeni yapıldılar ya da ilahi iradenin tecellisi."

"Sen hangisine gerçekten inanıyorsun?"

"Son derece şaşırtıcı bu belgeyi tercüme etmek için aralıksız yirmi saatimi harcadım. Okuduklarımın çoğu büyük ölçüde inançlarımıza ters düşüyor, ama yine de İsa'ya olağanüstü ve insani güzellikte bir bakış açısı sağlıyor. Ama benim ne düşündüğümün önemi yok. Yine de el yazmalarının dünyaya kabul ettirilebilmeleri için ayrıntılı işlemlerden geçerek doğrulanmaları gerekir."

Zihninde bütün bunları bir araya getirmek üzere durdu. "Gerçek olduklan kanıtlanabilirse, önümüzdeki iki bin yıl boyunca insan ırkının inanç sistemini sarsacak demektir. Bugüne kadar öğrendiğim, inandığım her şeyi sarsacak demektir."

Maureen, kuzeni ve en iyi arkadaşı olan adama uzun uzun baktı. Onu kaya gibi sağlam, direk gibi güçlü ve son derece dürüst biri olarak tanıyordu. Aynı zamanda kilisesine son derece inanan ve sadık olan bir adamdı.

"Ne yapmayı düşünüyorsun?"

"O kadar uzun boylu düşünmeye zamanım olmadı. El yazmalarının bildiğimiz İncillere ne kadar ters düştüğünü, ya da, umarım, ne kadar uyuştuğunu anlamak için, geri kalan bölümünde neler yazdığını görmem gerek. Daha Meryem'in çarmıhı –ya da yeniden dirilişi– anlattığı yere gelmedim."

Maureen aniden Peter'ın neden çeviriyi tamamlamadan el

yazmalarını bırakmak istemediğini anladı. Mecdelli Meryem'in çarmıhtan sonraki olaylar hakkındaki gerçek yorumu, dünyanın üçte birinin inanç sistemini tehlikeye atabilirdi. Hıristiyanlık İsa'nın üçüncü gün ölümden dirildiği anlayışı üstüne kurulmuştu. İncil'de anlatıldığı gibi, Mecdelli Meryem dirilişin ilk şahidi olduğuna göre, olaylara ilk elden yorumu hayati önem taşıyordu.

Maureen araştırmaları sırasında, Mecdelli Meryem'in İsa'nın karısı olduğuna dair yazılar yazmış olan kuramcıların, İsa'yı kesinlikle Tanrı'nın Oğlu kabul etmediklerini ve dirildiğine inanmadıklarını öğrenmişti. İsa'nın çarmıhtan kurtulduğu şeklinde çeşitli hipotezler vardı; bir başka yaygın kuram da bedeninin müritleri tarafından taşındığı yönündeydi. Hiç kimse İsa'nın hem evli hem de Tanrı'nın Oğlu olduğunu söylememişti. Bilinmeyen bir nedenden dolayı bu iki durum birbiriyle çelişiyordu. Belki de bu yüzden, Meryem'in ilk havari olarak varlığı Kilise için tarih boyunca tehdit edici bir unsur oluşturmuştu.

Kuşkusuz bütün bunlar, yoğun geçirdiği son saatlerde Peter'ın zihninden geçen şeylerdi. Maureen'in sorusunu yanıtladı.

"Kilise'nin resmi duruşuna bağlı."

"Peki, ya reddederlerse? O zaman ne olacak? Kilise'nin takdirini mi, kalben doğru olduğuna inandığın şeyi mi seçeceksin?"

"Umarım ikisi birbiriyle çelişmez," dedi Peter alaylı bir gülümsemeyle. "Belki de bu aşırı iyimser bir düşünce. Ama eğer öyle olursa, o zaman vakit gelmiş demektir."

"Neyin vakti gelmiş demektir?"

"Eligere Magistrum. Efendi seçme vakti."

Yürüyüşlerini tamamlayıp şatoya döndüler. Maureen, işinin başına dönmeden önce hiç değilse bir duş alıp kendine gelmesi için Peter'ı ikna etmeye çalışıyordu. Maureen, yüzünü yıkayıp düşüncelerini toplamak için odasına gitti. Yavaş yavaş gücü tükeniyordu ama henüz teslim olmaya niyeti yoktu. En azından el yazmalarında ne olduğunu öğrenene kadar.

Maureen yüzünü kırmızı şık havluyla kurularken, kapı çaldı.

Tammy odanın ortasına atladı. "Günaydın. Bir şey kaçırdım mı?"

"Henüz kaçırmadın. Peter çeviriyi bitirir bitirmez ilk kitabı bize okuyacak. Şaşırtıcı olduğunu söylüyor ama bütün bildiğim bu."

"Şimdi nerede?"

"Odasında biraz dinleniyor. El yazmalarını bırakmak istemedi ama biz çok ısrar ettik. Açıkça söylemese de kendini çok zorluyor. Büyük bir sorumluluğun altına girdi. Hattâ büyük bir yükümlülüğün."

Tammy Maureen'in yatağının kenarına ilişti. "Neyi anlamıyorum biliyor musun? Neden İsa'nın evlenip çocuk sahibi olmuş olması insanları bu kadar rahatsız ediyor? Bu durum neden onu ya da verdiği mesajı küçültüyor? Neden bunlar Hıristiyanlar için tehdit edici olsun?"

Tammy heyecanla devam etti; konunun üzerinde ciddi olarak düşündüğü belli oluyordu.

"Mark'ın İncili'ndeki o ünlü bölüme ne oldu, hani şu evlenme törenlerinde okudukları? 'Başlangıçta Tanrı onları er-

kek ve kadın olarak yarattı ki erkek annesini ve babasını bırakıp karısına bağlanabilsin. Ve ikisi tek vücut olsun ki iki yerine bir kişi edebilsinler.'"

Maureen şaşkınlıkla Tammy'ye baktı. "Senin, İncilin sözlerini bu kadar doğru aktarabilecek biri olduğunu tahmin etmezdim."

Tammy göz kırptı. "Mark, onuncu bölüm, altıncı satır. İnsanlar Meryem'in önemini azaltmak için İncili bize karşı kullanmaya çalışır, bu yüzden kendimi inançlarımızı destekleyen ayetleri bulmaya adadım. İsa'nın da incilde söylediği bu. Kendinize bir kadın bulun ve onunla kalın. Kendisine ters gelen bir konuda niye öğüt versin ki?"

Maureen Tammy'nin sorusunu dinledi ve dikkate aldı. "İyi bir soru. Bana göre, İsa'nın evlenmiş olması fikri onu daha ulaşılır hale getiriyor."

Tammy sözlerini bitirmemişti. "Ve Tanrı bile Baba olarak adlandırılıyorken, neden İsa, Tanrı'nın Oğlu'yken, kendi çocuklarının babası olmasın? Olunca neden tanrısallığı bozulsun? Bunu hiç anlayamıyorum."

Maureen başını salladı; kuşkusuz böyle kapsamlı bir soruya verecek cevabı yoktu.

"Sanırım bu Kilise'ye ve inançları doğrultusunda şahıslara yöneltilmesi gereken bir soru.

●

Akşamın erken saatlerinde, Peter ilk kitabın başlangıç çevirilerini bitirdiğini duyurdu.

Sinclair masadan kalktı. "Bize tercüme etmeye hazır mısı-

nız, Peder? Eğer öyleyse, Roland'la Tamara'ya haber vereyim. Onlar da bu işin içinde."

Peter başını salladı. "Evet, onları çağırın." Sonra doğrudan Maureen'e baktı, gözlerinde gölgeyle ışığın anlaşılmaz karışımı vardı. "Çünkü zamanı geldi."

Tammy ile Roland çabucak aşağı inip Sinclair'in çalışma odasına geldiler. Hepsi Peter'ın etrafında toplandığında, tercümede hâlâ zaman alacak bazı zor bölümler olduğunu ve çeşitli uzman görüşlerine ihtiyaç olduğunu söyledi. Ama genel olarak tercümenin bittiğini ve Meryem'in gerçekte kim olduğu ile İsa Mesih'in hayatındaki rolünün ortaya çıktığını anlattı.

"Kendisi bu kitaba 'Büyük Günün Kitabı' diyor."

Peder Healy, sarı bloknotu eline alıp yumuşak bir sesle dinleyenlere okumaya başladı.

"Ben Mecdelli olarak adlandırılan Meryem'im. Soylu Benjamin kabilesinin prensesi ve Nasıralıların kızıyım. Davud'un soylu evinin evladı ve Aaron rahiplik kastının torunu, Yol'un Mesihi İsa'nın yasal eşiyim.

Bizim hakkımızda çok şey yazıldı ve gelecekte de yazılacak. Bizim hakkımızda yazanların çoğunun gerçek hakkında hiçbir bilgisi yok ve Büyük Gün'de burada değillerdi. Bu sayfalara aktaracağım sözler Tanrı'nın şahit olduğu gerçeklerdir. Büyük Gün'de, Kara Gün'de ve ondan sonra yaşadığım olaylardır.

Bu sözleri, zamanı geldiğinde bulmaları ve Yol'u yönlendirenlerin gerçeği bilmeleri için, geleceğin çocuklarına bırakıyorum."

Mecdelli Meryem'in hayat hikayesi, bütün beklenmedik, şaşırtıcı ayrıntılarıyla önlerinde duruyordu.

On Yedinci Bölüm

Galilee
I.S. 26

Meryem'in parmak aralarına giren çamur yumuşak ve serindi. Tamamen pis olduğununun bilinciyle ayaklarına baktı. Biraz olsun aldırmıyordu. Ayrıca, bugün görünüşündeki tek uygunsuzluk bu değildi. Parlak kestane rengi saçları tiftiklenmiş ve darmadağınık bir halde beline iniyordu. Harmanisi bol ve kemersizdi.

Daha önce, evden görünmeden kaçmaya kalktığında, bu davranışını onaylamayan Martha'ya yakalanmıştı.

"Bu kılıkla nereye gittiğini sanıyorsun?"

Kaçarken yakalanmaktan rahatsızlık duyan Meryem, hafifçe gülmüştü.

"Sadece bahçeye çıkıyordum. Her tarafı duvarla çevrili. Beni kimse görmez."

Martha ikna olmamıştı. "Senin sınıfındaki ve konumundaki bir kadın için hizmetçi kızlar gibi yalın ayak ve pis gezmek hiç uygun değil."

Martha'nın karşı çıkışı samimi olmaktan çok rutindi. Genç görümcesinin serbest tavırlarına alışkındı. Meryem, Tanrı'nın yarattığı eşsiz bir zarafete sahipti ve Martha da üze-

rine titrerdi. Ayrıca, kızcağızın rahatına bakma şansı pek olmuyordu. Hayatı sorumluluklarla gölgelenmişti ve çoğunlukla bu gerçeği erdem ve cesaretle omuzluyordu. Meryem'in bahçede dolaşmak için boş zamanı olduğu nadir günlerden birinde, bu küçük keyfi ondan esirgemek haksızlık olurdu.

Martha, "Ağabeyin gün batmadan gelecek," diye ısrarla hatırlattı.

"Biliyorum. Merak etme beni görmez. Hem zamanında gelip yemeği hazırlamana yardım ederim."

Genç kız ağabeyinin karısının yanağına bir öpücük kondurup bahçesinin rahatlığının keyfini sürmeye koştu. Martha arkasından kederli bir gülümsemeyle bakıyordu. Meryem ufak tefek ve ince kemikliydi, ona çocuk gibi davranmak çok kolaydı. Martha onun artık çocuk olmadığını kendine hatırlattı. Önemli ve ciddi kaderinin farkında olan, evlenme çağına gelmiş bir genç kızdı.

Meryem bahçeye girerken kaderi aklının ucundan bile geçirmiyordu. Yarın bunu yapmak için bol bol zamanı olacaktı. Ekim ayının baharat kokuları Galilee Denizi'nden gelen esintiyle burnuna dolduğunda başını kaldırdı. Kuzeybatıda, akşamüstü güneşinde güçlü ve güven verici görünen Arbel Dağı yükseliyordu. Doğduğu yerin yanında yükselen, koyu kırmızı topraklı bu kaya yığınını her zaman kendi dağı olarak görmüştü. Hem çok da özlemişti. Kudüs'ün yoğunluğu ağabeyinin işi açısından önemli olduğu için, aile, Bethany'deki diğer evlerinde daha çok zaman geçiriyordu. Ama Meryem Galilee'nin vahşi güzelliğini seviyordu. O yüzden ağabeyi sonbaharı orada geçireceklerini söylediğinde çok mutlu olmuştu.

Kır çiçekleri ve zeytin ağaçlarının arasında yalnız geçirdiği bu anlar, onun en sevdiği zamanlardı. Yalnız kalma imka-

nı giderek seyrekleşiyordu, o nedenle bu çalınmış fırsatların her saniyesinin tadını çıkarıyordu. Durağan hayatının ayrılmaz bir parçası haline gelen giyim-kuşamın ve geleneklerin katı kurallarından kurtulduğu bu sakinlik içinde Tanrı'nın güzelliğinden keyif alabiliyordu.

Bir seferinde ağabeyi onu burada yakalamış ve "kaybolduğu" saatlerde neler yaptığını sormuştu.

"Hiçbir şey. Kesinlikle hiçbir şey!"

Lazarus kardeşine sert sert bakmış ama sonra yumuşamıştı. Akşam yemeğinde görünmeyince çok öfkeleniyordu. Aslında, öfkesi korkusundan kaynaklanıyordu. Kardeşi için endişelenmekten çok daha büyük bir korkuydu bu. Güzel ve akıllı küçük kardeşiyle yakından ilgileniyordu ama aynı zamanda da onun koruyucusuydu. Önceliği kardeşinin sağlığı ve mutluluğuydu. Ailesine, halkına ve Tanrı'sına karşı kutsal görevi bu olduğuna göre, kardeşi ne pahasına olursa olsun korunmalıydı.

Çimenlerin üstünde gözleri kapalı hareketsiz yattığını gördüğünde, bir an daha önce hiç yaşamadığı bir dehşete kapıldı. Ama Meryem paniğe kapıldığını sezmiş gibi kıpırdadı. Uykulu gözlerini güneşten koruyarak ağabeyinin öfkeli yüzüne baktı. Ağabeyinin bakışları tam anlamıyla öldürücüydü.

Ağabeyiyle konuşmaya başladığında Lazarus'un öfkesi söndü. İlk kez kardeşinin arada sırada da olsa yalnız kalmaya ne kadar ihtiyaç duyduğunu anlamaya başladı. Benjamin soyunun tek kız evladı olarak, geleceği çocukluğunda alnına yazılmıştı. Küçük kız kardeşin kaderinde hanedan evliliği yapmak vardı. Bunu, İsrail'in büyük kahinlerinden biri söylemişti. Tanrı'nın mutlak iradesi olduğuna inanılan bir evlilik yapacaktı.

Bu kadar narin omuzlar için bu kadar büyük bir yük diye düşündü Lazarus kardeşini dinlerken. Meryem, genelde yapmadığı kadar açık ve duygusal konuşuyordu. Tarihteki önceden belirlenmiş rolünden gerçekten korktuğunu söylemesi, ağabeyinin vicdan azabı duymasına neden oldu. Garipti, ama kardeşini nadiren yalnızca bir insan olarak görüyordu. Ona göre, korunup bakılması gereken değerli bir eşyaydı. Bütün görevlerini mutlak bir titizlikle yerine getirir ve saygıyla tamamlardı. Ama onu severdi de; karısı Martha'yla tanışana kadar bunun ya da herhangi başka bir duygunun farkına varamamıştı.

Babası öldüğünde Lazarus delikanlılık çağına yeni girmişti. Belki de, arazi sahibi olarak yükümlülüklerinin üstüne ailesinin hanedanlık sorumluluklarının eklediği yükü kaldıramayacak kadar gençti. Ama genç adam babasının son günlerinde Benjaminler'in evini ihmal etmeyeceğine söz vermişti. Halkını ve İsrail'in Tanrısını da hayal kırıklığına uğratmayacaktı.

Lazarus, kesin bir kararlılıkla, en başında kardeşi Meryem'e bakmak gelen sayısız sorumluluğuna sarıldı. Hayatı görev ve sorumluluklarla doluydu. Lazarus kardeşinin eğitimini ve soyluların asaletine uygun yetiştirilmesini sağladı, ama kendine hiçbir şey hissetme izni vermedi. Duygusallık bir lükstü, üstelik de tehlikeli bir lüks.

Ama sonra, Tann Martha'yı vererek onu mutluluğa boğdu.

Martha, İsrail'in Bethany'li soylu ailelerininden birinin üç kızından en büyüğüydü. Lazarus'a üç kardeş arasından seçme şansı tanınmasına rağmen, görücü usûlü bir evlilikti. Başlangıçta Martha'yı gerçekçi nedenlerden dolayı seçmişti. En büyükleri olarak ağır başlı ve sorumluluk sahibi bir kızdı, ayrıca bir evi çekip çevirmede deneyimliydi. Küçük kardeşleri çok uçarı ve biraz da şımarıklardı; bu yönden kendi kardeşini

olumsuz etkileyeceklerinden endişe duymuştu. Kızların hepsi güzeldi, ama Martha'nın güzelliği daha duruydu. Lazarus'un üzerinde inanılmaz derecede sakinleştirici bir etki yaratıyordu.

Gerçekçi nedenlerle başlayan evlilik büyük bir aşka dönüştü ve Martha Lazarus'un kalbini açtı. Annesi, çocuk yaştaki Meryem'i öksüz bırakarak aniden ölünce, Martha kolayca bu rolü üstlendi. Elbette hepsinin bildiği gibi, bir zaman gelip Meryem sevgili evinden ayrılarak gelecekteki kocasıyla güneye gidecekti. Kocası!

Easa.

Nişanlısı olan adamın düşüncesi Meryem'in içine sıcaklık veriyordu. Hanedan krallığının gelecekteki kraliçesi olmasını her kadın kıskanırdı. Ama Meryem'in içini mutlulukla dolduran adamın toplumdaki yeri değil, kendisiydi. Halkı, Davud'un sarayının en büyük oğlu ve varisi olan Easa'ya Yeshua diyordu. Ama Meryem, ona çocukken taktığı isim olan Easa diyerek, ağabeyiyle Martha'yı kızdırıyordu.

Lazarus, Easa'nın son ziyaretinden sonra Meryem'i azarlamıştı. "Gelecekteki kralımızı ve bir halkın seçilmiş liderini çocukluk takma adıyla çağırmak uygun değil, Meryem."

Dikkat çekme çabası göstermeyen yumuşak ses, "Meryem için uygun," diye yanıtladı.

Lazarus bu söz üzerine aniden durdu. Arkasına dönünce Aslan'ın oğlu Yeshua'nın kendisini gördü.

"Meryem beni küçüklüğünden beri tanır ve her zaman da Easa der. Bunu hiçbir koşulda değiştirmesini istemiyorum."

Meryem'in ağabeyi, Easa durumu gülümsemesiyle kurtarana kadar, sert bakışlarla bakmayı sürdürdü. Bu ifadede büyülü bir şey, karşı konulması imkansız bir değişim sıcaklığı vardı. Akşamın geri kalanı çok güzel geçmişti. Meryem'in en

çok sevdiği insanlar Easa'nın etrafına toplanmış, bilgece sözlerini dinlemişlerdi.

İki zeytin ağacından büyük olanın altında yatan Meryem, aklında gelecekteki kocasının görüntüleriyle, öğleden sonra güneşinin altında uyuyakaldı.

Meryem yüzüne düşen gölgeyi ilk hissettiğinde, çok fazla uyuduğunu düşünerek paniğe kapıldı. Hava kararıyordu! Lazarus çok öfkelenecekti.

Ama kendini topladığında, hâlâ günün ortasında olduğunu ve güneşin Arbel Dağı'nın üzerinden parladığını fark etti. Meryem yüzüne düşen gölgenin ne olduğunu görmek için dikkatle baktı. Önünde duran şekli görünce, âşık bir genç kızın coşkusuyla doğrulurken şaşkınlıktan nefesi kesilmişti.

"Easa!" diye sevinçle bağırdı.

Easa, onun narin yüzüne bakmak için bir adım geri çekilmeden önce, kollarını açıp kızı geniş göğsüne bastırdı.

Çocukluğunda Meryem'e takmış olduğu isimle seslenerek, "Küçük güvercinim," dedi. "Her gün giderek daha da güzelleşiyor olman mümkün mü?"

"Easa! Geleceğini bilmiyordum. Kimse söylemedi..."

"Bilmiyorlardı ki. Onlar için de büyük sürpriz olacak. Ama evliliğimin hazırlıklarının bensiz yapılmasına izin veremezdim." Yeniden etkili gülümsemesiyle Meryem'e güldü. Meryem bir an durup sevdiği adama baktı; etkileyici koyu renk gözlerine, belirgin elmacık kemiklerine. Gördüğü en güzel erkekti, dünyanın en güzel erkeğiydi.

"Ama ağabeyim senin şu an burada olmanın pek de güvenli olmadığını söyledi."

Easa onu, "Ağabeyin büyük endişeleri olan büyük bir adam," diye yatıştırdı. "Tanrı sakınıp koruyacaktır."

Easa kendisiyle konuşurken, Meryem endişeyle aşağı doğru bakıp ne kadar dağınık göründüğünü fark etti. Beline kadar inen saçları karmakarışıktı ve arasına otlar ve saman dolmuştu. Kirli çıplak ayaklarıyla uyumlu bir görüntü oluşturuyordu. O anda, geleceğin kraliçesine zerre kadar benzemiyordu. Hali için özür dilemeye başladı, ama Easa çınlayan bir kahkahayla onu susturdu.

"Merak etme güvercinim. Görmeye geldiğim *sensin*, kıyafetin ya da halin değil." Saçından sarkan yapraklardan birini almak için elini uzattı.

Meryem başını kaldırıp gülümsedi. Bir yandan da üstünü başını düzeltiyor, tozları silkeliyordu. "Ağabeyim böyle düşünmeyecektir," dedi yapmacık bir endişeyle.

Lazarus protokol ve onur konularında Meryem'e karşı çok katıydı; eğer kardeşinin o anda bahçelerinde yanında kimse olmadan ve uygunsuz giysiler içinde hele Davud'un sarayının gelecekteki kralının huzurunda durduğunu bilseydi, kendini kaybederdi.

Easa, Meryem'i rahatlattı, "Lazarus'la ben konuşurum. Ama madem yakalanmak istemiyorsun, neden içeri koşup beni görmemiş gibi yapmıyorsun. Ben de arka taraftan çıkıp akşama geleceğimi haber verir, öyle gelirim. Böylece, ne ağabeyin ne de Martha hazırlıksız yakalanmamış olur."

"O zaman akşama görüşürüz," diye yanıtladı Meryem aniden utanarak. Eve gitmeden önce bir an durdu.

"Şaşırmış gibi yap,"diye bağırdı Easa arkasından. Gelecek-

teki karısının ağabeyinin evine doğru koşarak uzaklaşmasını gülerek izliyordu.

●

O gün ve gece Meryem'in hafızasında hayatı boyunca kalacaktı. Sorumsuz, genç, âşık ve mutlu olmanın nasıl bir şey olduğunu son yaşayışıydı.

Jonathan Annas ertesi gün geldi ama beraberinde yeni bir gündem getirmişti. Kudüs'teki politik ve manevi hava giderek bozuluyordu, bu yüzden Romalıların gittikçe artan tehditlerini önleme planları değişmişti. Rahipler, Yeshua'nın kutsal yağlarla takdis edilmiş kişinin görevlerini üstlenmeye uygun olmadığına karar veren gizli bir konseyde yeni bir lider seçmişlerdi. Bu konseyin üyeleri, bulguları sunmak üzere Annas'la birlikte gelmişlerdi.

Gelmeleri üzerine Meryem, Martha ile birlikte odadan çıkarılmıştı, ama halkının önde gelenleri kendi geleceğini tartışıyorken çıkmayı reddetti. Easa gülümseyerek onu rahatlatmaya çalıştı ama Meryem gözlerinde kendisini korkutan bir bakış gördü. Kararsızlık. Daha önce hiç kararsız göründüğünü görmemişti, ama şu an görüyordu ve bu da onu korkutuyordu. Martha'nın itirazlarına rağmen Meryem koridorda saklanarak konuşulanları dinledi.

Sesler yükseliyordu, bazen erkekler bağırarak birbirinin sesini bastırmaya çalışıyorlardı. Söylenenler bazen tam olarak anlaşılmıyordu. Yüksek ve kızgın tonda bağırıp duran ses Jonathan Annas'ın sesiydi.

"Zelotlarla birleşmekle bunu kendin hazırladın. Seni des-

tekleyenler arasındaki kiralık katiller ve devrimciler yüzünden Romalılar seninle herhangi bir işbirliği yapmamıza izin vermezler. Halkımızın öldürülmesine davetiye çıkarmış oluruz."

Ardından gelen sakin melodik ses Easa'nındı.

"Beni izleyip Tanrı'nın Krallığı'nı bulmaya çalışan herkesi kabul ederim. Zelotlar Davud'un soyundan geldiğimi kabul ediyorlar. Onların yasal lideriyim. Sizin de."

"Neyle karşı karşıya olduğumuzun farkında değilsin," diye atıldı Annas. "Yeni Roma Valisi Pontius Pilate tam bir barbar. En temel isteklerimizi susturmak için bile kan dökmekten çekinmeyecektir. Hiçbir din tanımayan bayraklarını sokaklarımıza asıyor, paralarımızın üstüne dine küfreden semboller basıyor ve bütün bunları da karşısında güçsüz olduğumuzu vurgulamak için yapıyor. Tapınağın içinden Roma'ya karşı yükselen isyanı desteklediğimizi hissettiği anda hiçbirimizi harcamaktan çekinmez."

Easa, "Bölgenin dörtte birini yöneten vali bizi destekleyecektir," dedi. "Belki de yeni Roma Valisi'yle aramızda arabuluculuk yapar."

Annas haykırdı. "Herod Antipas kendi şehvetinden ve zevkinden başka hiçbir şeyi desteklemez. Roma da ekmeğine yağ sürüyor. Yalnızca işine geldiği zaman Yahudi olur."

Easa nazikçe, "Karısı bir Nasıralı," dedi.

Bu yorum sessizlikle karşılandı. Easa, annesinin lideri olduğu Nasıralıların liberal öğretilerini kucaklamıştı. Nasıralılar, Tapınak Yahudileri'nin katı yöntemlerini izlemiyorlardı. Farklı gelenekleri arasında kadınları ayinlerine almak ve hattâ kadınları peygamber olarak kabul etmek de vardı. Ayrıca, Yahudi olmayanlara da öğretilerini dinleme ve kendilerine katılma hakkı verirlerdi.

Annas, konseyin Easa'dan desteğini çekme kararının birincil nedeni olarak Zelot unsurunu vurgularken, odadaki herkes bunun gerçeği bir sis perdesi arkasında saklamak için uydurulduğunu biliyordu. Easa'nın öğretileri çok fazla devrimci ve çok fazla Nasıralı etkisi altındaydı. Tapınak rahipleri onu kontrol altında tutamıyorlardı.

Herod'un karısının Nasıralı olduğunu dile getirmekle, Easa Tapınak rahiplerine meydan okumuş oldu. Onlar olmadan da Davud'un sarayının kralı ve Mesih olarak peygamberlik rolüne soyunacak ve bunu Nasıralı olarak yapacaktı. Böyle bir seçim son derece riskliydi. Tapınak rahipliğinin gücünü azaltabileceği gibi, geleneksel liderlerine bağlılıkları nedeniyle desteğini çekecek kişiler yüzünden Easa'nın da aleyhine işleyebilirdi.

Ama Annas'ın saldırısı daha bitmemişti. Sesi odanın gerginliğinde çınladı.

"Gelini alan damat olur."

Odaya yeniden sessizlik çöktü. Meryem odanın dışında olduğu yerde donup kalmıştı. Dili kurumuş ve ağzının içinde büyümüş gibiydi. Bu sözler, Kral Süleyman'ın İsrail'in soylu hanedanlarının birleşmelerini kutlamak için, yazdığı *Neşideler Neşidesi*'nden alınmaydı. Bu şiirde, Meryem'in Easa ile nişanlanması anlatılıyordu. Gelenekler, bir kralın halkını yönetebilmesi için, aynı derecede asil bir soydan gelen bir eşe sahip olması gerektiğini söylüyordu. Meryem, Kral Saul'un Benjamin sülalesinden torunu olarak, İsrail kanından en önemli prensesti. Aynı şekilde Yahuda sülalesinden, Aslanının Oğlu Yeshua ile çocukluğunda nişanlanmıştı. Yahuda ve Benjamin sülaleleri çok eskiden beri birbirleriyle birleşmişlerdi. Bu iki soyun hanedan evliliği Saul'un kızı Michal Davud'la evlendiğinde başlamıştı.

Ama yasal olarak hanedan kralı olabilmek için, yine bir hanedandan gelen kraliçeye sahip olmak şarttı. Annas doğrudan nişana tehdit savuruyordu.

Söz sırası Meryem'in ağabeyine gelmişti. Lazarus her durumda duygularını tam anlamıyla kontrol edebilen bir adamdı. Başrahibe hitap ederken sesindeki gerginliği ancak en yakınları fark edebilirdi.

"Jonathan Annas, kızkardeşim Yeshua'yla resmen nişanlıdır. Kahinler halkımızın Mesihi olduğunu göstermişlerdir. Bu yolu bizim için Tanrı çizmişken nasıl ondan dönebileceğimizi anlamıyorum."

Annas, "Bana Tanrı'nın neyi seçtiğini söylemeye nasıl cesaret edersin?" diye haykırdı.

Kapının dışında Meryem korkudan sinmişti. Lazarus erdemli bir adamdı ve Başrahibe sözle saldırdığı için utanacaktı. Annas devam etti. "Biz Tanrı'nın başka birini seçtiğine inanıyoruz. Yasaların erdemli bir savunucusunu, halkımızın kutsal saydığı şeyleri Romalılarla politik çatışmaya girmeden devam ettirebilecek bir adamı."

İşte şimdi gerçek hepsinin gözü önüne serilmişti. "*Yasaların erdemli bir savunucusu.* Bu, Annas'ın Easa'ya, kusursuz soyuna rağmen, Nasıralı reformlarına tolerans göstermeyeceklerini söyleme şekliydi.

Easa sessizce sordu, "Peki O kim?"

"John."

"Vaftizci John mu?" Lazarus inanamıyordu.

"O da Aslan'la aynı soydan," diye, Meryem'in tanımadığı başka bir ses araya girdi.

Easa'nın sesi sakindi. "Ama Davud'un soyundan değil."

"Hayır," diyen Annas'tı. "Ama annesi rahiplerin Aaron so-

yundan ve babası da Zadokiteler'den geliyor. Halk onun peygamber Elias'ın varisi olduğunu düşünüyor. Uygun bir kadınla yapacağı evlilik, insanları onun peşinden sürüklemeye yeterli olacaktır."

Tam bir kısırdöngü oluşmuştu. Annas oraya Meryem'in kendi seçtikleri Mesih adayıyla nişanlanmasını sağlamak üzere gitmişti. Herhangi bir krallığı yasal hale getirmek için gerek duydukları unsur, Meryem'in kendisiydi.

Annas'tan sonra konuşan ses öfkeyle bağırıyordu. Meryem, Easa'nın erkek kardeşi James'le hiç karşılaşmamıştı, ama bağıran sesini duyduğunda o olduğunu tahmin etmişti. Bu adam da Easa gibi konuşuyordu ama ağabeyinin ses tonunda görülen kontrollü sakinlik onda yoktu.

"Mesihlerinizi pazarda satılan bir mal gibi seçemezsiniz. Hepimiz Yeshua'nın halkımızı eziyetten kurtaracak lider olarak seçildiğini biliyoruz. Size armağan edilmiş mevkilerinizi kaybetmekten korktuğunuz için yedek bir Mesih seçmeye nasıl cesaret edersiniz."

James bağırdıkça diğerleri de seslerini duyurmak için birbirlerine bağırıyorlardı. Meryem sesleri ve kelimeleri ayırt etmeye çalıştı, ama titriyordu. Her şeyin değişmek üzere olduğunu iliklerinde hissediyordu.

Annas'ın sinir bozucu sesinin verdiği komut diğerlerini bastırdı.

"Lazarus, bu kızın vasisi olarak, nişanı bozup Benjamin'in kızını seçtiğimiz lidere verme hakkına sen sahipsin. Her şey senin elinde artık. Ama bu arada sana babanın bir Ferisi ve Tapınağın sadık bir hizmetkarı olduğunu hatırlatırım. Kendisini çok iyi tanırdım. Halkın için doğru olanı yapmanı isterdi."

Meryem, Lazarus'un üstündeki ağırlığı odanın dışından

hissedebiliyordu. Babalarının, hayatının sonuna kadar kendini Tapınağa adadığı ve yasaların hizmetinde olduğu doğruydu. Annesi Nasıralı'ydı, ama böyle adamlar için bunun bir önemi yoktu. Lazarus ölüm döşeğinde babalarına yasalara uyacağına ve Benjamin ailesinin pozisyonunu ne pahasına olursa olsun koruyacağına yemin etmişti.

Lazarus dikkatle, "Kız kardeşimi Vaftizciyle evlendirmek mi istiyorsunuz?" diye sordu.

Annas, "Erdemli bir adam ve bir kahin. Ayrıca John, Mesih olarak kutsal yağlarla takdis edildiği zaman, kardeşin eşi olduğu için bu adamla evlendiği takdirde geleceği pozisyona zaten gelmiş olacak," diye yanıtladı.

Easa, "John bir münzevi, bir sofu," diye söze karıştı. "Bir eş sahibi olmaya ne isteği ne de ihtiyacı var. Kendisini Tanrı'nın sesini duymaya yaklaştıracağına inandığı için inzivada yaşamayı tercih ediyor. Onu evliliğe ve yasaların getirdiği sorumluluklara zorlayarak yalnızlığını bozup bu ulvi işi sona mı erdireceksiniz?"

Annas, "Hayır," diye yanıtladı. "John'u hiçbir şeye zorlamayacağız. Sadece halkının gözünde Mesih statüsünü sağlamak için evlenecek. Ondan sonra karısı gidip ailesinin evinde yaşayabilir, John da ibadetlerine döner. Sadece karşılıklı olarak hanedanlığın gerekli yasal görevlerini yerine getirecekler."

Meryem midesinden yükselen öğürtüyü, yeri belli olmasın diye bastırmaya çalışarak dinliyordu. "hanedanlığın gerekli yasal görevleri"nin çocuk sahibi olmak anlamına geldiğini biliyordu –hem de sofu John'dan. Bu adamlar, hayatı boyunca hayalini kurduğu Easa ile evlenme mutluluğunu elinden almaya çalışmaları yeterince kötü değilmiş gibi, üstüne

bir de Easa'yı gelecekteki krallığından etmeye çalışıyorlardı.

Bir de Vaftizci'nin kendisini düşünüyordu. Meryem, Kudüs kıyılarında vaaz veren bu adamı hiç görmemişti ama halkın arasında bir efsane olmuştu. Easa'nın büyük kuzeniydi ama ikisinin huyları birbirlerinden çok farklıydı. Easa, John'a saygı gösterir, ondan Tanrı'nın büyük hizmetkarı ve gerçekten erdemli bir adam olarak söz ederdi. Bununla birlikte, Easa, John'un sınırlarını da bilirdi. Bir keresinde Meryem suyla vaftiz eden ateşli vaizi sorduğunda bunu ona açıklamıştı. Easa Tanrı'nın sözlerinin, onları duymak isteyen bütün insanlara ait olduğunu düşünürken, John kadınları, Yahudi olmayanları, engellileri ve temiz olmadığını düşündüğü herkesi reddediyordu. Easa ise bu sözlerin seçkinlere ait bir mesaj olmadığını açıklıyordu. Herkes için müjdeli bir mesajdı. Bu farklılıklar Easa ile John'un arasında tartışma nedeni oluyordu.

Anne-babası öldükten sonra, John zamanının çoğunu Ölü Deniz'in çorak kıyılarında geçirmeye başlamıştı. Orada, katı geleneklerin çoğunu edindiği sofu bir tarikat olan Qumranlı Essennilerle yakınlaşmıştı. Qumran Tarikatı zor koşullarda yaşıyor ve "kolaylık arayanlar" dediklerini küçümsüyorlardı. Yasalara günah çıkarma ve yüksek derecede dini bağlılık getirecek Erdemlilik Öğreticisi'nden söz ediyorlardı.

Easa da Essennilerin arasında yaşamış ve izledikleri yolu Meryem'e anlatmıştı. Tanrı'ya ve yasalara bağlılıklarına saygı duyuyor, iyiliklerini ve yardımseverliklerini övüyordu. Easa hayatı boyunca yakın arkadaşları arasında birçok Essenni sayardı. Derin düşüncelere daldığı zamanlarda Qumran'ın mutlak ıssızlığına sığınırdı. Ama John'un Essennilerin katı geleneklerini kucakladığı yerde, Easa inançlarının çoğunu katı ve önyargılı bulduğu için kesinlikle reddediyordu.

Easa, Meryem'e, John'un Qumran'da benimsediği, çekirgeleri balla karıştırıp yediği garip bir diyetle beslenmesi ve hayvan derisiyle, insanı kaşındırıp tenini yara yapan deve kılından yapılmış tuhaf elbiseler giymesi gibi birçok ayrıntıyı anlatmıştı. Kuzeni Vaftizcinin, göğün altında kendini Tanrı'ya daha yakın hissettiği bu vahşi koşullarda yaşamayı nasıl seçtiğini de anlatmıştı. Soylu bir kadın ya da çocuk için uygun bir yaşam tarzı değildi. Mecdelli Meryem'in gençliği boyunca hazırlandığı bir yaşam tarzı ise, kesinlikle değildi.

Her şey Lazarus'a bağlı artık, diye düşündü üzüntüyle. Meryem'in yanaklarından yaşlar süzülürken, adamlar yandaki odada yeniden tartışmaya başlamışlardı. Artık sesleri birbirinden ayırt edemiyordu. Hangisi Lazarus'tu, neler söylüyordu? Ağabeyi, Nasıralıların reformlarını hiçbir zaman benimsememiş de olsa, Easa'yı hem insan hem de Davud'un soyundan biri olarak sever ve sayardı. Lazarus son derece gelenekçiydi; babaları Kudüs Tapınağı'na güçlü bir finansal destek vermekle birlikte, aynı zamanda da bir Ferisi'ydi.

Jonathan Annas, Lazarus'u son derece acı veren bir seçim yapmaya zorluyordu: Hanedanın yasal kralı ve bütün kehanetlerin varisi olan erdemli Easa'yı tercih ederse Tapınak'tan şiddet görürdü. Başrahibin sözlerinin altında yatan buydu. Bu durumda Lazarus'un, kabul etmediği bir reformist inancı kucaklayarak Nasıralılarla birleşmekten başka çaresi kalmıyordu.

Halk arasında, Lazarus dahil, ılımlı olanlar, Easa hem Nasıralılar hem de Tapınak rahiplerince kabul edildiği sürece memnunlardı. Ama artık, İsrail'in hanedanları arasında düşmanlık yaratacak ve acımasız bir rekabet başlatacak korkunç bir bölünmenin eşiğine gelmişlerdi. Halkın çoğunda üzüntü yaratacak bir seçim yapılması gerekiyordu.

Ama o anda, Meryem sadece bir seçimle ilgileniyordu.

Lazarus'un Tapınak rahiplerinin kurallarını onaylaması Meryem'in genç kızlık hayallerini yıkacak ve onu iğrenç bir evliliğe zorlayacaktı. Bu seçim, sonraki binlerce yıl boyunca tarihin seyrini telafisi olmayan bir biçimde değiştirecekti.

●

Easa o gece Lazarus'la bir anlaşma yaptı: Bu haberi Meryem'e kendisi vermek istiyordu. Lazarus büyük bir rahatlama duyarak kabul etti. Meryem, her zaman kocası olacağına inandığı adamla buluşmak üzere özel bir odaya getirildi.

Easa titreyen bedenini ve gözyaşlarının izi duran yüzünü gördüğünde, görüşmenin çoğunu duyduğunu fark etti. Meryem de Easa'nın gözlerindeki üzüntüyü gördüğünde, kaderinin belirlenmiş olduğunu anladı. Kendini onun kollarına atıp gözlerinden yaş akmayana dek ağladı.

"Ama neden?" diye sordu. "Neden kabul ettin? Neden senin olan krallığı elinden almalarına izin verdin?"

Easa sakinleştirmek için saçlarını okşadı ve her zamanki gibi rahatlatıcı gülüşüyle gülümsedi. "Belki de benim krallığım bu dünyadaki değildir, küçük güvercinim."

Meryem başını salladı; söylediğini anlamamıştı. Easa bunu fark edince açıklamasını sürdürdü.

"Meryem, benim görevim Yol'u öğretmek, Tanrı'nın Krallığı'nın elimizde olduğunu, burada artık bütün baskılardan kurtulup özgürlüğümüzü elde edecek gücümüz olduğunu insanlara göstermek. Bunu yapabilmek için dünyevi bir taça ya da krallığa ihtiyacım yok. Yalnızca Tanrı Yolu'nun sözlerini ilete-

bilmek için olabildiğince çok insana ulaşmaya ihtiyacım var.

"Her zaman Davud'un tahtına oturacağımı, senin de yanımda olacağını düşünmüştüm ama eğer bu düşüncem gerçekleşmeyecekse, buna Tanrı'nın iradesi olarak boyun eğmeliyiz."

Meryem Easa'nın sözlerini, cesur olmaya ve kabul etmeye kendini zorlayarak, dikkatle dinledi. Prenses olarak yetişmişti; bu yüzden ona, Nasıralı geleneklerine göre soylu ailelerin kızlarına verilen Meryem adı konmuştu. Ayrıca, Easa'nın annesinin idare ettiği Nasıralı kadınlar tarafından eğitilmişti. Büyük Meryem, Davud'un oğluyla geçireceği hayata hazırlamak ve aynı zamanda da dini derslerle belirli reformist inanışları öğretmek için, genç Meryem'in eğitimini küçük yaşta ele almıştı. Easa ile evlendiğinde, Mecdelli Meryem Nasıralı rahibelerin ve Büyük Meryem'in giydiği kırmızı pelerini giyecekti.

Ama artık bunlar olamayacaktı.

Meryem kaybettiklerine dayanamayıp yeniden ağlamaya başladı. O anda ağlamasını bıçak gibi kesen korkunç bir düşünceye kapıldı.

"Easa," diye fısıldadı aklındaki soruyu sormaya korkarak.

"Evet."

"Sen şimdi kiminle evleneceksin?"

Easa ona öyle şaşırtıcı bir yumuşaklıkla baktı ki Meryem kalbinin patlayacağını sandı. Ellerini tutup yumuşak ama kararlı bir sesle konuşmaya başladı.

"Evimize son geldiğinde annemin sana ne söylediğini hatırlıyor musun?"

Meryem gözyaşlarının arasında gülümseyerek başını salladı. "Asla unutmam. Dedi ki, 'Tanrı seni oğlum için kusursuz bir eş olarak yaratmış. İkiniz tek vücut olacaksınız. Artık iki değil tek kişisiniz. Ve Tanrı'nın birleştirdiğini hiçbir kul ayıramaz.'"

Easa başını salladı. "Annem çok akıllı bir kadın ve büyük bir kahindir. Tanrı'nın seni benim için yarattığını gördü. Tanrı seninle evlenmememi istediyse, o zaman başka kimseyle de evlenmeyeceğim."

Meryem'in bedenini büyük bir rahatlık sardı. Kaldıramayacağı şeylerin başında Easa'nın yanında başka bir kadın olması geliyordu. Başka bir gerçek karşısında sersemledi.

"Ama... Eğer ben John'un karısı olacaksam... Asla bir Nasıralı rahibe olmama izin vermez."

Cevap verirken Easa'nın yüzü ciddileşti. "Hayır Meryem. John yasalara harfi harfine uymanı isteyecektir. Halkımızın reformlarını küçük görüyor, bu yüzden sana karşı sert olacak ve şiddetle cezalandıracaktır. Ama sana söylediklerimi ve annemin öğrettiklerini unutma. Tanrı'nın Krallığı kalbindedir ve hiçbir zulüm –ne Romalılar ne de John– onu senden alamaz."

Konuşurken, Meryem'in çenesini kaldırarak büyük ela gözlerinin içine baktı. "Iyi dinle, güvercinim. Bu yolda erdemle yürümeliyiz ve Israil'in çocukları için doğru olanı yapmalıyız. Bunun anlamı da; şu anda Jonathan Annas'a ve Tapınak'a karşı koyamam. Yol'un öğretilerinin barış içinde devam edebilmesi ve ülkeye yayılması için kararlarına uyacağım. Desteğimi göstermek için iki şey yapmayı kabul ettim: Düğününüze annemle birlikte katılacağım ve ruhani yetkisini tanıdığımı göstermek için John'un beni toplum önünde vaftiz etmesini kabul edeceğim."

Meryem sessizce başını salladı. Artık önündeki yolda yürümesi gerekiyordu; Israil'in evladı olarak sorumluluğuydu bu. Easa'nın sevgi ve güç dolu sözleri bu yolda yürümesini sağlayacaktı.

Easa alnını öpüp gitmek üzere döndü.

"Bu kadar küçük birine göre çok güçlüsün," dedi yavaşça. "Sendeki bu gücü her zaman gördüm. Bir gün büyük bir kraliçe, halkımızın lideri olacaksın."

Son kez Meryem'e bakmak için kapıda durdu ve son düşüncesini söyledi. Elini kalbine koydu.

"Her zaman seninle olacağım."

Vaftizci John, Jonathan Annas ve konseyinin tahmin ettiği kadar kolay idare edilmiyordu.

Önerilerini götürdüklerinde, John erdemden yoksunluklarını yüzlerine vurdu ve onlara "engerekler" dedi. Kuzeni Yeshua'nın içinde zaten, Tanrı'nın seçtiği bir peygamber, bir Mesih olduğunu ve John'un bu kalıba uymayacağını hatırlattı. Rahipler, halkın John'u Elias'ın varisi büyük bir peygamber olduğunu söylediklerini anlattılar.

Ama John'un cevabı kesindi, "Ben bunların hiçbiri değilim."

"O zaman seni peygamberleri ve kralları olarak izleyecek İsrail halkına açıklayabilmemiz için bize ne olduğunu söyle," dediler.

John kendine özgü gizemli bir cevap verdi, "Ben ıssızlıktaki sesim." İsaiah peygambere gönderme yapıyordu. John kutsal bir karmaşıklıkla aslında kendisine peygamber demeye mi çalışıyordu? Bir şekilde rahipleri mi deniyordu?

Ruhani elçiler ertesi gün döndü, bu kez John'a vaftiz için başvurdular. John, bunu yapmadan önce bütün günahlarına tövbe etmeleri için ısrar etti. Bu isteği rahiplerin içine dert oldu ama ya John'un kurallarıyla oynayacaklar ya da stratejile-

rinin kilit taşını kaybetme riskini göze alacaklardı. John tarafından vaftiz edilmek, John'u peygamber olarak kabul eden kitlelerin karşısında durumlarını güçlendirecekti. Zaten esas nokta da buydu.

Rahipler tövbe etmeyi kabul edince John onları Ürdün Nehri'ne soktu ve hatırlattı, "Sizi elbette suyla vaftiz edeceğim, ama benden sonra gelen, Tanrı'nın gözünde daha güçlü olabilir."

Rahipler o gün John'un yanında kalıp nehir kenarındaki kalabalık dağılır dağılmaz planlarını anlatmaya başladılar. John hiçbirini kabul etmedi. Reddettiklerinin başında evlenmek geliyordu, özellikle de kuzeninin nişanlısı olan biriyle. Ama konsey John'un itirazlarına hazırlıklıydı ve bir gün önce her şeyi iyice gözden geçirmişlerdi. Benjamin sarayının erdemli ve nazik evladı Lazarus'u ve bu iyi adamın, dindar kardeşinin Nasıralı görüşlerine sahip biriyle evlenmesinden ne kadar korktuğunu anlattılar.

Vaftizci bu açıklamadan çekindi. Bu John'un zayıf yönüydü. Yeshua'nın seçilmiş olduğuna değindiyse de, kuzeninin Nasıralılarla birlikte izlediği yol ve yasaları açıkça hiçe saymaları hakkında endişeleri vardı. John tartışmayı bitirip rahipleri gönderdi.

Rahipler John'un kararını değiştiremeden geri döndüler.

Aynı gün Easa, Annas'a verdiği sözü yerine getirmek için Ürdün Nehri kıyılarına geldi. Büyük bir mürit kalabalığı Easa'ya katılmıştı. Bu iki ünlü adamın buluşması nehir boyundaki kalabalığın ilgisini çekiyordu. John elini uzatıp Easa'nın yaklaşmasını engelledi.

"Bana vaftiz olmak için mi geldin?" diye sordu. "Tanrı'nın seçtiği sen olduğuna göre, belki de benim senin elinden vaftiz edilmeye daha çok ihtiyacım vardır."

Easa gülümseyerek karşılık verdi. "Kuzen, şimdi böyle olması gerekiyor. Erdemlilik yolunu izlemek bize düşer."

Easa'nın açıkça kabulü belirten sözlerine ne şaşkınlık ne de başka bir duygu belirtisi göstermeyen John, başını sallamakla yetindi. Jonathan Annas'ın düzeninden bu yana ilk kez bir araya gelip birbirlerini tartma fırsatı buluyorlardı. Vaftizci, Easa'yı kalabalığın duyamayacağı bir yere götürdü ve dikkatle seçilmiş kelimeler kullanarak düşüncelerini anlamaya çalıştı.

"Gelini alan damat olur."

Easa, John'un sözlerine tepki göstermedi. Yalnızca aynı fikirde olduğunu belli etmek için başını salladı.

John sözlerini sürdürdü, "Ama damadın yanında duran ve onu işiten de büyük ölçüde damadın sesine katılır. Senin, bencillikten uzak erdeminden mutluluk duyabilirim, tabii eğer kendi rızanla vermeyi kabul ettiğin doğruysa."

Easa yeniden onaylayarak başını salladı. "Damadın sağdıcı olacağım. Senin büyümen için benim küçülmem gerekiyorsa, öyle olsun."

Kelime oyunu yapıyordu. Her biri diğerinin politik duruşunu dikkate alan iki büyük kahin arasında bir danstı bu. Kuzeninin kendi isteğiyle nişanlısı gibi yerini de vermeyi kabul ettiğine ikna olan John, Ürdün Nehri'nin kenarında toplanmış olan kalabalığa döndü. Easa'yı yanına çağırmadan önce halka duyurdu.

"Benden sonra bu adam gelir. Benim tercihim O'dur çünkü benden önce seçilmiştir."

John'un sözleri çınlarken Easa nehre dalmıştı. John, kendisi Mesih kisvesine bürünecekse, Yeshua'nın da tahtının varisi olduğunu vurgulamak için, sözlerini dikkatle seçmişti. "Benden önce seçilmiştir" sözü John'un Yeshua'nın doğu-

mundan gelen kehanetlere hâlâ inandığının açık bir göstergesiydi. Bu sözler John'u kendisini destekleyen ve Nasıralı reformlarından korkan ama yine de Easa'yı kehanetin çocuğu olarak onurlandıran ılımlılara karşı koruyacaktı. İlk söylediği "benden sonra bu adam gelir," sözü de John'un kutsal yağlarla kutsanmayı kabul ettiği anlamına geliyordu. Çöllerin vaizi John, yabani giysileri ve aşırıya kaçan vaazlarıyla belki de kolayca azımsanacak biriydi. Ama o gün, Ürdün Nehri'nin kıyısındaki davranışları ve sözleri sandıklarından daha zeki bir politikacı olduğunu gösterdi.

Easa sudan çıkarken, kalabalık, Tanrı'nın dokunduğu, birbirine akraba kahinleri, bu iki büyük adamı alkışlıyordu. Ama gökyüzünden tek bir beyaz güvercin süzülüp, Davud'un aslanı Easa'nın başının üstünde zarafetle uçtuğunda, vadide sessizlik oldu. Ürdün Vadisi halkının dünya durdukça unutmayacağı bir andı.

Caiaphas, ertesi gün Ferisi kuvvetleriyle birlikte Ürdün Nehri'ne döndü. John'la ilgili stratejisini çok dikkatle planlamıştı. Yeshua'nın bir gün önce vaftiz edilmesi, Annas'la birlikte yaptıkları planın amacına ulaşmasını sağlamamıştı. Easa'nın vaftiz olmasının, halkın önünde John'un yetkinliğini kabul etmesi anlamına geleceğine inanıyorlardı. Ama bunun yerine, insanlara sorun çıkaran Nasıralı'nın kehanette sözü edilen seçilmiş kişi olduğunu hatırlatmaya yaramıştı. Şimdi, Ferisiler, Yeshua'nın Mesih olduğu fikrini gidermeye her zamankinden daha çok uğraşmak zorundalardı. Bunu yapma-

nın tek yolu, Mesih unvanını olabildiğince çabuk başka birine vermeleriydi ve tek kabul edilebilir aday da John'du.

Ama John güvercinin işaretiyle sıkıntıya girmişti. Vaftiz olmasının hemen ardından gökyüzünden gelen bu işaret, Easa'nın Tanrı'nın seçtiği kişi olduğunu göstermiyor muydu? John sonunda dönüp kuzeninin yerini destekleme konusunda tereddütte kalmıştı. Kayınpederi Annas'ın öğrencisi olan Caiaphas bu ihtimale hazırlıklıydı ve baskın için gelmişti.

"Senin Nasıralı kuzenin bugün cüzamlıların arasındaydı," diye haber verdi.

John çok şaşırmıştı. Tanrı'nm terk ettiği bu sefillerden daha pis hiçbir şey yoktu. Kuzeninin vaftiz edildikten sonra yanlarına gitmesi akla hayale sığmıyordu.

"Bunun doğru olduğuna emin misin?" diye sordu.

Caiaphas ciddi bir ifadeyle başını salladı. "Evet, Yeshua'nın bu sabah en pis yerlerden birine gittiğini haber verdiğim için üzgünüm. Onlara Tanrı'nın Krallığı'nın sözlerini öğrettiği bildirildi. Hattâ kendisine dokunmalarına bile izin vermiş."

John Yeshua'nın bu kadar çabuk uzaklaşmasına şaşırmıştı. Nasıralıların kuzeni üstünde son derece etkili olduklarını gayet iyi biliyordu. Yeshua'nın annesi de bir Meryem ve bu grubun lideri değil miydi? Ama o bir kadındı ve bu yüzden oğlunu büyük ölçüde etkilemesi dışında pek bir önemi yoktu. Yine de, eğer Yeshua, vaftiz olmasının üzerinden bir gün bile geçmeden günahkarların dünyasına daldıysa, Tanrı ona arkasını dönmüş olabilirdi.

Bir de şu kızı düşünmesi gerekiyordu, Benjamin'in kızını. John onun adının da Meryem olmasından çok rahatsızdı. Meryem adı, o kızın da Nasıralıların yakışıksız yollarıyla eğitilmiş biri olduğunun göstergesiydi.

Ama kız hakkındaki kehanet, halkın iyiliği için ciddi bir şekilde dikkate alınması gerektiğini söylüyordu. Kahin Micah'ın kitabında söylediğine göre, Zion'un kızı olduğuna inanılıyordu. Bölüm *Migdal-Eder*'e, Sürünün Kulesi'ne, insanlara yol gösterecek dişi çobana değiniyordu: *"Ve sen, ey Sürünün Kulesi, Zion'un kızının kalesi, sana gelecek... Krallık Kudüs'ün kızının olacak."*

Eğer Meryem kehanette sözü edilen bu kadınsa, erdemlilik yolundan ayrılıp ayrılmadığını John'un görmesi şarttı. Caiaphas, kızın, John uygun görürse, yasanın geleneksel yollarıyla eğitilebilecek kadar genç ve dindar olduğunu söyledi. Bu Benjamin prensesinin Yeshua'yla nişanı, Nasıralı ideolojisi yüzünden bozulmuştu. Yasaya göre bu son derece doğruydu. Başrahip Jonathan Annas nişanın bozulduğuna dair belgeleri kendisi yazmamış mıydı?

En önemlisi de, Yeshua ve Nasıralı müritleri bu karara itiraz etmemişler ve kutsanırken John'u destekleyeceklerine söz vermişlerdi. Yeshua desteğini göstermek için düğüne katılmayı da kabul etmişti. Bu teklifte karşı çıkılacak hiçbir şey yoktu. Eğer John, Benjamin prensesiyle evlenip peygamberliği ilan edilirse, vaftizcilerin sayısı on katına çıkacaktı. Çok daha fazla günahkara ulaşıp tövbeye giden yolları gösterebilirdi. Atalarının kehanetlerine göre Erdemlilik Öğreticisi olacaktı.

Daha çok günahkarı arındırma ve İsrail'in çocuklarına tövbeye giden Tanrı yolunu gösterme fırsatıyla karşı karşıya kalan John, Benjamin'in kızıyla evlenmeyi ve halkının tarihindeki yerini almayı kabul etti.

Benjamin Sarayı'nın kızı Meryem'le Aaron ve Zadok rahipleri soyundan gelen Vaftizci John'un düğünü Galilee'deki Cana tepesinde yapıldı. Düğüne soylular, Nasıralılar ve Ferisiler katıldı. Söz verdiği gibi, Easa da düğüne annesi, kardeşleri ve havarilerinden bir grupla geldi.

John'un dindar annesi Elisabeth, Easa'nın annesi Meryem'in kuziniydi. Ama hem Elisabeth hem de kocası Zacharias oğullarının evliliğinden birkaç yıl önce ölmüşlerdi. Kutlamaları düzenleyecek yakın bir akraba yoktu, John da protokolü ne biliyor ne de ilgi duyuyordu. Büyük Meryem konuklara doğru düzgün ikram yapılmadığını görünce, John'un akrabası olarak hazırlıkların başına geçti. Oğlunun müritleriyle birlikte oturduğu yere giderek, "Düğün yemeği için şarap yok," dedi.

Easa annesini dikkatle dinledi. "Bunun benimle ilgisi ne?" diye sordu. "Benim düğünüm değil. O yüzden karışmam doğru olmaz."

Büyük Meryem oğluna aynı fikirde olmadığını söyledi. Her şeyden önce, düğün yemeğinin Elisabeth'in anısına uygun olmasını sağlama sorumluluğunu hissediyordu. Ama bunun da ötesinde, Meryem insanları ve kehanetleri bilen akıllı bir kadındı. Orada toplanmış olan soylulara ve rahiplere oğlunun toplumlarındaki eşsiz yerini hatırlatmak için bunun uygun bir fırsat olduğunu düşünüyordu. Easa biraz gönülsüzce kabul etti.

Hizmetkarları çağıran Meryem birkaç talimat verdi. "Sizden ne isterse istesin sorgusuz sualsiz yerine getirin."

Hizmetkarlar Easa'nın emirlerini beklediler. Bir süre sonra kendisine, hepsi ağzına kadar suyla dolu altı büyük testi getirilmesini istedi. Hizmetkarlar isteğini yerine getirip su dolu toprak testileri önüne dizdiler. Gözlerini kapatıp dua ederek ellerini testilerin üstünde gezdirdi. Duası bittiğinde, hizmet-

karlardan testilerdekini ikram etmelerini istedi. Hizmetçilerden biri testiyi boşaltmaya başladı. Toprak testilerde artık su yoktu. Hepsi ağzına kadar tatlı kırmızı şarapla doluydu.

Easa, bir kadeh şarabı töreni yöneten Caiaphas'a götürmesini istedi. Caiaphas kadehini damat John'a kaldırdı ve şarabın kalitesini övdü.

Caiaphas, "Çoğunluk şarabı günün erken saatlerinde ikram eder, çoğu kişinin dikkat edecek hali kalmadığı için, günün sonuna da kalitesiz şarapları saklar," diye şaka yaptı. "Ama sen en iyi şarabı en sona saklamışsın."

John, kafası karışarak Caiaphas'a baktı. Ne kendisinin ne de rahibin neler olduğunu hakkında bir fikirleri yoktu. Sıradışı bir şeyler olduğunun tek göstergesi, birkaç hizmetkarla birkaç Nasıralı havarinin mırıltılarıydı. Ama Galilee'de herkesin, Cana'daki ayıplı düğünde neler olduğunu öğrenmesi uzun sürmeyecekti.

John'la Meryem'in düğününün ardından kimse gelinle damat hakkında konuşmadı. Hanedanların birleşmesi tabii ki çok daha sıradışı bir olayın gölgesinde kalmıştı. Halkın arasındaki tartışma konusu, suyun genç peygamber tarafından mucizevî şekilde şaraba dönüştürülmesiydi. Galilee'nin kuzey bölgesinde Yeshua adı herkesin ağzındaydı. Tapınağın bütün oyunlarına rağmen, tek Mesihleri O'ydu.

John'un gücü ve ünü Ürdün Nehri kıyılarındaki Şeria'dan Kudüs'e, oradan da Ölü Deniz'in çöllerine kadar güneyde yayılıyordu. Tapınak rahiplerinin alevlendirdiği John müridle-

ri nehrin kıyılarını vaftiz olmak isteyen büyük bir kalabalıkla doldurmuştu. John'un bu adamların yasaları çok katı bir şekilde uygulamalarında ısrarcı olması kendini feda edenlerin sayısını artırdı ve Tapınağın kasası da doldu. Herkes sonuçtan son derece memnundu.

Artık Vaftizciyle evli olan Mecdelli Meryem dışında herkes.

Bu evliliğin ne gelin ne de damat tarafından arzu edilmemiş olması belki de bir lütuftu. John'un tek isteği, çöllerde kalıp Tann'ya hizmet etmekti. İnsanların üremelerini ve çoğalmalarını öngören yasalara uyarak eşini uygun zamanlarda ziyaret ediyordu. Ama yasalarda ve geleneklerde özellikle vurgulanan bu zamanlar dışında herhangi bir kadının yakınlığına hiçbir şekilde ilgi duymuyordu.

Yeni evli John'un ilk işi Meryem'in yaşayacağı bir yer bulmak olmuştu. Meryem'in kendi dini çevresinde pek hoş karşılanmadığını açıkça belirtmişti. Elbette Qumran'lı Essenniler bir kadının kendileriyle birlikte yaşamasına izin vermiyorlar, onları, doğuştan günahkar oldukları için, ayrı binalarda tecrit ediyorlardı. John'un annesi ölmüştü ve bu da büyük bir sorun yaratıyordu. Elisabeth yaşasaydı, Meryem kayınvalidesinin evinde yaşayabilirdi.

Bu konu düğünden önce John'la Lazarus arasında tartışılmıştı. Meryem isteklerini ağabeyine bildirmişti. Lazarus kardeşinin Martha ve kendisiyle birlikte Mecdel ve Bethany'deki evlerinde yaşamaya devam etmesine izin verilmesinde ısrar etmişti. Bu durumda Meryem hem yalnız kalmayacak hem de dindar insanların eşliğinde olacaktı. Ayrıca, John'un eşini ziyaret etmesi gereken nadir zamanlar için, Şeria'dan Bethany'ye gidip gelmesi oldukça kolaydı.

Bu, Meryem'in dindar ve tövbekar bir kadın olarak yaşa-

mını sürdürmesi dışında yapacaklanna pek de ilgi duymayan John'un da işine gelen uygun bir çözümdü. Eğer bu kız oğlunun annesi olacaksa, her tür lekeden uzak olmalıydı. Meryem John'a, kendisi yanında olmadığı zamanlarda, her zamanki gibi ağabeyine itaat edeceğine söz verdi. Lazarus ve Martha'yla kalması kararlaştınldığında sevincini göstermemeye çalıştı.

Ama John kurallarının geri kalanını sıraladıkça, Meryem'in sevinci kursağında kaldı. John asla Meryem'in Nasıralı öğretileri altında bozulmasına izin vermeyecekti. En çok saygı duyduğu öğretmeni ve dostu Büyük Meryem'in evine gitmesine izin yoktu. Ayrıca, Easa'nın konuşma yaptığı hiçbir ortamda kesinlikle bulunmayacaktı. Bazı müritlerinin Ürdün Nehri kıyılanndan ayrılıp kuzeninin peşinden gitmesi John'un içine dert olmuştu. Vaftizci onlan Nasıralı olmakla suçladı ve "yumuşak şeylerin peşinden gidenler" diye isim taktı. Nasıralı Easa ile dünya nimetlerinden kendini çeken Vaftizcinin mezhepleri arasındaki rekabet giderek kızışıyordu.

Kansı John'u utandıramazdı; asla Nasıralıların arasında bulunmasına izin yoktu. John bunu Lazarus'un sessiz bir yemini olarak kabul etmişti.

Genç, saf ve sevgiyle anlayış dışında hiçbir şeyle karşılaşmamış olan Meryem, bu konuyu John'la tartışmaya kalkıştı, ama itirazlanna rağmen kocasının ilk tepkisiyle karşılaştı. John'un eli, itaat konusunda kendisiyle asla tartışılmayacağını gösteren günün hatırası olarak Meryem'in yanağında iz bıraktı. Vaftizci, aynı gün karısını, ona veda bile etmeden Mecdel'deki evine bıraktı.

Meryem John'un ziyaretlerinden korkuyor ve uzun aralıklı seyrek ziyaretler olduğu için de şükrediyordu. John, Bethany'ye, genellikle nehir kıyılarından Kudüs'teki tapınağa gidişlerinde, yakınlardan geçmesi gerektiğinde geliyordu. Meryem'in sağlığıyla, kurallara uygun olarak kocalık görevlerini yerine getirmeye geldiğinde, resmen ilgileniyordu. Bu ziyaretler sırasında John zamanının çoğunu Meryem'e kuralları bildirmek ve Tanrı'nın Krallığı'nın ellerinde olduğunu söyleyerek tövbekarların görevlerini anlatmakla geçiriyordu.

Meryem Benjamin sarayının prensesi olarak, kocasını başka biriyle karşılaştırmasının yakışıksız olduğunu biliyordu ama elinde olmadan bunu yapıyordu. Günleri ve geceleri Easa'yı, kendisine öğrettiklerini düşünmekle geçiyordu. Hem Easa'nın hem de John'un aşağı yukarı aynı şeyden –Tanrı'nın Krallığı'nın yaklaştığından– söz etmelerine şaşırıyordu, çünkü bu sözler her ikisi için de farklı anlama geliyordu. John'a göre, erdemsiz olanlar için bu uğursuz bir haber, yaklaşan dehşetin bir uyarısıydı. Easa'ya göre ise, kalplerini Tanrı'ya açanlar için çok güzel bir fırsattı.

Bir gün Meryem, Easa'nın, annesi ve Nasıralı müritleriyle birlikte Bethany'ye geleceğini öğrendi. Günlerdir ilk kez kalbine yeniden neşe dolduğunu hissetti.

"Burada kalmayacaklar. Sen de onları görmeye gidemezsin, Meryem. Kocan bunu yasakladı." Lazarus'un yüzünde, kardeşinin bütün yalvarmalarına karşın, taş gibi bir ifade vardı.

Meryem, "Bunu bana nasıl yapabilirsin?" diye feryat etti. "Onlar benim en eski arkadaşlarım, hattâ bazıları senin de eski dostların. Galilee kıyılarında ve Kefernaum basamaklarında birlikte oyun oynadığımız balıkçı Peter'la Andrew. Onlara konukseverlik göstermeyi nasıl reddedebilirsin?"

Karar vermenin zorluğu Meryem'in ağabeyinin yüzünden okunuyordu. Çocukluk arkadaşlarıyla birlikte Davud'un sarayının saygıdeğer evlatları olan Easa ile Büyük Meryem'e sırt çevirmek acı veren bir karardı. Ama Lazarus, Kudüs'e gitmekte olan Nasıralı mezhebini kabul etmemek için Başrahipten emir almıştı. Dahası, kız kardeşinin kocası, Nasıralı öğretilerinin karşısına çıkmamasını sıkı sıkıya tembihlemişti. Lazarus, Meryem'in, kocasının sınırları içinde dinine bağlı kalması konusunda söz vermişti.

"Bunu senin iyiliğin için yapıyorum, kardeşim."

"Tıpkı kendi iyiliğim için Vaftizciyle evlendirdiğin gibi mi?" Meryem, ağabeyinin yanıt vermesini ya da yüzündeki şaşkınlığı görmeyi beklemedi. Fırtına gibi evden bahçeye çıkarak gözyaşlarını koyverdi.

"Gerçekten senin için en iyisini istiyor."

Meryem Martha'nın peşinden geldiğini duymamıştı. Etrafına dikkat edemeyecek kadar mutsuzluğa gömülmüştü. Martha'yı ne kadar çok severse sevsin, o anda itaat konusunda nutuk dinleyecek hali yoktu. Meryem konuşmaya başlarken Martha sözünü kesti.

"Buraya seni cezalandırmaya gelmedim. Yardım etmeye geldim."

Meryem dikkatle Martha'ya baktı. Ağabeyinin karısının kocasına karşı çıktığını ya da isteklerini yerine getirmediğini hiç görmemişti. Yine de Martha'da sessiz bir güç vardı. Mer-

yem o an bu gücü yengesinin yüzünde gördü.

"Meryem, sen benim kardeşimsin, hattâ bazı yönlerden çocuğum sayılırsın. Son zamanlarda çektiğin acıya katlanamıyorum. Seninle, ağabeyin gibi ben de gurur duyuyorum. Bunu sana söylemediğini biliyorum, ama bana her zaman söylüyor. İsrail'in soylu bir evladı olarak görevini yaptın, üstelik başını da her zaman dik tutmayı başardın."

Martha konuşmaya devam ederken Meryem gözlerindeki yaşları sildi. "Lazarus iş için Kudüs'e gidiyor. Yarın geceye kadar dönmeyecek. Nasıralılar Bethany'de Simon'un evinde kalacaklar."

Martha anlattıkça Meryem'in gözleri faltaşı gibi açıldı. Kaçamak planları yapan gerçekten itaatkar, dindar Martha mıydı? "Simon mu? Yani şu evde mi?"

Meryem kendi evlerinden kolayca görülebilen söz konusu evi işaret etti. Martha başıyla onayladı.

"Çok dikkatli ve tamamen ketum olursan, eski dostlarını ziyarete gittiğini görmezden gelirim."

Meryem kollarını Martha'ya dolayıp sıktı, "Seni seviyorum!"

"Şşt!" Martha görülmediklerinden emin olmak için etrafı kolaçan ederek Meryem'in kollarından sıyrıldı. "Eğer Lazarus Kudüs'e gitmeden önce seni görmeye gelirse, ona karşı kızgın görünmelisin. Hiçbir şeyden kuşkulanmamalı yoksa başımız çok kötü derde girer."

Meryem sessizce başını salladı, gülümsememek için kendini sıkıyordu. Martha, Meryem'i zeytin ağaçları arasında dans ederken bırakıp, Lazarus'u yolculamak için eve girdi.

Meryem herkesin kolayca tanıdığı bakır rengi saçlarını örtülerin altına saklayarak, yan kapıdan Simon'un evine girdi. Giriş parolasını söyleyince hemen içeri alındı. Tanıdık yüzleri görmekten mutlu olmuştu. Etrafına bakınıp en önemli ve en çok sevdiği yüzleri aradı, ama Easa ile annesi henüz gelmedikleri için göremedi. Kendisine seslenen genç kadının sesiyle irkildiğinde düşünmeye zamanı olmadı.

Meryem, Herodias'ın kızı ve Galilee Valisi Herod'un üvey kızı Salome'nin zarif gülümsemesini görmek için döndü. Büyük Meryem'in dizi dibinde birlikte eğitim gördükleri için tanıyarak bir çığlık attı. Sevinçle ve samimiyetle kucaklaştılar.

Meryem, "Evinden bu kadar uzakta ne işin var?" diye sordu.

"Annem Easa'nın müridi olup yedi peçe takmak için eğitimime devam etmeme izin verdi." Yedi peçeyi ancak başrahibeler takabilirdi. "Herod Antipas anneme ne isterse veriyor, ayrıca Nasıralılara da sempatisi var. Tek tiksindiği Vaftizci."

Salome bu sözleri söyler söylemez eliyle ağzını kapattı. Çok utanmış görünüyordu. "Özür dilerim. Unuttum."

Meryem hüzünle gülümsedi. "Hayır, Salome, özür dileme. Bazen ben de unutuyorum."

Salome sempatiyle bakıyordu. "Senin için çok mu korkunç?"

Meryem başını salladı. Salome'yi kardeş gibi severdi, zaten Nasıralı rahibe geleneğine göre birbirlerine bu şekilde hitap ederlerdi. Ama Meryem hâlâ bir prensesti ve öyle davranmak üzere eğitilmişti. Karşısındaki kim olursa olsun kocası hakkında kötü bir söz söylemezdi. "Hayır, korkunç değil. John'u çok seyrek görüyorum."

Salome, yaptığı gafı düzeltmek için hızla konuşmaya başladı. "Umarım seni incitmedim kardeşim. Ama Vaftizci, an-

nem hakkında o kadar kötü şeyler söylüyor ki. Anneme fahişe ve zina yapan kadın diyor."

Meryem başını salladı. Hepsini duymuştu. Salome'nin annesi Herodias Büyük Herod'un torunuydu ve kötü şöhreti olan kralın inatçı özelliklerinden bazılarını almıştı. Galilee'yi yöneten Herod Antipas'la evlenebilmek için ilk kocasını terk etmişti. Aynı şekilde, vali de Herodias için Arap eşini boşamıştı. John Yahudi bir hükümdarın yasaları bu kadar açıkça çiğnemesine öfkelenmiş ve Herod Antipas'ın Herodias'la evliliğinin zina olduğunu ihbar etmişti. Bunu yapana kadar Herod sinirlendiğini belirtmiş ama suçlamaları için John'a karşı elle tutulur bir girişimde bulunmamıştı. Galilee valisi olarak bir diktatörün kaprislerine ve bu zorlu ileri karakolun taleplerine yeterince katlanmıştı; sinir bozucu bu münzevi peygamber bozuntusunun başını ağrıtmasına hiç gerek yoktu.

Herodias'ın Nasıralı olmasının John'la arasındaki meselede yardımı olmuyor, John'un Nasıra kültürüne bakış açısını da değiştirmiyordu. Üstelik kadınlara neden yetki, hattâ sosyal özgürlük verilmemesi gerektiği görüşünü pekiştiriyordu; açıkçası, kadınların ahlaksız olarak görülmelerini pekiştiriyordu. John genellikle Herod'la Herodias'ı Nasıralı ahlaksızlığına örnek gösteriyordu.

Ama Vaftizci valiye düşmanlık güderken, Herod'un karısı, Easa'yı çok seviyordu. Herodias, yaşı geldiğinde, tek kızını Yol'un öğretisinde eğitilmek üzere göndermişti. Salome ve Meryem, Galilee'de geçirdikleri süre içinde çok yakın iki arkadaş olmuşlar, ayrıca Büyük Meryem'e ve oğluna duydukları ruhani sevgiyle birbirlerine bağlanmışlardı.

"Kardeşimiz Veronica da burada," dedi Salome, konuyu değiştirme endişesiyle. Simon'un yeğeni Veronica, Easa'nın

annesinin evinde birlikte eğitim gördükleri güzel ve manevi yönü güçlü bir genç kızdı. Meryem Veronica'yı severdi. Bu sevgili arkadaşını görmek için etrafına bakındı.

"İşte orada!" Salome Meryem'i kolundan yakalayarak odanın öbür ucundaki yüzü ışık saçan Veronica'nın yanına sürükledi. Nasıra itikatının bu üç kadını sevgiyle kucaklaştılar. Ama Easa odaya girince pek konuşma fırsatı bulamadılar.

Annesi, erkek kardeşleri James ve Jude ile Galileeli balıkçı kardeşler ve Meryem'in Philip olduğunu tahmin ettiği asık yüzlü bir adam arkasından geliyordu. Easa odadaki herkesi selamladı, ama Meryem'in önünde durdu. Onu, başka bir erkeğin karısı olan soylu bir kadına yaraşır bir saygıyla sımsıcak kucakladı. Ağabeyine karşı çıkmış olmasına şaşırdığını gösterir şekilde uzun uzun baktı ama tek kelime etmedi.

Meryem Easa'ya gülümseyerek elini kalbinin üstüne koydu. "Tanrı'nın Krallığı kalbimde ve hiçbir zulüm onu benden alamaz."

Easa gülümsemesine son derece sıcak bir karşılık vererek, odanın ön tarafına gidip öğretmeye başladı.

Dostların sevgisiyle ve Yol'un sözleriyle dolu çok güzel bir geceydi. Meryem, Tanrı'nın sözlerinin kendisi için ne kadar önemli olduğunu ve Easa'nın ne kadar etkileyici bir öğretmen olduğunu unutmuş gibiydi. Ama dizinin dibinde oturup vaazını dinlemek Tanrı'nın Krallığı'na yeryüzünde ulaşmak gibiydi. Başka birinin bu kadar güzel sözleri ayıplayacağını ya da bu sevgi, merhamet ve hayırsever öğretileri birinin

tamamen reddedebileceğini hayal dahi edemiyordu.

Easa gitmek üzere ayağa kalktığında, Meryem'e doğru yürüdü ve karnına yavaşça dokundu.

"Bir bebek taşıyorsun, küçük güvercin."

Meryem soluğunu tuttu. Son zamanlarda John görevlerini yerine getirmek için sadece bir gece yanında kalmıştı, ama hamile kaldığı hakkında hiçbir fikri yoktu. "Emin misin?" diye sordu.

Easa başını salladı. "Karnında bir erkek çocuk büyüyor. Kendine iyi bak küçüğüm. Güven içinde doğum yaptığını görebilmem için."

Yüzü bir an gölgelendi. "Ağabeyine hamileliğini Galilee'de geçirmen gerektiğini söyle. Sabahın ilk ışıklarında gitmene izin vermesini iste."

Meryem duyduklarına şaşırmıştı. Bethany Kudüs'e yakındı ve herhangi bir sorun olduğunda, en iyi ebelerle ilaçlar orada kolaylıkla bulunuyordu. Burada kalması daha akılcıydı, ayrıca Lazarus ertesi gün boyunca yoktu. Ama Easa yüzünün gölgelendiği o anda bir şey görmüştü, derhal Bethany'den çıkıp Galilee kıyılarına gitmesini gerektirecek bir şey.

Meryem, Easa'nın geleceği gördüğü o anda, John'dan olabildiğince uzaklaşması gerektiğini hissettiğini bilmiyordu.

●

"Fahişe!" diye bağırıyordu John Meryem'e tekrar tekrar vururken. "Sen ve senin ahlaksız Nasıralılığın için çok geç kalındığını biliyordum. Ne cesaretle kocana ve ağabeyine itaatsizlik edersin!"

Martha ve Lazarus, Bethany evinin uç tarafındalardı, ama gösterilen şiddeti duyabiliyorlardı. Martha, Meryem'in narin bedenine inen tokatları dinlerken, yatağında sessizce ağlıyordu. Hepsi kendi suçuydu. Meryem'i kocasıyla ağabeyinin kesin emirlerine karşı gelmeye teşvik etmişti. Martha dayağı asıl kendisinin hak ettiğini düşünüyordu.

Lazarus korku ve çaresizlikten donmuş, kıpırdamadan oturuyordu. Martha'ya da Meryem'e de kızgındı, ama onu asıl endişelendiren kardeşinin kocasından yediği dayaktı. Bu konuda elinden kesinlikle bir şey gelmiyordu. Aralarına girmek John'a daha büyük bir hakaret olurdu, buna da cesaret edemezdi. Ayrıca, itaatsizlik eden eşini dövmek bir kocanın hakkıydı. Hattâ, daha gelenekçi evlerde, kocadan beklenen bir davranıştı. John'un hareketleri yasayı yorumlamasına uygundu.

John'un, Meryem'in Nasıralıların toplantısına katıldığını nasıl olup da öğrendiğini hâlâ bilmiyorlardı. Önceki gece aralarında bir muhbir mi vardı? Yoksa John'un geleceği görme yeteneği çok güçlüydü de Meryem'in hayalini mi görmüştü?

Olayı ortaya çıkaran her ne olursa olsun, John ertesi gün akşamüstü Bethany'ye kontrolsüz bir öfkeyle ve bu aldatmada yer aldığını düşündüğü herkesi cezalandırma kararlılığıyla gelmişti. Genç karısının bir gece önce kuzeninin dizi dibinde tam bir adanmışlıkla oturduğunu biliyordu. Daha da kötüsü, zinacı fahişe Herodias'ın kızıyla birlikte oturmuştu. Meryem'in Nasıralılara duyduğu sempatiyi açıkça göstermesi ve Salome'yle ilişkisi John için utanç kaynağıydı. Bütün ününe zarar verebilirdi.

"Lanet olası kadın! Adına sürülecek en küçük bir lekenin

bile çalışmalarını etkileyeceğini ve Tanrı'nın mesajının değerini düşüreceğini bilmiyor muydu? İşte bu kadınların hiçbir aklı, kendi çıkarımlarına dayalı hiçbir düşünme yeteneği olmadığının kanıtıydı. Havva'yla Jezebel'in kızları olan kadınlar doğuştan günahkar yaratıklardı." John yavaş yavaş, belki de günahlarının kefaretini asla ödeyemeyecekleri sonucuna varıyordu.

John bir yandan vurmaya devam ederken bir yandan da bağırarak buna benzer şeyler söylüyordu. Meryem bir köşeye sinmiş, boş yere yüzünü kollarıyla korumaya çabalıyordu. Çok geç kalmıştı; bir gözünün kenarında mor bir halka giderek büyüyor, elinin tersi dişine geldiği için alt dudağı şişmiş, kanıyordu. Bir anda haykırmayı başardı, "Dur, bebeğe zarar vereceksin."

Yeniden vurmaya hazırlanan John'un eli havada kalmıştı. "Ne dedin?"

Meryem sakinleşmek için derin bir nefes aldı. "Karnımda bir bebek var."

John soğuk bir sesle karşılık verdi. "Sen başka bir erkeğin evinde, yanında sana eşlik edecek kimse olmadan kalan bir Nasıralı fahişesin. Çocuğun benden olduğuna emin olamam."

Meryem ayağa kalkmaya çalışırken yavaşça konuştu. "Söylediğin şey değilim ben. Sana bakire olarak geldim ve yasal kocam olan senin dışında hiçbir erkekle birlikte olmadım." Son kelimeleri üstüne basa basa söylemişti. "Sana itaatsizlik ettiğim için kızgınsın, ben de bu öfkeyi hak ediyorum."

Biraz kendine gelmişti. Kendisinden bir baş uzun olan kocasının karşısında dikildi ve yüzüne baktı. "Ama senin çocu-

gün sorgulanmayı hak etmiyor. Bir gün halkımızın prensi olacak."

John'un boğazından bir hırıltı yükseldi. Dönüp odadan çıkarken, "Doğumunla ilgili kesin koşulları Lazarus'a bildireceğim." Kapıyı açıp koridora çıktı. Arkasına bile bakmadan son sözlü yumruğunu indirdi.

"Eğer çocuk kız olursa, memnuniyetle ikinizi birden terk ederim."

●

Meryem biraz hava almak için bahçeye çıkmaya karar verdiğinde ertesi gün akşamüstü olmuştu. Günün çoğunu yatakta geçirip şişlerini iyileştirmeye çalışmıştı. Bahçe özeldi, etrafı duvarlarla çevriliydi, o yüzden yüzünü kaplayan utanç verici izleri kimsenin görme şansı yoktu. Ya da Meryem'e öyle geliyordu.

Meryem çalılıklardan gelen hışırtıyı duyduğunda neredeyse kalbi duracaktı. Bu da neydi? Kimdi? "Hey!" diye bağırdı tereddütle.

Bir kadın sesi hışırtılar arasında seslendi. "Meryem?" Birden, duvarın yanındaki çalılıklardan birisi çıktı.

"Salome! Burada ne işin var?" Meryem arkadaşını, hırsız gibi gizlice sokulan Herodya Prensesi'ni, kucaklamaya koştu.

Salome hemen cevap veremedi. Hareketsiz durmuş, Meryem'in bereli yüzüne bakıyordu.

Meryem başını çevirdi. "O kadar kötü mü?" diye sordu fısıltıyla.

Salome yere tükürdü. "Annem haklı. Vaftizci hayvan. Sa-

na böyle davranmaya nasıl cesaret edebilir! Sen soylu bir kadınsın."

Meryem John'u savunmaya kalkıştı ama birden enerjisi olmadığını fark etti. Aniden tükenmişti. Son günlerde yaşadığı olaylardan ve hamileliğin minyon bedeninden götürdüklerinden yorgun düşmüştü. Taş sıraya oturduğunda, arkadaşı ona katıldı.

"Bunu sana getirdim." Salome Meryem'e ipek bir kese verdi. "İçindeki kavanozda merhem var. Şişlerini indirir."

Meryem, "Nereden bildin?" diye sordu. Aniden, sadece Martha'yla Lazarus'un gördüğü bir şeyi Salome'nin de bildiğini fark etti.

Salome omuzlarını silkti. "*O* gördü." O diye yalnızca bir kişiden söz ediyor olabilirdi. "Bana ne olduğunu söylemedi. Tek söylediği, 'bu merhemi kardeşin Meryem'e götür. Hemen ihtiyacı var.' Sonra da, John yüzünden buraya geldiğimi kimsenin görmediğinden emin olmamı istedi."

Meryem, Easa'nın gördüğü hayalden dolayı gülümsemeye çalıştı, ama kesik dudağı yüzünden çekindi. Arkadaşının acı çektiğini gören Salome'nin güzel yüzü öfkeyle karardı. "Bunu neden yaptı?" diye sordu.

"Ona itaatsizlik ettim."

"Nasıl?"

"Nasıralıların toplantısına katılarak."

Salome birden anladı. "Yani biz şimdi Vaftizciye göre düşmanız. Easa'yı resmen ne zaman ihbar edeceğini merak ediyorum. Bu olaydan sonra bunun geleceğine kuşku yok."

Meryem soluğunu tuttu. "Onlar akraba, ayrıca John vaftiz ederek Easa'yı halk önünde tanıdı. Böyle bir şey yapmaz."

"Yapmaz mı? Ben pek emin değilim, kardeşim." Salome

düşünüyordu. "Annem John'un tilki gibi kurnaz olduğunu söylüyor. Bir düşün. Krallığını yasal hale getirmek için seninle evlendi, şimdi de sen çocuğuna hamilesin. Annemi zina yapan ahlaksız bir kadın olarak ihbar etti. Kendisine karşı olan bir Nasıralı olmasını hepimize karşı bir silah olarak kullandı. Bundan sonraki adımı ne olabilir? John'a göre biz Nasıralılar yasaları hiçe sayıyoruz. Bunu kullanarak Easa'dan desteğini çekecektir. Yol'u yok edene kadar tatmin olmayacak."

"John'un bunu yapacağını sanmıyorum, Salome."

"Sanmıyor musun?" Genç kız ancak o kadar genç birinden çıkabilecek güçlü bir sesle kahkaha attı. "Sen Herodların yanında benim kadar çok zaman geçirmedin. Erkeklerin yerlerini korumak için yapabilecekleri insanı hayrete düşürüyor."

Meryem iç çekerek başını salladı. "İnanmam güç biliyorum, ama John iyi bir insan ve gerçek bir peygamber. Öyle olduğuna inanmasaydım onunla evlenmezdim, ağabeyim de buna izin vermezdi. John, Easa'dan farklı, biraz kaba ve sert ama o da Tanrı'nın Krallığı'na inanıyor. Yalnızca insanların tövbe ve yasalarla Tanrı'ya ulaşmalarına yardımcı olmak için yaşıyor."

"Evet, *erkeklere* yardımcı olacağına inanıyor. Ama kadınlara gelince, John bize kurtuluş sunmaktansa hepimizi değerli nehrinde boğmayı tercih eder." Salome küçümsediğini gösterircesine yüzünü buruşturdu. "Ve kendine özgü sosyal ve politik yetenekleri olmadığı için Ferisilerin kuklası haline geldi. Nereye yönlendirirlerse oraya gidiyor. Garanti ederim ki, durdurulmazsa, sonunda Easa'nın meşruiyetini de giderek daha çok sorgulamaya başlayacak."

Meryem arkadaşına baktı. Salome'nin konuşma tarzı sinirini bozuyordu, yine de saygıyla karışık bir korku duyuyor-

du. Çocukluk arkadaşı, Herod'un sarayında geçirdiği sürede siyaseti iyice kavramıştı.

"Ne öneriyorsun?"

Meryem başını kaldırdığında, güneş ışığı, şişlerini, mor ve siyah lekelerini gösterecek şekilde yüzünü aydınlattı. Herodya prensesi Meryem'in güzel, ince kemikli yüzündeki bu izlerden ürpermişti. Salome konuşmaya başladığında, sesinde yumuşak bir kararlılık vardı. "Vaftizci John'a yaptıklarını ödeteceğim –sana karşı, Easa'ya karşı ve anneme karşı. Şu ya da bu şekilde."

Bu sözler karşısında Meryem'i bir titreme aldı. Güneşin sıcaklığına karşın aniden çok ama çok üşüdü.

John'un tutuklanmasının hızı şaşırtıcıydı. Meryem çok sonraları, Salome'nin, Herod Antipas'ın doğumgününün kutlandığı Vali'nin Ölü Deniz yakınlarındaki kışlık sarayına gittiğini öğrenecekti. Herod Salome'nin kendisi ve konukları için dans etmesini istemişti. Kızın zarafeti ve güzelliği efsaneviydi, ayrıca konuklar Herod'a armağanlar sunmak için uzun yoldan gelmişlerdi. Vali, zarif üvey kızının gösterisinin bir iyi niyet jesti olacağını düşünmüştü.

Salome kutlamaların tam bir Roma hareketliliğinde sürdüğü odaya geldi. Parlak ipek kumaştan elbiseler giymiş, üzerine titreyen üvey babasının armağanı olan altın zincirleri takmıştı. Odaya girerken, büyüleyici prensesi daha iyi görebilmek için boyunlarını uzatan konuklar arasında bir dalgalanma oldu.

"Sen krallığımın en paha biçilmez mücevherisin, Salome," dedi üvey babası. "Gel bizim için dans et. Senin zarafetini görmek misafirlerimiz için son derece heyecan verici olacak."

Salome Herod'un ülkeyi yönettiği tahtına yaklaştı. Tam bir huysuzluk sergiliyordu. "Dans edebilir miyim bilmiyorum üvey babacığım. Kalbim yolculuğum sırasında karşılaştıklarımdan o kadar ağırlaştı ki, dans edecek havada olduğumu sanmıyorum."

Kocasının yanındaki bir mindere ilişmiş olan Herodias doğruldu. "Seni bu kadar etkileyen ne oldu, çocuğum?"

Salome onlara, Vaftizci denilen korkunç adama ve sözlerinin kendisini nasıl rahatsız ettiğine, gittiği her yerde aklından çıkmadığına dair acıklı bir hikaye anlattı.

"Kim bu Vaftizci denen adam?" Soruyu Romalı soylu konuklardan biri sormuştu.

Herod elini boşver dercesine salladı. "Hiç kimse. Bu yıl moda olan Mesihlerden biri. Sürekli sorun yaratıyor, ama hiçbiri önemli değil."

Bunun üzerine Salome gözyaşlarına boğularak annesinin dizlerine kapandı. Vaftizci denen bu adamın Herodias'a taktığı korkunç isimleri saydı. Korkuyordu, çünkü bu kahin, Herod'un tahtından olacağını ve sarayın içindekilerle birlikte çökeceğini öngörüyordu. Sürekli halkı Herodlardan nefret etmeye kışkırtıyordu. O kadar ki, Salome artık Nasıralıların arasında kılık değiştirmeden güvenle yolculuk edemez olmuştu.

"Peygamberden çok bir isyancı gibi görünüyor," dedi Romalı soylu. "En iyisi çabucak önlem almak."

Herod politika yapacak durumda değildi, ama Romalı elçilerin karşısında da zayıf görünmeye katlanamazdı. Nöbetçilerini çağırıp emri verdi.

"Tutuklayın bu Vaftizci denilen adamı ve buraya getirin. Bakalım aynı şeyleri yüzüme şahsen söyleyecek cesareti var mı?"

Konuklar bu kararı alkışlayıp Romalı soylunun arkasından ev sahiplerine kadeh kaldırdılar. Salome gözündeki yaşları sildi ve Herod Antipas'a tatlı tatlı gülümsedi.

"Bu gece hangi dansı seyretmek istersiniz üvey babacığım?"

Vaftizci John sorun yaratan bir mahkûmdu. Herod Antipas John'un giderek olağanüstü sayılara varan müritlerinin gücünü tahmin edememişti. Saray her gün peygamberlerinin serbest bırakılması için dilekçe verenlerle dolup taşıyordu. Herod'a Yahudi olarak başvuruyor, kendilerinden biri olarak anlayış göstermesi için yalvarıyorlardı. Kışlık saray Qumran'ın yakınlarında olduğu için, Essenni Topluluğu da her gün bu erdemli mahkûmun serbest bırakılması için elçiler gönderiyordu. O, kolayca cezalandırılıp susturulacak basit bir yerel peygamber değildi. Vaftizci John bir fenomendi.

Herod, John'la görüşmeyi üstlendi ve dünya nimetlerinden elini eteğini çekmiş vaizi huzuruna getirtti. Çöl vaizlerinde ve kendine özgü Mesihlerde sık sık görüldüğü gibi, sadece, kendini üstün gören çılgınca cevaplar bekleyerek, John'u şahsen sorguladı. Bu Herod için bir çeşit spordu. Karısını ve üvey kızını bu kadar taciz eden adamı avlamayı dört gözle bekliyordu. Mahkûmla bir süre eğlendikten sonra, son sözünü söyleyecekti.

Görüşme Valinin planladığı gibi gitmedi. John denen bu

adam, garip giysiler giymesine ve uygarlık dışı bir görüntüsü olmasına rağmen sözlerinde çılgınlıktan eser yoktu. Herod onu rahatsızlık verecek kadar akıllı, hattâ zeki buldu. John, günahkarlarla tövbe etme gereği hakkında şiddetli sözler söylüyor ve Vali kadar çok günah işlemiş birinin Tanrı'nın Krallığı'na kabul edilmeyeceğini söylerken de Herod'un gözlerinin içine bakmaktan çekinmiyordu. Ama hâlâ kefaret için zamanı vardı, tabii zina işleyen karısını bırakıp sayısız günahı için pişmanlık getirirse.

Görüşmenin sonunda, Herod John'un hapsedilmiş olmasından son derece üzüntü duymuştu. John'u serbest bırakmak istedi ama Romalıların gözünde zayıf ve etkisiz görünmemek için bunu yapamadı. John'un tutuklanmasını emrettiğinde Romalı bir elçi de orada değil miydi? Adamı şimdi serbest bırakmak, Herod'un Yahudi asilerle baş edemeyecek kadar tutarsız, hattâ yetersiz görünmesine neden olurdu. Hayır, Vaftizciyi serbest bırakmaya cesaret edemezdi, en azından şimdilik. Bunu yapmaktansa, hapishanenin katı kurallarını biraz esneterek, müritlerinin ve yerli Essennilerin John'u ziyaret etmesine izin verdi.

Bu politikayı duyunca, Mecdelli Meryem saraya bir ulak göndererek kocasının kendisini ziyaret etmesine izin verip vermeyeceğini ya da taşıdığı çocuk hakkında bir diyeceği olup olmadığını sordurdu. John mesajı tamamen reddetti. Meryem'in hapiste olduğu süre içinde John'dan duyduğu tek söz suçlamalardı. En yakın müritlerinden duyduğuna göre, John hâlâ çocuğunun babalığını sorguluyor, kendisinden en aşağılayıcı kelimelerle söz ediyordu. Tutuklanması için genç karısını suçluyordu. En fanatik müritleri de ailesine tehditler yağdırıyordu. Sonunda, Meryem ağabeyiyle Martha'yı kendi-

sini Galilee'ye, Vaftizciden ve müritlerinden olabildiğince uzağa, geri götürmeleri için ikna etti. Bir gecelik masum bir itaatsizliğin nasıl olup da fahişelik kara lekesine dönüştüğünü anlamıyordu, ama o an içinde bulunduğu durum buydu. Meryem bu durumu, Nasıralılara ve sempatizanlarına yakın bir yerde, Arbel Dağı'nın eteklerindeki evinin korumasında karşılamayı tercih etti.

John rahipliğe, efsanesinin ve etkisinin Güney Bölgesi'nde yayıldığı hapishaneden devam etti. Ama karizmatik Nasıralı olan kuzeninin mezhebi, giderek artan bir güçle Ürdün'ün kuzeyinden Galilee'ye kadar uzanıyordu. John'un müritleri hapishaneye Easa'nın büyük çalışmalarından ve ona mal edilen mucizevî tedavilerden haberler getiriyorlardı. Ama aynı zamanda Nasıralıların, Yahudi olmayanlara ve günahkarlara yumuşak davrandıklarını da anlatıyorlardı. Hattâ bir keresinde zina yapan bir kadını taşlanmaktan kurtarmıştı. Açıkça görülüyordu ki, kuzeni yasa kavramını tamamen kaybetmişti. John'un tavrını ortaya koyma zamanı gelmişti.

John'un emriyle, Vaftizci'nin müritleri büyük bir Nasıralı toplantısına katılmak üzere yola koyuldular. Easa toplanan kalabalığın önüne vaaz vermeye çıktığında, iki münzevi elçi öne çıktı. İlki önce Easa'ya sonra da kalabalığa hitap ederek konuşmaya başladı.

"Vaftizci John'un hücresinden geliyoruz. Bu mesajı hepinize iletmemizi istedi. Sana, Nasıralı Yeshua, seni sorguladığını söylüyor. Bir zamanlar senin Tanrı'mn gönderdiği Mesih olduğuna inanmasına rağmen, şimdi günahkarları kabul etmenin yasalara uygun olduğuna inanmıyor. Bu nedenle, sana soruyor, beklenen kişi sen misin? Yoksa bu iyi insanlar başka birini mi beklemeli?"

Bu sözler karşısında kalabalıkta huzursuzluk başladı. John'un İsa'yı vaftiz etmesi bazı yeni Nasıralı havariler için belirleyici olmuştu. John'un kuzenini seçilmiş kişi olarak tanıttığı ve Tanrı'nın tercihini güvercin şeklinde belirttiği Ürdün Nehri kıyılarındaki o sihirli gün, birçok kişinin Yol'un müridi olmasına neden olmuştu. Şimdi, Vaftizci John toplum önünde kuzenini sorgulayarak, desteğini çekerek önem kazanıyordu.

Nasıralı Yeshua, bu soru karşısında soğukkanlılığını koruyor ve hakaretten etkilenmemiş görünüyordu. Kalabalığı susturup şöyle söyledi; "Dünyada Vaftizci John'dan daha büyük bir peygamber yoktur."

Kendisine meydan okuyan adamlar için de şunları ekledi: "Lütfen kuzenime saygılarımı iletin. Gidin, ona bugün bizim yanımızda gördüklerinizi ve duyduklarınızı anlatın."

Anlatacak çok şey vardı. Nasıralı lider kalabalığın arasından geçti ve hastalara şifa dağıtmaya başladı. O gün birçok körün gözlerini açtığı söylenir. Yaşça büyük olanların zayıflığını tedavi edip dertlilerden kötü ruh halini ve keyifsizliği çekip aldı. Bütün bunları yaparken de Yol'un sözlerini tekrarlayarak insanlara Tanrı'nın ışığını öğretti. Sadece kalbi inanç ve sevgi dolu olduğu için bütün günahları affedilen kadının hikayesini anlattı. Günün son mesajı da şöyleydi.

"Kalbi sevgi dolu olanların günahları affedilir. Ama en erdemli insanın bile kalbinde az sevgi varsa, bağışlanması da az olacaktır."

O gün, Nasıralı Yeshua'nın mezhebinin sevgi ve bağışlamanın iyileştirme Yol'u, bu ışıkta yürümeyi seçen bütün insanlar için kurtuluş yolu olarak tanımlandığı gündü.

Herod Antipas'ın bir sorunu vardı. Bir ay önce Vaftizci John'un tutuklama emrine şahit olan Romalı elçi geri dönmüştü. Romalı, Vali'nin subaylarına sarayın etrafında neden bu kadar çok Yahudi olduğunu sorduğunda, hapisteki peygamberin mürit çekmeye devam ettiği söylendi. Elçi, Herod'un asi Vaftizci'ye karşı önlem almayı uygun görmemesine şaşırdı.

O akşam yemekte Roma'dan gelen soylu Herod'la sert bir şekilde bu konuyu konuştu.

"Bu kışkırtıcı güruh söz konusu olduğunda cesaretsiz olamazsın. Sezar Roma'yı temsil etmen konusunda sana güvendiği ve yerli halktan bir Yahudi olarak avantajlı olduğunu düşündüğü için buradasın. Ama onlara karşı çok yumuşak davranmak korkunç bir hata olur. Bu adam hapsedildiği yerden bile her gün Roma'ya saldırıyor ve sen de buna göz yumuyorsun."

Vali kendini savundu. "Bu çöl ülkesi bu adama peygamber diyen Essenni mezhebi ve diğerleri tarafından istila edilmiş. Onu idam etmek başkaldırılara davetiye çıkarmak olur."

"Sen, Roma vatandaşı ve kral olarak, bu çöl sakinlerinin seni rehin almasına izin mi veriyorsun?" Soru azarlama doluydu.

Herod köşeye sıkıştığını hissetti. Elçi ertesi gün Roma'ya dönüyordu. Sezar'a zayıflığını rapor etmesi riskini göze alamazdı. Herodların tamamen çöküşünü görmek isteyen çok düşmanı vardı; buna izin veremezdi. Antipas boşuna kralların soyundan gelmiyordu. Büyükbabası tahtına ihanet edeceklerini sezdiğinde kendi oğullarını idam etmemiş miydi? Herodlar kendilerine ait olan şeyler için nasıl savaşacaklarını bilirlerdi.

Herod Antipas iki kez el çırparak hizmetkarlarını çağırdı. Yüzbaşıların öne çıkmasını emretti.

"Söylediklerimi derhal mahkûm Vaftizci John'a iletin. Başı kılıçla kesilerek idam edilecek."

Herod Antipas tarihte yerini almak için ilk ama son olmayacak hamlesini yaparken Romalı elçi de başını sallayarak kesinlikle onay verdiğini belirtiyordu.

●

İdam edilmeden önce John tek bir şey istedi: Galilee'deki eşine bir mesaj göndermek. Yanına mesajı götürecek olan müridinin girmesine izin verildi. Yüzbaşının kılıcı hızla inmeden önce son emirlerini ve tövbesini söyledi. Başı bedeninden ilk vuruşta ayrıldı ve Vaftizci John, Ürdün'ün peygamberi, Tanrı'nın Krallığı'na gönderildi.

Romalı elçiye ihanetle ne kadar çabuk ve şiddetli başa çıktığını göstermek isteyen Herod, John'un başını bir mızrağın ucuna taktırarak sarayın giriş kapısının üstüne astırdı. Leş kargaları üstünde et bırakmayana kadar, baş orada öylece asılı kaldı, ama bir gece esrarengiz bir şekilde kayboldu. John'un bedeninin geri kalanı gömülmek üzere Essenli müritlerine verildi.

●

John'un idam haberi, hamileliğinin son aylarındaki Meryem'e Mecdel'de verildi. Ulak, John'un son sözlerini ona

şahsen bildirdi.

"Tövbe et kadın. Bizi buralara getiren günahların kefaretini her gün öde. Bunu benim hatıram ve taşıdığın çocuğun hatırı için yap. Eğer bu çocuğun Tanrı'nın Krallığı'na kabul edilmesi için en küçük bir ümit varsa, tövbe etmeli ve doğduğunda çocuğu vaftiz ettirmelisin."

John'un, kendi çocuğunu taşıdığına inanıp inanmadığını Meryem asla öğrenemeyecekti. Son isteği olarak kendisine mesaj gönderme zahmetine katlanması, çocuğun kendisinin olduğuna inanmış olabileceğini gösteriyordu. Meryem son sözlerini kalbine yazdı ve uzun ömrünün geri kalan her gününde John'un kendisini bağışlaması için dua etti. John kendisine kaba davranmıştı, ama içinde ona karşı kin beslemiyordu. Easa ve Büyük Meryem affetmenin ilahi olduğunu öğretmişlerdi. O da bu prensibe içtenlikle sadık kalmıştı.

John baştan beri Meryem için bir bilmece olmuştu. Kendisine zorla kabul ettirileni asla istemeyen, hiçbir zaman evlenme niyetinde olmayan hoyrat bir adamdı. John'un itaatkar olduğuna inanacağı şekilde davranmak için elinden geleni yapmıştı, ama yaptığı hiçbir şey John'u hoşnut etmemişti. Ne yazık ki, Meryem, İsrail'de kendisini elde etmek için hiçbir fedakarlık yapmak istemeyen tek kişiyle evlenmişti. Güzeldi, namusluydu, hatırı sayılır bir serveti vardı ve halkının asil kanını taşıyordu. Bu özelliklerinin hiçbiri Vaftizci John'un ilgisini çekmemişti.

Evlilikleri her ikisi için de bir çeşit ceza olmuştu. İkisini de en çok mutlu eden, zamanlarının çoğunu ayrı geçirmeleriydi. Yalnızca Ferisiler John'a bir varis için baskı yaptıklarında bir araya geliyorlardı. Sonuçta, evlilikleri John için Meryem'den daha kötü bitmişti. Artık kurtulmuşlardı ama Mer-

yem özgürlüğünü elde ediş şeklini değiştirmek için her şeyini vermeye hazırdı.

Sadık müritleri, John'un tutuklanması olduğu kadar idamı için de Meryem'i suçluyorlardı. O an için, ülkede en çok yerilen kadın Salome'ydi. Herodya Prensesi, üvey babasıyla ensest ilişkiye girmek dahil, korkunç şeylerle suçlanıyordu. Salome'nin serbest cinselliği ve bunu Vaftizci John'un başının gümüş tepsi içinde getirilmesi için nasıl kullandığı gibi çarpıcı söylentiler yayılıyordu. Bunların hiçbiri doğru değildi. Salome, John'u hapse attırmak için çocukça bir oyun yapmış, ama daha sonra Meryem'e, idam edileceğini asla tahmin edemediğini gözyaşları içinde itiraf etmişti. Sadece, Easa ya da Meryem'e zarar vermemesi için, John'u bir süre engellemek, halk arasında giderek büyüyen gücünü azaltmak istemişti. Ne de olsa Salome, John'un tutuklanmasının halk arasındaki popülaritesini daha da artıracağını öngöremeyecek kadar genç ve tecrübesizdi. Daha da kötüsü, Herod'un tek çözümü olan talihsiz bir ikilem arasında kaldığını da fark edememişti.

John'un kampından adı sanı bilinmeyen bir ulak, birkaç hafta sonra genç dul eşine beklenmedik son bir kutsal emanet getirdi. Tek kelime etmeden, sazdan bir sepeti Meryem'e uzattı ve çabucak evden çıkıp gitti. İliştirilmiş bir mesaj yoktu ve ulak paketi verirken gözlerini kaçırmıştı. Meryem, içindekini görmek için merakla sepetin kapağını açtı.

İçinde, ipek bir yastık üstünde, Vaftizci John'un güneşten rengi atmış kafatası vardı.

Meryem erken doğum yaptı. Narin bedeni bebeği zamanında doğurmaya elvermeyeceği için, erken doğum Tanrı'nın bir lütfuydu. Erken doğmasına rağmen, iri yarı bir erkek çocuktu. Dünyanın kötülüklerine var gücüyle haykırarak doğmuştu. Bir günlükken bile John'a son derece benziyordu. Bebeğin ısrarlı ağlayışını duyan herkes, Vaftizci'nin meşru çocuğu olduğunu anlardı.

Mecdelli Meryem, Büyük Meryem'le Easa'ya, duaları için teşekkürleriyle birlikte, çocuğun sağ salim dünyaya geldiğini bildirdi.

Çocuğa babasının adını verdi; John-Joseph.

John'un idamından sonra, Easa'nın müritleri hak ettiği yeri alması için büyük bir baskı oluşturdu. Çöle gidip Essenniler ve John'un müritleriyle buluşarak, Tanrı'nın Krallığı'nı kendi yorumuyla anlattı. Essennilerin arasından bazıları Davud'un soyundan olduğu için Easa'yı yeni Mesihleri olarak kabul edip, izlediler. Yine de çoğu, John hayatının son döneminde bile bu konuda çok sert konuştuğu için, Nasıralı reformlarına karşı çıkıyordu. Çöl sakinlerinin çoğu için, John tek Erdemlilik Öğreticisi'ydi ve yerini almaya çalışan da, kim olursa olsun, bir sahtekardı.

John'u izleyenlerle Easa'ya bağlı olanlar arasındaki derin ayrılık bu ilk yıllarda oluşmuştu. Nasıralı ruhu, kendisini kucaklayan herkese açık, sevgi ve bağışlamayla ortaya çıkmıştı. John yanlısı düşünceyse çok farklıydı. Sert yargılara ve katı kurallara dayanıyordu. Easa ve Nasıralılar kadınlara kucak

açıp onurlandırırken, John'un müritleri kadınları hor görüyordu. John kadınları her zaman düşük görmüştü. Müritlerine Meryem ve Salome'den Babil fahişeleri diye söz etmesi kadınların küçük görülmesi fikrini pekiştirmişti.

Yanlış ve haksız yere Mecdelli Meryem'in adı zina yapan günahkara, Salome'nin adı da ahlaksız fahişeye çıkmıştı. Vaftizci John'un müritleri bu haksızlık ateşini alevlendirerek, binlerce yıl boyunca yanacak büyük bir yangını başlatmışlardı.

Davud'un sarayının prensi, Nasıralı Easa, haksızlığa uğramış bu taze dul hakkındaki kamu anlayışını değiştirmeye çalışmıştı. Herkesten çok kendisi bu iyi ve namuslu kadının korkunç bir haksızlığa uğradığını biliyordu. Eskiden olduğu gibi, hâlâ aynı Benjamin evladıydı. Kanı hâlâ asildi, kalbi hâlâ saftı ve Easa hâlâ onu seviyordu.

Aslanın Oğlu yanında müritleri olmadan, tek başına kapıda belirdiğinde Lazarus şaşırdı.

Easa doğrudan, "Meryem'le çocuğu görmeye geldim," dedi.

Lazarus kekeleyerek Martha'yı çağırdı ve Easa'yı içeri buyur etti. Martha odaya girdiğinde ne şaşkınlığını ne de sevincini gizleme gereği duymadı. Muhafazakar aile geçmişine rağmen, uzun süredir Nasıralılara yakınlık duyuyordu. Easa'ya her zaman sevgi ve saygı duymuştu.

"Meryem'le bebeği getireyim," dedi ve odadan çıktı.

Yalnız kaldıklarında Lazarus yeniden konuşmaya çalıştı.

"Yeshua, birçok konuda özür dilemeliyim..."

Easa elini kaldırdı. "Sus Lazarus. Kalben doğru ve haklı olduğuna inanmadığın bir şeyi yaptığını hiç görmedim. Kendine ve Tanrı'na karşı dürüstsün. Bu yüzden, ne benden ne de başkasından özür dilemen gerekmiyor."

Lazarus son derece rahatlamıştı. Easa'yla kardeşinin nişanını bozmanın üzüntüsünü ve o gece Nasıralıları Bethany'de misafir etmeyi reddederek kardeşinin felaketine neden olmanın suçluluğunu çok uzun süredir taşıyordu. Ama küçük John-Joseph'in canhıraş bağırtısı odaya geldiklerini bildirdiğinden, bunu söyleyecek zamanı olmadı.

Easa Meryem'le bebeğe dönerek gülümsedi. Kollarını yüzü bağırmaktan kıpkırmızı olmuş bebeğe uzattı. "Annesi kadar güzel, babası kadar da inatçı." Easa gülerek bebeği aldı. Easa'nın ilk dokunuşunda, John-Joseph ağlamayı kesti. Bebek ilgiyle bu yeni figüre bakarken iyice sessizleşti. Easa yavaşça kollarında salladığında küçük John mutlulukla guruldadı.

"Seni sevdi," dedi Meryem. Aniden halk arasında efsane haline gelmiş bu adamın yanında olmaktan utanarak.

Easa Meryem'e ciddiyetle baktı. "Umarım." Lazarus'a döndü. "Lazarus, sevgili kardeşim, Meryem'le ciddi bir konuda özel olarak konuşmak istiyorum. Dul olduğu için doğrudan kendisiyle konuşmak daha uygun olacaktır."

Lazarus, "Elbette," diye mırıldanıp çabucak odadan çıktı.

Hâlâ John'u kollarında tutan Easa, Meryem'e oturmasını işaret etti. Bir süre mutlulukla sessiz sedasız oturdular. Bebek Easa'ya gurulduyor ve Nasıralı tarzı taranmış uzun saçlarını çekiyordu.

"Sana bir şey sormam gerek, Meryem."

Meryem sessizce başını salladı. Ne söyleyeceğinden emin değildi ama tekrar yanında olmaktan son derece mutluydu. Easa'nın varlığı hırpalanmış ruhuna merhem gibi geliyordu.

"Çok şeye katlandın ve bunu benimle Yol'a inandığın için yaptın. Sen ve bebek için bu yanlışı düzeltmek istiyorum. Meryem, eşim olmanı ve John'u kendi oğlum gibi yetiştirmeme izin vermeni istiyorum."

Meryem donup kalmıştı. Doğru mu duyuyordu? Elbette, bu imkansızdı.

"Easa, ne söyleyeceğimi bilemiyorum." Bir an sustu, şaşkın zihninde dolanan düşünceleri toparlamaya çalıştı. "Bütün hayatımı seninle evlenme hayaliyle geçirdim. Bu gerçekleşmediğinde... Bir daha bu hayali hiç kurmadım. Ama bunu yapmana izin veremem. Hem sana hem de görevine zarar veririm. John'un ölümü için beni suçlayan çok kişi var, benden nefret eden ve günahkar diyen çok kişi."

"Benim için hiç fark etmez. Beni izleyen herkes gerçeği biliyor, henüz gerçeği bilmeyenlere de biz öğretiriz. Yasalara sadık olanlar buna karşı çıkamaz. Aslında, seninle evlenmem çok uygun. Sen John'un dul eşisin ve ben de onun soyundanım. John'un en yakın erkek akrabasıyım, yani çocuğunu müritlerinin bağlı olduğu geleneklere göre yetiştirmesi gereken kişiyim. Onu, halkının prensi, seçtiğim varisim ve bir peygamberin oğlu olarak yetiştireceğim. Bu uygun bir birleşme, hem yasalar açısından hem de İsrail halkı için. Ben hâlâ Davud'un oğluyum, sen de hâlâ Benjamin'in kızısın."

Meryem etkilenmişti. Böyle bir şeyin olmasını beklemiyordu. En iyi ihtimalle, Easa'nın çocuğu John'un istediği gibi vaftiz edeceğini umuyordu. Ama küçük John'u kendi oğlu olarak evlat edinmek ve kendisiyle evlenmek? Bunlar kaldı-

ramayacağı kadar ağırdı. Meryem elleriyle yüzünü kapatıp ağlamaya başladı.

"Seni ağlatan nedir, küçük güvercin? Şimdi Tanrı'nın gözünde, birleşmemizi uygun gördüğü zamandan daha az kusursuz değiliz."

Meryem gözlerindeki yaşları kurulayıp Nasıralı'ya, Tanrı'nın kendisine geri verdiği Easa'sına baktı.

"Bir daha mutluluğu tadabileceğime inanmıyordum," diye fısıldadı.

Cana'daki gösterişli düğünün aksine, Easa'yla Meryem, Büyük Meryem ve sadık Nasıralıların katıldığı sade bir törenle evlendiler. Tören Galilee kıyılarındaki Tabga Köyü'nde gerçekleşti.

Ama bu birleşme haberi çabuk yayıldı ve ertesi gün insanlar akın akın Tabga'ya gelmeye başladılar. Kimi müritlerdi, kimi de Süleyman'ın kehanetinde adı geçen gelinle damatın bir araya gelmesini merak edip gelmişti. Bazıları da, sevgili Galilee peygamberlerinin kötü bir ünü olan bu kadınla evlenmesine hiç memnun olmamışlardı. Ama Easa hepsinin gelmesinden mutluluk duymuştu. Meryem'e tekrar tekrar, her yeni günün daha önce hiç görmemiş olanlara Yol'u göstermek için yeni bir fırsat getirdiğini, körlerin gözünün açıldığını söylüyordu.

İki gün içinde evliliklerinin haberi binlerce kişiyi oraya çekmişti.

İkinci günün sonunda, Büyük Meryem Easa'nın yanına

geldi. Cana'daki düğünde konuklara yetecek şarap olmadığı zamanki mucizeyi hatırlattı. Şimdi, Galilee kıyıları günlerdir yemek yemeyen insanlarla dolup taşıyordu, üstelik çok az yiyecekleri vardı. Annesi bugün de kendi düğün yemeğini düşünmesini söyledi.

Easa en yakın müritlerini yanına çağırdı. Konukların sayısını sordu. Philip, "Aşağı yukarı beş bin kişi var ve yalnızca iki yüz kişilik yiyeceğimiz var."

Peter'ın kardeşi Andrew, "Tanıdığım bir balıkçının oğlu burada. Beş arpa somunu ve iki küçük balığı var. Buradaki kalabalığı düşünürsek, hiç sayılır."

Easa, "Hepsini çimenlere oturtun. Somunlarla balıkları bana getirin," dedi.

Andrew somunlarla balıkları bir sepetin içine koyup efendisinin önüne bıraktı. Easa yemeklere şükran ve bereket duaları okudu, sonra sepeti Andrew'ya geri verip, "Bu sepeti misafirler arasında dolaştırın. Kırıntıları ziyan etmeden toplayın. Sonra bu kırıntıları yeni sepetlere yerleştirip yeniden misafirler arasında dolaştırın," dedi.

Andrew, Peter ve diğer arkadaşlarının yardımıyla denileni yaptı. İçinde birkaç kırıntı olan sepetler ekmek somunlarıyla dolup taştıkça şaşkınlıklarını gizleyemediler. Çok geçmeden on iki büyük sepet yiyecek dolmuştu. Kalabalıktaki herkes payına düşeni alana kadar bu sepetleri dolaştırdılar.

O gün, Tabga kıyılarındaki ziyafete katılan herkesin Nasıralı Easa'nın kehanetteki gerçek Mesih olduğundan hiç kuşkusu kalmamıştı. Çoğu da Mecdelli Meryem'i bu dönemde kabul etti. Böylesine büyük bir peygamber bu kadını seçtiyse, elbette değerli bir kadın olmalıydı.

Meryem'in durumu ve statüsü bir sorun yaratıyordu: is-

mi. Kadınların birlikte olduğu erkeklerin adıyla anıldığı bir zamanda, onun ismi politik olarak zordu. Ona John'un dul karısı demek uygun olmazdı, sadece Easa'nın karısı demek de aynı derecede uygunsuzdu. Zamanında, lider bir kadın olduğu için, kendi adıyla tanınıyordu. Sonsuza dek Zion'un kızı, Sürüsünün Kulesi –Migdal-Eder olarak kalacaktı. Adı tek başına bir kraliçe adıydı. İnsanlar ona şöyle demeyi uygun gördüler;

Mecdelli Meryem.

Mecdelli Meryem'in Büyük Gün olarak sözünü ettiği o dönem, Tabga'da kitlelerin mucizevî bir şekilde doyurulmasının ardındaki rahiplik dönemiydi. Düğünden kısa bir süre sonra Nasıralılar, aralarına Meryem'i de alarak Suriye'ye doğru yola çıktılar. Easa yolculuk sırasında sayısız insanı iyileştirdi. Sinagoglarda öğretileri için zaman harcadı ve yeni kulaklara Yol kelimesini yerleştirdi. Ama birkaç ay sonra kafile Galilee'ye döndü. Mecdelli Meryem hamileydi ve Easa bebeğin Meryem'in en rahat ettiği yerde, kendi evinde doğmasını istiyordu.

Galilee'ye döndüklerinde Meryem'le Easa'nın minicik, kusursuz bir kızları oldu. Kızlarına bir prensese yakışır şekilde iki isim taktılar, Sarah-Tamar. Sarah adı, İbrahim'in karısı olan soylu bir Musevi yazarın adıydı. Tamar bir Galilee ismiydi; bölgede yetişen gür hurma ağaçlarından esinlenilerek kuşaklar boyu soylu evlerde yetişen kızlara takma isim olarak verilen bir isimdi.

Soylu aile genişliyor, mezhepleri büyüyor ve İsrail'in çocuklarına gelecek için umut vaat ediyordu. Kuşkusuz Büyük Gün gelmişti.

On Sekizinci Bölüm

Château des Pommes Bleues
29 Haziran 2005

Peter ilk kitabın tercümesini okumayı bitirdiğinde, hiç kimse konuşmadı. Hep birlikte, edindikleri tuhaf bilgiyi kendilerince sindirebilmek için uzun bir süre sessiz oturdular. Meryem'in hikayesini dinledikçe, hepsi ara ara ağlamışlardı. Erkekler biraz daha gizliden, kadınlar açıkça hıçkırarak.

Sonunda, Sinclair sessizliği bozdu. "Nereden başlıyoruz?"

Maureen başını salladı. "Nereden başlayacağımı bile bilmiyorum." Bu durumla nasıl baş ettiğini görmek için başını kaldırıp Peter'a baktı. Şaşırtıcı derecede sakin görünüyor, hattâ gözleri karşılaştığında gülümsüyordu. Maureen, "İyi misin?" diye sordu.

Peter başını salladı. "Hiç bu kadar iyi olmamıştım. Garip ama ne şaşırdım ne korktum ne endişelendim; sadece memnun oldum. Nedenini açıklayamam ama öyle hissediyorum."

Tammy, "Tükenmiş görünüyorsun," dedi. "Ama inanılmaz bir iş başardın."

Sinclair'le Roland aynı fikirde olduklarını söylediler. İkisi de ayrı ayrı Peter'a yorgunluk nedir bilmeden çeviriyi tamamladığı için teşekkür ettiler.

"Neden biraz dinlenip diğer kitaplara yarın başlamıyorsun?" dedi Maureen nazikçe. "Ciddiyim Pete, uyumaya ihtiyacın var."

Peter başını sertçe salladı. "Asla. İki kitap daha kaldı –'Havariler Kitabı' ve 'Karanlık Çağın Kitabı' dediği diğer kitap. Sanırım ikincisi çarmıha gerilmeye tanıklık ediyor. Bunu ortaya çıkarana kadar hiçbir yere gitmiyorum."

Peter'ın geri adım atmayacağını fark ettiklerinde, Sinclair ona bir çay tepsisi getirtti. Çeviri yaparken oruç tutması gerektiğine inandığı için, rahip hâlâ yemek yemeyi reddediyordu. Onu yalnız bırakıp hep birlikte hafif bir şeyler yemek üzere yemek odasına gittiler. Roland'ı da çağırdılar ama yapacak çok işi olduğunu söylerek nazikçe reddetti. Odanın öbür ucundan Tammy'yle göz göze geldikten sonra dışarı çıktı.

Hiçbirinde yiyecek hal kalmadığı için oldukça hafif bir akşam yemeğiydi. Hâlâ ilk kitap hakkındaki düşüncelerini söylemekte zorlanıyorlardı. Sonunda Tammy, John hakkında konuştu.

"Derek'le bir gün geçirdikten sonra, bunlar bana daha anlamlı geliyor. Şimdi, bu John müritleri Derneği üyelerinin neden Meryem'le Salome'den bu kadar çok nefret ettiğini anlayabiliyorum, ama o kadar büyük haksızlık ki."

Maureen'in aklı karışmıştı. Hâlâ Tammy'nin bulgularına ortak olamamıştı. "Ne demek istiyorsun? Bana saldıranlar onlar mı?"

Tammy, Carcassonne'a yaptığı o üzücü ziyarette Derek'ten öğrendiği her şeyi anlattı. Maureen şaşkın bir sessizlikle dinledi.

"Meryem'in Vaftizci John'dan bir oğlu olduğunu biliyor muydunuz?" Soruyu ikisine birden sormuştu. "Çünkü bu benim için

gerçekten büyük bir şok oldu. Yani, gerçekten şaşırtıcı."

Sinclair başını salladı. "Çoğu kişi için şok edici. Burada bildiğimiz bir şey, ama din karşıtı inançlara sahip olmakla övünen mezhebimizin dışında çok az kişi bilir. Bu gerçekleri tarihten silmek için her iki taraftan da büyük çaba harcandı. Görünürde, İsa'nın müritleri John hakkında herhangi bir bilginin İsa'nın hikayesine gölge düşürmesini istemedikleri için İncillerin yazarları hikayesini dikkatle ve zekice anlattılar.

Tammy sözünü kesti. "John'un müritleri de Mecdelli Meryem'den nefret ettikleri için bu konuda konuşmuyorlar. Kutsal Kasenin Gerçek Kitabı denilen Dernek belgelerini okumaya başladım. Kitaba bu ismi vermişler çünkü tek kutsal kanın John ve oğlundan geldiğine inanıyorlar. Bu da soylarını gerçekten kutsal kase, yani kutsal kanın gerçek damarı yapıyor. Eğer kendi yollarını devam ettirebilselerdi, Mecdelli Meryem'den söz eden her şeyi sadece yazılardan değil, tarihten de sileceklerdi. Derneğin kuralına göre Meryem'den asla başına fahişe sıfatını eklemeden söz edilmiyor."

"Bu çok anlamsız," dedi Maureen. "Meryem, John'un oğlunun annesiydi. Çocuğu meşru kabul ettiklerine göre neden Mecdelli Meryem'den hâlâ bu kadar çok nefret ediyorlar?"

"Çünkü onlara göre Salome'yle ikisi, Meryem'in İsa'yla –Easa'yla– evlenebilmesi ve İsa'nın yağlarla kutsanması için John'un ölümünü birlikte planladılar. Böylece, John'un oğlunun babası olacak ve çocuğu Nasıralılar gibi yetiştirebilecekti. Aslında, haça tükürüp ona Gaspçı diyerek İsa'yı reddetmek ayinlerinin bir bölümü."

Maureen ikisine birden baktı. "Bunu söylemeye çekiniyorum, ama Jean-Claude'un bunların bir parçası olduğuna inanmam güç."

"Jean-Baptist demek istiyorsun yani," diye ismi küçümsediğini belirtti.

"Montsegur'a gittiğimizde... Katharlar hakkında o kadar çok şey biliyordu ki. Sadece bu da değil, onlardan son derece saygıyla söz ediyordu. Hepsi bir gösteri miydi?"

Sinclair iç çekip ellerini yüzünde gezdirdi. "Evet, üstelik asıl büyük gösterinin sadece küçük bir parçasıydı anladığım kadarıyla. Roland, Jean-Claude'un çocukluğundan beri kuruluşumuza sızmak üzere yetiştirildiğini keşfetti. Ailesi zengin, ayrıca Derneğin kaynaklarıyla bu kimliği oluşturmuşlar. Paschal unsurunu sonradan eklemiş. Aslında kuşkulanmalıydım ama ona inanmamak için hiçbir sebebim yoktu. Yetenekli bir bilimadamı ve tarihçi olduğu gerçeği de var. Tarihimizin de uzmanı. Ama bu durumda, saygı duyduğu için değil, daha çok 'düşmanını tanı' şeklinde bir uzmanlık."

"Ne kadar zamandır devam ediyormuş? Bu rekabet?"

Sinclair, "İki bin yıldır," diye yanıtladı. "Ama tek taraflı. Halkımız John'a hiç düşmanlık beslemedi ve Vaftizci soyunu her zaman kardeş olarak gördü. Ne de olsa hepimiz Mecdelli Meryem'in çocuklarıyız, doğru değil mi? Biz duruma her zaman bu gözle baktık, hâlâ da öyle bakıyoruz."

Tammy, "Sorunu yaratan ailenin tarafı," diye şaka yaptı.

Sinclair sözünü kesti. "Ama unutmamak lazım ki, Vaftizcinin bütün müritleri aşırılık göstermiyor. Bu Dernek fanatikleri azınlıkta kalıyor. Kudurmuş korkutucu bir grup ve ne garip ki güçlüler. Yine de azınlıkta kalıyorlar. Benimle dışarı gelin, size bir şey göstermek istiyorum."

Üçü birden masadan kalktıklarında Tammy izin istedi. Maureen'e daha sonra medya odasında buluşmalarını söyledi. "Bu kadar ilerlemişken, araştırma sırasında bulduğum

başka şeyleri de sana göstermek istiyorum."

Maureen bir saat sonra Tammy'yle buluşmayı kabul edip Sinclair'in peşinden dışarı çıktı. Üçlü birlik bahçelerinin girişine doğru yürürlerken, alacakaranlık gökyüzü yaz güneşinin kalıntılarıyla hâlâ parlıyordu.

"Üçüncü bahçeyi hatırladın mı? Geçen gün göremediğin bahçeyi? Gel, sana onu şimdi göstereyim."

Sinclair Maureen'in koluna girip Mecdelli Meryem çeşmesinin yanına götürdü ve soldaki revaktan geçirdi. Çakıl taşından bir patika, İtalyan villaların bahçesini andıran gösterişli bir bahçeye gidiyordu.

"Çok... Romanesk görünüyor," dedi Maureen.

"Evet. Bu genç John-Joseph hakkında çok az şey biliyoruz. Bildiğim kadarıyla hakkında yazılı hiçbir belge yok ya da en azından bugüne kadar yoktu. Yalnızca kuşaklardır gelen yerel geleneklere ve efsanelere dayanan yüzeysel bilgiler vardı."

"Ne biliyorsunuz?"

"Sadece İsa'nın çocuğu olmadığını –John'un çocuğu olduğunu. Bazı efsanelerde John-Yeshua hattâ John-Mark olarak geçmesine rağmen, adını doğru biliyormuşuz, John-Joseph'miş. Belirli bir yaşa geldiğinde Roma'ya gittiği ve annesiyle kardeşlerini burada, Fransa'da bıraktığı rivayet edilir. Kendi isteğiyle mi gittiği yoksa bir ana planın parçasına uyarak mı gittiği hâlâ söylentiden ibarettir. Sonunun ne olduğunu da bilmiyoruz. İki farklı düşünce ekolü var."

Sinclair onu Rönesans tarzı yapılmış bir delikanlı heykelinin yanına götürdü. Büyük bir haçın önünde duruyordu, ama bir elinde kafatası vardı.

"Onu İsa yetiştirdi, bu yüzden Roma'da gelişen Hıristiyan

toplumunun bir parçası olarak kalmış olabilir. Eğer öyleyse, Nero'nun ilk kilise liderlerini yok ettiği gibi zamansız ölmüş olabilir. Roma tarihçisi Tacitus, Nero'nun 'Hıristiyanlar olarak bilinen son derece ahlaksız grubu akla gelen her tür zulümle cezalandırdığını' söyler. Bunun doğru olduğunu Peter'ın ölüm şeklinden biliyoruz."

"Katledildiğini mi düşünüyorsun?"

"Büyük ihtimalle, hattâ belki de Peter'la birlikte çarmıha gerilmiş olabilir. Onun soyundan gelen birinin liderden başka bir şey olacağını düşünmek zor. Ve bütün liderler idam edilmişti. Ama bir de diğer bakış açısı var."

Sinclair mermerden oyulmuş John-Joseph'in elini işaret etti. "Bir ihtimal daha var. Efsanelerden biri, John'un en fanatik müritlerinin Roma'da varisini arayıp bulduğunu ve Hıristiyanların hakkı olan yeri gaspettiğine ikna ettiğini anlatır. John'un gerçek Mesih olduğu ve John-Joseph'in tek oğlu olarak yağlarla kutsanmış kişinin tahtının varisi olduğu söylenerek kandırılmıştır. Bazıları da John-Joseph'in annesine ve ailesine dönerek babasının müritlerinin öğretilerini kucakladığını söyler. Nereye vardığını bilmiyoruz ama İran'da ve Irak'ta John'a tapan bir Mandaean Tarikatı olduğunu biliyoruz. Barışçı insanlar, ama yasaları ve John'un tek gerçek Mesih olduğuna inançları çok katı. John-Joseph ya da torunları bir mezheple doğuya gitmiş ve bunlar da doğrudan o soyun devamı olmuş olabilirler. Artık, kanbağından geldiklerini iddia eden batıdaki Erdemliler Tarikatı'nı biliyorsun."

Maureen, Sinclair'in açıklamalarını dinlerken, dikkatle kafatasına bakıyordu. Aklına gelen fikirle heyecanla bağırdı, "John! Kafatası –Mecdelli Meryem'in ikonlarındaki, resimlerindeki. Her zaman elinde bir kafatasıyla tasvir edilmişti ve

kimse bana bu konuda bir açıklama yapmadı. Hepsi tövbeye belli belirsiz bir değinmiş. Kafatası kefareti temsil ediyor. Ama neden? Şimdi nedenini anlıyorum. Meryem kafatasıyla birlikte resmediliyordu çünkü John için kefaret ödüyordu –gerçekten John'un kafatasıyla."

Sinclair başını salladı. "Evet. Ve kitap; her zaman elinde bir kitapla gösterilmiş."

"Sadece bir yazı da olabilir," dedi Maureen.

"Olabilir, ama değil. Meryem kitapla gösterilmişti çünkü kendi kitabı vardı. Bulmamız için bize bıraktığı mesaj. Umarım en büyük oğlunun sırrını ve kaderini aydınlatmamıza yardımcı olur, çünkü hiçbir bilgimiz yok. Mecdelli'nin bu sırrın geri kalanını, bizim için, kendisinin ortaya koyacağını sanıyorum."

Alacakaranlık göğünde beliren ilk yıldızların keyfini sürerek bir süre konuşmadan bahçede yürüdüler. Sonunda Maureen konuştu. "Başkalarının da olduğunu söyledin. Fanatik olmayan John müritlerinin."

"Elbette. Milyonlarcası var. Onlara Hıristiyan diyoruz."

Sinclair anlatırken, Maureen yüzüne baktı. "Ciddiyim. Kendi ülkene bak, kaç kilise Vaftiz Kilisesi adını almış? Bunlar, John'un kendi çapında bir peygamber olduğu fikrini benimsemiş Hıristiyanlar. Bazıları ona Müjdeci diyor ve İsa'nın gelişini bildiren kişi olduğunu söylüyor. Avrupa'da Vaftizcinin kanıyla Nasıralının kanını karıştırarak birbiriyle birleşmiş, kanbağından gelen bazı aileler var. Bunların en ünlüsü Medici hanedanıydı. Hem John'un hem de İsa'nın rahibi olarak bütünleşmişlerdir. Sandro Botticelli'miz de onlardan biriydi."

Maureen şaşırmıştı. "Botticelli de mi her iki kanbağından geliyordu?"

Sinclair başını salladı. "İçeri girdiğimizde, Sandro'nun 'Primavera'sına bir bak. Resmin sol tarafında, asasını yukarı kaldıran simyacı Hermes'i göreceksin. Eliyle, Tammy'nin sana anlattığı, 'John'u Hatırlayın' işaretini yapıyor. Sandro, bu Mecdelli Meryem ve yeniden doğuşun gücü alegorisinde bize, John'u da tanımamız gerektiğini söylüyor. Ayrıca, simyanın bir çeşit bütünleşme olduğunu, bütünleşmede ise bağnazlık ve hoşgörüsüzlüğe yer olmadığını anlatıyor."

Maureen, başlangıçta kendisi için tam bir bilmece olan bu adama duyduğu gerçek hayranlıkla yakından baktı. Kendince mistik bir şair, ruhani gerçeklerin peşinde koşan biriydi. Daha da önemlisi, iyi bir adamdı –sıcak, ilgili ve açıkça çok sadık. Onu hafife aldığı konuyla ilgili bu son sözleriyle iyice belli olmuştu.

"Merhamet ve hoşgörünün gerçek inancın mihenk taşı olduğunu düşünüyorum. Son 48 saat içinde, her zamankinden çok daha bilgili oldum."

Maureen gülümseyip Sinclair'in koluna girdi. Bahçeden çıktılar. Birlikte.

Vatikan Şehri, Roma
29 Haziran 2005

Kapı aniden açıldığında, Kardinal DeCaro çalışma odasında bir telefon görüşmesini bitirmek üzereydi. Piskopos O'Connor'ın Roma'daki yerinin ne kadar önemsiz olduğunu hâlâ anlayamamış olması, yüksek rütbeli kilise yetkilisini şaşırtıyordu ama Piskopos bundan habersiz görünüyordu. DeCaro, O'Connor'ı sarsan şeyin saf bir merak mı yoksa algılama eksikliği mi olduğundan hâlâ emin değildi. Belki de ikisi birdendi.

Adam Fransa'daki keşif hakkında anlaşılmaz sözlerle konuştukça, Kardinal yapmacık bir sabır ve alaycı bir şaşkınlıkla dinledi. Ama birden O'Connor, DeCaro'nun tüylerini diken diken eden bir şey söyledi. Bu Vatikan'a ait bir bilgiydi. Onun rütbesindeki hiç kimse yazmaların varlığını bilemezdi –ve elbette ne içerdiklerini.

Kardinal sesinin tonunu değiştirmemeye çalışarak, "Muhbirin kim?" diye sordu.

O'Connor kıvranmaya başladı. Henüz kaynağını açıklamaya hazır değildi. "Çok güvenilir biri. Çok."

"Korkarım bana daha fazla bilgi vermeye hazır değilsen ya da isteksizsen söylediklerini ciddiye almam mümkün değil, Magnus. Buraya ne kadar çok yanlış bilgi geldiğini tahmin edersin. Hepsini araştırmamız mümkün değil."

Piskopos Magnus O'Connor huzursuzca doğruldu. Kaynağını açıklamaya cesaret edemezdi, henüz yapamazdı. Elinde kalan tek koz buydu. Eğer kaynağını açıklarsa doğruca ona giderler ve O'Connor'ı güçsüz bir şekilde bu çok önemli tarihi olayın dışında bırakırlardı. Ayrıca, DeCaro ve Vatikan Konseyi dışında hesap vermesi gereken başka kişiler de vardı.

"Muhbiri arayıp size kimliğini açıklayıp açıklayamayacağımı sormam gerek," dedi O'Connor.

Kardinal DeCaro, O'Connor'ın sinirini bozan bir kayıtsızlıkla omuzlarını silkti. Dünyayı sarsacak haberinin bu kadar kayıtsızlıkla karşılanması ne istediği ne de beklediği bir şey değildi. "Pekala. Verdiğin bilgiler için teşekkür ederiz," dedi kıdemli yetkili ve çıkmasına izin verdi. "İşinin başına dönmekte serbestsin."

"Ama efendimiz, tam olarak ne bulduklarını öğrenmek istemiyor musunuz?"

Kardinal DeCaro okuma gözlüklerinin üstünden İrlandalı rahibe baktı. "Kanıtlanamayan kaynaklar beni ilgilendirmiyor. İyi geceler bayım. Tanrı sizi kutsasın ve gözetsin."

Kardinal arkasını dönüp bir tomar kağıt alarak, sanki piskopos güneşin sabah doğup akşam battığı kadar sıradan bir şey söylemişçesine, karıştırmaya başladı. Hani şaşkınlık? Endişe? Teşekkür?

Öfkeden ağzından tükürükler saçan Piskopos O'Connor bir şeyler mırıldanarak kapıdan çıktı. O an için Roma'daki işi bitmişti. Fransa'ya gidecekti. Sonra da onlara günlerini gösterecekti.

Château des Pommes Bleues
29 Haziran 2005

Maureen, Sinclair'le bahçe gezintisinden döndüğünde, söz verdiği gibi Tammy'yle medya odasında buluştu. İlk önce başını çalışma odasının kapısından içeri uzatıp ikinci kitabın tercümesine gömülmüş olan Peter'ı kontrol etti. Kuzeni başını kaldırıp anlaşılmaz bir şekilde homurdandı. Gözleri çalışmaktan cam gibi olmuştu. Maureen çalışmasını bölmenin zamanı olmadığını bildiğinden, Tammy'yi bulmak üzere dışarı çıktı.

Çalışma odasının dışında, şatonun her yanında tarih ve heyecan duygusu uyandıran bir hareket vardı. Maureen hizmetkarların ne kadar bilgisi olduğunu merak etti, ama aynı zamanda da hepsinin son derece sadık ve güvenilir olduğunu hatırladı. Roland ve Sinclair, Meryem'in incilinin geri kalanı tercüme edilirken güvenlik tedbirlerini belirlemek için konuşmuşlar ve alınacak önlemin şeklinde karar kılmışlardı.

Henüz kimse açıkça tartışmamıştı ama Maureen, Sinclair'in ne yapmak istediğini ve ne zaman yapma niyetinde olduğunu çok merak ediyordu.

Tammy kapıda Maureen'i görünce, "İçeri gel," diye eliyle işaret etti.

Maureen, başının iniltiyle arkaya savrulmasına izin vererek, kendini Tammy'nin yanına, kanepeye attı.

"Of, of, ne oldu?

Maureen gülümsedi. "Hiçbir şey ve her şey. Sadece merak ediyorum, hayatım bundan sonra eskisi gibi olacak mı?"

Tammy gırtlaktan gelen bir kahkahayla yanıtladı. "Hayır. İyisi mi sen şimdiden alışmaya başla." Maureen'in elini tuttu. Bu kez daha sevecen konuşuyordu. "Dinle. Bunların çoğunun senin için yeni olduğunu biliyorum, üstelik çok kısa sürede çok yol aldın. Sadece, benim kahramanım olduğunu bilmeni istiyorum, tamam mı? Ve aynı konuda Peter da öyle."

Maureen, "Sağol," diye iç çekti. "Ama gerçekten dünyanın, kutsal inanç sistemlerinin çatırdamasına hazır olduğunu sanıyor musun? Ben sanmıyorum."

"Sana katılmıyorum," dedi Tammy her zamanki inandırıcı haliyle. "Zamanlama hiç bundan iyi olmamıştı. 21. yüzyıldayız. Artık inanç sapmaları yüzünden insanları odun yığınlarında yakmıyoruz."

"Hayır, sadece kafalarını göçertiyoruz," Maureen başının arkasını ovaladı.

"Anlaşıldı. Özür dilerim."

"Sadece dramatik olmaya çalışıyorum. İyiyim gerçekten," Maureen büyük ekran televizyonu işaret etti. "Şimdi ne üzerinde çalışıyorsun?"

"Geçen gece konudan saptık, ben de sana geri kalanını

gösterme fırsatı bulamadım. Sanırım şimdi çok daha ilginç bulacaksın."

Tammy'nin elinde uzaktan kumanda aleti vardı. Televizyona doğru tutarak anlatmayı sürdürdü, "Kanbağından gelenlerin resimlerine bakıyorduk, hatırladın mı?" Düğmeye bastığında ekrana birer birer portreler gelmeye başladı. "İspanya Kralı Ferdinand, Senin kız, Lucrezia Borgia, İskoçya Kraliçesi Mary, Bonnie Prens Charlie, Avusturya İmparatoriçesi Marie Theresa ve ünlü kızı Marie Antoinette, Sir Isaac Newton." Çeşitli Amerikan başkanlarına geldiğinde görüntüyü dondurdu. "İşte sıra Thomas Jefferson'dan başlayarak Amerikalılara geldi. Giderek modern zamana geleceğiz."

Büyük bir Amerikan ailesinin yeniden bir araya gelişinin modern fotoğrafı ekranı doldurdu.

"Bu nedir?"

"New Jersey, Cherry Hill'de Stewart ailesinin yeniden bir araya gelişi. Bunu geçen sene çektim. Ve bunu da. Görünüşte sıradan yerlerdeki sıradan insanlar, ama hepsi aynı kanbağından geliyor."

Maureen'in birden aklına geldi. "Hiç Virginia'daki McLean'a gittin mi?"

Tammy şaşırmış görünüyordu. "Hayır. Niye sordun?"

Maureen McLean'da yaşadığı tuhaf şeyleri ve karşılaştığı güzel kitapçı kadını anlattı. "Adı Rachel Martel'di ve..."

Tammy sözünü kesti. "Martel mi? Martel mi dedin?"

Maureen başını sallayınca Tammy kahkahaya boğuldu. "Evet, hayal görmesine şaşırmamalı," dedi. "Martel en eski kanbağı isimlerinden biridir. Charles Martel, Charlemagne'ın kolundan gelir. Eğer Virginia'nın o bölümünü eşelersen, eminim bir sürü kanbağından gelen aile bulursun. Muhtemelen Fran-

sa'daki Korku Hükümdarlığı zamanında akıl hastalığı nedeniyle buraya gelmişlerdir. Çoğu soylu Fransız ailesi de aynı şekilde soluğu Amerika Birleşik Devletleri'nde almıştır. Pennsylvania da onlarla dolu."

Maureen güldü. "Yani, burada çok fazla hayal görülmesinin sebebi bu. Amerika'ya geri döndüğümde Rachel'i arayıp bunu anlatacağım."

Tammy anlatmaya devam ederken, dikkatlerini tekrar yeni bir ailenin bir arada fotoğrafının belirdiği ekrana verdiler.

"Bu da, geçen yaz St. Clair ailesinin Baton Rouge'da yeniden bir araya gelişi. Fransız mirası olduğu için, Louisiana kanbağı ailelerinin en çok olduğu yer. Şimdi her şeyi ilk ağızdan öğrendin. Şuradaki adamı görüyor musun?"

Tammy, Fransız Bölgesi'nde saksofon çalan genç, uzun saçlı bir sokak müzisyeninin görüntüsünü dondurdu. Yeniden durdurmadan önce bir an görüntüyü hareketlendirip harika bir saksafon müziğinin odayı doldurmasına izin verdi.

"Adı James St. Clair. Evsiz. New Orleans'da bir yankesici ama saksafonuyla seni ağlatabilir. Sokağın köşesinde oturup onunla tam üç saat konuştum. Zeki ve harika bir adam."

"Bütün bu insanlar kanbağından geldiklerini biliyorlar mı?"

"Elbette bilmiyorlar. Işin güzelliği burada. Filmimin son noktası da bu zaten. iki bin yıllık tarih ve evrim sonucu muhtemelen dünyada İsa Mesih'in kanını taşıyan bir milyon kadar insan var. Belki de daha fazla. Bunun seçkin ya da gizemli olmakla bir ilgisi yok. Sebzelerini paketleyen adam olabileceği gibi bankadaki veznedar da olabilir. Ya da saksofonu her eline aldığında kalbini paramparça eden evsiz adamdır."

Chateau des Pommes Bleues
2 Temmuz, 2005

Peter yorulmak bilmeksizin çalışıyordu, ama mükemmeliyetçiliği onu esir aldığı için, bir sonraki el yazması olan Karanlık Çağın Kitabı'nın çevirisini diğerleriyle paylaşması iki gün sürdü.

Maureen ikinci günün akşamında kanepenin üstünde uyuyakalmıştı. Meryem'in İncili yazılırken yakınlarda olmaktan memnundu.

Kuzeninin hıçkırığı Maureen'i uyandırdı.

Başını kaldırıp, başı ellerinin arasında, yorgunluktan ve yoğun duygulardan tükenmiş olan Peter'a baktı. Ama Maureen nasıl bir duygu yaşadığını anlayamadı. Üzüntü mü, sevinç mi? Kıvanç mı yoksa tükenmişlik mi? Başını kaldırıp masada Peter'ın karşısında oturan Sinclair'e baktı. Sinclair çaresizce başını iki yana salladı. O da Peter'ın yoğun tepkisini tetikleyenin ne olduğunu anlayamamıştı.

Maureen Peter'a yaklaşarak elini yavaşça omzuna koydu. "Pete, ne oldu?"

Peter gözyaşlarını silip kuzenine baktı. Önündeki tercümeleri işaret ederek, "En iyisi size kendisi anlatsın," diye fısıldadı. "Diğerlerini de çağırır mısınız lütfen?"

●

Tammy'yle Roland aceleyle Sinclair'in çalışma odasına geldiler. Artık birlikteliklerini saklamadıkları için onları bulmak kolaydı. Ayrıca, bir şey kaçırma korkusuyla el yazmala-

rından çok da uzaklaşmıyorlardı. Çalışma odasına girdiklerinde, ikisi de Peter'ın yüzündeki ateşi fark ettiler.

Roland çay getirmesi için bir hizmetkara seslendi. Hizmetçi çıkıp kapıyı kapatınca, Peter kaldığı yerden devam etti.

"Bu yazılara Karanlık Çağın Kitabı adını vermiş," dedi Peter. "İsa'nın hayatının son haftasını anlatıyor."

Sinclair tam bir soru sormaya hazırlanıyordu ki Peter onu susturdu. "Her şeyi benden çok daha iyi anlatıyor."

Okumaya başladı.

"... Benimle, Easa'yla ve Yol'la olan ilişkisini anlayabilmek için Judas Iscariot'un kim olduğunu bilmek çok önemli. Simon gibi o da bir Zelot ve Romalıları kıyılarımızdan sürmeye çok hevesli. Bu inanç yüzünden öldürdü, hattâ daha fazlasını yapmaya isteklydi. Ta ki, Simon onu Easa'ya getirene kadar.

Judas Yol'u kucakladı, ama bu kucaklama ne çabuk oldu ne de kolay. Judas, Ferisilerin bir kolundan geliyordu, bu yüzden kurallara bakış açısı çok katıydı. Genç bir delikanlıyken John'un müridi olmuştu. Benden duyduğu her şeye kuşkuyla yaklaştı. Zaman içinde dost olduk, Yol'un kardeşleri haline geldik –Easa'nın yapıcı birleştiriciliği nedeniyle. Ama yine de Judas'ın eski inancı su yüzüne çıktığında müritler arasında gerginlik yaşanıyordu. Doğal bir liderdi ve giderek yetkili bir hale geliyordu. Bu durum Easa'nın hoşuna gidiyordu, ama müritler pek hoşnut değildi. Ben Judas'ı anlıyordum. Yanlış anlaşılmak, benim gibi onun da kaderiydi.

Judas tarikatımızı genişletmek için her fırsattan yararlanmamız gerektiğine inanıyordu. Bunu yapmanın en iyi yolunun da yoksullara yardım etmek olduğunu düşünüyordu. Easa Judas'ı mali işlerle görevlendirmişti. İhtiyacı olanlara para dağıtmak onun sorumluluğundaydı. Görevleri konusunda dürüst ve vicdanlı bir adamdı ama aynı zamanda da uzlaşmaz biriydi.

En büyük tartışma Easa'yı Bethany'de kutsal yağlarla ovduğum gece Simon'un evinde yaşandı. Bize Iskenderiye'den mühürlü bir mermer küp gönderilmişti. Küp ağzına kadar değerli ve güzel kokulu hint sümbülü yağı doluydu. Mührü açıp Easa'nın başını ve ayaklarını bununla ovdum. Bunu yaparken de, Süleyman'ın armağanı olan Neşideler Neşidesi'ni söylüyor ve halkımızın geleneklerine uygun olarak Easa'yı Mesih ilan ediyordum. Hepimiz için, insanın içini umut ve simgelerle dolduran ruhani bir andı.

Ama Judas bunu onaylamadı. Herkesin içinde bana, "Bu yağ çok değerliydi. Mühürü açılmamış olsa çok para ederdi. Yoksullara dağıtacak paramız olurdu," diyerek azarladı.

Davranışlarımı savunmak zorunda kalmadım, Easa bunu benim yerime yaptı. "Her zaman yardıma muhtaç fakirler olacaktır, ama ben her zaman olmayacağım. Şu kadarını da söyleyeyim –hayatım boyunca yaptıklarım dünyanın neresinde olursa olsun anıldığında, bu kadının da ismi benimkiyle birlikte anılacaktır. Bırakın bu iş onun ve bizim için uğraştığı işlerin anısı olarak yapılsın," diyerek Judas'a karşı çıktı.

Judas'ın, Yol'un kutsal ayinlerini tam olarak kavrayamadığını gösteren ve seçkinlerden bazılarının –bundan sonra Judas'a bir daha asla tam olarak güvenmeyen bazılarının– canını sıkan bir andı.

Söylediğim gibi, ne bunun için ne de diğer yaptıkları için ona kin beslemiyorum. Judas kalben olduğu kişiyi yenemedi ve her zaman da ona sadık kaldı.

Onun yasını hâlâ tutuyorum.

MECDELLİ MERYEM'İN ARQUES İNCİLİ
KARANLIK ÇAĞIN KİTABI

On Dokuzuncu Bölüm

KUDÜS,
İ.S. 33

Nasıralılar için olaylarla dolu bir gündü. Easa'nın Kudüs'e gelişi, bekledikleri gibi halkın desteğiyle karşılanmıştı. Aslında, beklentileri bile aşmıştı. Müritler, Yol'un duasını öğrenmeye davet edildiklerinde –Easa artık bu duaya Tanrı'nın Duası diyordu– Zeytin Dağı'ndaki mağaralar çok küçük kaldı. Easa'nın vaazını dinlemeye gelen müritler dağın eteklerine kadar taşmış, kutsal yağlarla takdis edilmiş Mesihleri'ne yakınına gelip duayı öğrenebilmek için sıralarının gelmesini bekliyorlardı.

Easa, bütün erkek, kadın ve çocuklar duayı öğrenip anladığından emin olana ve onu kalplerine kazıyana kadar orada kaldı.

Dağdan aşağı inip şehre doğru giderken Nasıralılar Romalı bölükler tarafından durduruldu. Romalılar, Pilate'nin Antonia kalesindeki malikanesine yakın olan şehrin doğu girişinde nöbet tutuyorlardı. Kötü bir Aramcayla nereye gittiklerini sordular. Easa öne çıkarak kusursuz Yunancasıyla onları şaşırttı. Yüzbaşılardan birinin sarılı elini göstererek sordu.

"Sana ne oldu?"

Yüzbaşı böyle bir soru beklemiyordu, ama cevap verdi. "Gece nöbetindeyken kayalıklara düştüm."

"Fazla şaraptan," diye patladı yüzünde yara izi olan kötü görünüşlü nöbet arkadaşı.

Yaralı yüzbaşı sessizce ona bakıp ekledi, "Longinus'un dediklerine aldırmayın. Dengemi kaybettim."

Easa sadece, "Sana acı veriyor," dedi.

Yüzbaşı başını salladı. "Sanırım kırıldı ama doktora görünme şansım olmadı. Hamursuz bayramı kalabalığının arasına sıkışıp kaldık."

"Görebilir miyim?" diye sordu Easa.

Adam bileğinden yanlış açıda sarkan sargılı elini uzattı. Easa bir elini yavaşça adamın elinin altına, diğer elini de üstüne koydu. Gözlerini kapatıp sessiz bir dua okuyarak ellerini yavaşça ama sıkı sıkı yüzbaşının eline bastırdı. Etraflarına toplanan Nasıralılar iyileştirme seansını seyrederken, yaralı Romalının gözleri büyüdü. Yaralı yüzlü yüzbaşı bile bir an için heyecanlanmıştı.

Easa gözlerini açıp Romalı'nın gözlerine baktı. "Şimdi kendini daha iyi hissedeceksin." Ellerini çekerken yaralı elin düzgün ve güçlü olduğu, seyreden herkesin dikkatini çekti. Romalı konuşamadı, sadece kekeledi. Elindeki sargıları açıp parmaklarını esnetti. Easa'ya bakarken gök mavisi gözleri yaşlardan bulutlanmıştı. Asker arkadaşlarının arasındaki yerini kaybetmekten korkarak konuşmaya cesaret edemedi. Easa bunu bildiği için, askeri utançtan kurtardı.

Easa, "Tann'nın Krallığı kendisine ulaşmanızı bekliyor. Diğerlerine de bu Müjdeyi verin," dedi ve şehir duvarlarının kenarından yoluna devam etti. Meryem, çocuklar ve seçkinler onu izlediler.

Meryem bitkin düşmüştü ama şikayet etmiyordu. Taşıdığı bebeğin ağırlığı biraz yavaşlamasına sebep olmuştu, yine de bundan büyük keyif aldığı için şikayetçi olmayı reddediyordu. Easa'nın amcası zengin ve nüfuzlu Joseph'in şehrin hemen dışındaki evinde konaklamışlardı. Neyse ki, hem küçük John hem de Tamar uyuyakalmışlardı. Onlar da kendilerini çok yormuşlardı.

Meryem, Joseph'in bahçesinin serin gölgesinde tek başına otururken Easa'nın iyileştirme yeteneği hakkında düşünme fırsatı bulmuştu. Easa, amcası ve birkaç müridiyle birlikte ertesi gün Tapınağa yapacakları ziyareti planlıyordu. Meryem onları kendi başlarına bırakıp çocukları yatağa yatırdıktan sonra biraz dinlenme ve dua etme fırsatı bulmuştu. Diğer Meryemler ve kadın müritler bu gece dua töreninde buluşmuşlardı ama bu Meryem katılmamayı tercih etmişti. Yalnızlık giderek daha zor bulunan bir şey haline gelmişti ve bunu kaçıramazdı.

Ama Mecdelli Meryem Romalı askerin iyileştirilmesinin etrafındaki olayları hatırladığında, kendini tedirgin ve rahatsız hissetti. Ne hissettiğini de tam olarak bilemiyordu, kendisini neyin huzursuz ettiğini de. Yüzbaşı bir Romalı askere göre nazikti, hattâ canayakın bile sayılabilirdi. İyileştirme mucizesiyle gözlerine yaş dolduğunda, duyduğu üzüntüyü Easa gibi Meryem de hissetmişti. Diğer asker baştan sona farklıydı. Çok fazla Yahudi kanı akıtan bütün paralı askerlerden bekleneceği gibi, kaba ve sertti. Longinus denilen bu yaralı yüzlü adam iyileştirmeden dolayı irkilmiş, ama hiçbir şekil-

de olumlu etkilenmemişti. Savaşlar onu etkilenmeyecek kadar sertleştirmişti.

Ama mavi gözlü adam sadece iyileşmemişti, aynı zamanda değişmişti de. Meryem bunu gözlerinde görmüştü. Bu konuyu tekrar düşündüğünde bütün vücudunu bir elektrik sardığını hissetti. Geleceği görmeye her yaklaştığında kendisini uyaran, kehanetin kıyısındaki garip duyguyu hissediyordu. Meryem gözlerini kapatıp görüntüyü tekrar yakalamaya çalıştı, ama hiçbir şey göremedi. Çok yorgundu, ya da belki sadece bunu görmeye isteksizdi.

Ne olabileceğini merak etti. Easa'nın büyük bir otacı olarak ünü, son üç yılda İsrail'de yayılmıştı. Halkı arasında bu yüzden ün ve onur kazanmıştı. Son zamanlarda iyileştirmek için güç harcamıyordu. Tanrı'nın iyileştirme gücü, keyifle taşınacak bir kolaylıkla Easa'ya geçmişti.

Bethany'deki doktorlar öldüğünü söyledikleri zaman ağabeyini de Easa iyileştirmemiş miydi? Önceki yıl, Martha'dan Lazarus'un ölümcül hasta olduğu haberi gelir gelmez Meryem'le Easa Bethany'ye koşmuşlardı. Ama yolculuk umduklarından uzun sürmüş ve geldiklerinde Lazarus'u çoktan ölüm halinin sarmış olduğunu görmüşlerdi. Hepsi çok geç olmasından korkuyorlardı. Easa'nın iyileştirme gücü şaşırtıcı olmasına rağmen, hiçbir ölüyü hayata döndürmemişti. İster Mesih olsun ister olmasın, bir insandan istenemeyecek bir şeydi bu.

Ama Easa Meryem'le birlikte Martha'nın evine girmiş ve ikisine de inançlarına sıkıca sarılıp kendisiyle beraber dua etmelerini söylemişti. Sonra Lazarus'un odasına tek başına girip ölü bedenine doğru dua etmeye başlamıştı.

Easa odadan çıkıp Meryem'le Martha'nın solgun yüzlerine bakmıştı. Odaya geri dönmeden önce onlara güvenle gülümse-

mişti. "Lazarus, sevgili kardeşim, yatağından kalkıp bize geri dönmen için sevgiyle dua eden karınla kızkardeşini selamla."

Lazarus yavaşça kapıda belirirken Martha ve Meryem şaşkınlıkla seyrediyorlardı. Solgun ve zayıftı, ama son derece canlıydı.

O gece, Lazarus'un ölümden mucizevî bir şekilde geri dönüşü ağızdan ağza yayıldıkça, bütün Bethany'de kutlamalar yapıldı. Easa'nın yaptığı iyi işler ülkede efsaneleşirken, Nasıralı müritler gururla kabarıyordu. İyileştirme yoluna devam ederken, Ürdün Nehri kıyılarında Şeria yakınında durup yeni müritleri John'un öğrettiği gibi vaftiz etmek için durdu. Vaftiz olmak için toplanan kalabalık çok büyüktü. Bu yüzden Nasıralılar Ürdün Nehri kıyılarında tahminlerinden daha uzun kaldılar.

Easa'nın John'un örtüsünü almış olduğu, onun gerçek Mesihleri olduğuna dua eden ılımlılar arasında yayılmıştı. Galilee Valisi Herod Antipas, Easa'da Vaftizcinin ruhunun yaşadığını şahsen gördüğünü ilan etmişti. Ama bu gelişmelerden herkes memnun değildi. Herod'un Easa'yı onaylaması, John'un Essenni münzevileri olan sadık müritlerince hoş karşılanmamıştı. John'un yerini gaspettiği için sessizce Easa'ya lanet ediyorlardı. Ama en ölümcül öfkeleri Nasıralı erkeklere değil, Nasıralı kadınlara yönelikti.

Nehir kıyısındaki ertesi gün, Mecdelli Meryem karnını tutarak yere yığıldı. Müritleri etrafına doluşurken aniden şiddetle hastalandı. Easa karısının düştüğünü öğrenir öğrenmez yanına koştu.

Büyük Meryem bu kez yanlarındaydı, O da Mecdelli Meryem'in yanına geldi. Gelinine dikkatle baktı, belirtileri değerlendirip tedaviye başladı. Oğluna dönerek, "Böyle bir şeyi daha önce de görmüştüm," dedi ciddiyetle. "Bu doğal bir hastalık değil."

Easa başını sallayarak anladığını belirtti. "Zehir."

Büyük Meryem oğlunun değerlendirmesine katılıp, ekledi. "Herhangi bir zehir değil. Bacaklarının nasıl felç olduğunu görüyor musun? Bedeninin alt kısmını hiç hareket ettiremiyor, öğürmekten içi dışına çıktı. Bu, Yedi Şeytanın Zehiri denilen doğu kökenli bir zehir. İçindeki yedi öldürücü maddeden dolayı bu ad verilmiş. Öldürücüdür, üstelik yavaş ve acı verici bir şekilde öldürür. Panzehiri yoktur. Karını kurtarmak için Tanrı'dan yardım istemen gerekiyor, oğlum."

Easa'nın karısını iyileştirmeye çalışması için özel bir alan ve sessizlik yaratmak için Büyük Meryem etrafı boşalttı. Easa, Meryem'in ellerini tutup, dua etmeye başladı. Zehirin bedeninden uçtuğunu ve sağlık pırıltılarının döndüğünü görene kadar dua etti. Easa Tanrı'nın yardımıyla işini yaparken, havarileri Mecdelli Meryem'i kimin zehirlediğini bulmak için işe koyuldular.

Suçlu hiçbir zaman bulunamadı. John'un fanatik bir müridinin Ürdün Nehri'ne kendilerine yeni katılan biri olarak gelip, herkese kolaylıkla güvenen Meryem'e zehiri verdiğini düşündüler. O günden sonra, Mecdelli Meryem, yiyeceğin nereden geldiğinden tam anlamıyla emin olmadıkça, toplum içinde yiyip içmemeye dikkat etti. Olaylarla dolu hayatının kalanını kendisinden nefret edenlerin ve kıskananların saldırılarıyla geçirdi.

Easa'nın Mecdelli Meryem'i Yedi Şeytanın Zehiri'nden kurtarıp hayata döndürmesi Nasıralı mezhebinin en büyük efsanelerinden biri olarak yayıldı. Mecdelli Meryem'in geçmişindeki birçok unsur gibi, bu olay da yanlış yorumlanarak aleyhinde kullanılacaktı.

Meryem'in anıları bahçeden gelen bir çığlıkla kesildi. Haykıran Judas'tı, umutsuzluk içinde Easa'yı arıyordu. Meryem koşarak yanına geldi, "Ne oldu?"

"Yeğenim, Jairus'un kızı." Judas nefes nefeseydi. Easa'ya ulaşmak için batı duvarlarından bu yana koşmuştu. "Çok geç olabilir, ama yine de ona ihtiyacım var. Nerede o?"

Meryem onu Joseph'in evinde erkeklerin toplantı yaptığı yere götürdü. Easa, Judas'ın yüzündeki heyecanı görünce derhal selam vermek üzere ayağa kalktı. Judas, soluğu kesilerek, yeğeninin Kudüs çevresinde görülen ateşli bir hastalığa yakalandığını açıkladı. Çoğu kişi kurtulamıyordu. Judas haberi duyup Jairus'a gidene kadar, doktorlar çoktan geç olduğunu söylemişlerdi. Tapınaktaki yeri ve Pontius Pilate'ye yakınlığı nedeniyle, Jairus en iyi doktorları getirtmişti. Judas, bu doktorlar bile umutsuzluğa düşmüşse, kızcağızın muhtemelen şimdiye ölmüş olabileceğini biliyordu. Yine de denemek zorundaydı.

Judas başkalarına göstermediği kadar yufka yürekliydi. Ayrıca, devrimci bir yol için aile yolundan sapan biri olmasına rağmen, kız ve erkek yeğenlerine çok düşkündü. Hasta olan on iki yaşındaki Smedia en sevdiği yeğeniydi.

Easa Judas'ın çocuğu kaybetme korkusunu ve acısını gördüğünde Mecdelli Meryem'e baktı. "Bu gece yolculuk yapabilecek misin?"

Meryem başını salladı. Elbette giderdi. O evde kederli bir anne vardı ve Meryem bu kadına destek olmak için elinden geleni yapacaktı.

Easa kısaca, "Haydi, gidiyoruz," dedi. Meryem'in de iyi

bildiği gibi, bir an bile tereddüt etmedi. Saatin kaç olduğu, Easa'nın ne kadar yorgun olabileceği önemli değildi. Kendisine gerçekten ihtiyaç duyan hiç kimseyi reddetmezdi. Asla.

Judas, Meryem'e minnettarlıkla uzun uzun baktıktan sonra arkalarından gitti. Bu bakış Meryem'in içini ısıtmıştı. *Belki de bu gece Judas'ın kalbi Yol'a daha çok yaklaşacaktır,* diye düşündü, içinde büyük bir umutla.

Jairus'un toplum içindeki yeri benzersizdi. Bir Ferisi ve Tapınak'ın bir lideriydi, ama aynı zamanda valinin özel elçisiydi. Bu yüzden, haftada bir Pontius Pilate ile buluşup, Tapınak ve Kudüs Yahudileri'yle pürüzsüz ve barışçıl bir ilişki sürdürmekle ilgili Roma meselelerini görüşürlerdi.

Jairus ile Pilate iyi bir ilişki kurmuşlardı. Birlikte, satranç tahtası başında saatlerce politika konuşurlardı. Jairus'un karısı Raşel, Antonia Kalesi'ne giderken ona eşlik eder ve kendisi de orada bulundukları süreyi Pilate'nin karısı Claudia Procula ile geçirirdi. Raşel'le Claudia arasındaki arkadaşlık tüm farklılıklarına karşın giderek gelişti. Claudia kendince önemli bir mevkide bulunan Romalı bir kadındı. Yalnızca Filistin valisinin karısı değil, aynı zamanda bir Sezar'ın torunu ve bir başka Sezar'ın da en sevdiği manevi kızıydı. Tam aksine, Raşel de İsrail'in soylu ailelerinden birine mensup Yahudi bir kadındı. Ama farklı altyapılardan gelen bu kadınlar, güçlü erkeklerin eşleri ve daha da önemlisi birer anne olarak ortak yönlerini paylaşmak üzere bir araya gelmişlerdi.

Raşel'in kızı Smedia sık sık annesiyle birlikte Antonia Ka-

lesi'ne gelirdi. Smedia süslü odalarda oyun oynamayı severdi. Kız büyüdükçe, Claudia losyonlar ve kozmetiklerle ilgilenmesine de izin vermeye başladı. On iki yaşına geldiğinde, güzel bir genç kadın olma yoluna girmişti.

Claudia, kendi oğlu Pilo'yla çok güzel oynadığı için Smedia'ya özel bir yakınlık beslerdi. Pontius Pilate ve Claudia Procula'nın yedi yaşındaki oğulları Pilo, Kudüs halkının çoğu için bir sırdı. Hattâ Pilate'nin bir oğlu olduğunu bilen çok az kişi vardı. Pilo'nun sakat sol bacağının biçimsizliği hareketlerini kısıtlıyordu, bu yüzden kaleye kapanıp kalmıştı. Pilate, asla bir asker olamayacağını, Roma lideri olarak babasının izinden gidemeyeceğini bildiği oğlunun varlığını dünyaya duyurmamıştı. Tanrıların böylesine açık bir hoşnutsuzluğuyla doğmuş olan bir çocuk, bir Romalı için kötüye işaretti.

Ama Claudia, Pilate'nin başkalarının görmediği bir yanını görmüştü. Kendisini kimsenin görüp duymadığını sandığı karanlık saatlerde oğlu için ne kadar çok ağladığını biliyordu. Pilate servetinin yarısını Yunanistan'dan getirttiği pahalı doktorlara, Hindistan'dan getirttiği çıkıkçılara ve her türlü şifacıya harcamıştı. Bu tedavi süreçlerinin hepsi Pilo'nun acı ve hayal kırıklığı içinde gözyaşlarına boğulmasıyla sonuçlanmıştı. Claudia hıçkıra hıçkıra uykuya dalan oğluna sarılırdı; babası ise kaleden çıkar ve saatler boyu ikisinden de uzak kalırdı.

Genç Smedia çocuğa karşı son derece sabırlıydı. Saatlerce yanında oturup ona hikayeler anlatır, şarkılar söylerdi. Claudia bir yandan Raşel'le birlikte gergef işlerken, bir yandan da göz ucuyla onları seyredip gülümserdi. Pilate, çocuğunun İbranice şarkı söylediğini duysa ne derdi acaba? Ama Pilate nadiren bu bölüme gelirdi, o yüzden bu konuda endişelenmesine gerek olmadığını biliyordu. Claudia Procula, Nasıralı

Easa'nın adını ilk kez bu ziyaretlerden birinde duymuştu. Raşel bu adamdan ve yaptıklarından büyük bir sevgiyle söz ediyordu. Claudia'ya, Easa'nın iyileştirme ve mucize hikayelerini anlatıp duruyordu. Kocası Jairus, Raşel'in Nasıralı'yı övmesine izin vermezdi. Onu Jonathan Annas ve Caiaphas'ın muhalifi sayardı. Bu adamlar Easa'nın Tapınak otoritesine saygısızlık eden bir dönek olduğunu savunurlardı. Jairus'un bu adamla herhangi bir ilişkisi olamazdı.

Ama buna rağmen, Jairus'un kuzeni Judas, artık Easa'nın seçkin müritlerinden biriydi. Bu durum Jairus'a bazen çok yakışıksız görünürdü, yine de şu ana kadar dengelerini çok iyi korumuştu. Ayrıca, karısı Raşel, Nasıralı mucizelerini ilk ağızdan öğrenmekten çok hoşnuttu.

"Pilo'yu Easa'ya göstermelisiniz," dedi bir gün Raşel.

Claudia'mn gözleri pişmanlıkla bulutlandı. "Nasıl götürebilirim? Kocam asla gezgin bir Nasıralı vaizle birlikte görünmemize izin vermez. Yakışıksız olur."

Arkadaşının hassasiyetini gören Raşel, bir daha bu konuyu açmadı. Ama Claudia kendini düşünmekten alıkoyamıyordu. Smedia öldürücü hastalığa yakalandıktan birkaç gün sonra Pilo da aynı hastalığa yakalandı.

●

.Yas tutan kalabalıklar Jairus'un şehirdeki evinin etrafına çoktan toplanmışlardı. Jairus ve Raşel'e üzülen, Tapınak'a bağlı aileler ve Kudüslü birçok kişi destek olmaya gelmişti. Sevgili kızları Smedia ölmüştü.

Judas kalabalığı iterek kuzeninin evine doğru aceleyle yü-

rüdü. Easa ve Meryem hemen arkasındalardı. Easa ufak tefek karısını kalabalıkta kaybetmemek için Meryem'in elini sıkıca yakalamıştı. Andrew ve Peter ekstra koruma için arkalarından geliyorlardı. Eve doğru yaklaşan Nasıralılar için çocuğun ateşli hastalıktan öldüğü açıktı, ama umutsuzluğa düşmüyorlardı. Kalabalığı yanp Jairus'un evine girdiler.

Antonia Kalesi'nde, Pontius Pilate ve Claudia Procula çocuklarının ölümüyle cezalandırılmışlardı. Doktorlar pes etmişti. Çocuk için yapabilecekleri başka bir şey yoktu, aynca, zaten doğuştan zayıf değil miydi? Pontius Pilate tek kelime etmeden odadan çıkıp gecenin geri kalanında kendini stoacı düşünürlerle birlikte bir odaya kapattı. Bu kaybıyla Romalılara özgü şekilde başa çıkmalıydı.

Claudia, giderek solan Pilo'yla yalnız kalmıştı. Yatakta sarıldığı tatlı, cesur oğlunun can çekişiyor olmasına ağlıyordu. Yunanlı hizmetkar odaya girdiğinde hanımını bu şekilde buldu.

"Zavallı oğlum bizi terk ediyor," dedi Claudia yavaşça. "Ne yapacağız? Onsuz ben ne yapacağım?"

Köle hanımının yanına koştu. "Hanımım, Raşel'la Jairus'un evinden bu konuda haberler getirdim. Bunlar büyük üzüntü dalgalan, ama belki de büyük umutlarla çevrilmiştir. Güzel Smedia ölmüş."

Claudia, "Hayır!" diye haykırdı. Kuşkusuz bu haber kaldıramayacağı kadar ağırdı. Raşel"in kızı gibi güzel bir kızın kendi sevgili oğluyla aynı gecede dünyadan ayrılmasında nasıl bir adalet olabilirdi?

"Durun bir dakika hanımım, dahası da var. Raşel, Nasıralı şifacı Easa'nın bu gece evlerine geleceğini söylememi tembihledi. Smedia için çok geç olsa bile, Pilo için olmayabilir."

Claudia'nın yapacağı işin sonuçlarını düşünmeye zamanı yoktu. Pilo'nun son nefesini vermek üzere olduğu belliydi. "Onu sarıp sarmala, arabaya bindirelim. Çabuk ol lütfen, çabuk ol."

Aynı zamanda öğretmenliğini de yaptığı çocuğu çok seven Yunanlı, Pilo'yu yavaşça bir örtüye sarıp arabaya taşıdı. Claudia arkalarından koşuyordu. Pilate'yle konuşmadı bile, ama gittiğini fark edeceğini de düşünemedi. Ayrıca, böyle önemli bir kararı kendi başına verebilecek kadar sağduyuluydu. Hem o bir Sezar torunu değil miydi?

Yunanlı'yla annesinin kucaklarında hâlâ nefes alan Pilo dayanıyordu. Yas tutan bir Yahudi ailenin evine girerken İmparator ailesinden olduğunun belli olmasını istemeyen Claudia örtülerin altına gizlenmişti. Yunanlı köle, arabayı kalabalığın elverdiğince ileri sürdü, sonra inip hanımıyla çocuğun kalabalığın arasından geçmesine yardım etti. Çok zordu. Mucizevî Mesih'in Galilee'den yola çıktığı haberi yas tutanların dışına yayılmıştı ve sokaklar inançlılar kadar meraklılarla da dolmuştu. Ama Antonia Kalesi'nden gelen küçük grup kararlıydı, giriş kapısına gelene kadar kalabalığı itmeye devam ettiler.

Yunanlı köle, "Jairus'un karısı Raşel'i görmeye geldik," dedi. "Lütfen Raşel'e sevgili arkadaşı Claudia'nın geldiğini haber verin."

Kapı açıldı, ama hemen içeri alınmadılar. Judas iç kapıda

nöbet tutuyordu. Dışarıdaki nöbetçilere, Easa gidene kadar hiçbir gözlemcinin içeri alınmayacağını söylemişti. Judas etrafta şahit istemiyordu. Bunu Easa'nın korunması için yapıyordu. Jairus bir Ferisi'ydi ve Tapınak'tan gelenler ne olacağını görmek için evin etrafına doluşmuşlardı –ki bunlar Nasıralı misyonuna hiç de dostça yaklaşmıyorlardı. Eğer Easa Smedia'yı yeniden hayata döndürmeyi başaramazsa, kendisini sahtekarlıkla suçlayacaklardı. Eğer çabalarında başarılı olursa da kendisini bir çeşit cadılık ya da hilekarlıkla suçlayacaklardı ve bu durumda da yalnızca Easa değil Jairus da zarar görecekti. Böyle bir olaya bir Ferisi'nin şahit olması ise ölüm cezasını getirebilirdi. Alınacak en güvenli önlem, aile bireyleri dışındaki şahitleri odadan uzak tutmaktı.

Claudia Procula yalnızca Judas'ın sert bir şekilde, "henüz ziyaretçi almıyoruz," dediğini işitti. Ama kapı açıldığında, odadaki hareketi şöyle bir gördü. Yoğun tütsü dumanı altında, şimdi cenaze ateşine dönüşen ölüm yatağında beyaz ve cansız yatan Smedia'yı gördü. Raşel dayanılmaz bir kederle kızının yanında oturmuş, çocuğun hareketsiz elini tutuyordu. Nasıralı rahibelerin kırmızı giysileri içindeki bir kadın, trajik ortamda bir güç ve merhamet kulesi gibi Raşel'in yanında duruyordu. Claudia'nın mağrur ve güçlü olarak tanıdığı Jairus, Nasıralı Easa'nın ayakları dibine yığılmıştı. Nasıralı'ya kızını kurtarması için yalvarıyordu.

Daha sonra, o gece her şey bittiğinde, Claudia Easa'yı ilk gördüğü anı anlatmıştı. "Daha önce kendimi hiç böyle hissetmemiştim," demişti. "Onu görmek içimi huzurla doldurdu, sanki sevgi ve ışığın içindeydim. O kısa anda bile, ne olduğunu biliyordum. İnsandan çok öteydi, hepimiz birkaç saniye onun yanında olmakla sanki sonsuza dek kutsanmıştık."

Kapı Claudia'nın beklediği gibi kapanmadı. Judas kedere boğulan Jairus'un yanına gitti. İçerideki nöbetçiler de gördükleri olaydan işlerini yapamayacak kadar etkilenmişlerdi. Easa yatağın yanına doğru giderken, Claudia büyük bir etkilenmeyle seyretti. Easa, Claudia'nın daha sonra karısı Mecdelli Meryem olduğunu öğrendiği kırmızılı kadına baktı, sonra ellerini Raşel'in omuzlarına koydu. Kulağına kimsenin duymadığı bir şey fısıldadı, ama Raşel ilk kez başını kaldırdı. Easa, Smedia'nın ellerini kendi elleri içine alıp dua etmek üzere gözlerini kapadı. Kimsenin nefes dahi almadığı uzun ve sessiz bir andan sonra Easa, Smedia'ya dönerek, "Kalk, çocuğum," dedi.

Claudia bundan sonra olanların tamamını hatırlamıyordu. İki kez aynı şekilde hatırlamanın mümkün olmadığı garip bir rüya gibiydi. Smedia önce yavaşça döndü, sonra oturup annesine seslendi. Raşel'la Jairus kızlarını kucaklamaya koşarken haykırıyorlardı. Kalabalık ileri doğru dalgalanırken, Claudia dizlerinin üstüne çökmüştü. Evin etrafındaki kalabalıkta kargaşa başlamıştı. Nasıralı'nın müritleri ve aile dostları Smedia'nın dirilişini kutlarken alkışlar çınlıyordu. Ama yuhalamalar ve ıslıklar da vardı. Ferisiler ve Nasıralı'nın karşıtları küfür edip ona kara büyücü diye bağırıyorlardı.

Claudia paniğe kapılmıştı. Dalgalanan kalabalıkla birlikte Yunanlı'yla ikisi kapıdan uzağa sürükleniyorlardı. Pilo umutsuz bir hastaydı ve orada, Jairus'un evinin basamaklarında bile ölebileceğini biliyordu. Son nefesini rahat yatağında verebilecekken, Pilo'yu buraya getirmek riskli, hattâ zalimceydi. Artık yararı yok gibi görünüyordu. Nasıralı müritleriyle çevrilmişti ve Claudia ona ulaşamıyordu.

Ama Claudia'nın ümitleri tükenirken, Mecdelli Mer-

yem'in kalabalığı durdurduğunu gördü. O anda ikisinin arasında bir şey oldu, zor anlar geçiren annelerin arasındaki bir iletişim kuruldu. Bir an için gözleri birbirine kenetlendi, sonra Meryem'in bakışları Yunanlı'nın kollarındaki çocuğa kaydı. Meryem sessizce elini Easa'nın omzuna koydu. Easa durdu, Meryem'in ne istediğini anlamak için döndü. Easa'nın gözleri kısa bir an Claudia'nınkilerle karşılaştığında, saf bir ümit ve ışık ifadesiyle gülümsedi. Claudia dikkati kendisine seslenen oğluna döndüğü için, bunun ne kadar sürdüğünü hiçbir zaman söyleyemedi.

"Anne! Anne!" Pilo, Yunanlı'nın kollarından sıyrılmaya çalışıyordu. "Beni yere indir!"

Claudia, Pilo'nun yüzüne renk geldiğini görebiliyordu. Yeniden sağlıklı ve güçlü görünüyordu. Bir andan daha kısa bir sürede, Pilate'yle Claudia'nın ölmekte olan oğulları tamamen sağlığına kavuşmuştu. Dahası da vardı. Çocuğun ayağı yere değiyordu. Pilo'nun bacağının artık sakat olmadığı hem Claudia'nın hem de Yunanlı'nın gözünden kaçmamıştı. Annesine doğru dümdüz ve güçlü adımlarla yürüdü. "Bak, anne! Yürüyebiliyorum!"

Claudia, Nasıralı şifacıyla minyon karısının Kudüs kalabalığına karışıp uzaklaşan silüetlerini izleyerek, güzel oğlunu kucakladı.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı ikisine birden. Ve garip tir ki, gözden kaybolacak kadar uzaklaşmış olmalarına rağmen, kendisini işittiklerini biliyordu.

Pilo'nun iyileşmesi Pontius Pilate için iki ucu keskin bir kılıçtı. Oğlunun tamamen iyileşmiş ve düzelmiş olmasından son derece mutluydu. Oğulları, ne Claudia'nın ne de kendisinin hayal dahi edemeyeceği kadar kusursuz hale gelmişti. Artık Roma varisi olmaya uygundu, tam bir erkek ve asker olabilecek bir çocuk olmuştu. Ama iyileşme yöntemi rahatsız ediciydi. Daha da kötüsü, Claudia'yla Pilo, hem Roma otoriteleri hem de Tapınak rahipleri için bela haline gelen Nasıralı'yı akıllarına takmışlardı.

Pilate, günün erken saatlerinde, talepleri üzerine, Caiaphas ve Annas'la kapılarda biriken kalabalığı görüşmek için buluştu. Nasıralı, Yahudi kahinlerin haber verdiği gibi, bir eşeğin üzerinde gelip, bunu Mesihliğini ilan etmek olarak algılayan rahipleri sinirlendirmişti. Yahudilerin dini dalaşmaları Pilate'nin acil bir sorunu olmadığı halde, bu Nasıralı'nın, Sezar'a bir başkaldırı olarak, kendini Yahudilerin Kralı ilan ettiği söylentisi dolanıyordu. Pilate, Kudüs'te Hamursuz Bayramı yaklaşırken tartışmalı bir hareket daha yapması halinde, Easa denen bu adama karşı önlem alma baskısını üstünde hissediyordu.

Galilee Valisi Herod'un, Pilate'ye özel olarak gönderdiği bir mesajla Easa'ya karşı çıkması işleri daha da karıştırmıştı. "Bu adamın kendini bütün Yahudilerin Kralı ilan edeceğini haber aldım. Benim, sizin ve Roma için tehlikeli hale gelmiştir."

Bunlar Pilate'nin biçimsel sorunlarıydı. Düşünsel meseleleri tamamen farklı bir konuydu.

Bu Nasıralı'nın kontrol ettiği güç ya da bir çocuğu ölümden hayata geri döndürmesini sağlamak gibi şeyleri yapmasına izin veren kanal neydi? Eğer Pilo söz konusu olmasaydı, Pilate, Easa'nın mucizelerinin tam bir hilekarlık olduğunu

düşünür ve Ferisilerin kafirlik suçlamalarını kabul ederdi. Ama Pilate, Pilo'nun hastalığının ve sakatlığının son derece gerçek olduğunu herkesten iyi biliyordu. Ya da eskiden öyle olduğunu. Şimdi bir anda yok olup gitmişlerdi.

Burada açıklanamayan bir şey vardı. Romalı muhakemesi bir cevap, olanlar içinbir açıklama bekliyordu. Pontius Pilate bunları bulamayınca sinirlendi.

Ama karısının böyle ikna edici bir cevaba ihtiyacı yoktu. İki büyük mucizeye tanıklık etmişti, Nasıralı ve Tanrı'sının varlığının ve erdeminin tadına varmıştı; Claudia Procula anında din değiştirmişti. Kocası, Easa'nın Kudüs'teki vaazlarına katılmasına izin vermeyince hem gücenmiş hem de hayal kınklığına uğramıştı. Pilo'yu götürmek, bir insandan çok öte olan bu hayranlık verici Nasıralı'yı oğluna tanıtmak istiyordu. Pilate bunu yapmasını şiddetle yasaklamıştı.

Romalı vali, kuşkuyla, korkuyla ve hırsla dolu karmaşık bir adamdı. Pontius Pilate'nin trajedisi, bu duyguları, bir zamanlar sevgi, güç ve minnettarlıkla sahip olduklarına ağır bastığı zaman başladı.

●

Nasıralılar Joseph'in evine vardıklarında gecenin geç bir saatiydi. Easa her zamanki gibi ayaktaydı ve yatmadan önce en yakın müritleriyle yeni bir toplantıya hazırlanıyordu. Ertesi gün Kudüs'te yapabileceklerini tartıyorlardı. Meryem, ertesi günün neler getireceğini anlayabilmek için yanlarında kalmıştı. Jairus'un evindeki olay, Kudüs halkının Mesih İsa konusunda bölünmüş olduğunu açıkça ortaya koymuştu. İftiracılardan

daha çok taraftarları vardı, ama iftiracıların Tapınak'la bağlantısı olan güçlü kişiler olduğundan kuşkulanıyorlardı.

Judas toplantıdakilere hitap etmeye başladı. Yorgun ve bitkin görünüyordu, ama yine de Smedia'nın ölüm döşeğinde şahit olduğunun heyecanıyla ayakta duruyordu.

"Evinden ayrılırken Jairus beni yanına çağırdı," dedi. "Easa'nın gerçekten Mesih olduğunu gördüğü için artık bizi desteklemeye çok daha fazla istekli. Ferisilerin ve Sadducilerin şehre giren Nasıralı taraftarların arasına karıştığını söyleyerek bizi uyardı. Sayıca hayal edebileceklerinden çok daha güçlüyüz. Bizden korkuyorlar ve Hamursuz sırasında kendileri ya da Tapınağın huzuru açısından tehdit oluşturduğumuzu hissederlerse bize karşı önlem almaya hazırlar."

Peter tiksintiyle yere tükürdü. "Hepimiz nedenini biliyoruz. Hamursuz Bayramı Tapınakta yılın en kazançlı zamanıdır. En çok kurbanın kesildiği ve en fazla paranın döndüğü dönemdir."

Kardeşi Andrew, "Tüccarlarla tefecilerin hasat zamanıdır," diye ekledi.

"Aralarında en önde gelen vurguncu da Jonathan Annas ve damadıdır," dedi Judas. "Bu ikisinin bizi gözden düşürme kampanyasının başında olduklarını görmek hiçbirinizi şaşırtmayacaktır. Burada adımlarımızı çok dikkatli atmalıyız, yoksa Pilate'yi Easa için bir tutuklama emri çıkarmaya zorlayacaklardır."

Easa elini kaldırıp heyecan içinde hep bir ağızdan konuşmaya başlayan adamları susturdu. "Barış, kardeşlerim," dedi. "Yarın Tapınak'a gidip kardeşlerimiz Annas ve Caiaphas'a onlara meydan okuma niyetinde olmadığımızı göstereceğiz. Hep birlikte barış içinde yaşayabiliriz, birbirimizi dışlamamı-

za gerek yok. Nasıralı kardeşlerimizle birlikte kutsal haftayı kutlamak üzere gideceğiz. Bizi kabul etmeyi reddedemezler ve belki de onlarla bir anlaşmaya varabiliriz."

Judas kuşkuluydu. "Annas'tan herhangi bir uzlaşma göreceğini sanmıyorum. Bizi ve bütün öğretilerimizi küçümsüyor. Annas'la Caiaphas'ın en son isteyeceği şey insanların Tanrı'ya uluşmak için Tapınağa ihtiyaçları olmadığına inanmalarıdır."

Meryem oturduğu yerden kalkıp odanın öbür ucundaki Easa'ya sıcacık gülümsedi. Easa, arka kapıdan sessizce çıkan kansının gözlerine bakarak aynı şekilde karşılık verdi. Şu anda stratejilerle uğraşamayacak kadar yorgundu. Ayrıca, eğer Easa ertesi gün Tapınak'ta bir gösteri yapmaya kararlıysa, hepsinin biraz dinlenmeye ihtiyacı olduğunu düşünüyordu.

Meryem bütün yolculuklarında olduğu gibi çocuklarla aynı odayı paylaşıyordu. Böyle yapmanın güvenli ve sık sık göçebe hayatı yaşayan çocuklar açısından gerekli olduğuna inanıyordu. İkisi de uyurken melek gibiydi. John-Joseph'in koyu renk uzun kirpikleri zeytine benzeyen yanaklarına kadar iniyordu, Sarah-Tamar ise parlak kestane rengi saçlarının ortasına gömülmüştü.

Anneleri onları öpme isteğine karşı koymaya çalışıyordu. Özellikle Tamar'ın uykusu çok hafifti, bu yüzden ikisini de uyandırmak istemiyordu. Yarın kendisiyle birlikte Kudüs'e geleceklerse, çocukların iyice dinlenmeye ihtiyaçları vardı; şehri çok heyecan verici ve renkli buluyorlardı. Kudüs onlar için güvenli olduğu sürece gelmelerine izin veriyordu. Ama eğer koşullar Easa için karmaşıklaşırsa, çocukları şehirden uzağa götürmesi gerekecekti. Eğer korktuğu başına gelirse, Joseph'in toprakları bile güvenli olmazdı. Çocukları Bet-

hany'ye, Martha'yla Lazarus'un evlerinin güvenli ortamına götürmesi gerekirdi.

Sonunda Meryem kendini yatağına yattı ve olaylarla dolu günün sonunda gözleri kapattı. Çok istemesine ve ihtiyacı olmasına rağmen uyumak kolay olmuyordu. Aklında çok fazla görüntü ve düşünce vardı. Zihninde, Jairus'un evinin önünde, kucağında çocuğunu taşıyan örtülere bürünmüş kadını gördü. Meryem bu kadının yüzünü gördüğünde iki şeyi hemen anlamıştı. Birincisi, kadın ne Yahudi ne de sıradan biriydi. Duruşunda ve kullandığı örtünün kalitesinde halkın arasına karışmasını engelleyen bir şey vardı. Meryem bir kadının kendisini gizlemeye çalıştığını hemen anlardı; kendisi de gerekli durumlarda birçok kez aynı şeyi yapmamış mıydı?

Meryem'in dikkatini çeken ikinci şey de kadının son derece kederli olduğuydu. Kadından yayılan umutsuzluğu hissetmişti; sanki kederin kendisi Easa'yı yardıma çağırıyor gibiydi. Meryem kadının yüzüne baktığında, çocuğunu kurtarmakta çaresiz kalan her annenin yüzünde görülebilecek yitirme korkusunu görmüştü. Bu, ırk, inanç ya da sınıf tanımayan bir acı, yalnızca acı çeken anne-babaların anlayabileceği bir kederdi. Tarikatlarının son üç yılında Meryem böyle yüzleri defalarca görmüştü. Ama defalarca da kederin sevince dönüştüğünü görmüştü.

Easa, İsrail'in çocuklarının çoğunu kurtarmıştı. Ama şimdi, öyle görünüyordu ki, bu sefer kurtardığı Roma'nın çocuklarından biriydi.

Easa, ertesi gün, planlandığı gibi müritleriyle birlikte Tapınak'a gitti. Meryem çocuklan Kudüs'e götürüp kutsal duvarlann dışında yer alan etkinliklerle tartışmalan gösterdi. Easa giderek daha da büyüyen bir kalabalığın ortasında, Tanrı'nın Krallığı hakkında vaaz veriyordu. Kalabalıktan bazı kişiler ona meydan okuyor ve soru soruyorlardı, Easa hepsine de her zamanki sükunetiyle cevap veriyordu. Easa'nın cevapları ayrıntılı ve Kutsal Kitap öğretileriyle ilişkiliydi. Çok geçmeden, yasalar hakkındaki bilgisiyle başa çıkılamayacağı anlaşılmıştı.

Daha sonra, Jairus'tan gelen bilgi doğrultusunda, Annas'la Caiaphas'ın kalabalığın içine kendi adamlarını yerleştirmiş olduklarını fark ettiler. Adamlara açıkça meydan okuyan sorular sormaları emredilmişti. Onca Tapınağa yakın insan ve şahit önünde Easa'nın verdiği cevaplardan biri bile dinsizlik olarak yorumlanabilseydi, rahipler bunu daha sonra ona karşı kullanacaklardı.

Bir adam evlilik konusunda soru sormak için öne çıktı. Judas adamı görür görmez tanıdı; Easa'nın kulağına bu adamın genç bir kızla evlenebilmek için eski karısını terk etmiş olan bir Ferisi olduğunu fısıldadı.

Adam, "Söyle bana Rabbi," dedi. "Bir adamın herhangi bir nedenle karısını terk etmesi yasal mıdır? Olmadığını söylediğini duydum ama yine de Musa'nın yasaları başka türlü söylüyor. Musa boşanma belgesi yazmıştı."

Easa sesinin kalabalıkta iyice duyulması için bağırarak konuşmaya başladı. Cevabı sertti, çünkü adamın kişisel günahlarını biliyordu. "Musa bu emri senin kalbinin sertliği yüzünden yazdı."

Kalabalık bu Ferisi'yi tanıyan Kudüslülerden oluşuyordu. Üstü kapalı hakaret üzerine kalabalıkta bir gümbürtü oldu.

Ama Easa'nın sözleri bitmemişti. Fakir ve dindar Yahudilerin yardımlarıyla krallar gibi yaşayan bu yozlaşmış Ferisilerden bıkmıştı. Bu rahipler topluluğunu, yasaları korumakla görevlendirilmiş bu adamları, ikiyüzlü olarak görüyordu. Kutsanmış bir hayatın vaazını veriyorlar ama kendileri öyle yaşamıyorlardı. Tarikatın son yıllarında Easa Kudüs halkının bu adamlar tarafından sindirildiğini fark etmişti; bu Ferisilerin gücünden Roma'dan korktukları kadar korkuyorlardı. Birçok yönden, Tapınağın bu adamları, sıradan Yahudiler için Romalılar kadar tehlikeliydi, çünkü günlük varlıklarını çok yönlü etkileme yetkisine sahiplerdi.

"Kutsal kitabı okumadın mı?" Easa'nın sorusu rahip olduğunu bildiği bu adama başka bir saldırıydı. Sonra kalabalığın tümüne hitap etmek üzere döndü. "Başlangıçta, Yaratan onları kadın ve erkek olarak yarattı ki 'erkek annesini ve babasını bırakıp karısına bağlanabilsin. Ve ikisi tek vücut olsun ki iki yerine bir kişi edebilsinler. Tanrı'nın bağladığını hiçbir kul ayıramasın.' Ve ben de size diyorum ki, her kim ki zina suçu dışında bir nedenle karısını terk ederse, kendisi zina yapmış olur."

Kalabalıktan biri, "Eğer durum böyleyse, belki de evlenmek iyi bir şey değildir," diye şaka yaptı.

Easa gülmedi. Evliliğin kutsallığı ve aile hayatının önemi Nasıralı yolunun mihenk taşıydı. Bu fikre dayanarak anlatmaya başladı. "Bazıları doğuştan hadımdır, bazıları da sonradan hadım edilir. Yalnızca bu adamların evlenmesi kabul edilemez. Evliliğin kutsallığını hissedebilen herkes evlensin çünkü bu Efendimiz babamızın arzusudur. Ve ölüm onları ayırana kadar karısına bağlı kalsın."

Bu sözlere bozulan Ferisi karşı saldırıya geçti. "Peki, sana

ne demeli Nasıralı? Musa'nın yasaları Kutsanmış kişinin bir bakireyle evlenmesini, asla bir fahişeyle ya da bir dulla evlenmemesini emreder." Bu açıkça, çocuklarıyla birlikte kalabalığın gerisinde duran Mecdelli Meryem'e yönelik bir saldırıydı. Kalabalığa karışmak için sade giyinmeyi tercih etmişti, bu yüzden konumunu belli eden kırmızı pelerini giymemişti. Easa'nın cevabını beklerken, o an böyle giyindiğine çok memnun olmuştu.

Cevabı Ferisi'ye soru sormak şeklinde olmuştu. "Ben Davud soyundan mıyım?"

Adam başını salladı. "Kuşkusuz."

"Peki, Davud halkımız için büyük bir kral ve Kutsanmış Kişi miydi?"

Ferisi tuzağa çekildiğini fark etmişti ama bundan nasıl sıyrılacağını bilmiyordu, yine de soruya olumlu yanıt verdi.

"Eğer onun varisi olduğumu bilmeseydin Davud'a özenip özenmediğimi sormayacak mıydın? Burada kim Davud'un adımlarını takip etmenin doğru ve onurlu bir iş olduğunu düşünmüyor?" Easa'nın sorusu baş sallamalarıyla ve hareketlerle insanın Judah'ın Büyük Aslan'ına benzemek isteyeceğini kabul eden kalabalığın içinde çınladı.

"İşte benim de yaptığım tam anlamıyla bu. Davud, İsrail'in iyi yetişmiş bir kızı olan Abigail adlı bir dulla evlenmişti, ben de soylu bir kandan gelen bir dulla evlendim."

Ferisi kendi tuzağına düştüğünü fark edip kalabalığın içine karıştı. Ama Tapınağın güçlü yapısının adamları kolay yılmıyorlardı. Easa soru yağmuruna tutuldukça cevapları Ferisilere fırlatılan sivri oklara dönüştü. Bu kez rahip kıyafetindeki bir adam açık bir öfkeyle Easa'nın yanına yaklaştı. "Seninle havarilerinin eskilerin geleneklerini çiğnediğinizi duy-

dum. Neden ekmek yedikleri zaman ellerini yıkamıyorlar?"

Kalabalık son konuşmalarda çalkalanmaya başlamıştı. Havada muhalefet kokusu vardı ve Easa tutumunu korumak zorunda kalacağını biliyordu. Kudüslü bu adamlar Galileeliler veya başka bölgelerden gelenler gibi değildi. Şehirde insanların harekete ihtiyacı vardı. Kendilerini esaretten kurtaracak bir kralın peşinden gidebilirlerdi, ama önce gücünü ve değerini kanıtlamak zorundaydı.

Easa'nın gür sesi Nasıralıları korumaktan çok rahiplerin suçlamalarına karşılık vermek üzere çınladı. "Neden geleneklerinizle Tanrı'nın emirlerini çiğniyorsunuz? Sizi ikiyüzlüler!" Bu açık suçlama Tapınak'ın taş duvarlarında yankılandı. "Kuzenim John size engerek diyordu ve çok haklıydı." Vaftizci'den söz etmek, kalabalıktaki daha muhafazakar kesimin desteğini sağlamak amacıyla yapılmış bir kurnazlıktı. "İsaiah, John'da vücut bulmuştu ve 'bu insanlar beni ağızlanyla kabul ediyor ama kalpleri benden çok uzak' diyen de İsaiah'tı. Şimdi görüyorum ki siz Ferisiler kendilerinizi dıştan temizliyorsunuz ama içiniz aç gözlülük ve kötülükle dolu. Dışınızdakini yaratan Tann içinizdekini de yaratmadı mı?"

Easa son sözünde sesini yükseltti. "İşte benim Nasıralılan'mla bu rahipler arasındaki fark bu," dedi. "Biz ruhlanmızın temizliğine önem veririz ki Tanrı'nın krallığına cennette olduğu gibi dünyada da kavuşabilelim."

"Bu Tapınak'a küfürdür!" diye bağırdı kalabalıktan biri. Sonra yüksek bir gürleme yükseldi –bazılan onaylıyor bazılan karşı çıkıyordu.

Kalabalıktaki gürültü ve hareket giderek artıyordu. Tapınak duvarlannın üstündeki yüksek bir yerden seyreden Meryem ilk önce bunun sadece Easa'nın cesur sözlerine bir tep-

ki olduğunu sandı. Elbette, Kudüs halkının arasındaki şaşkınlığın çoğu bundan kaynaklanmıyordu. Ama Nasıralı havarilerin bir kısmı, arkalarında mucizevî iyileştirmeleri duyan kadın ve erkeklerden oluşan kalabalık bir grupla Easa'ya ulaşabilmek için kalabalığı yarmaya çalışıyordu. Gelenler perişan bir gruptu, körlükleri ve topallıkları yüzünden insan bile sayılmıyorlardı.

Tefecilerle tüccarlar bu sakat insanların Tapınak binalarına girmesine itiraz etmeye başladılar. Bu onların en kârlı haftasıydı ve bu kalabalık Tapınak'ın işlerini engelliyordu. Kör bir adam bir tüccarın masasına çarpıp mallarını etrafa saçtığında sinirler gerildi. Tüccar kör adamın arkasından gidip elindeki sopayı sallayarak zavallı sakat adama ve Nasıralılara hakaret etmeye başladı. Easa kör adamın yardımına koştu, yavaşça ayağa kalkmasına yardım etti ve kulağına bir şeyler fısıldadı. Havarilerine yaralı grubu kenara çekmelerini işaret eden Easa, kör adama saldıran zalim tüccarın masalarını ters çevirdi. Giderek yükselen gürültüde sesini duyurmak için bağırarak konuşmaya başladı. "Tanrı'nın tapınağının dua etme yeri olduğu yazılıdır. Siz burayı hırsızların ini haline getirdiniz."

Easa, Tapınak binalarına doğru yürürken, diğer tüccarlar kendilerini savunmak için Easa'ya bağırdılar. Karmaşa neredeyse isyan sınırına dayandığında Easa ellerini kaldırıp havarilerine kendisini Tapınak binalarının ön tarafına doğru takip etmelerini söyledi. Burada hasta ve sakat biçareler öne çıktılar. Easa, kör adamdan başlayarak birer birer hepsini iyileştirdi.

Tapınak'ın etrafındaki kalabalık büyük sayılara ulaşmıştı. Easa'nın cesur sözlerine rağmen, ya da belki onların sayesinde, Kudüslü kadın ve erkekler yılların hastalıklarını birkaç saniyede iyileştiren bu Nasıralı'ya büyük bir ilgi duymaya

başlamışlardı. Meryem artık bulunduğu yerden onu göremiyordu. Ayrıca, Tamar ve John ortamın heyecanıyla, enerji dolu her çocuk gibi yerlerinde duramıyorlardı. Meryem çocukları pazara götürmek üzere olduğu yerden ayrıldı.

Çakıltaşı döşeli yollarda yürürlerken Meryem önünde iki Ferisi'nin siyah pelerinini gördü. Ağızlarından Easa'nın adının döküldüğünü duyduğuna emindi. Sade örtüsünü yüzünün çoğunu kapatacak şekilde çekerek, çocukları öne itip adamların arkasından yürümeye başladı. Adamlar açıkça konuşuyorlardı ama –muhtemelen etraflarındaki sıradan insanların bu dünya dilini anlamayacaklarını bildikleri için– konuştukları dil Yunancaydı. Ama eğitimli bir soylu olan Meryem Yunancayı son derece iyi konuşurdu.

Adamlardan biri yanındakine dönüp, "Bu Nasıralı yaşadığı sürece huzur bulamayacağız. Ondan ne kadar çabuk kurtulursak hepimiz için o kadar iyi olur," dediğinde her kelimesini anlamıştı.

●

Meryem pazarda, diğer havariler için alışveriş yapan Bartholome'ye rastladı. Easa'ya gidip ona ve müritlerine o gece Joseph'in evinde kalmamaları gerektiğini söylemesini istedi. Easa'nın güvenliği için Kudüs'ün dışına çıkmaları gerekiyordu. Meryem, bir zamanlar Martha ve Lazarus'la paylaştığı Bethany'deki eve gitmelerinin en iyisi olacağını düşünüyordu. Kudüs'ten yeterince uzaktı, ama yine de istediklerinde şehre dönmeleri –ya da şehirden çabucak çıkmaları– uzun sürmezdi.

Easa o gecenin ilerleyen saatlerinde Meryem ve çocuklarıyla Bethany'de buluştu. Havarilerden bazıları onlarla Lazarus'un evinde kalırken, diğerleri de güvenilir arkadaşları Simon'un yakınlardaki evine gitiler. Meryem yıllarca önce Simon'un evinde Lazarus'la John'a itaatsizlik ederek bir felakete sebep olmuştu. Havariler o gece günün olaylarını konuşmak ve kendilerini bekleyen olaylara karşı plan yapmak için toplandılar.

Meryem endişeliydi. Kudüs'teki kamuoyunun bölündüğünü hissediyordu –bir yarısı mucizeler yaratan, fakirlerin koruyucusu zeki Nasıralı'dan yanaydı, diğer yarısı da Tapınak'a ve geleneklerine özrü olmayan bir şekilde meydan okuyan türediye karşı çıkıyorlardı. Pazarda duyduğu rahiplerin konuşmalarını aktardı. Meryem konuşurken Judas, Jairus'un evinden yeni haberlerle döndü.

Easa'ya, "Meryem haklı. Kudüs sizin için giderek daha tehlikeli oluyor," dedi. "Jairus, Caiaphas'la Annas'ın kafirlik suçlamasıyla idamını istediklerini söyledi."

Peter'ın canı sıkılmıştı. "Saçmalık," diye patladı. "Easa küfür sayılabilecek tek bir kelime bile etmedi, zaten istese de edemezdi. Asıl kafir onlar, o engerekler."

Easa endişeli görünmüyordu. "Fark etmez Peter. Rahiplerin bir insanı idam etmeye hakları yoktur," dedi engin hukuk bilgisini konuşturarak. "Yalnızca Roma bunu yapabilir. Romalılar da Yahudilerin kafirlikle ilgili yasalarını tanımıyorlar."

Erkekler gece boyunca ertesi gün yapacakları en iyi hareketin ne olabileceğini konuştular. Meryem, şehrin biraz yatışması için Easa'yı bir günlüğüne olsun Kudüs'ten uzak tutmak is-

tiyordu. Ama Easa sözünü bile ettirmedi. Easa'nın cesur öğretileriyle olağanüstü iyileştirmelerinin haberi yayıldığı için, ertesi gün daha da büyük kalabalıkların toplanması bekleniyordu. Kendisini görmek için Kudüs'e akın edenleri hayal kınklığına uğratmayacaktı. Rahiplerin baskılarına da boyun eğmeyecekti. Şimdi her zamankinden çok lider olması gerekiyordu.

Meryem, ertesi gün, çocuklar ve Martha'yla birlikte Bethany'de kalmayı tercih etti. Hamilelığin ağırlığı kendini gösteriyordu, ayrıca bu kadar kısa sürede Bethany'ye kadar yürümüş olmak onu bitkin düşürmüştü. Aklını Easa'nın şehir duvarları arasında karşılaşabileceği tehlikelerden uzak tutmaya çalışarak, çocukları evin içinde oyaladı.

Meryem ön bahçede oturmuş Tamar'ın çimenlerde oynamasını seyrederken, siyah örtülere bürünmüş bir kadının eve doğru yaklaştığını gördü. Yüzü ve saçları tamamen örtülü olduğu için gelen ziyaretçinin tamdık olup olmadığını anlamak imkansızdı. Belki de Martha'nın, Meryem'in bilmediği bir arkadaşı ya da komşusuydu.

Kadın yaklaştığında, Meryem kahkahasını tutmaya çalıştığını duydu. "Sorun nedir kardeşim? Bunca zaman sonra beni tanımadın mı?"

Örtüler düştüğünde, altından Herodya Prensesi Salome çıktı. Yüzünün çocuksu yuvarlaklığı kaybolmuş, olgun bir kadın olmaya adım atmıştı. Meryem koşarak onu kucakladı, uzun bir süre sarmaş dolaş kaldılar. John'un ölümünden sonra Nasıralıların yakınında görünmek Salome için tehlikeli bir hale gelmişti. Onun varlığı da Easa için bir tehlikeydi. Eğer John'un müritlerini yenmek istiyorlarsa, John'un ölümüne olmasa bile tutuklanmasına neden olan kadınla arkadaşlık ettikleri bilinmemeliydi.

Bu zorunlu aynlık her iki taraf için de güç olmuştu. Salome rahibelik eğitimini bırakmaya ve ailesinden daha çok sevdiği insanlardan ayrılmaya zorlanmıştı. Meryem içinse, John'un idamının ardından, her ikisi için de verilen haksız hükümlerin üstüne gelen acı bir darbe olmuştu.

Salome çimenlerde oynayan Tamar'ı gördüğünde haykırdı. "Şuna bak! Senin kopyan olmuş!"

Meryem gülümseyerek başını salladı. "Dıştan öyle. Ama içi gittikçe daha çok babasına benziyor." Meryem küçük Tamar'la ilgili birkaç hikayeyle birlikte, daha yürümeye başlar başlamaz nasıl özel biri olduğunu gösterdiğini anlattı. Mecdel'de çukura düşen bir kuzuyu çocuk ellerinin dokunuşuyla iyileştirmişti. Şimdi üç yaşını biraz geçmiş olmasına rağmen, olağanüstü güzel konuşuyordu. Kolayca hem İbranice hem de Yunanca konuşmaya başlamıştı.

"Böyle bir anne-babası olduğu için kesinlikle çok şanslı bir çocuk," dedi Salome, yüzü kararararak. "Biz de hem annesinin hem de babasının güvende olmasını istiyoruz, bu yüzden buradayım. Meryem, sana saraydan haber getirdim. Easa ciddi tehlike içinde."

"İçeri girelim de kimse duymasın ya da bunun gibi küçük kulaklar," Tamar'ı işaret etti, "başka şeylerle meşgul olsun."

Meryem Tamar'ı kaldırmak için eğildi, ama büyük karnı eğilmesini zorlaştırıyordu. Salome kollarını uzattı. "Ablan Salome'ye gel," dedi. Tamar tanımadığı bu kadına bakarak durdu, sonra annesine baktı. Herodya Prensesi'nin kucağına atlarken, Tamar'ın yüzünü kusursuz küçük dişlerini gösteren bir gülümseme kapladı.

Birlikte eve girdiklerinde Meryem, Martha'ya Tamar'ı almasını işaret etti.

Martha küçük kızı Salome'nin kucağından aldı. "Gel küçük prenses, gidip ağabeyini bulalım."

John, Lazarus'la birlikte arazide dolaşıyordu. Martha, Salome'yle Meryem'in rahatça konuşabilmesi için yeğenini dışarı götüreceğini anlatmaya çalışıyordu. Kapıdan çıktıklarında, Salome dönüp Meryem'in eline sarıldı.

"Beni dinle, bu çok önemli. Üvey babam bugün Kudüs'te Pontius Pilate'nin evindeydi, ben de onunla gitmiştim. İki gün içinde imparatorla görüşmek için Roma'ya gidiyor, bu yüzden validen kapsamlı bir rapor istedi. Kendisiyle birlikte Roma'ya gidecek olan Pilate'nin karısı Claudia Procula'yı görmek için izin istedim. Claudia, Sezar Augustus'un torunu, bu yüzden üvey babamın 'hayır' demeyeceğini biliyordum. Ama elbette bu yüzden gitmek istemedim. Senin, Easa'nın ve diğerlerinin burada olduğunu biliyordum. Büyük Meryem nerede?"

"O da burada," dedi Meryem. "Beraberinde birkaç kadınla birlikte bu gece Joseph'in ailesiyle kalıyor, ama istersen yarın seni yanına götürebilirim."

Salome başını sallayarak anlatmaya devam etti. "Claudia'yı görmek için izin istememin nedeni, Kudüs'te Nasıralılar hakkında ne gibi haberler dolaştığını öğrenmekti. Claudia'nın bana bu kadarını anlatacağını pek kestiremiyordum! Meryem, hayret verici değil mi?"

Meryem, Salome'nin neden söz ettiğinden emin değildi. "Ne?"

Salome'nin egzotik koyu renk gözleri büyüdü. "Bilmiyor musun? Ah Meryem, bu gerçekten çok fazla. Easa'nın Jairus'un kızını hayata döndürdüğü gece tam dışarı çıkarken kalabalığın arasında gördüğün kadını hatırlıyor musun? Hasta bir çocuğu taşıyan Yunanlı bir adamla birlikteydi."

Tüm sahne Meryem'in gözünün önünde canlanmıştı. İki gecedir uykuya dalmadan önce bu kadının yüzünü gözlerinin önüne geliyordu. "Evet," diye yanıtladı. "Easa'ya söylemiştim, O da dönüp çocuğu iyileştirmişti. Tek bildiğim bu. Bir de kadının sıradan ya da Yahudi olmadığı kesindi."

Salome bu sözlere açık açık güldü. "Meryem, o kadın Claudia Procula'ydı. Easa, Pontius Pilate'nin tek çocuğunu iyileştirdi!"

Meryem şaşkındı. Şimdi her şey –o anda iyileştirmeden çok daha ötesinin olduğunu bildiren öngörü duygusu– bir anlam kazanıyordu.

"Bunu kim biliyor, Salome?"

"Claudia, Pilate ve Yunanlı kölesi dışında hiç kimse. Pilate karısının bu konuda konuşmasını yasaklamış, ayrıca herkese çocuğun mucizevî iyileşmesinin Roma tanrılarının isteğiyle olduğunu söylemiş." Salome yüzünü buruşturarak hoşnutsuzluğunu belirtti. "Zavalla Claudia birine anlatmak için ölüyordu, benim de bir zamanlar Nasıralı tarikatından olduğumu biliyor."

Karnındaki bebeğin rahat rahat dönmesi için doğrulurken, "Sen hâlâ Nasıralısın," dedi Meryem nezaketle. Bu önemli bilgi üzerinde düşünmesi gerekiyordu. Heyecan vericiydi, ama daha fazla derine dalmaya cesareti yoktu. Elbette, böyle bir durum Tanrı'nın Easa için yaptığı ana planın bir parçası olmalıydı. Easa'nın iyileştirip, Pilate'ye ilahi gücünü gösterebilmesi için Claudia'ya hasta bir çocuk vermişti. Eğer Easa'nın kaderi Pontius Pilate'nin ellerindeyse, kuşkusuz kendi oğlunu iyileştirmiş olan adama ceza veremezdi.

"Dahası da var, kardeşim," Salome'nin yüzü yeniden kararmıştı. "Ben oradayken, korkunç Jonathan Annas ve damadı,

Pilate'yle üvey babamı görmeye geldiler. Easa aleyhine bir dava açıyorlarmış." Meryem'e kurnazca gülümsedi. "Bunu söylediklerini duyduğumda, Claudia'ya, konuştuklarını dinlemek üzere saklanabileceğim bir yer göstermesi için yalvardım."

Meryem her zamanki gibi düşüncesizce davranan Salome'ye gülümsedi.

"Pilate bunu kabul etmedi, Herod'la toplantısını bitirebilmek için önemsiz bir konu gibi geçiştirmeye çalıştı. Pilate yalnızca Roma'ya hükümetin bir adamı olarak yeteneklerini anlatan iyi bir rapor gitmesini önemsiyor. Mısır'a tayinini istiyor."

Meryem sabırla dinliyordu. Salome anlattıkça kalbi giderek hızlanıyordu. "Ama üvey babam –yani küstah Herod– bu aptal rahiplerin tarafını tuttu. Ona bir oyun yapıp, Easa'nın kendisini Yahudilerin Kralı ilan ettiğini ve Herod'ları tahtlarından etmeye çalıştığını söylediler."

Meryem bunu duyunca başını salladı. Elbette bunlar saçmaydı. Easa'nın dünyada hiçbir tahta oturma arzusu yoktu. O insanların kalbinin kralıydı, onlara Tanrı'nın Krallığı'nı verecek olan kişiydi. Bunu yapmak için de ne bir yere ne de bir tahta ihtiyacı vardı. Ama endişeli bir Herod, Annas'la Caiaphas'ın yüzünden kendini tehdit altında hissediyordu.

"Pilate'nin bundan kısa bir süre sonra Claudia'nın yanına geldiğini (saklandığım yerde beni göremiyordu) ve Claudia'ya 'Sevgilim, korkarım kader senin Nasıralı Easa'na karşı. Rahipler başını istiyor ve Hamursuz Bayramı bitmeden tutuklandığını görecekler,' dediğini duydum. Buna karşılık Claudia şöyle dedi; 'Ama elbette sen de onun korunmasını sağlayacaksın...' Pilate hiçbir şey söylemedi. Claudia tekrar sordu, 'Öyle değil mi?' Sonra da, Pilate odadan çıkana kadar başka bir şey duymadım. Gittiğinden emin olduğumda çıktım ve Cla-

udia'nın korkunç bir durumda olduğunu gördüm. Kocasının dışarı çıkarken yüzüne bile bakmadığını söyledi. Ah Meryem, Easa'nın başına gelebilecekler konusunda çok endişeli. Ben de öyleyim. Onu Kudüs'ün dışına çıkarmalısın."

"Üvey baban şu anda nerede olduğunu sanıyor?"

Salome omuzlarını silkti. "Bütün günümü ipek kumaş alışverişine harcayacağımı söyledim. Geceyi nerede geçirdiğime aldırmayacak kadar Roma yolculuğuyla meşgul. Kudüs'te kendisini eğlendirecek meşguliyetleri var."

Meryem bir strateji geliştirmeye çalışıyordu. O gece Easa eve gelene kadar beklemeliydi, o zaman her şeyi ona anlatırdı elbette. Salome'yi kalıp ayrıntıları anlatması için ikna etmenin pek de güç olmayacağını biliyordu.

Salome kaldı ve akşamüstü Büyük Meryem geldiğinde sevince boğuldu. Easa'nın saygıdeğer annesi diğer Meryem'leri de yanında getirmişti. Kardeşi Meryem Jacoby ve Easa'nın en sadık müritlerinden ikisinin annesi, kuzeni Meryem Salome. Nasıra geleneğinin sessiz olmakla birlikte güçlü bilge kadınlarının yanında olmak Salome için büyük bir onurdu. Ama sevinçten uçuyordu, Mecdelli Meryem de öyle.

"Ufukta büyük bir karanlık gördüm, sevgili kızlarım," dedi Büyük Meryem. "Oğlumu görmeye geldim. Hepimiz Hamursuz Bayramı'nın bize getireceği güç ve inanç sınavına hazır olmalıyız."

●

Kudüs'ten gelen haberler gerçekten can sıkıcıydı. O sabah şehre girişlerinde Easa ve Nasıralıları daha büyük kalabalık-

lann karşılamış olması Romalı nöbetçilerde huzursuzluk yaratmıştı. Nasıralılar, Tapınağın dışında, Easa'nın vaaz verip soruları ve kendisine yöneltilen meydan okumalan yanıtladığı yere doğru yola koyulmuşlardı. Önceki gün gibi Başrahipliğin ve Tapınağın temsilcileri kalabalığın içindeki yerlerini almışlardı. Önceki gün dersini almış olan tüccarlar ve tefeciler Nasıralılann gelişini protesto etmek için öne çıkınca huzursuzluk arttı. Sonunda, barışı korumak ve muhtemel kan dökülmesini önleme çabasıyla Easa, en sadık Nasıralı müritleriyle birlikte oradan ayrıldı.

O gece, Bethany'de Salome'nin gözlemleri, Jairus'tan gelen haberler ve Büyük Meryem'in kehanetinin birleşimi şaşkınlık ve endişe havası yarattı. Yalnızca Easa, ertesi günün planlannı anlatırken, giderek şiddetlenen koşullardan etkilenmemiş görünüyordu.

Günü Zelot kardeşleriyle birlikte geçiren Simon ve Judas'ın da kendi planları vardı. "Seni almaya gelecek herkesle savaşmaya yetecek sayıdayız," dedi Simon. "Yarın Tapınak'taki kalabalıklar aşın olacak. Eğer gidip insanlara Tanrı'nın Krallığı'nı bizim bildiğimiz şekliyle anlatırsan, Yahudiler Roma'nın zulmünden kurtulabilir, kalabalık seni izleyecektir."

Easa sakin bir sesle, "Nereye kadar?" diye sordu. "Böyle bir davranışın sonucu birçok masum Yahudi kanının akması olur. Yol bu değildir. Hayır, Simon, kutsal bir günün arifesinde halkımızın kanının dökülmesine yol açacak bir ayaklanmayı teşvik etmeyeceğim. Eğer onun için kanlarını döküp ölmelerini istersem, insanlara Tanrı'nın Krallığı'nın bütün kadın ve erkeklerin içinde olduğunu nasıl gösterebilirim? Yol'un anlamını gözden kaçınyorsunuz, kardeşlerim."

Peter, "Ama sen olmazsan Yol da olmaz," diye araya girdi.

Son günlerdeki gerginliğin izleri diğerlerinden daha çok Peter'da görünüyordu. Easa'ya ve Yol'a olan inancı yüzünden her şeyini feda etmişti. Herhangi bir talihsiz sonucu düşünmeye bile dayanamıyordu.

"Yanılıyorsun kardeşim," dedi Easa. Peter'a dönüp sıcak bir ifadeyle konuşurken sesinin tonunda hiçbir azarlama yoktu. "Peter, bunu sana çocukluğumuzdan beri söylüyorum. Sen tarikatımızın üzerinde yükseleceği kayasın. Senin bıraktıkların da benimkilerle birlikte yaşayacak."

Peter rahatlamış görünmüyordu, diğer havariler de öyle. Easa bunu görüp ellerini kaldırdı.

"Kardeşlerim, beni dinleyin. Size öğrettiğimi hatırlayın. Tanrı'nın Krallığı sizin içinizdedir ve hiçbir zalim onu sizden alamaz. Eğer kalbinizdeki bu tek gerçeğe tutunursanız acı ve korku nedir bilmezsiniz."

Sonra ellerini havarilere doğru uzatarak Tann'nın Duası'nda onlara öncülük etti.

O gece Easa müritlerinin yanından ayrılarak Büyük Meryem'le özel olarak görüşme yaptı. Konuşacakları bittiğinde, annesine iyi geceler dileyip karısının yanına gitti.

"Olacaklardan korkmamalısın küçük güvercinim," dedi yumuşak bir sesle.

Meryem yüzüne baktı. Easa aklındakileri müritlerinden saklayabilirdi ama Meryem'den pek saklayamazdı. Meryem onun her şeyini paylaştığı tek insandı. Ama bu gece, Meryem gerginliğini hissediyordu.

"Ne görüyorsun Easa?" diye sessizce sordu.

"Cennetteki Babamın büyük bir plan hazırladığını ve bizim de bu plana uymamız gerektiğini görüyorum."

"Kehanetlerin yerine getirilmesine mi?"

"Eğer onun isteği buysa."

Meryem bir an için sessizce durdu. Kehanetler belliydi: Mesih'in kendi halkı tarafından öldürülmesi gerektiğini söylüyordu.

Meryem umutla, "Peki ya Pontius Pilate?" diye sordu. "Kuşkusuz sen onun çocuğunu iyileştirmeye, senin kim ve ne olduğunu anlaması için gönderildin. Bunun da Tanrı'nın planının bir parçası olduğunu düşünmüyor musun?"

"Meryem, sana söyleyeceklerimi iyi dinle. Çünkü anlatacaklarım Nasıralı Yolu'nun en büyük anlayışı. Tanrı kendi planlarını yaratır ve her kadınla her erkeği olmaları gereken yere yerleştirir, ama onları belirli davranışlara zorlamaz. Bütün iyi babalar gibi, Tanrı da çocuklarına yol gösterir ama kendi seçimlerini yapma fırsatı tanır."

Meryem, Easa'nın düşüncesini o anki duruma uyarlayarak, dikkatle dinledi. "Pontius Pilate'nin oraya Tanrı tarafından konduğuna mı inanıyorsun?"

Easa başını salladı. "Evet. Pilate'nin, iyi kalpli kansının, çocuklarının."

"Pilate ister bize yardım etsin ister etmesin bu Tanrı'nın verdiği bir karar değil, öyle mi?"

Bu kez Easa başını hayır dercesine iki yana salladı. "Tanrı bize bir şeyi zorla kabul ettirmez, Meryem. Bize yol gösterir. Efendisini seçmek herkesin kendisine kalmıştır, bu da Tanrı'nın planıyla kendi dünyevi arzuları arasında bir seçim yapmaya kadar uzanır. Hem Tanrı'ya hem de bu dünyevi ihti-

yaçlara aynı anda hizmet edemezsin. Cennetin Krallığı Tann'yı seçenlere verilir. Pontius Pilate'nin zamanı geldiğinde hangi efendiye hizmet etmeyi seçeceğini ben söyleyemem."

Meryem dikkatle dinliyordu. Nasıra düşüncesine tam anlamıyla sahip olmasına rağmen, Easa'nın Pontius Pilate'yle ilgili örneği bu görüşü açık ve güçlü bir hale getirmişti. Bir anlık bir öngörüyle kocasının sözlerini içine sindirme, tam olarak söylediği gibi hatırlama ihtiyacı hissetti. Zamanı geldiğinde, onun kendisine öğrettiği gibi, Meryem de başkalarına öğretecekti.

Easa, "Başrahip ve yandaşları beni tutuklatmaya kararlı; bundan kaçmanın imkansızlığını biliyoruz," diye sözlerini sürdürdü. "Ama beni Pilate'ye göndermelerini isteyeceğiz ve savunmamı onun önünde yapacağım. Bundan sonra karar vermek onun inancına ve vicdanına kalmış. Vereceği karar ne olursa olsun hazırlıklı olmalıyız. Her ne karar verirse versin bildiğimiz gerçeği hareketlerimizle göstermeliyiz. Tann'nın Krallığı'nın içimizde yaşamasına izin verirsek, yeryüzündeki hiçbir şey bunu değiştiremez; ne bir imparator, ne bir zalim, ne de acı. Hattâ ölüm bile."

Easa ertesi günkü planlarını tartışarak, gece boyunca konuştular. Meryem kalbindeki en ağır soruyu birden soruverdi.

"Bu gece Kudüs'ten ayrılmaz mıyız? Annas'la Caiaphas kovalayacak başka bir av bulana kadar Galilee dağlarındaki vaazlarımıza dönsek?"

Easa, "Sen herkesten iyi bilirsin, Meryemim," diye hafifçe çıkıştı. "Şimdi herkes bizi dikkatle seyrediyor. Onlara örnek olmalıyım."

Meryem başını sallayarak anladığını belirtti. Easa sözlerini Büyük Meryem'le yaptığı konuşmayı anlatarak sürdürdü.

Ertesi gün Kudüs'teki Tapınak'ta boy göstermesinin çok tehlikeli olacağına karar vermişlerdi. Bir ayaklanma olması halinde çok fazla masumun canı yanacaktı. Easa'nın birincil endişesi havarilerinin korunmasıydı. Rahipler onu istiyorlardı, diğerlerini değil. Jairus'tan yeterli haber gelmişti. Diğerlerini de gereksiz yere tehlikeye atmanın gereği yoktu. Bunun yerine, en yakın müritleriyle birlikte Joseph'in evinde Hamursuz yemeği yemek üzere toplanacaklardı. Burada, Easa, John gibi uzun süreli tutuklanması halinde ya da daha kötüsü gerçekleşirse her birinin tarikattaki rollerinin ne olması gerektiği gibi talimatlar verecekti. Geceyi, Joseph'in Getsemani'deki topraklarında, Kudüs'ün kutsal yıldızları altında geçireceklerdi.

Ve burada Easa, tutuklanmasına izin verecekti.

"Tapınak yetkililerine mi teslim olacaksın?" Meryem inanmaz gözlerle bakıyordu.

"Hayır, hayır. Bunu yapamam. Yaparsam, insanlar Yol'a duydukları bütün inancı kaybederler. Ama tutuklanmamın şehrin dışında ve tek damla kan dökülüp ayaklanma olmadan gerçekleşmesini istiyorum. Bizden birinin 'bana ihanet etmesini' ve gidip yetkililere nerede olduğumu bildirmesini sağlayacağım. Nöbetçiler kalabalıkların bulunmadığı Getsemani'ye gelecekler ve bu şekilde ayaklanma olmayacak."

Meryem'in zihni arı gibi işliyordu. Bütün bunlar çok çabuk gelişiyordu. Korkunç bir düşünceyle sarsıldı. "Ah, Easa. Ama kim? Sana yakın olan kimin midesi böyle bir şeyi yapmayı kaldırır? Elbette Peter'la Andrew'un böyle bir şey yapacağını düşünemezsin. Kesinlikle Philip ya da Barholome de olmaz. Kardeşin James senin için kanını dökmeye hazır, Simon'sa başkalarının kanını."

O anda cevabı buldu, ikisi aynı anda söylediler. "Judas."

Easa'nın yüzündeki ifade çok ciddiydi. "Şimdi gitmem gereken yer orası, güvercinim. Judas'la konuşup gücü nedeniyle bu göreve seçildiğini söylemeliyim."

Gitmek üzere ayağa kalkarken, karısının yanağını öptü. Meryem, içinde ertesi günün getireceklerine duyduğu kederle arkasından baktı.

●

Ertesi gün akşamüstü planladıkları gibi yemekte toplandılar; Easa, on iki seçkin havarisi ve bütün Meryemler. Çocuklar Bethany'de Martha'yla Lazarus'un yanında kaldılar.

Easa o akşama bir çeşit kutsal yağ sürünme ayiniyle başladı. Bu, rollerin değiştiği, kendine has bir ayindi. Easa odadaki herkesin ayaklarını kutsal yağlarla yıkadı. Bunu yapmasının, her birinin Krallığın sözlerini vaaz etme görevi verilmiş birer Tanrı'nın çocuğu olarak kabul edilmesi anlamına geldiğini bildirdi.

"Size bu örneği verdim ki, siz de burada yapılanları başkalarına uygulayın. Başkalarının da Tanrı'nın gözünde sizinle eşit olduğunu kabul edin. Ve bu gece size yeni bir emir vereceğim: Birbirinizi benim sizi sevdiğim gibi sevin. Toplum içine çıktığınızda, insanlar birbirinize olan sevginizden sizin Nasıralılar olduğunuzu anlasın."

Odadaki her müridinin ayağını yıkadıktan sonra, Easa onları Hamursuz yemeği için sofraya buyur etti. Mayasız ekmekten bir parça koparark kutsadıktan sonra, "Bunu alıp yiyin, bu ekmek benim bedenim olsun." Bir kadeh şarap ala-

rak masada dolaştırmadan önce şükran duası etti. "Bu da benim kitleler için dökülen yeni ahit kanım."

Meryem diğerleriyle birlikte sessizlik içinde seyrediyordu. Yalnızca o ve diğer Meryemler olacakları biliyordu. Judas, Easa'nın işaretiyle sofradan kalkıp Jairus'a gidecekti. Jairus da onu Annas'la Caiaphas'a götürecek ve Judas'ı hain olarak tanıtacaktı. Judas 30 gümüş isteyecekti; bu da ihanetini gerçekmiş gibi gösterecekti. Parayı alınca, rahipleri Easa'nın şehrin kaçınılmaz kalabalığından uzaktaki özel sığınağına götürecekti. Tutuklanması kolay olacaktı.

Görebilen gözler için Judas'ın yüzündeki gerginlik çok açıktı. Diğer havariler bu plandan habersizlerdi, Easa işi şansa bırakmak istememişti. Tartışılmasını ve adamlarının karşı koymasını kesinlikle istememişti. Daha sonra, Meryem, Judas ve bütün bu haksızlıklar için ağlayacaktı. Judas'ı sadece hain olarak gören diğer havarilere karşı savunacaktı. Ama o zaman Judas Iscariot için çok geç olacaktı. Tanrı onun için bir yer hazırlamış, o da bunu kabul etmeyi seçmişti.

Easa, Judas'a döndü. Şaraba batırılmış bir parça ekmeği uzatarak önceden kararlaştırdıkları işareti verdi.

"Yapman gerekeni çabuk yap."

Meryem Judas'ın odadan çıkışını izlerken kalbi kederle doldu. Artık geri dönüşü yoktu. Judas'ın, ellerinde Easa'nın kaderini tutarak kapıdan çıkışını izleyen Büyük Meryem'in gözlerini yakalamaya çalıştı. İki kadın o an bakışlarıyla kucaklaştılar, ikisi de Tanrı'ya sevgili Easa'larını koruması için sessizce dua ediyordu.

Nöbetçiler, Meryem'in ummadığı bir kalabalık ve güçle geldiler. Judas, Başrahibin askerleriyle tepede göründüğünde gece epey ilerlemişti. Kalabalık ve iyi silahlanmış tutuklama grubu telaşla havarileri uyandırmaya başladığında, kargaşa baş gösterdi. Kadınlar uzaktan gelen ateş sesleriyle uyandılar. Easa ile birlikte bekleyen Meryem dışında, hepsi.

Peter yattığı yerden ayağa fırlayıp şaşkın bir genç askerin elindeki kılıcı aldı. "Efendimiz, senin için savaşacağız!" diye haykırdı, sonra Başrahibin hizmetkarı olan Malchus'u tanıyarak peşinden gitti. Adamın kulağını kılıçla kesti, yaradan oluk oluk kan akıyordu.

Easa kalkıp sakince gruba doğru yürüdü. "Yeter kardeşlerim," dedi Peter'la diğerlerine. Başrahibin taburuna dönerek, "Silahlarınızı yerine koyun. Burada kimse size zarar vermez. Size söz veriyorum."

Dizlerinin üstüne çöküp pelerinini kulağına bastırarak kanı durdurmaya çalışan Malchus'un yanına gitti. Easa avcunu adamın kulağına koyup, "Bu yüzden yeterince acı çektin," dedi. Sonra elini çekti. Kulak iyileşmiş, kanama durmuştu.

Easa, Malchus'un kalkmasına yardım ederek konuşmaya başladı. "Caiaphas silahlı adamlarını hırsız ya da katilmişim gibi üstüme gönderdi. Neden? Her gün Tapınak'a geldiğim halde beni tutuklamak için ne bir girişimde bulundu ne de tehlikede olduğuma dair işaret verdi. Kesinlikle bu halkımız için karanlığın saati."

Üniformasında komutan arması bulunan askerlerden biri öne çıkarak kötü bir Aramcayla, "Sen Nasıralı Easa mısın?" diye sordu.

"Benim," dedi Easa doğrudan Yunanca konuşarak.

Müritlerin çoğu Judas'a suçlamalar ve sorular yöneltiyor-

du. Easa böyle bir durumda konuşmamasını öğütlediği için Judas ona itaat etti. Konuşmak yerine Easa'yı hafifçe yanağından öptü. Bu hareketiyle, havarilerin yapmakla görevlendirildiği işin ne olduğunu anlamasını umuyordu.

Rütbeli subay tutuklama nedenlerini okudu ve Easa, Başrahibin ellerindeki kaderine doğru sürüklendi.

●

Mecdelli Meryem gece boyunca diğer Meryemler'le birlikte uyanık kaldı. Erkeklere yaklaşamıyorlardı; çok riskliydi. Duygusallık had safhadaydı ve kadınlar, geceki olaylar hakkında bildiklerinin öğrenilmesine izin veremezlerdi.

Meryemler birbirlerini sessizce rahatlatmaya çalışarak dua ediyorlardı. Kidron Vadisi'nden sığınaklarına doğru bir meşalenin yaklaştığını gördüklerinde gecenin oldukça ileri bir saatiydi. Gelenler, iki erkek ve ufak tefek bir kadından oluşan küçük bir gruptu. Meryem, Herodya prensesini tanıdığında yerinden kalktı. Salome'ye doğru koşup kucakladı. O zaman gelen adamlardan birinin gündelik giysiler içinde bir Romalı yüzbaşı olduğunu fark etti. Easa'nın kırık kolunu iyileştirdiği mavi gözlü adamdı.

"Kardeşim, çok az zamanımız var," dedi Salome nefes nefese. Buraya olabildiğince hızlı geldikleri belliydi. "Antonia Kalesi'nden geldim. Claudia Procula beni, en derin saygılarını ve kocanın haksız tutuklanması için üzüntülerini sunmak üzere sana gönderdi."

Meryem başını sallayarak Salome'yi devam etmesi için yüreklendirirken, içinden yükselen korkuyu bastırmaya çalıştı.

Eğer Romalı valinin kansı gecenin ortasında kraliyet ulaklarını göndermişse, çok kötü giden bir şey olmalıydı.

Salome, "Easa sabah Pilate'nin karşısına çıkarılacak," diye devam etti. "Ama Pilate ölüm cezası vermesi için büyük baskı altında. Ah Meryem, bunu yapmayı gerçekten istemiyor. Caludia, Easa'nın çocuklarını iyileştirdiğinden Pilate'nin haberi olduğunu söyledi, en azından bir Romalı olarak bunu kabul etmeye çalışıyormuş. Ama iğrenç üvey babam Easa'nın idamının olabildiğince çabuk gerçekleşmesini istiyor. Herod Şabat günü Roma'ya gidiyor. Pilate'ye, kendisi yola çıkmadan önce bu 'Nasıralı Sorunu'nun çözülmesini istediğini bildirdi. Meryem, bunun ne kadar ciddi olduğunu anlaman gerek. Easa'yı idam edebilirler. Yarın."

Her şey çok çabuk gelişiyordu. Hiçbiri böyle olacağını ummamıştı, bu şekilde olmamalıydı. Easa'nın hapse gönderilip, Roma ve Herod'un önünde davasını savunabileceği bir tutukluluk süreci olmasını bekliyorlardı. Her zaman en kötüsünün olma olasılığı vardı ama bu kadar çabuk değil.

Salome soluk soluğa anlatmayı sürdürdü. "Claudia Procula bizi, seni alıp götürmemiz için gönderdi. Bu iki adam kendisinin güvenilir hizmetkarları." Meryem başını kaldırıp meşalenin arkasında sessiz sedasız duran adamın yüzüne baktı. Şimdi tanımıştı. Jairus'un evinin önünde hasta çocuğu kucağında tutan Yunanlı'ydı.

"Seni Easa'nın hapsedildiği yere götürecekler. Claudia şafak sökene kadar nöbetçileri ayarladı. Onu görmek için son şansın olabilir. Ama şimdi gitmeliyiz, hem de çabucak."

Meryem kendisine bir dakika izin vermelerini söyleyip Büyük Meryem'in yanına gitti. Yaşlı kadının Easa'nın yanına zamanında gitmek için bir an bile kaybetmesini istemeyece-

gini biliyordu, ama Easa'nın annesine kendisinin yerine gitmesini söyleyerek saygı göstermeliydi.

Büyük Meryem gelinini yanağından öptü. "Bu öpücüğü oğluma ver. Yarın koşullar ne olursa olsun orada olacağımı söyle. Tanrı'nın izniyle git, kızım."

●

Meryem'le Salome, şehrin doğu yakasına doğru hızla ilerleyen adamlara yetişmek için sessizce koştular. Meryem Nasıralı bir rahibe olduğunu gösteren kırmızı pelerini Salome'nin giydiği gibi siyah bir pelerinle değiştirmek için bir saniye duraksadı.

Herodya Prensesi bir yandan yürürken bir yandan Meryem'e bilgi veriyordu. "Martha'ya bir ulak gönderdim. Easa çocukları görmek istiyor, Claudia'nın hizmetkarına kaç kere söylemiş," dedi Yunanlı köleyi işaret ederek. "Easa, kendisini görmeye giderken, Bethany'ye gidip onları getirmeye zamanın olmayacağını biliyordu."

Meryem'in zihninde düşünceler uçuşuyordu. Tamar'la John'u sarsacak herhangi bir şeye tanık olmalarını istemiyordu, ama eğer en kötüsü başlarına gelecekse, Easa'nın çocuklarını son bir kez görmeye ihtiyacı vardı. Küçük John da Tamar kadar onun çocuğuydu; Easa ikisini de koşulsuz seviyordu. Güneş doğduğunda hepsinin korunmasını ve güvenliğini sağlamak büyük sorun olacaktı. Meryem bir süre sessizce dua etti ama şimdi bu konuları düşünmeye zamanı yoktu. Easa'nın hapsedildiği yerin dışına gelmişlerdi. O ana kadar karanlık onları gözden saklamış, hiç dikkat çekmemişlerdi, ama meşaleler-

le aydınlatılmış uzun dış merdivenlerden inmek zorundalardı.

Yüzbaşı onlara fısıldayarak talimat veriyordu. Yunanlı'nın çabucak bölgeyi araştırmasını beklediler. Köle merdivenlerin alt kısmına koştu ve gelmelerini işaret etti. Yunanlı aşağıda nöbet tutarken, Salome de gözetlemek için merdivenlerin üst kısmında kaldı. Meryem'le yüzbaşı çabucak merdivenlerden inip hapishanenin koridorlarında yürümeye başladılar. Yüzbaşı yerin altındaki yolu aydınlatmak için meşaleyi öne doğru tutuyordu. Meryem hızlı adımlarla arkasından geliyor, acı ve umutsuzluk içindeki insanların etraflarındaki taş duvarlarda yankılanan bağırışlarını duymamaya çalışıyordu. Bu seslerden hiçbirinin Easa'dan çıkmadığını biliyordu, ne kadar acı verilirse verilsin, asla bağırmazdı, yapısında yoktu. Ama Roma hapishanesinde kaderlerini bekleyen diğer zavallıların ruhları için derin bir merhamet duyuyordu.

Yüzbaşı, tüniğinin altından bir anahtar çıkarıp kilidi açarak Meryem'in kocasının hücresine girmesini sağladı. Meryem yıllar sonra Claudia'yla Salome'nin bu anahtarları elde edip nöbetçileri çekme ustalığını nasıl başardıklarını keşfedecekti –yüklü miktarda rüşvet ve Herodya Prensesi için hiç de azımsanamayacak kişisel fedakarlıkla. Meryem hayatının geri kalanı boyunca Claudia Procula'ya ve arkadaşı yanlış anlaşılan Salome'ye minnet duyacaktı, yalnızca bu geceki olaylar için değil, ertesi günün korkunç olaylar için de.

●

Meryem, Easa'yı gördüğünde kederle haykırmamak için kendini zor tuttu. Onu dövmüşlerdi hem de çok kötü. Güzel

yüzünde şişler vardı. Meryem'i kucaklamak üzere kalktığında ürkekliğini saklamaya çalıştığını fark etti. Yara bere içindeki yüzüne bakarken fısıltıyla sorularını sıralamaya başladı.

"Bunu sana kim yaptı? Caiaphas'la Annas'ın adamları mı?"

"Şşt. Beni dinle sevgili Meryemim, çok az zaman ve söylenecek çok şey var. Suçlamalara yer yok, çünkü suçlamak yalnızca intikam hırsına neden olur. Bağışladıkça Tanrı'ya yaklaşırız. İsrail'in çocuklarına ve dünyaya bunu öğretmek için buradayız. Bunu unutma ve seni dinleyen herkese benim hatıram olarak öğret."

Çekinme sırası Meryem'e gelmişti. Easa'nın kendisinden sanki ölümü garantilenmiş gibi söz etmesine dayanamıyordu. Üzüntüsünü hisseden Easa yavaşça söze başladı.

"Dün gece Getsemani'de Babamıza dua etmeye gittim. Eğer iradesi buysa, bu kupayı benden almasını istedim. Ama almadı. Almadı çünkü O'nun iradesi *bu*. Başka yolu yok, görmüyor musun? İnsanlar aşırı uç bir örnek olmadıkça Tanrı'nın Krallığı'nı anlayamaz. Bu örnek de ben olacağım, onlar için ölebileceğimi ve üstelik hiçbir acı ya da korku duymayacağımı göstereceğim. Efendimiz bana kupayı gösterdi ve ben ondan sevinçle içtim. Yapıldı ve bitti."

Meryem gözyaşlarının akmasını engelleyemiyordu ama hıçkırmamaya gayret ediyordu. Tek bir ses bile onları ele verebilirdi. Easa onu rahatlatmaya çalıştı.

"Şimdi çok güçlü olmalısın, güvercinim, çünkü gerçek Nasıralı Yolu'nu taşıyacak ve dünyaya öğreteceksin. Diğerleri de ellerinden geleni yapacaklar, her birine yemekten sonra bazı talimatlar verdim. Ama kalbimde ve kafamda olan her şeyi bir tek sen biliyorsun. Bu yüzden halkımızın benden sonraki lideri sen olmalısın, senden sonra da çocuklarımız."

Meryem düşüncelerini berrak tutmaya çalışıyordu. Easa'nın son isteklerine odaklanması gerekiyordu, kendi üzüntüsüne değil. Daha sonra yas tutmaya zamanı olacaktı. Şimdi ise, Nasıralılann lideri olarak güvenine yakışır davranmalıydı.

"Easa, biliyorsun adamların hepsi beni sevmiyor. Bazıları beni izlemeyecektir. Onlara kadınlara eşit davranmalannı öğretmiş olsan da, korkarım sen gittiğinde bu anlayış azalacak. Onlara senin Nasıralılann lideri olarak beni seçtiğini nasıl söylememi bekliyorsun?"

Easa, "Bu gece bunu düşünüyordum," diye yanıtladı. "Öncelikle, Sevgi Kitabı bir tek sende var."

Meryem başını salladı. Easa rahiplik süresinin çoğunu Nasıralıların inançların ve kendi anlayışını Sevgi Kitabı adını verdikleri bir ciltte toplamıştı. Diğer havariler bunu biliyorlardı, ama Easa kitabı Meryem dışında kimseyle paylaşmamıştı. Kitap, Galilee'deki evlerinde kilit altında güvenle saklanıyordu.

Easa, "Her zaman Sevgi Kitabı'nın ben Dünya'da yaşarken asla gün ışığına çıkmayacağını söylemiştim, ben yaşadıkça, kitap tamamlanmamış demektir," diye sözlerine devam etti. "Yaşadığım her günün her dakikasında Tann bana yeni bir anlayış verdi. Karşılaştığım her insan bana Tanrı'nın yapısı hakkında biraz daha çok şey öğretti. Bunları Sevgi Kitabı'na yazdım. Ben gittiğimde, onu alıp bundan sonraki öğretilerimizin mihenk taşı haline getirmelisin."

Meryem başını sallayarak anladığım belirtti. Sevgi Kitabı Easa'nın hayatı boyunca öğrettiklerinin kesinlikle güzel ve güçlü bir anıtıydı. Havarileri bu kitabı öğrendikçe onur ve saygı duyacaklardı.

"Bir şey daha var Meryem. Adamlarıma bir işaret verece-

ğim. Seni kendi yerime seçtiğimi açıkça ifade edecek bir işaret. Korkma, küçük güvercinim, senin en sevdiğim havarim olduğunu bütün dünyaya bildireceğim."

Easa elini Meryem'in şiş karnına koydu. Daha söylenecek çok şey vardı. "Karnında taşıdığın bu bebek, oğlumuz, tıpkı kızımız gibi kahinlerin ve kralların kanını taşıyor. Torunları dünyadaki yerlerini alıp, insanların dünyanın her yerinde barış ve adaleti öğrenmesi için, Tanrı'nın Krallığı'nı ve *Sevgi Kitabı*'nda yazanları anlatacaklar." Bebek, babası konuşurken, bu kehaneti yanıtlar gibi tekmeledi. "Bu çocuk, Yol'un sözlerinin yayılacağı batı adalarında özel bir yazgıya sahip olacak. Amcam Joseph'e bu çocuğun yetiştirilmesiyle ilgili talimatlar verdim. Joseph'e güvenmeli ve bu çocuğun Tann'nın götürdüğü yere gitmesine izin vermelisin."

Meryem bu sözleri onayladı. Joseph büyük bir adamdı, akıllı, güçlü ve tecrübeliydi. Kalay tüccarı olarak çok yere gitmişti. Gençliğinde, Easa da Gaul'un batısındaki sisli yeşil adalara yaptığı yolculukta Joseph'e eşlik etmişti. Bir keresinde Meryem'e, oradayken, Nasıralı Yolu'nun adada oturan mavi gözlü vahşiler arasında yayıldığını sezdiğini söylemişti.

"Hükümdarlığımızın kurucusuyla benim anıma, bebeğe Yeshua-David adını vermelisin. Dünyada hüküm sürecek en büyük kral bu bebeğin soyundan gelecek."

Meryem, Easa'nın isteğini kabul etti, ardından şöyle sordu; "Sarah-Tamar'la ilgili ne yapmamı istiyorsun?"

Easa değerli kızının adını duyunca gülümsedi. "Yetişkin bir kadın olana kadar yanında kalmalı, sonra kendi seçimini kendisi yapacaktır. Tamar'ımızda senin gücün var. Ama İsrail çocuklarla senin için güvenli değil, bunu gayet iyi gördüm. Joseph sizi ve gelmek isteyenleri Mısır'a götürecek. İskenderiye

eğitim için çok iyi bir yer ve halkımız için de güvenli. Orada kalmak da isteyebilirsin batı ülkelerine gitmek de. Bunun seçimini sana bırakıyorum, Meryem. Nasıra öğretilerinin dünyaya yayılması için en iyisinin ne olduğuna sen karar vermelisin. Kalbinin sesini dinle ve Tanrı'nın yol göstericiliğine güven."

Meryem, "Peki, ya Küçük John?" diye sordu. Easa çocuğa her zaman kendi oğlu gibi davranmıştı, ama kanı ve kaderi farklıydı, ikisi de bunu biliyordu.

Easa'nın gözleri, olacakları bildiği için, bulutlandı. "Bu yaşta bile, John'un istekleri çok ve istikrarsız. Sen annesisin, ona yol gösterebilirsin ama John'un yerinde duramayan yapısını şekillendirebilmesi için bir erkeğin disiplinine ihtiyacı var. Peter'la Andrew onu çok seviyor. John biraz daha büyüdüğünde, Peter'ın ya da kardeşinin vesayeti altına girerse iyi olabilir."

Easa'nın açıklama yapmasına gerek yoktu; Meryem ne demek istediğini anlamıştı. Peter'la Andrew bir zamanlar Vaftizci'nin müritleriydi ve hepsi birbirlerini Galilee'de Capernaeum Tapınağı'na gittikleri çocukluk yıllarından tanıyorlardı. Peter'la Andrew Küçük John'a, Easa'nın evlatlığı olmasının yanı sıra, aklı başında büyük bir kahinin oğlu olarak saygı duyuyorlardı.

"Bir kişiye daha teşekkür etmek ve içini rahatlatmak istiyorum," dedi Easa. "Romalı Claudia Procula'ya. Ona bu dünyayı kendisine borçlu olarak terk ettiğimi söylemeni istiyorum. Seni buraya, yanıma getirebilmek için çok şeyi göze aldı, bu yüzden teşekkür borçluyum. Ayrıca, kocasını acımasızca yargılamamasını da söyle. Pontius Pilate efendisini seçmek zorunda ama görüyorum ki kötü bir seçim yaptı. Ama sonunda, bu seçimi, Tanrı'nın hepimiz için hazırladığı planı gerçekleştirecek."

Easa karısını rahatlatacak son sözlerini söylemeden önce, kimileri dine, kimileri hayata dair birkaç tembihte daha bulundu. "Yarın ne getirirse getirsin, güçlü ol. Ben kendim için korkmuyorum, sen de benim için korkma. Babamızın kupasını alıp cennette ona katılacak olmaktan memnunum, Meryem. Halkımızın lideri ol ve korkma. Her zaman kim olduğunu hatırla. Sen bir kraliçesin, bir Nasıralısın ve benim karımsın."

Şafağın ilk ışıkları göğü aydınlatmaya başladığında, iyice sarsılmış olan Meryem, Salome'nin arkasından Kudüs sokaklarında sendeliyordu. Prenses'in evi onlar için güvenliydi, ayrıca gönderdiği ulağa Martha'yla çocukları buraya getirmesini söylemişti. Meryem güvenle eve girip yengesinin John ve Tamar'la birlikte gelmesini beklerken, Salome, Getsemani'de bekleyen Büyük Meryem'le diğerlerine göndermek üzere başka bir ulak bulmaya gitti.

Kudüs'ün başka bir köşesinde, başka bir soylu kadın, Claudia Procula, o gün kendi ailesini bekleyen müthiş bir sorumluluğun altında eziliyordu. Gecenin geç saatinde yorgunluktan bitkin düşerek aralıklı bir uyku uyumuştu. Yunanlı gelip de Nasıralı'nın karısıyla ilgili görevin başarıyla tamamlandığını söylediğinde, gözlerinin kapanmasına izin verdi.

Claudia soğuk terler içinde uyandı. Akıldan çıkmayacak

sıkıntılı bir rüya görmüştü. Odada dolaştığını hissedebiliyordu. Gözlerini kapatmış, ama görüntüler beyninde çınlayan ilahiler gibi aynen kalmıştı. Bir koro, yüzlerce, belki de binlerce kere aynı cümleyi tekrarlıyordu, "Pontius Pilate'nin emriyle çarmıha gerilmiştir, Pontius Pilate'nin emriyle çarmıha gerilmiştir." İlahinin dışında, rüyasındaki seslerin itaatle tekrarladığı başka sözler de vardı, ama o, bu beş kelime dışında hiçbir şey duymuyordu.

Karabasandaki sesler çok rahatsız edici olmakla birlikte, görüntüler daha da kötüydü. İlkbahar güneşinde çimenlik bir tepede çocukların dans ettiği güzel bir rüya olarak başlamıştı. Easa etrafındaki beyaz giysili çocukların oluşturduğu çemberin ortasındaydı. Smedia gibi Pilo da gülerek dans eden çocukların arasındaydı. Tepeye, hepsi beyaz giyinmiş, gülerek dans eden her yaştan insan doluşmaya başlamıştı.

Claudia rüyasında adamlardan birinin, Easa'nın kırık elini iyileştirdiği Yüzbaşı Praetorus olduğunu tanımıştı. Adam, fısıltı halinde dolaşan Pilo'nun mucizesinin söylentisini duyduğunda, kendi iyileşmesini Claudia'ya anlatmıştı. Ama rüyasındaki gülümseyen ruhlardan her biri, ister yetişkin olsun ister çocuk, Easa'nın iyileştirdiği insanlardı. Manzara değişti. Dans durdu ve ilahinin sesi yükselirken gözyüzü karardı - "Pontius Pilate'nin emriyle çarmıha gerilmiştir, Pontius Pilate'nin emriyle çarmıha gerilmiştir."

Claudia rüyasındaki gizemli sahneyi seyrederken sevgili Pilo'su yere düştü. Uyanmadan önce son gördüğü Easa'nın kaldırmak üzere oğlunun üstüne eğildiğiydi. Etrafta bulunan diğerleri de yere düşerken, Pilo'yu alıp, ardına bakmadan götürdü. Sonra Pontius'u gördü, Pilo'nun cansız bedeniyle birlikte giden Nasıralı Easa'nın uzaklaşan görüntüsünün ardından şid-

detli bir acıyla boş yere haykırıyordu. İlahinin sesi tepeden aşağı kadar onları izlerken gökyüzünü şimşekler yırtıyordu.

"Pontius Pilate'nin emriyle çarmıha gerilmiştir."

"Onu çarmıha gerin!" Bu yeni bir sesti. Kabustaki ürkütücü ilahi değil, Antonia Kalesi'nin dışındaki duvarların ardından gelen nefret dolu gerçek bir sesti. "Onu çarmıha gerin!"

Yunanlı köle telaşla odaya girerken Claudia da giyinmek üzere kalktı.

"Hanımım, çok geç olmadan gelmelisiniz. Efendi yargıç koltuğunda oturuyor ve rahipler de kan diye uluyor."

"Dışarıdan gelen ses de ne?"

"Büyük bir kalabalık. Bu kadar kişinin burada toplanması için çok erken. Tapınağın adamları gece boyunca kendi kalabalıklarını toplamak için çalışmışlardır. Kudüs halkının geri kalanı Nasıralı'nın hatırına toplanana kadar ceza karara bağlanmış olacak."

Claudia, her zamanki gibi dikkat göstermeden, çabucak giyindi. Bugün görünüşünü önemsemiyordu, yalnızca mahkeme salonunu dolduran adamların önüne çıkacak kadar iyi görünmesi yeterliydi. Çabucak aynaya baktığında, aklına bir fikir geldi.

"Pilo nerede? Daha uyanmadı, değil mi?"

"Hayır, hanımım. Hâlâ yatağında."

"Güzel. Yanında dur ve burada kalmasını sağla. Uyanırsa onu duvarlardan olabildiğince uzak tut. Şehirde olanları görmesini ya da duymasını istemiyorum."

Claudia odadan çıkıp hayatının en önemli görevine doğru koşarken, Yunanlı köle, "Elbette, hanımım," diye yanıtladı.

Claudia Procula, geçici mahkeme salonunun kurulduğu terasa girerken, umutsuzluğunu ve nefretini saklamak için elinden geleni yapıyordu. Pilate, resmi Roma mahkemelerine girip, Paskalya'da kutsallıklarının bozulmasını istemeyen rahiplere bu ayrıcalığı tanımıştı. Bu bölge kapalı ve özeldi, duvarların dışında giderek büyüyen kalabalıkların gözünün önünde değildi. Pontius Pilate sandalyesini getirterek Roma'nın yargıç koltuğunda yükseğe kurulmuştu. Arkasında iki güvenilir nöbetçisi vardı, mavi gözlü Praetorus ve Claudia'nın sevmediği sert Longinus. Kürsüde, Pilate'nin bir tarafında Caiaphas ve Annas, diğer tarafındaysa elçi Herod oturuyordu. Tapınak elçisi Jairus'un yokluğu göze çarpıyordu.

Önlerindeki döşemede, her tarafı kan içindeki Nasıralı Easa elleri bağlı duruyordu.

Claudia perdenin arkasından Easa'ya baktı. Easa başını kaldırıp sanki varlığını görmeden önce hissetmiş gibi baktı. Sonsuzluk gibi gelen uzunca bir süre gözleri birbirine kilitlendi. O anda Claudia, Pilo'nun iyileştirildiği gece de hissettiği saf sevgiyi ve ışığı hissetti. Bakışını kaçırmak ya da onların önündeki bu adamın sıcaklığından uzaklaşmak istemiyordu. Diğerleri bunu hissedemiyor muydu? Bu kapalı yerde durup da bu kadar kutsal bir varlıktan yayılan güneşin parlaklığından etkilenmemeleri nasıl mümkün olabilirdi?

Kocasının dikkatini çekmek için boğazını temizledi. Pilate sandalyesinden doğrulup bakınca Claudia'yı fark etti. Vali, "Baylar, izin verirseniz," dedi karısının yanına gitmek üzere yargıç sandalyesinden kalkarken. Claudia kocasını sesleri-

nin duyulamayacağı bir yere çekti. Kocasının kül gibi olmuş yüzüne bakınca paniğe kapıldı. Sabah serinliğine rağmen, alnında biriken ter damlaları şakaklarından akıyordu.

"İyi bir sonuç çıkacağını sanmıyorum, Claudia," dedi sessizce.

"Pontius, bu adamı öldürmelerine izin veremezsin. Onun ne olduğunu biliyorsun."

Pilate başını salladı. "Hayır, ne olduğunu bilmiyorum, bu da karar vermemi zorlaştırıyor."

"Ama ülkenin her yanında iyi işler başarmış biri olduğunu biliyorsun. Şiddetli bir cezayı gerektirecek hiçbir suç işlemediğini biliyorsun."

"Ona isyancı diyorlar. Roma için bir tehdit olarak görülüyorsa, yaşamasına izin veremem."

"Ama gerçeğin böyle olmadığını biliyorsun!"

Pilate uzun bir süre bakışlarını kaçırdı. Tekrar karısının yüzüne bakmadan önce derin bir nefes aldı. "Claudia, eziyet çekiyorum. Bu adam bütün Roma anlayışına ve mantığına karşı koyuyor. Öğrendiğim bütün felsefeye şu an yüzyüze kaldığımız durumla meydan okuyorum. Kalbim ve midem bana masum olduğunu söylüyor ve ben bir masumu mahkûm edemem."

"Öyleyse etme! Neden bu kadar zor? Onu kurtarmaya gücün var Pontius. Bize oğlumuzu geri veren adamı kurtar."

Pilate elleriyle yüzünü sıvazlayarak terleri sildi. "Zor, çünkü Herod idam edilmesini istiyor, üstelik bunun sabah erkenden yapılmasını talep ediyor."

"Herod tam bir çakal."

"Doğru, ama bu akşam Roma'ya gidecek olan bir çakal, ayrıca onu kızdırırsam Sezar'la birlikte beni yok edecek gücü var.

Bu adam bizi yerle bir edebilir Claudia. Buna değer mi? Yahudi bir asinin hayatı geleceğimizi fırlatıp atmaya değer mi?"

Claudia, "O bir asi değil!" diye haykırdı.

Herod'un, Pilate'yi mahkeme salonuna çağırmak için gönderdiği elçi araya girdi. Gitmek üzere döndüğünde karısı Claudia kolunu yakaladı.

"Pontius, dün gece korkunç bir rüya gördüm. Lütfen; bu adamı kurtarmazsan, seninle Pilo için korkarım. Tanrı'mn gazabı hepimizin üzerine yağacak."

"Belki de. Ama hangi Tanrı'nın? Yahudilerin Tanrısı'nın Roma üstünde hükmü olduğuna inanmam mı gerek?" diye sordu. Diğer adam yargıç koltuğuna geri dönmesi için çağırırken, Pilate karısına ciddiyetle baktı. "Bu bir ikilem Claudia. Gördüğüm en zorlu ikilem. Bu yükü senden daha az hissettiğimi sanma sakın."

Claudia perdenin arkasından bakmaya devam ederken, mahkûmu sorgulamak için kürsüye döndü.

Pilate, Nasıralı mahkûma, "Halkının başrahipleri seni bana idamını isteyerek getirdiler," dedi. "Ne yaptın? Sen Yahudilerin Kralı mısın?"

Easa bu soruyu her zamanki sakinliğiyle cevapladı. Dışarıdan seyreden bir yabancı hayatının vereceği cevaba bağlı olduğunu asla tahmin edemezdi. "Bu soruyu hakkımda bildikleriniz nedeniyle kendiniz mi soruyorsunuz? Yoksa diğerleri bana bunu sormanızı mı söyledi?"

"Soruyu cevapla. Sen bir kral mısın? Eğer olmadığını söylersen, kendi yasalarınızla yargılanman için seni rahiplere geri vereceğim."

Jonathan Annas bu söz üzerine lafa atladı. "Bizim birini idam edecek yasamız yok, vali. Bu yüzden size geldik. Eğer

kötü ve tehlikeli biri olmasaydı, ekselanslarını bu konuyla asla rahatsız etmezdik."

"Mahkûm soruyu cevaplasın," dedi Pilate, Annas'ı dikkate almadan.

Easa yalnızca Pilate'ye bakarak cevap verdi. Claudia konuşmayı seyrederken, ikisinin odada bulunan diğerlerini görüp duymadıkları hissine kapıldı. Oynanan oyun sadece ikisi arasındaydı, dünyayı değiştirecek bir kader ve inanç dansı yapıyorlardı. Claudia vücudunun ürpermesinden bunu hissetmişti.

"Dünyaya, halkıma Tanrı'nın Yolu'nu göstermek ve gerçeğe şahitlik etmek için geldim."

Romalı düşünür Pilate bu sözler üzerine sözünü kesti. "Gerçek," diye söze başladı. "Söyle bana Nasıralı, gerçek nedir?"

İkisi uzun süre birbirinin içine geçmiş olan kaderlerine kilitlenerek, bakıştılar. Pilate bakışını kaçırıp rahiplere döndü.

"Neyin gerçek olduğunu size söyleyeyim. Gerçek bu adamda hiçbir suç bulmamamdır."

Pilate birisinin gelişini bildiren sesle sustu. Jairus odaya girip diğer rahipleri selamlarken işlemler durdu. Acil Hamursuz Bayramı işlerini öne sürerek, Pilate'den gecikmesinden dolayı özür diledi.

"İyi Jairus," Pilate arkadaşı olan elçiyi görünce rahatlamıştı. Ortak bir sırları vardı ve her ikisi de diğerinin sırrını biliyordu. "Buradaki kardeşlerine bu adamda hiçbir suç bulmadığımı ve hüküm veremeyeceğimi bildirdim."

Jairus bilgece başını salladı. "Anlıyorum."

Caiaphas, Jairus'a bir bakış fırlatıp "Bu adamın ne kadar tehlikeli olduğunu biliyorsunuz," dedi.

Jairus kardeş rahibe baktıktan sonra yeniden Pilate'ye

döndü. Var gücüyle mahkûma bakmamaya çalışıyordu. "Ama şimdi Hamursuz Bayramı, kardeşlerim. Halkımız arasında barış ve adalet zamanı." Pilate'ye dönerek, "Yılın bu zamanındaki âdetimizi biliyor musunuz?" dedi.

Pilate, Jairus'un ne yapmaya çalıştığını anlayıp fırsatı değerlendirdi. "Evet, elbette. Her yıl bu zaman, merhamet gösterilip serbest bırakılmak üzere halkınızın bir mahkûmu seçmesine izin veririm. Bu mahkûmu halkın önüne çıkarıp görüşlerini soralım mı?"

"Harika!" dedi Jairus. Caiaphas'la Annas'ın köşeye sıkıştığını ve Roma'nın bu cömert teklifini reddedemeyeceğini biliyordu. Aynı zamanda kalabalığın başrahipliğin adamlarıyla dolu olduğunu, ve birçok paralı askere, gerekli olması halinde Nasıralı'nın aleyhinde bir kalabalık oluşturmaları için iyi bir ücret ödendiğini de biliyordu. Jairus yalnızca Nasıralıların ve taraftarlarının meydana gelmiş olduklarını ve büyük sayıdaki müritlerini de getirdiklerini umabilirdi.

Pilate, yüzbaşılara, mahkûmu surların üstüne çıkarmalarını işaret etti. Caiaphas'la Annas bu sabah Romalıların yanında görünemeyeceklerini belirterek izin istediler, ama mahkûmun kurtarılmasına karar verilir verilmez geleceklerini de söylediler. Pilate başrahiplerin kalabalıktaki taraftarlarını kontrol etmeye gittiklerinden kuşkulandı, ama elinden bir şey gelmiyordu. Jairus da izin isterken Pilate'nin gözlerine baktı. Her ikisi de görevlerine dönmeden önce anlamlı bir şekilde bakıştılar.

Pilate, giderek artan kalabalığın önünde Paskalya anonsunu yaptı. "Bir âdetiniz var," diyen sesi Kudüs sabahında çınladı. "Hamursuz Bayramınızın onuruna seçtiğiniz bir mahkûmu serbest bırakacağım." Easa sertçe sürüklenerek Pilate'nin yanına

getirilmişti. Vali bu gereksiz şiddet karşısında Longinus'a baktı. Kalabalığa dönmeden önce, "Yeter," diye tısladı dişlerinin arasından. "Bu adamı, Yahudilerin Kralı'nı serbest bırakayım mı?"

Sesler birbirini bastırmak için yükselirken kalabalıkta heyecanlı bir kıpırdanma oldu. Diğerlerini bastıran bir ses, "Sezar'ın dışında kralımız yok bizim!" diye haykırdı. Bir başkası, "Zelot Barabbas'ı serbest bırakın." Bu istek kalabalık tarafından destek bağırışlarıyla karşılandı.

Yürekli birkaç ses, "Nasıralı'yı bırakın," diye bağırdı ama işe yaramadı. Tapınağın müritleri iyi hazırlanmıştı. Barabbas'ın serbest bırakılması isteği gürlemeye dönüştü. "Barabbas, Barabbas, Barabbas!"

Pilate'nin kalabalığın adını haykırdığı mahkûmu serbest bırakmaktan başka çaresi yoktu. Zelot Barabbas, Hamursuz Bayramı'nı kutlamak üzere salıverildi, Nasıralı Easa ise kırbaç cezasına çarptırıldı.

Claudia Procula, rampadan aşağı inen kocasının yolunu kesti. "Onu kırbaçlatacak mısın?"

Pilate karısını sertçe iterek, "Sakin ol, kadın!" diye çıkıştı. "Onu halkın önünde kırbaçlatıp Longinus'la Praetorus'un bunu bir gösteriye dönüştürmesini sağlayacağım. Hayatını kurtarmak için bu son şansımız. Belki bu kana susamış adamları tatmin eder de çarmıha gerilmesini haykırmaktan vazgeçerler." Derin bir nefes alıp soluğunu karısına doğru bıraktı. "Elimdeki tek koz bu Claudia."

"Ya yeterli olmazsa?"

"Cevabını gerçekten bilmek istemediğin soruları sorma."

Claudia başını salladı. Bundan kuşkuluydu. "Pontius, sana bir şey daha soracağım. Bu adamın ailesi –karısı ve çocukları– kalenin arka tarafındalar. Kırbaç cezasını sadece onları

görmesine yetecek kadar ertelemeni istiyorum. Sevdikleriyle konuşmak için son şansı olabilir. Lütfen."

Pilate başını sertçe salladı. "Onları biraz tutarım ama uzun sürmez. Praetorus'a mahkûmu almasını söylerim. Nasıralınız konusunda güvenilirdir. Longinus'u da halka yapılacak gösterinin hazırlığını yapmaya gönderirim."

●

Pontius Pilate sözünü tutarak Easa'nın kalenin arka tarafında Meryem ve çocuklarla kısa bir görüşme yapmasına izin verdi. Easa Küçük John'la Tamar'ı kucaklayıp ikisine de cesur olmalarını ve annelerine bakmalarını söyledi. Çocuklarını öpüp, "Unutmayın küçüklerim, ne olursa olsun, daima sizin yanınızda olacağım," dedi.

Zamanları tükenirken Mecdelli Meryem'e son bir kez sarıldı. "Dinle beni güvercinim. Bu çok önemli. Etten kemikten yapılan bedenimi terk ettiğimde bana tutunmamalısın. Beni, ruhen daima seninle olduğuma inanarak uğurlamalısın. Gözlerini kapattığında yanında olacağım."

Meryem cesur olmaya gayret ederek, gözyaşları arasından gülümsemeye çalıştı. Kalbi paramparçaydı, üstelik acı ve korkudan uyuşmuş gibiydi, ama bunu ona göstermeyecekti. Verebileceği son hediye güçlü olmaktı.

Praetorus, Easa'yı götürmek üzere odaya girdi. Yüzbaşının mavi gözleri kıpkırmızıydı. Easa bunu gördüğünde adamı rahatlattı. "Yapman gerekeni yap."

"Bu eli iyileştirdiğine pişman olacaksın," dedi yüzbaşı kelimeleri çiğneyerek.

Easa başını salladı. "Hayır. Kırbacı tutan elin dostum olduğunu bilmeyi tercih ederim. Seni şimdiden bağışladığımı bil. Ama lütfen bana bir saniye daha izin verir misin?"

Praetorus başını sallayıp dışarıda beklemek üzere çıktı.

Easa çocuklarına dönüp elini kalbinin üstüne koydu. "Unutmayın, ben tam buradayım. Her zaman." İkisi de sessizce başını salladı. John'un koyu renk gözleri ciddiyetle büyümüş, durumun ciddiyetini tam olarak anlayamasa da, Tamar'ın gözleri yaşlarla dolmuştu.

Sonra Meryem'e dönüp fısıldadı. "Bugün olacak başka hiçbir şeyi görmelerine izin vermeyeceğine söz ver. Bundan sonra olacaklara senin de şahit olmanı istemiyorum. Ama sonunda..."

Meryem sözünü tamamlamasına izin vermedi. Ona son bir kez sıkıca sarılıp tam olarak ne hissettiğini beynine ve bedenine aktarmaya çalıştı. Bu son hatırayı yaşadığı sürece kendine saklayacaktı. "Yanında olacağım," diye fısıldadı. "Ne olursa olsun."

Yavaşça karısından ayrılırken, "Teşekkür ederim, Meryemim benim," dedi. Son sözlerini, sanki akşam yemeğine gelecekmiş gibi, gülümseyerek söylemişti.

"Beni özlemeyeceksin, çünkü gitmiş olmayacağım. Her şey şimdi olduğundan daha iyi olacak çünkü bundan sonra asla ayrılmayacağız."

Meryem'le çocuklar, Claudia Procula'nın Yunanlı kölesi tarafından Antonia Kalesi'nin arka tarafından dışarı çıkarıldılar. Meryem, Claudia'yla görüşüp kendisine şahsen teşekkür

etmek istedi, ama köle başını sallayarak onunla kendi ana dilinde konuştu.

"Hanımım bugünkü olaylardan çok etkilendi. Sizinle karşı karşıya gelemeyeceğini söyledi. Onu kurtarmak için elinden gelen her şeyi denedi."

"Kendisine bunu bildiğimi söyleyin. Aynı şekilde, Easa da biliyor. Hanımınıza bir gün kendisiyle karşılaşmayı umduğumu söyleyin. Yüzüne bakıp hem kendi adıma hem de Easa'nın adına teşekkür etmek isterim."

Yunanlı alçakgönüllülükle başını sallayıp hanımının yanına gitti.

Meryem'le çocuklar, bu kutsal Cuma günü karmaşanın ta kendisi olan Kudüs sokaklarına çıktılar. Çocukları bu bölgeden bir an önce çıkartması ve kırbaç sesleri kulaklarına gelmeden olabildiğince uzaklaştırması gerekiyordu. Salome'nin bulduğu güvenli ev yakındı. Meryem oraya gidip Martha'yı bulmaya ve çocukları Bethany'ye geri götürmesini söylemeye karar verdi.

Büyük Meryem ve diğer iki Meryem evdeydi, ama Martha yoktu. Eve döndüklerini bilmediği için, Mecdelli'yle çocukları aramaya çıkmıştı. Mecdelli Meryem'in en zor işi sabahki olayları Easa'nın annesine anlatmaktı. Büyük Meryem başını salladı. Bilgelik ve merhamet dolu yaşlı gözlerine yaşlar dolmuştu. "Bunu çok önceden görmüştü. İkimiz de görmüştük," dedi sonunda.

Kadınlar dışarı çıkıp Kudüs'teki kalabalıkla karşılaşmaya karar verdiler. Martha'yı bulup John'la Tamar'ın güven içinde gitmelerini sağlayacaklardı. Sonra gidip Easa'yı bulacaklardı. Eğer bugün hüküm giyip çarmıha gerilirse, onu yalnız bırakmayacaklardı. Meryem söz vermişti. Bu son saatlerde

yanında yalnızca karısıyla annesinin olmasını istemişti.

Evden çıkmaya hazırlanırlarken, Büyük Meryem elinde sınıfını belirten kırmızı pelerinle gelininin yanına geldi. "Bunu giy, kızım. Şimdi her zamankinden daha çok bir Nasıralı ve bir kraliçesin."

Mecdelli Meryem başını sallayarak uzun kırmızı pelerini alıp sarındı. Bunu yaparken hayatının bu dünyada bir daha asla aynı olmayacağının bilincindeydi.

●

Kalabalık, "Onu çarmıha gerin! Onu çarmıha gerin!" sözleriyle çalkalanıyordu. Pilate çaresizlik ve nefretle karışık bir duyguyla seyrediyordu. Nasıralı'dan fışkıran kanlar onları tatmin etmemişti. Açıkça görünüyordu ki, sadece kalabalığı mahkûmun canını istemelerine neden olan bir çılgınlığa sürüklemişti. Adamın biri elinde akdiken ağacının sivri dikenli dalından yapılmış bir taçla öne çıktı. Tacı, hâlâ parlak sabah güneşinin altında kırbaç direğine yığılan Easa'ya doğru attı. Kalabalık alayla gülerken, "Kral sensen, bu da senin tacın," diye bağırdı.

Praetorus, Easa'nın zincirlerini çözüp kırbaç direğinden uzaklaştırırken, Longinus da dikenli tacı alıp gaddarca Easa'nın başına geçirdi. Kalabalık düşmanca bağırışlarla bu hareketi onaylarken, Easa'nın başının derisi ve alnı delinmiş, terle karışık kan gözlerine doluyordu. Praetorus nöbet arkadaşına, "Bu kadar yeter, Longinus!" diye gürledi.

Longinus vahşi bir sesle güldü. "Giderek yufka yürekli oluyorsun." Praetorus'un ayaklarının dibine tükürdü. "Bu

Yahudi Kral kırbaçlanırken hiç de eğleniyor gibi değilsin."

Praetorus'un yanıtı taşyürekli Longinus'un tüylerini diken diken edecek kadar ciddiydi. "Bir daha ona gereksiz yere dokunursan," dedi, "öbür yanağında da bir yara izi bırakırım."

Pilate, kendi adamlarının arasında gerçek bir tehlike sezerek o anda aralarına girdi. Buna izin veremezdi, en azından bugün. Bu ikisinin daha sonra kalabalığın gözlerinden uzak bir yerde birbirlerine ne yapmak istediği ayrı bir konuydu, ama işler daha da kötüye gitmeden kontrolü ele almak zorundaydı. Vali kalabalığa doğru ellerini kaldırdı.

Pilate, "İşte o adam," dedi. "Adam diyorum. Kral demiyorum. Bu adam suçlu olmadığını düşündüğüm halde Roma yasalarına göre kırbaçlandı. Artık burada işimiz kalmadı."

Sanki daha önce provası yapılmış gibi, "Onu çarmıha gerin! O'nu çarmıha gerin!" nağmeleri tekrar tekrar çınladı. Pilate kalabalığın bu oyununa ve bu yüzden düştüğü duruma öfkeleniyordu.

Eğilip Easa'yla konuşurken elini omzuna koydu. "Dinle beni, Nasıralı," dedi yavaşça. "Canını kurtarmak için bu son şansın. Sana soruyorum, Yahudilerin Kralı mısın? Çünkü eğer olmadığını söylersen, Roma yasalarına göre seni çarmıha germek için hiçbir dayanağım kalmayacak. Seni serbest bırakma yetkisine sahibim." Son cümle son derece ısrarlı söylenmişti.

Easa uzun bir süre Pilate'ye baktı.

Söyle, lanet olası! Söyle!

Easa sanki Pontius Pilate'nin düşüncelerini okumuş gibi fısıldayarak yanıtladı, "Bunu senin için kolay hale getiremem. Kaderlerimiz alnımıza yazılmıştı, ama şimdi sen kendi efendini seçmelisin."

Kalabalıktaki gerginlik tırmanıyordu. Pontius Pilate'nin

beyninde giderek daha fazla çığlık yankılanıyordu. Nasıralı'yı destekleyen bağırışlar vardı, hem de çok. Ama bugün, bu görevi yerine getirmeleri için hatırı sayılır ücretler almış olan paralı askerlerin kana susamış haykırışları arasında kaybolup gidiyorlardı. Görevlerini, hırslarını, felsefesini ve ailesini Nasıralıların omuzlarında dengelemeye çalışan Pilate'nin sinirleri yay gibi gerilmişti. Solundan gelen bir seslenişle irkildi. Başını kaldırıp Galilee valisi Herod'un elçisine baktı.

"Ne var?" diye çıkıştı.

Adam Pilate'ye üstünde Herod'un mührü bulunan kıvrılmış bir parşömen verdi. Vali balmumunu kırıp parşömeni okudu.

"Bu Nasıralı'nın işini derhal bitir, çünkü erkenden Roma'ya gitmeden önce, Sezar'a, İmparatorluk Majesteleri'ne yönelen tehditlerle nasıl başa çıktığını bildiren güzel bir rapor verebileceğimi bilmek istiyorum."

Bu Pontius Pilate için son darbeydi. Parşömeni bir kez daha okuduğunda kanlanmış olduğunu fark etti; Pilate'nin ellerine bulaşan Nasıralı'nın kanıyla. Hizmetkarlardan birine seslenip su dolu gümüş bir tas getirtti. Pilate ellerini suya daldırıp kan lekelerini ovaladı. Bu arada, suyun, önündeki mahkûmun kanıyla kıpkırmızı olduğunu görmemeye çalışıyordu.

Kalabalığa dönerek bağırdı. "Ellerimden bu adamın kanını temizledim! Eğer bunu yapmaya kararlıysanız, kralınızı çarmıha gerin." Easa'ya bir kez bile bakmadan dönüp hızla Antonia alesi'ne girdi.

Ama Pontius Pilate için her şey bitmemişti. Caiaphas, beraberinde Tapınak'tan bir sürü kişiyle birlikte onu görmeye geldi.

Pilate, "Bir gün içinde size yeterince hizmet etmedim mi?" diye sordu.

Caiaphas kendini beğenmiş bir gülümsemeyle, "Öyle sayılır ekselansları," dedi.

"Benden daha ne istiyorsunuz?"

"Haçın üzerine, bu adamın işlediği suçu bütün dünyaya duyuracak bir tabela asılması gelenektendir. Onun bir kafir olduğunu yazmanızı istiyoruz."

Pilate haçın üstüne asılacak tabelanın malzemelerini getirtti. "Onu ne için mahkûm ettiysem onu yazarım, sizin istediğinizi değil. Gelenek böyledir."

Sonra da –Nasıralı Easa, Yahudilerin Kralı– anlamına gelen INRI kısaltmasını yazdı.

Pilate hizmetkarına döndü. "Bunu haçta mahkûmun başının üst kısmına gelecek şekilde asın. Aynı kelimeler İbranice ve Aramca da yazılsın."

Caiaphas şaşkındı. "Böyle yazmamalı! Eğer yazmak zorundaysan, şöyle yaz; 'Yahudilerin Kralı olduğunu iddia eden bu adama o payeyi vermediğimizi halkın bilmesi için çarmıha gerildi.'"

Pilate'nin bu adamla da oyunlarıyla da işi kalmamıştı, bugün ve sonsuza dek. Cevabı zehir saçıyordu. "Ne yazdıysam yazdım."

Caiaphas ve yanındakilere arkasını dönüp günün geri kalanında kendini kapattığı bölmesine çekildi.

●

Kalabalık canlı bir varlık gibi dalgalanıp hareket ederken Meryem'le çocukları da beraberinde sürüklüyordu. Meryem çocuklarının ellerine yapışmış, kalabalığı iterek Martha'yı anyor-

du. Meryem, kalabalığın konuşmalarından Easa'nın mahkûm edildiğini ve idam edilmek üzere Golgotha tepesine götürüldüğünü anlamıştı. Kalabalığın yönünü ölçerek Easa'nın sokağın neresinde yürüdüğünü tahmin edebiliyordu. İçindeki çaresizlik büyüyordu. Son anlarında Easa'nın yanında olmak için, Martha'yı bulmak, çocukları güven içinde göndermek zorundaydı.

Sonra birden sesi duydu. Beyninde, Easa'nın sesini sanki yanında duruyormuş gibi açık seçik duyuyordu. "İste ve isteğin yerine gelsin. Bu kadar basit. İsteyeceğimizi Babamız Efendimiz'den istemeliyiz. Sevgili çocuklarına istediklerini verir."

Mecdelli Meryem çocuklarının ellerini sıkıp gözlerini kapattı. "Lütfen sevgili Tanrım, lütfen Martha'yı bulmama yardım et ki çocuklarımı güven içinde gönderip bu zor anlarında sevgili Easamın yanında olabileyim."

"Meryem! Meryem, buradayım!" Dua etmesinden birkaç saniye sonra Martha'nın sesi kalabalığı yarıp görümcesine ulaştı. Meryem gözünü açtığında Martha'nın kalabalığı iterek kendisine doğru geldiğini gördü. Duygusal bir kucaklaşmayla sarmaşdolaş oldular. Martha, "Kırmızı pelerinini giymişsin, seni bu sayede bulabildim," dedi.

Meryem gözyaşlarını tutmaya çalışıyordu. Hiç zamanı kalmamıştı ama Martha'nın varlığı onu rahatlatmıştı. Martha Tamar'a, "Gel küçük prensesim," diye seslendi. John'un elini yakalarken, "Sen de genç adam," dedi.

Meryem çocuklarına sıkı sıkı sarıldı ve Bethany'ye mümkün olduğunca çabuk geleceğine söz verdi. Martha, Meryem'e, "Tanrı yardımcın olsun kardeşim," diye fısıldadı. "Sen eve dönene kadar çocuklar yanımızda kalacak. İçin rahat olsun." Artık bir yetişkin ve bir kraliçe olan küçük görümcesini öpüp, yanında çocuklarla bir kez daha kalabalığı yarmaya gitti.

Kalabalık içinde yolunu bulmak Mecdelli Meryem için büyük bir çaba gerektirmişti. Dalgalanan kalabalıkla paralelliğini korumayı başarmış ama Easa'ya yaklaşamamıştı. Kalabalığın içinde Büyük Meryem'le diğer Meryemler'in kırmızı pelerinlerini görüyor ve Golgotha'ya giden dönemeçli yolda onları takip ediyordu. Yanlarına gitmeye çalıştığı halde avlarını kovalayan kalabalık yüzünden giderek uzaklaşıyordu.

Yüzbaşılar, Kafatası Tepesi, Golgotha denilen tepeye ulaştıklarında en az yüz metre önünde olduklarını gördü. Easa'nın yığılmış figürü ve annesiyle diğer Meryemler'in kırmızı pelerinleri önündeydi. Yoldaki yoğun kalabalık hâlâ Meryem'in önünü kesiyordu. Artık hiçbir şeye aldırmıyordu, Easa'ya ulaşmaktan başka hiçbir şey düşünmeye zamanı yoktu. Yoldan ayrılıp kalabalığın kenarından dolaştı ve kayalıklardan tepeye tırmanmaya başladı. Kayalıklarda sivri taşlar ve ısırgan otları vardı, ama bunların hiçbiri Mecdelli Meryem için sorun değildi. Easa'ya ulaşma kararlılığı içinde ilerlerken bedeni hiçbir şey hissetmiyordu.

Meryem gideceği yere o kadar odaklanmıştı ki, gökyüzünün giderek karardığına dikkat etmedi. Bir kayada ayağı kayınca pelerininin eteği ve bacağının büyük bir bölümü dikenli çalılara takılarak yırtıldı. Düşerken bir ses duydu. Hayatının geri kalanında her gece hatırlayacağı yürek parçalayan bir gürültüydü bu: Metale vuran metalin, çivi çakan bir çekicin sesi. Meryem tekrar kaydığında şiddetli bir acıyla haykırdı, ama çığlığın kendi dudaklarından döküldüğünü çok sonra anladı.

Artık çok yaklaşmıştı, hiçbir şeyin kendisini durdurmasına izin veremezdi. Meryem doğrulurken, kayaların ıslanıp kayganlaşmış olduğunu hayal meyal fark etti. Gökyüzü kararmıştı ve yağmur damlaları Tanrı'nın Oğlu'nun tahta haça çivilendiği, felaketle dolu dünyaya ilahi gözyaşları gibi düşüyordu.

Mecdelli Meryem dakikalar sonra haçın dibine ulaşarak orada nöbet tutmakta olan kayınvalidesiyle diğer Meryemlere katıldı. O gün Golgotha Tepesi'nde, Easa'nınkinin yanında iki adam daha haçların üzerinde acı çekiyordu. Meryem onlara bakmadı bile; gözü Easa'dan başka bir şey görmüyordu. Yaralarına bakmamaya kararlıydı. Bunun yerine bakışlarını, kapalı gözleriyle sakin ve soğukkanlı görünen yüzüne çevirdi. Kadınlar birbirlerine sarılmış Easa'yı acı çekmekten kurtarması için Tanrı'ya yakararak hep birlikte orada duruyorlardı. Meryem etrafına baktığında arkalarındaki kalabalıktan kimseyi tanımadığını fark etti. Günün geri kalanında da erkek havarilerin hiçbirini görmedi.

Romalılar kalabalığı idam alanından büyük ölçüde uzak tutuyorlardı. Yüzbaşılara baktığında, başlarında Praetorus'un olduğunu gördü. Sessizce dua ederek teşekkürlerini gönderdi. Kuşkusuz aileye haçın dibindeki bu özel yeri sağlayan oydu.

Easa'nın olduğu yerden konuşmaya çalışmasıyla donup kaldılar. Asılı bedeninin ağırlığının diyaframına yaptığı baskı nefes almasını ve konuşmasını imkansız kılacak kadar zorlaştırıyordu. "Anne..." diye fısıldadı. "Oğluna bak."

Kadınlar sözlerini duymak için haça iyice yaklaştılar. Ya-

ralı bedeninden fışkıran kan yağmur damlalarıyla karışıp kadınların yüzüne akıyordu. "Sevdiğim," dedi Mecdelli'ye. "Annene bak."

Easa gözlerini kapatıp yavaş ama duyulur bir sesle, "Bitti," dedi. Başı yana düştü, tamamen hareketsiz kaldı.

Kimse kıpırdayamadı, tam bir sessizlik ve hareketsizlik oldu. O anda gökyüzü tamamen karardı. Yağmur bulutları yüzünden değildi bu kararma, zindan gibi karanlık olmuştu. Ortalık tümüyle ışıktan yoksundu.

Tepedeki kalabalık birden paniğe kapıldı, kargaşa çığlıkları havayı sardı. Ama karanlık sadece bir an sürdü, iki asker Praetorus'a doğru gelirken donuk bir grilikle aydınlandı.

"Yahudi Şabatı'ndan önce bedenlerini buradan götürmek için bu mahkûmların ölümlerini hızlandırma emri aldık."

Praetorus başını kaldırıp Easa'nın bedenine baktı. "Bu adamın bacaklarını kırmanıza gerek yok. Çoktan ölmüş."

"Emin misin?" diye sordu askerlerden biri. "Normalde insanların çarmıhta nefessiz kalarak ölmesi saatler, hattâ bazen günler sürer."

Praetorus, "Bu adam öldü," diye gürledi. "Ona dokunmayacaksınız."

Askerler liderlerinin sesindeki tehditkar tonu anlayacak kadar zekiydi. Sopalarını alıp, nefessiz kalıp ölmelerini çabuklaştırmak için çarmıha gerili diğer iki adamın bacaklarını kırmaya gittiler.

Praetorus emir vermekle o kadar meşguldü ki, Longinus'un haçın öbür tarafından geldiğini görmedi. Mavi gözlerini Easa'ya doğru çevirdiğinde çok geç kalmıştı. Longinus elindeki mızrağı Nasıralı mahkûmun yan tarafına sapladı. Mecdelli Meryem bağırarak karşı çıktı.

Longinus'un kahkahası güçlü ve sadistçeydi. "Sadece kontrol ediyordum. Ama haklısın. Ölmüş." Öfkeden yüzü bembeyaz kesilmiş olan Praetorus'a döndü. "Şimdi ne yapacaksın?"

Praetorus konuşmak üzere ağzını açtı ama hemen kapattı. Sonunda konuştuğunda sesi sakindi. "Hiçbir şey. Hiçbir şey yapmama gerek yok. Yaptığın şeyle kendi kendini lanetledin."

●

Praetorus, "Bu adamı indirin!" diye emretti.

Pilate'nin kalesinden bir ulak koşarak Nasıralı'nın cesedinin indirilerek gün batmadan gömülmek üzere halkına verilmesi mesajını getirdi. Çarmıha gerilen kurbanlar normalde, insanlara ders olsun diye, haçların üzerinde çürümeye terk edilirlerdi. Ama Nasıralı Easa'nın durumu farklıydı.

Easa'nın zengin amcası, kalay tüccarı Joseph, Antonia Kalesi'ne Jairus'la birlikte gelerek Claudia Procula ile buluşmuştu. Onlara cesedin gömülmek üzere derhal verilmesi iznini veren Claudia'ydı. Joseph haça ulaştığında, oğlu idam edildiği yerden indirilmekte olan Büyük Meryem'i teselli etti. Askerler Easa'nın bedenini indirirken, annesi kollarını uzattı.

"Çocuğuma son bir kez sarılmak istiyorum," dedi.

Praetorus, Easa'nın bedenini alıp yavaşça Büyük Meryem'in kucağına bıraktı. Büyük Meryem oğlunu göğsüne bastırarak güzel oğlunun kaybı için çekinmeden ağladı. Mecdelli Meryem yanına diz çöktüğünde, Büyük Meryem bir kolunu gelinine, diğerini Easa'nın başına dolayarak, ikisine birden sarıldı.

Çok uzun bir süre, bu şekilde sarılmış olarak ağlayıp yas tuttular.

Joseph, Golgotha'dan pek de uzak olmayan bir mezarlıktan ailesi için bir mezar yeri satın almıştı. Nasıralıların Easa'nın cesedini götürdükleri yer bu mezar yeriydi. Joseph'in yanında çalışan genç bir Nasıralı olan Nicodemus mezara sakız yağı ve sarısabırlar getirmişti. Meryemler kefen bezini yerleştirerek cesedi gömülmeye hazırlamaya başladılar ama sıra Easa'nın kutsal yağlarla takdis edilmesine geldiğinde, Büyük Meryem yağ şişesini Mecdelli Meryem'e verdi. "Bu onur yalnızca sana aittir," dedi.

Mecdelli cenaze töreninde bir dulun bütün görevlerini yerine getirdi. Gözyaşları sakız yağına karışırken Easa'yı alnından öpüp uğurladı. Bunları yaparken, Easa'nın cılız ama kesin sesini mezarda duyduğuna emindi, "Her zaman seninleyim."

Nasıralı kadınlar hep birlikte Easa'ya veda edip mezarı terk ettiler. Easa'dan kalanları korumak için çok büyük bir taş levha seçilmişti. Levhayı mezarın ağzına yerleştirmek için birçok kişi ve iplerle kalastan yapılmış bir makara gerekmişti. Bu son görev de tamamlandığında, kederli grup Joseph'in evinin güvenli ortamına çekildi. Mecdelli Meryem, oraya gider gitmez yığıldı ve gün boyu derin bir uyku uyudu.

Cumartesi akşamüstü, bir grup erkek havari Mecdelli ve yaşça büyük diğer Meryemlerle buluşmak üzere Joseph'in evinde toplandılar. Birlikte yas tutup birbirlerini teselli ederken, önceki günün olaylarını anlattılar. Umutsuzluk zamanıy-

dı ama yine de onları birbirlerine bağlayan, herkesi bir araya getiren bir zamandı. Hareketin geleceğini düşünmek için çok erkendi, ama bu birlik yaralı ruhlarına bir merhemdi.

Buna rağmen, Mecdelli Meryem endişeliydi. Easa'nın tutuklanmasından beri hiç kimse Judas Iscariot'u ne görmüş, ne de bir haber almıştı. Jairus, Joseph'in evine gelerek ondan haber sormuş ve tutuklama sonrasında çok kötü durumda olduğunu anlatmıştı. O gece geç saatlerde Jairus'a bağırarak sormuştu, "Neden bu görev için beni seçti? Neden halkıma karşı bu suçu işlemek için seçilen ben oldum?"

Meryem, kendilerine yakın olan havarilere Easa'nın Judas'a kendisini yetkililere teslim etmesini emrettiğini söylemişti, ama onların dışında kalanlar gerçeği bilmiyorlardı, bilemezlerdi de. Bu nedenle, Judas'ın adı Kudüs'te "hain" kelimesiyle eş anlamlı olmuş ve kulaktan kulağa yayılmıştı. Judas'ın kazandığı ün, bu kader ve kehanet yolundaki uzun adaletsizlikler zincirinin sadece bir halkasıydı. Meryem bir gün Judas'ın adını temizleyebilmek için dua etti. Ama bunu nasıl yapacağını henüz bilmiyordu.

Judas, Meryem'in ismini temize çıkarıp çıkaramadığını asla öğrenemeyecekti. O kara günün akşamüstünde başka bir trajedi olduğunu öğrendiklerinde, çok geç olduğunu fark edeceklerdi. Adının sonsuza dek Efendisi ve Kralı'nın ölümüyle bağlantılı olmasını kaldıramayan Judas Iscariot Kara Gün'de kendi canına kıymıştı. Kudüs'ün duvarları dışında bir ağaçta sallanan cesedi bulunmuştu.

Mecdelli Meryem o gece huzursuz bir uyku uyudu. Zihninde çok fazla görüntü, çok fazla ses ve hatıra vardı. Ayrıca bir şey daha vardı. Bir çeşit huzursuzluk, bir şeylerin yolunda gitmediğine dair belli belirsiz bir düşünce içindeydi. Meryem yatağından kalkıp Joseph'in evinde sessizce yürümeye başladı. Gökyüzü hâlâ karanlıktı; şafak sökmesine en az bir saat vardı. Kimse uyanık değildi ve evde hiçbir terslik yoktu.

Birden anladı. Meryem, bilmekle görmeyi birbirine bağlayan bir anlık bir öngörü hissetti. Easa. Mezara gitmesi gerekti. Easa'nın gömüldüğü yerde bir şeyler oluyordu. Meryem bir an durakşadı. Joseph'i ya da diğerlerinden birini kendisiyle gelmesi için uyandırmalı mıydı? Peter belki?

Hayır! Bu yalnızca senin için.

Sesi yalnız zihninde duyuyordu, yine de her yanda yankılanıyordu. İnancına ve yas pelerinine sarınan Mecdelli Meryem sessizce kapıya doğru süzüldü. Evin dışına çıktığında ayaklarının izin verdiği ölçüde hızla mezara doğru koştu.

Meryem mezarın bulunduğu bahçeye geldiğinde hava hâlâ karanlıktı. Gökyüzü siyahtan çok mor gibiydi; şafak çok geçmeden sökecekti. Ortalık ancak, Meryem'in mezarı örten dev levhanın (kaldırılması için en az bir düzine adam gücü gereken levhanın) mezarın üstünden kaldırıldığını görebileceği kadar aydınlıktı.

Meryem açık girişe doğru koştu, kalbi korkuyla çarpıyordu. Başını eğip mezara girdiğinde Easa'nın orada olmadığını gördü. Mezarda garip bir ışık vardı, mezarı aydınlatan garip bir parıltı. Meryem keten kefen bezinin kapağın üstünde durduğunu gördü. Kumaşta Easa'nın bedeninin çizgileri hâlâ görünüyordu, ama bir tek bu çizgiler orada bulunmuş olduğunun kanıtıydı.

Nasıl olmuştu bu? Rahipler Easa'dan cesedini çalacak kadar mı nefret ediyorlardı? Elbette böyle bir şey olmamıştı. Kim böyle bir şey yapabilirdi?

Soluksuz kalan Meryem mezardan bahçeye çıktı. Oraya yığıldı, gördüğü şeyin Easa'ya yönelik bir başka saygısızlık olmasına ağladı. Ağlarken güneşin ışıkları gökyüzünde ilerlemeye başladı. Arkasından gelen erkek sesini duyduğunda, parlak bir sabahın ilk güneş ışıkları yüzünde dans ediyordu.

"Kadın, niye ağlıyorsun? Aradığın kimdir?"

Meryem hemen başını kaldırıp bakmadı. Bir bahçıvanın mezarların etrafındaki çimleri ve çiçekleri sulamak üzere sabahın erken saatlerinde gelmiş olacağını düşündü. Sonra aklına bahçıvanın bir şey görmüş olabileceği ve kendisine yardım edebileceği geldi. Gözyaşları arasında başını kaldırırken konuştu. "Birisi benim Kralımı götürmüş ve nereye olduğunu bilmiyorum. Nerede olduğunu biliyorsan yalvarırım bana söyle."

Arkasından basit bir cevap geldi, "Meryem." Kelime açık bir sesle söylenmişti. Donup kaldı, ne göreceğinden emin olmadığı için, bir an arkasına dönmeye korktu. "Meryem, ben buradayım," dedi ses yeniden.

Güneşin ilk ışıkları önündeki güzel şekli aydınlattığında, Mecdelli Meryem dönüp baktı. Easa, tertemiz beyaz harmaniyle tüm yaraları iyileşmiş, orada duruyordu. O sıcacık ve yumuşak gülümsemesiyle gülümsedi.

Meryem ona doğru yürürken elini kaldırdı. "Bana tutunma Meryem," dedi nazikçe. "Hâlâ Babama yükselmemiş olmama rağmen, dünyadaki zamanım bitti. Önce sana bu işareti vermem gerekiyordu. Gidip kardeşlerimize de ki, artık senin de onların da Babası olan Babamın yanına, cennete yükseleceğim."

Easa'nın önünde şaşkınlık içinde duran ve etrafına saçılan iyiliğin saf ve insanın içini ısıtan ışığını hisseden Meryem başını salladı.

"Benim buradaki zamanım doldu. Şimdi senin zamanın."

Yirminci Bölüm

Château des Pommes Bleues
2 Temmuz 2005

Maureen, Peter'la birlikte bahçede oturuyordu. Mecdelli Meryem çeşmesi arkalarında yavaşça şakırdıyordu. Peter'ı dışarı çıkarmak ve diğerlerinden uzaklaştırmak zorunda kalmıştı. Kuzeninin yüzü uykusuzluktan ve hafta boyunca yaşadıkları olaylarının gerginliğinden süzülüp solmuştu. Bu son günlerde sanki on yaş yaşlanmış gibiydi. Hattâ şakaklarındaki saçların beyazlamış olduğu Maureen'in dikkatini çekti.

"Bunun en zor yanı ne biliyor musun?" Peter'ın sesi neredeyse fısıltı gibi çıkıyordu.

Maureen başını iki yana salladı. Ona göre olabilecek en heyecan verici şey buydu. Ama Peter'ın inandığı, hattâ uğruna yaşadığı çoğu şeyin Meryem'in İncili'nde okuduklarıyla sarsıldığını biliyordu. Ama yine de, yazdıkları, Hıristiyanlığın en kutsal bölümünü, dirilişi doğruluyordu.

"Hayır, nedir?"

Peter, düşündüklerini anlamasını bekleyerek kançanağına dönmüş gözleriyle ona baktı. "Ya... ya iki bin yıl boyunca İsa Mesih'in son isteğini inkar ettiysek? Ya John'un İncili'nin bunca zamandır bize anlatmaya çalıştığı, İsa'nın önce Mec-

delli Meryem'e görünme nedeni, yerine onun geçmesini istediğini belirtmekse? İsa'nın adının yanında, yalnızca bir havari değil, aynı zamanda havarilerin de lideri olan Meryem'inkine yer vermeyi reddetmemiz ne kadar ironik!"

Bir süre susup, ruhuna olduğu kadar aklına da hitap eden olayları ayıklamaya çalıştı. "Bana *tutunma*. Meryem'e söylediği bu. Bunun ne kadar önemli olduğunu biliyor musun?"

Maureen hayır anlamında başını sallayıp, açıklamasını bekledi.

"İnciller bu şekilde tercüme edilmemiş, 'bana *dokunma*' olarak tercüme edilmiş. Orijinallerindeki Yunanca kelimenin dokunmaktan çok tutunmak olarak tercüme edilebileceği tartışılabilir, ama kimse bu şekilde görmemiş. Farkı görüyor musun?" Bu fikir bir bilimadamı ve bir dil uzmanı olan Peter için yepyeni bir bakış açısıydı. "Tek bir kelimenin bile farklı çevrilmesinin nasıl her şeyi değiştirebildiğini görüyor musun? Ama bu İncillerdeki kelime kesinlikle tutunmak ve bunu İsa'dan söz ederken iki kez kullanıyor."

Maureen, Peter'ın tek bir kelimeye gösterdiği yoğun tepkiyi anlamaya çalışıyordu. "Kuşkusuz 'bana dokunma'yla 'bana tutunma' arasında fark var."

"Evet," dedi Peter o duyguyu yakalamaya çalışarak. " 'Bana dokunma' şeklindeki tercüme, İsa'nın onu ittiğini göstermek için Mecdelli Meryem'e karşı kullanılmış. Burada gördüğümüzse, İsa'nın Meryem'e, gittiği zaman ona tutunmamasını, çünkü kendi ayakları üstünde durmasını istediğini söylediği." İçi tükendiği için derin bir nefes aldı. "Fark çok büyük Maureen, çok büyük."

Maureen, Meryem'in hikayesinin ayrıntılarını yeni yeni anlamaya başlıyordu.

"Sanırım hikayesinin en önemli unsurlarından biri de kadınların hareketin lideri olarak anlatılması," dedi. "Pete, şu anda her şeyi senin için daha da kötü hale getirmek istemiyorum, ama ya Bakire'ye bakış açısı? Mecdelli ona Büyük Meryem diyor ve açıkça halkının lideri olduğundan söz ediyor. Meryem'e kesinlikle bir kadın lider unvanı verilmiş. Sonra bir de kırmızı pelerin var..."

Peter, sanki böyle yapmak her şeyi açıklığa kavuşturacakmış gibi başını salladı. "Bildiğin gibi," diye yanıtladı, "bir zamanlar Vatikan'ın Bakire Meryem'in gücünü ve Nasıralı bir lider olarak asıl önemini azımsatacak biçimde, yalnız beyaz ve mavi giysilerle tasvir edileceğini duyurmasının tartışıldığını duymuştum ki gördüğümüz gibi aslında kırmızı giyiyordu. Dürüst olmak gerekirse, bunun her zaman saçmalık olduğunu düşünmüştüm. Bana öyle geliyordu ki Bakire'nin mavi ve beyazlar içinde tasvir edilmesinin nedeni saflığını göstermekti."

"Ama şimdi," dedi Peter yorgun bir ifadeyle ayağa kalkarak, "artık benim için hiçbir şey net değil."

Cape Cod, Massachusetts
2 Temmuz 2005

Atlantik'in öte tarafında, Cape Cod'da, gayrimenkul zengini Eli Wainwright, pencereden önünde uzanan arazilerine bakıyordu. Neredeyse bir haftadır Derek'ten haber alamamıştı. Bu yüzden çok endişeliydi. Fransa'da Vaftizci John yortusu için bir Amerikan Birliği toplantısı olmuştu ve Derek Paris'te kendilerine katılmayınca, grubun lideri Eli'ye telefon etmişti.

Eli, oğlu Derek'in her zaman biraz disiplinsiz olduğuna kendini inandırmak için beynini zorladı, ama oğlu bu top-

lantının ne kadar önemli olduğunu biliyordu. Tek yapması gereken plana bağlı kalarak bu Erdemliler Öğreticisi'ne yakın durmak ve hareketleriyle niyetleri hakkında olabildiğince çok şey öğrenmekti. Ellerine tam bir istihbarat raporu geçtiğinde, Amerikalılar, Derneğin güçlü yapısını Avrupa'daki birlikten uzaklaştırma planlarını yapmaya başlayabilirlerdi.

Amerika Birleşik Devletleri'ndeki son toplantılarında, Derek, Eli'nin hedeflerine ulaşmak için önerdiği sürenin uzunluğuna memnun olmamıştı. Eli bir strateji adamıydı, ama oğlu, Wainwright milyarderlerini yaratan sabır ve planlama gibi özellikleri almamıştı. Derek düşüncesiz ve aptalca bir şey yapmış olabilir miydi?

Kötü haber Eli Wainwright'a, karısının çığlığı Cape'in deniz havasının sakinliğini bozduğunda ulaştı. Eli sandalyesinden fırlayıp karısının titreyerek yere yığıldığı girişe koştu.

"Susan, Tanrı aşkına. Ne oldu?"

Susan cevap veremedi. Yerde yanında duran uluslararası Federal Express kutusunu işaret ederken, hıçkırıkları histerikleşmiş, konuşma girişimi anlamsız seslere dönüşmüştü.

Kendini içindekileri görmeye hazırlayan Eli kutudan küçük bir tahta tabut çıkardı. Kapağını açtığında Derek'in Yale mezuniyet yüzüğü ortaya çıktı.

Yüzük, Derek Wainwright'ın sağ elinin işaret parmağından arta kalanlara geçirilmişti.

Château des Pommes Bleues
3 Temmuz 2005

Normal koşullar altında bile Maureen'in uykusu hafifti. El yazmalarıyla ilgili bunca konu kafasında dolanıyorken, bü-

tün yorgunluğuna rağmen ancak kısa uykular uyuyabiliyordu. Odasının dışındaki koridorda ayak sesleri duyunca yatakta doğruldu. Ayak sesleri, birisi sanki işitilmelerinden korkuyormuş gibi, hafifti. Maureen kıpırdamadan dikkatle dinledi. Bazılarını hizmetkarların bile bilmediği bir sürü odayla dolu kocaman bir evde olduğunu düşündü.

Yeniden yatağa uzanıp uyumaya çalıştı, ama şatonun dışından gelen araba motorunun sesiyle yeniden irkildi. Saat neredeyse sabahın üçüydü. Kim olabilirdi bu? Maureen yataktan çıkıp evin ön tarafına bakan pencereye gitti. Iyice görebilmek için gözlerini ovuşturdu.

Pencerenin altından geçip şatonun ön kapısına doğru giden araba kendi kiraladığı arabaydı –direksiyondakiyse kuzeni Peter'dı.

Maureen odadan dışarı fırlayıp Peter'ın odasına gitti. Işığı yakınca Peter'ın eşyalarının da gitmiş olduğunu gördü. Siyah çantası yoktu, yatağının yanında tuttuğu gözlükleri, İncili ve tespihi de.

Maureen bir süre çılgın gibi kendisine bir haber bırakıp bırakmadığını araştırdı. Bir not. Herhangi bir şey. Ama aramaları sonuçsuz kaldı.

Peder Peter Healy gitmişti.

Maureen son 24 saatin olaylarını düşünmeye çalıştı. Son konuşmaları çeşmenin yanında, Peter'ın "Bana tutunma" sözünün önemini açıkladığı zaman olmuştu. Gergin görünüyordu, ama Maureen bunu duygusallığına ve hafta boyunca

uykusuz kalmasına bağlamıştı. Onu geceyarısı kaçmaya iten neydi ve nereye gitmişti? Bu tamamen Peter'ın karakteriyle bağdaşmayacak bir şeydi. Maureen'i asla yalnız bırakmamış, asla üzmemişti. Maureen paniğin tırmandığını hissediyordu. Eğer Peter'ı kaybederse hayatta kimsesi kalmayacaktı. O ailesiydi, hayatta sonuna kadar güvendiği tek kişiydi.

"Reenie?"

Maureen sesi duyunca irkildi. Tammy kapının girişinde duruyor, uykulu gözlerini ovuşturuyordu. "Özür dilerim. Önce araba sesini duydum sonra da buradaki tıkırtıları duydum. Sanırım bu aralar hepimiz biraz diken üstündeyiz. Peder nerede?"

"Bilmiyorum." Maureen çileden çıkmış görünmemeye çalışıyordu. "Duyduğun araba sesi şatoyu terk eden Peter'ın. Nedenini ve nereye gittiğini bilmiyorum. Lanet olsun! Bu ne anlama geliyor?"

"Neden cep telefonundan arayıp cevap verip vermeyeceğine bakmıyorsun?"

"Peter'ın cep telefonu yok ki."

Tammy şaşkınlıkla Maureen'e baktı. "Elbette var. Konuşurken gördüm."

Şaşırma sırası Maureen'e gelmişti. "Peter cep telefonundan nefret eder. Teknoloji için zamanı yoktur ve özellikle de cep telefonlarını tatsız bulur. Acil durumlar için taşımasına ısrar etmeme rağmen hiç kullanmadı."

"Maureen, iki kez cep telefonundan konuştuğunu gördüm. Bunu bir düşünmeye başla. İkisinde de arabada oturuyordu. Bunu söylemekten nefret ediyorum, ama sanırım Arques'ta insanın ahlakını bozan bir şeyler var."

Maureen midesinin bulandığını hissetti. Tammy'nin bakı-

şından ikisinin de aynı zamanda aynı şeyi düşündüğünü anlıyordu.

"Gidelim," dedi Maureen şatonun koridorundan Sinclair'in alt kattaki çalışma odasına koşarken. Tammy hemen arkasından geliyordu.

Kapıda durdular. Aralıktı. El yazmaları çalışma odasına konduğundan beri, odada biri varken bile kapı kapalıydı ve kilitli duruyordu. Maureen güçlükle yutkundu ve karanlık odaya girmeye hazırlandı. Arkasından giren Tammy çalışma odasını aydınlatan düğmeyi buldu, ve üstü boş çalışma masası ortaya çıktı. Maun yüzey ışıkta parlıyordu. Üstünde hiçbir şey yoktu.

Maureen, "Gitmişler," diye fısıldadı.

O ve Tammy odayı aradılar ama Mecdelli Meryem'in el yazmalarından iz bulamadılar. Sarı not defterleri de ortada yoktu. Küçücük bir kağıt parçası hattâ bir tek kalem bile kalmamıştı. El yazmalarının varlığının tek kanıtı ayakaltında durmamaları için köşeye kaldırdıkları kil çömleklerdi. Ama çömlekler de boştu. Gerçek hazine gitmişti.

Ve öyle görünüyordu ki, Peder Peter Healy, Maureen'in hayatta en güvendiği kişi, onları almıştı.

Maureen, kadife kanepeye oturmak için titreyen bacaklarıyla yürüdü. Konuşamıyor, ne söylemesi ya da ne düşünmesi gerektiğini bilmiyordu. Öylece kanepede oturup karşıya baktı.

"Maureen, gidip Roland'ı bulmam gerek. Burada kalır mısın? Hemen döneriz."

Cevap veremeyecek kadar uyuşmuş olan Maureen başını salladı. Tammy'le Roland döndüğünde aynı şekilde oturuyordu. Arkalarından Sinclair odaya girdi.

Kanepenin önünde diz çöken Roland, "Matmazel Paschal," dedi nazik bir sesle. "Bu gece çekeceğiniz acılar için üzgünüm."

Maureen ilgiyle üstüne eğilmiş olan iri Occitan'a baktı. Daha sonraları, bu ortamı ayrıntılarıyla hatırlama imkanı bulduğunda, ne kadar olağanüstü bir adam olduğunu düşünecekti. Burada, halkının en değerli hazinesi çalınmıştı ve onun en büyük endişesi Maureen'in acı çekmesiydi. Roland, Maureen'e gerçek inancı, tanıdığı herkesten çok daha güzel göstermişti. Bu insanlara neden *bonnes hommes* dendiğini anlamaya başlıyordu. İyi İnsanlar.

Sakin bir sesle, "Böylece, Peder Healy efendisini seçmiş oldu," dedi Sinclair. "Böyle yapacağından kuşkulanıyordum zaten. Özür dilerim Maureen."

Maureen'in aklı karışmıştı. "Böyle bir şeyin olmasını bekliyor muydunuz?"

Sinclair başını salladı. "Evet, canım. Sanırım anık her şeyi açıklamanın zamanı geldi. Kuzeninin birileri için çalıştığını biliyorduk, tek bilmediğimiz kimin için çalıştığıydı."

Maureen inanmaz gözlerle bakıyordu. "Ne diyorsun? Peter bana ihanet mi etti? Baştan beri bana ihanet mi ediyordu?"

"Peder Healy'nin niyetini bildiğimi iddia edemem. Ama bazı niyetleri olduğunu biliyordum. Sanırım yarın sona ermeden gerçeği öğreneceğiz."

"Lütfen biri bana neler olduğunu anlatabilir mi?" Bunu söyleyen Tammy'ydi. Maureen onun da bu çemberin dışında kaldığını fark etti. Tammy suçlayan gözlerle ona bakarken, Roland sakin sakin yanında oturuyordu. Koca adama, "Görüyorum ki benden sakladığın çok şey var," diye çıkıştı.

Roland geniş omuzlarını silkti. "Bu seni korumak için

yaptığım bir şey Tamara. Hepimizin sırları var bildiğin gibi. Hepsi de gerekli. Ama sanırım artık kendimizi daha dürüstçe açıklamızın zamanı geldi. İnanıyorum ki her şeyi bilmek sadece Matmazel Paschal'ın hakkı. Buna layık olduğunu çoktan kanıtladı."

Maureen gerginlik ve şaşkınlıktan bağırmak istiyordu. Hissettiği hayal kırıklığı yüzünden okunuyor olmalıydı ki Roland eğilip elini tuttu. "Gelin, matmazel. Size göstereceklerim var." Sonra Sinclair'le Tammy'ye dönerek daha önce hiç görmediği bir şey yaptı, onlara emir verdi. "Bérenger, hizmetçilere kahve getirmelerini söyleyip Büyük Efendi'nin Odası'nda bize katıl. Tamara, sen de bizimle gel.

Dolambaçlı koridorlardan geçerek şatonun, Maureen'in daha önce hiç gelmediği bir kanadına geldiler.

Roland, "Sizden biraz sabırlı olmanızı istemek zorundayım, Matmazel Paschal," dedi omzunun üzerinden bakarak. "Sorularınızı cevaplamadan önce size birkaç şey açıklamam gerekiyor."

Ne diyeceğini bilemeyen Maureen, "Tamam," dedi. Roland'la Tammy'yi izlerken kendini biraz zayıf hissediyordu. Tammy'yle Güney California'da marinada buluştukları günü düşündü. O zaman çok saftı; sanki üstünden iki ömür geçmişti. Tammy kendisini harikalar diyarındaki Alice'e benzetmişti. Şimdi bu benzetme, kendini aynaların arasında yürüyor gibi hisseden Maureen'e ne kadar uyuyordu. Hayatı hakkında bildiğini sandığı her şey altüst olmuştu.

Roland önlerindeki büyük çift kapıyı boynunda taşıdığı

anahtarla açtı. Odaya girerlerken keskin bir uyarı sesi duydular. Roland alarmı kapamak için şifreyi girdi. Işık açılınca ortaya büyük ve süslü bir oda çıktı. Fransa'nın kral ve kraliçelerine uygun bir toplantı odasıydı bu. Zerafetiyle, Versailles ve Fountainbleu'deki taht odalarına benziyordu. Birbirinin eşi, oymalı ve armalı iki koltuk ortadaki bir kaidenin üstünde duruyordu. Her birine özenle mavi elmalar yontulmuştu.

Roland, "Burası kuruluşumuzun kalbi," diye açıkladı. "Mavi Elma Derneği. Bütün üyeleri soylu kanbağından, özellikle de Sarah-Tamar kolundan gelir. Biz Katharların torunlarıyız, geleneklerimizi canlı ve olabildiğince saf haliyle korumak için elimizden geleni yapıyoruz."

Onları, tahta benzeyen koltukların arkasındaki duvarda asılı Mecdelli Meryem portresinin yanına götürdü. Maureen'in Los Angeles'da gördüğü Georges de la Tour'un Mecdelli Meryem portresine benziyordu, yalnız önemli bir farkı vardı. Roland, "Bérenger'in, de la Tour'un en önemli tablolarından birinin kaybolduğunu ve halka teşhir edilmediğini söylediği geceyi hatırlıyor musun? Nedeni tablonun burada olması," dedi. "De la Tour derneğimizin bir üyesiydi ve bu tabloyu bize bıraktı. Adı, *Tövbekar Mecdelli ile Çarmıhtaki İsa*."

Maureen portreye şaşkınlık ve hayranlıkla bakıyordu. Fransız sanatçının bütün eserleri gibi, bu da ışık ve gölgenin bir şaheseriydi. Ama bu tabloda, Mecdelli Meryem, bugüne kadar Maureen'in gördüklerinden çok farklı bir pozdaydı. Bu versiyonda, Meryem sol elini –Maureen'in artık Vaftizci John'a ait olduğunu bildiği– bir kafatasının üzerine koymuş, sağ elinde ise çarmıha gerili İsa'nın resmedildiği bir haç tutuyor ve İsa'nın yüzüne bakıyordu.

"Bu tablo halka gösterilmeyecek kadar tehlikeliydi. Göre-

bilen gözler için anlattığı şey çok açık, Meryem ilk kocası John için kefaretini ödüyor ve ikinci kocası İsa'ya sevgiyle bakıyordu."

Her iki kadını birden başka bir duvarda asılı büyük bir tablonun önüne götürdü. Bu tabloda, kayalık bir arazide oturan iki yaşlı aziz ruhani bir tartışma belki de fikir alışverişi yapıyorlardı.

Roland, yanında duran Tammy'ye gülümseyerek, "Tamara, bu resmin tarihçesini anlatabilir misin?" dedi. Maureen açıklamasını bekleyerek Tammy'ye baktı.

Tammy, "Bu tablo Fransız ressam Genç David Teniers tarafından yapılmış," dedi. "Adı *Münzevi St. Anthony ve St. Paul Çölde*. Yeni Ahit'te yazan St. Paul değil buradaki, ama yine bir münzevi olan yerel bir aziz. Rennes-le-Château'nun adı kötüye çıkan rahibi Bérenger Saunière bu resmi Dernek için aldı. Evet, o da bizden biriydi."

Maureen tabloya yakından baktığında çok tanıdık gelen öğeler gördü. Birini göstererek, "İsa figürlü bir haç ve bir kafatası görüyorum," dedi.

Tammy, "Doğru," diye yanıtladı. "Buradaki Anthony. Giysisinin kolunda T harfine benzeyen bir sembol var, ama aslında bu sembol haçın Tau denilen Yunan versiyonu. Assisi'li St. Francis bu sembolü halkımız arasında yaygınlaştırdı. Anthony başını Sevgi Kitabı'nın temsili olan kitaptan kaldırmış, üstünde İsa olan haça bakıyor. Şuradaki Paul'e bak, eliyle 'John'u Hatırlayın' hareketi yapıyor ve arkadaşıyla ilk mesihin John mu İsa mı olduğu üzerinde tartışıyor. Bu konuda dikkate alınması gereken çok malzeme olduğunu göstermek için ayaklarının dibine kitaplar ve el yazmaları saçılmış. Çok önemli bir tablo bu. Aslında, muhtemelen bu ikisi geleneği-

mizin en önemli tabloları. Tepedeki köy Rennes-le-Château'yu temsil ediyor. Ve manzaraya bak. Orada kim var?"

Maureen gülümsedi. "Bir kadın çobanla koyunları."

"Elbette. Anthony'yle Paul tartışıyor, ama arkalarındaki kadın çoban, Beklenen'in bir gün Mecdelli Meryem'in saklı İncillerini bulacağını ve gerçeği açığa çıkararak bütün tartışmaları sona erdireceğini hatırlatmak için orada duruyor."

Roland, "Bunları size, halkımın John'un müritlerine hiçbir kötü niyet beslemediğini anlamanız için göstermek istemiştim, Matmazel Paschal. Hiçbir zaman da beslemediler. Hepimiz kardeşiz, Mecdelli Meryem'in çocuklarıyız ve bir gün hep birlikte barış içinde yaşamayı umuyoruz," dediği sırada Sinclair sessizce odaya girdi.

Sinclair tartışmaya katıldı. "Ne yazık ki, bu müritlerin arasında her zaman fanatikler var. Azınlıkta kalıyorlar ama tehlikeliler. Dünyanın her yerinde, bir grup fanatik aynı şeye inanan barışçı insanların üstüne gölge düşürüyor. Ama Roland'ın anlatabileceği gibi, bu insanların tehditleri her zaman çok gerçek."

Roland'ın anlamlı yüzü bu sözler üzerine bulutlandı. "Doğru. Her zaman halkımın inançları doğrultusunda yaşamaya çalıştım. Bütün canlıları sevmeye, bağışlamaya, merhamet etmeye inandım. Babam da aynı şeylere inanırdı ve onu öldürdüler."

Maureen, Occitan'ın babasının ölümünden duyduğu derin kederi hissetti, ama aynı zamanda bu cinayetten dolayı inanç sistemine meydan okumasını da fark etti. "Ama neden?" diye sordu Maureen. "Babanı neden öldürdüler?"

Roland, "Ailem bu bölgenin en köklü ailelerinden biridir, Matmazel Paschal," dedi. "Burada bana sadece Roland dediklerini duydunuz. Ama soyadım Gélis."

"Gélis mi?" İsim Maureen'e hiç yabancı gelmiyordu. Sinclair'e baktı. "Babam da mektubu Mösyö Gélis'e yazmıştı," diye hatırladı.

Roland başını salladı. "Evet, o dönemde Derneğin Büyük Efendi'si olan büyükbabama yazılmıştı."

Parçalar bir araya gelmeye başlıyordu. Maureen Roland'a baktı, sonra bakışlarını Sinclair'e çevirdi. İskoçyalı sorulmamış soruyu cevapladı. "Evet, azizem, Roland Gélis sana kendisi söylemeyecek kadar alçak gönüllü olmasına rağmen şimdiki Büyük Efendimiz. Babası ve büyükbabası gibi o da halkımızın lideri. O bana hizmet etmiyor, ben de ona hizmet etmiyorum. Biz kardeş gibi birlikte hizmet ediyoruz, çünkü Yol'un yasası bu."

"Sinclair ve Gélis aileleri soyumuzun izini sürebildiğimiz sürece Mecdelli Meryem'e hizmet etmeye ant içmişlerdir."

Tammy söze girdi. "Maureen, Rennes-le-Château'da Mecdelli Kulesi'nde olduğumuz ve sana 1800'lerde öldürülen rahibi anlattığım zamanı hatırlıyor musun? O rahibin adı Antoine Gélis'di, Roland'ın büyük-büyük amcası."

Maureen Roland'ın cevap vermesi için yüzüne bakarak sordu. "Ailene karşı bu şiddet neden?"

"Çünkü çok fazla şey biliyoruz. Büyük-büyük amcam *Bilinen'in Kitabı* denilen belgenin koruyucusuydu. Bin yıldan fazla bir süredir, bütün dişi çobanların kimlikleri dernek tarafından açıklanarak bu kitaba kaydedilmişti. Mecdelli'nin hazinesini bulmak için elimizdeki en değerli araç bu kitaptı. Erdemliler Derneği bu yüzden onu öldürdü. Babamı da benzer nedenlerle öldürdüler. O zamanlar bilmiyordum, ama Jean-Claude onların muhbiriymiş. Babamın başını ve sağ işaret parmağını bir sepetin içinde bana gönderdiler."

Maureen bu korkunç açıklamayla ürperdi. "Artık bitecek mi bu kan dökülmesi? El yazmaları bulundu. Ne yapacaklarını düşünüyorsunuz?"

Roland, "Söylemesi zor," dedi. "Çok korkunç bir yeni liderleri var. Babamı öldüren o adam."

Sinclair ekledi, "Bu sabah –inançlarımıza sempati duyan diyelim– yerel yetkililerle konuştum. Maureen, sana bunu henüz anlatmadık, ama tanıştığın Amerikalı Derek Wainwright'ı hatırlıyor musun?"

Tammy, "Thomas Jefferson kılığında olan," diye açıkladı. "Benim eski dostum." Derek'in kendisini yıllarca aldattığını –ve olası trajik kaderini– düşünerek, başını üzüntüyle salladı.

Maureen başıyla onaylayarak Sinclair'in söze devam etmesini bekledi.

"Derek biraz ürkütücü koşullarda kayboldu. Otel odası..." Maureen'in giderek solan yüzüne baktı ve ayrıntıları atlamaya karar verdi. "Şöyle söyleyeyim; aynı çirkin oyun orada da tekrarlanmıştı."

Sinclair anlatmayı sürdürdü. "Yetkililer Amerikalı'nın kaybolmasındaki ortamın tatsızlığının ve neredeyse kesinleşen cinayetin Erdemliler Derneği'ni bir süre sindireceğini düşünüyorlar. Jean-Claude Paris'te bir yerlerde saklanıyor ve liderleri olan İngiliz'in de, en azından geçici olarak, İngiltere'ye döndüğünden kuşkulanıyoruz. Bizi yakın gelecekte rahatsız edeceklerini sanmıyorum. En azından etmemelerini ümit ediyorum."

Maureen aniden başını kaldırıp Tammy'ye baktı. "Senin sıran," dedi. "Sen de bana her şeyi anlatmadın. Bunu anlamam uzun sürdü, ama artık kalan ne varsa bilmek istiyorum. Ayrıca ikinizin arasında olanları da öğrenmek istiyorum," dedi,

aralarında bir santim olan Tammy'yle Roland'ı işaret ederek.

Tammy her zamanki gırtlaktan gelen kahkahasını attı. "Buralarda her şeyi hasıraltı etmeyi sevdiğimizi biliyorsun," dedi. "Benim adım ne?"

Maureen kaşlarını çattı. Yine neyi gözden kaçırmıştı? "Tammy," der demez farkına vardı. "Tamara. Tamar-a. Tanrım ben bir embesilim."

Tammy, "Hayır değilsin," dedi gülerek. "Bana Mecdelli'nin kızının ismini vermişler. Kardeşimin adı da Sarah."

"Ama bana Hollywood'da doğduğunu söylemiştin! Yoksa bu da mı yalandı?"

"Hayır, yalan değildi. Yalan oldukça sert bir kelime. İstersen biz buna gerekli gerçekdışı sözler diyelim. Ve evet, ben California'da doğup büyüdüm. Anne tarafından dedelerim Occitan ve Dernek'le yakından ilgililer. Ama burada, Languedoc'ta doğmuş olan annem yine bir Dernek üyesi olan Jean Cocteau isimli Fransız artist ve yönetmenle olan arkadaşlığı sayesinde bir filmde rol aldıktan sonra, kostüm tasarımında çalışmak üzere Los Angeles'a gitmiş. Amerikalı olan babamla tanışınca orada kalmış. Annesi ben çocukken bizimle birlikte yaşamak üzere Amerika'ya geldi. Söylememe bile gerek yok, büyükannemin üzerimde çok etkisi oldu."

Roland yan yana duran iki koltuğu gösterdi. "Geleneklerimize göre, İsa'nın Mecdelli Meryem'le birlikte oluşturduğu örneğe de bakarak, kadınla erkek tamamen eşittir. Derneği bir Büyük Efendi yönetir, ama bir Büyük Meryem ile birlikte. Tamara'yı kendi Meryem'im olarak yanımda oturmak üzere seçtim. Şimdi de Fransa'ya taşınması için elimden geleni yapmalıyım ki hayatımın daha da büyük bir parçası haline gelmesini isteyebileyim."

Roland kolunu kendisine yaslanan Tammy'ye doladı. Tammy nazlanarak, "Bu konuyu düşünüyorum," dedi.

Odaya gümüş kahve tepsileri getiren iki hizmetçi konuşmalarını böldü. Odanın öbür ucunda bir toplantı masası vardı, Roland peşinden gitmelerini işaret etti. Tammy fincanlara koyu kahveyi doldururken, dördü birden oturdular. Roland masanın öbür tarafındaki Sinclair'e bakarak başlaması için başıyla işaret verdi.

"Maureen, sana Peder Healy ve Mecdelli'nin İncilleri hakkında bildiklerimizi anlatacağız, ama bundan önce buradaki durumu anlaman için bütün altyapıyı bilmen gerektiğini düşündük."

Maureen kahvesinden bir yudum aldı. Kahvenin sıcaklığı ve kuvvetli oluşuna memnundu. Sinclair'in açıklamasını dikkatle dinledi.

"Gerçek şu ki, kuzeninin el yazmalarını almasına biz izin verdik."

Maureen neredeyse elindeki fincanı düşürüyordu. "İzin mi verdiniz?"

"Evet. Roland bilerek çalışma odasının kapısını kilitlemedi. Peder Healy'nin hizmet ettiği kişi için el yazmalarını almaya çalışacağından kuşkulanıyorduk."

"Durun bir dakika. Hizmet ettiği mi? Ne diyorsunuz siz? Benim Peterımın bir çeşit kilise casusu olduğunu mu ima ediyorsunuz?"

Sinclair, "Tam olarak öyle değil," diye yanıtladı. Maureen, Tammy'nin de dikkatle dinlediğini fark etti. O da bunları bilmiyordu.

"Kime casusluk ettiğini tam olarak bilmiyoruz, bu nedenle el yazmalarını almasına izin verdik, ve yine bu yüzden bu

konuda büyük bir endişe duymuyoruz. Henüz. Kiralık arabanda bir iz sürücü var. Nerede olduğunu ve nereye gittiğini kesinlikle biliyoruz."

Tammy, "Nereye gidiyor?" diye sordu. "Roma'ya mı?"

"Paris'e gittiğini sanıyoruz." Cevap Roland'dan gelmişti.

Sinclair elini hafifçe koluna koyarak, "Maureen," dedi. "Sana bunu söylediğim için üzgünüm, ama kuzenin Fransa'ya geldiğiniz günden beri senin her hareketini kilise yetkililerine bildiriyor, hattâ belki de daha uzun bir süredir."

Maureen gözle görülür şekilde sersemlemişti; yüzüne bir tokat yemiş gibi hissediyordu. "İmkansız bu. Peter bunu bana yapmaz."

"Son hafta boyunca çalışmasını seyrederken kendisini tanıma fırsatı bulduk. Çekici ve bilgili kuzeninle casusluk fikrini bağdaştırmak bizim için de giderek zorlaştı. Başlangıçta, sadece seni bizden korumaya çalıştığını sanmıştık. Ama kendisini tutan insanlarla, kaçmayı düşünemeyecek kadar sıkı bağları var, el yazmalarındaki gerçekleri okuduktan sonra bile."

"Sorumu yanıtlamadınız. Vatikan için mi çalıştığına inanıyorsunuz? Cizvitler için mi? Kimin için?"

Sinclair arkasına yaslandı. "Hâlâ bilmiyorum, ama şu kadarını söyleyebilirim. Roma'da bu işle ilgilenen adamlarımız var. Kendi etkilerinin ne kadar yükseklere ulaştığına sen bile şaşarsın. Eminim ki yarın akşama, ya da en geç ertesi güne kadar bütün cevapları alırız. Şimdilik sadece sabırlı olmamız gerek."

Maureen kahvesinden bir yudum daha alarak, gözlerini pişmanlık getiren Mecdelli Meryem tablosuna dikti. Cevapları alması için hemen hemen yirmi dört saat vardı.

Paris
3 Temmuz 2005

Peder Peter Healy, Paris'e vardığında, had safhada tükenmişti. Languedoc'tan Paris'e araba kullanmak zor işti. Şehrin yoğun sabah trafiği olmadan bile yolculuk sekiz saat sürmüştü. Maureen'e göndereceği paketi hazırlamak için de umduğundan uzun bir süre mola vermişti. Ama bu tercihi yapmak için o kadar çok duygusal enerji harcamıştı ki, neredeyse can verdiğini hissetmişti.

Peter değerli yükünü dikkatle siyah deri el çantasında taşıyordu. Köprü'yü geçerek Notre Dame'ın Gotik yapısına giden yola girdi. Orada kendisini yan kapıdan Fransız rahip Peder Marcel karşıladı. Fransız, Peter'ı içeri alıp, Katedralin arka tarafındaki, süslü bir koro görüntüsüyle gizlenmiş kapıdan içeri soktu.

Peter, bu işle ilgilenen Piskopos Magnus O'Connor'ı görme umuduyla, odaya girdi. Ama bunun yerine, kırmızı Kardinal giysileri içindeki bir kilise yetkilisiyle karşılaştı. "Efendimiz," diye soluklandı. "Beni affedin, bunu beklemiyordum."

"Evet, Piskopos Magnus'u beklediğinizi biliyorum. Ama gelmeyecek. Sanırım zaten gereğinden çok şey yaptı." Çantayı almak için elini uzatırken, İtalyan yetkilinin yüzü ifadesizdi. "El yazmaları bu çantada sanırım."

Peter başını salladı.

"Güzel. Şimdi oğlum," dedi Kardinal çantayı Peter'dan alırken. "Son haftalarda olanları konuşalım. Ya da belki son yıllardaki olayları konuşmamız gerekir, ne dersin? Nereden başlayacağına karar vermene izin veriyorum."

Château des Pommes Bleues
3 Temmuz 2005

Gün boyu şatoda heyecanlı bir koşuşturma vardı. Sinclair'le Roland etrafta koşuştururlarken birbirleriyle, hizmetkarlarla ve cep telefonundakilerle yarı Fransızca yarı Occitan dili konuşuyorlardı. Maureen iki kez Roland'ın İtalyanca konuştuğunu sandı ama emin olamadığı için sormak istemedi.

Bir süre medya odasında Kanbağı üzerine hazırladığı belgeselin metrajına bakmakta olan Tammy'nin yanına gitti. Mecdelli Meryem'in el yazmalarının film yapımcısı olarak Tammy'nin bakış açısını nasıl değiştireceğini konuştular. Maureen, ne kadar yetenekli ve yaratıcı olduğunu, o an olduğu gibi sıkıntılı olduğunda işine nasıl sarıldığını gördükçe, arkadaşına daha çok saygı duymaya başladı.

Öte yandan, Maureen kendini tam anlamıyla işe yaramaz hissediyordu. Hiçbir şeye yoğunlaşamıyordu, odaklanma yeteneğini tamamen kaybetmişti. Öfkeyle bazı notlar alması gerektiğini düşündü ve Mecdelli malzemesinden aklında kalanları vargücüyle hatırlamaya çalıştı. Ama tek kelimeyle yapamıyordu. Peter'ın kendisine ihanet etmesine çok kırılmıştı. Niyeti ne olursa olsun, tek kelime etmeden ayrılmış ve üstelik almaya hakkı olmayan bir şeyi alıp gitmişti. Maureen bunu atlatmasının uzun süreceğini düşündü.

O gece sadece üçünün –Maureen, Tammy ve Sinclair– katıldığı yemek çok sessiz geçiyordu. Roland dışarıdaydı, ama Sinclair'le Tammy'ye göre kısa sürede dönecekti. Tammy, Carcassonne'daki özel havaalanından bir konuğu karşılamaya gittiğini açıkladı. Bu gizemli konuk geldiğinde, daha çok şey öğreneceklerdi. Maureen başını sallayarak anladığını be-

lirtti. Burada bir konunun üstüne gitmekle hiçbir şey elde edemeyeceğini uzun süre önce öğrenmişti. Sırlarını zamanı geldiğine inandıklarında açıklıyorlardı; bu da Arques'taki kültürün bir parçasıydı. Ama Sinclair'in normalden daha gergin olduğu da gözünden kaçmadı.

Çalışma odasına kahve içmeye gittikten kısa bir süre sonra, içeri bir hizmetkar girerek Sinclair'e Fransızca bir şeyler söyledi.

Sinclair, Tammy ve Maureen için tercüme etti. "Güzel. Konuğumuz gelmiş."

Roland kapıdan kendisi kadar heybetli bir adamla birlikte girdi. Adamın giydiği koyu renk takım, günlük ama şık ve kaliteli bir İtalyan dokumasıydı. Bu adamda bir aristokrat havası vardı ve hem gücünden hem de nüfuzundan kaynaklanan bir rahatlık içindeydi. İçeri girer girmez havadaki enerjiyi kontrol altına almıştı.

Roland bir adım öne çıkarak. "Matmazel Paschal, Matmazel Wisdom, sizlere saygıdeğer arkadaşım Kardinal DeCaro'yu tanıtmaktan şeref duyarım."

DeCaro elini önce Maureen'e sonra Tammy'ye uzattı. İkisine de sıcak bir gülümsemeyle bakıyordu. "Sizinle tanışmak benim için bir zevk." Maureen'i göstererek Roland'a sordu, "Beklenen mi?"

Roland başıyla onayladı.

Maureen, "Özür dilerim, Kardinal mi dediniz?" diye sordu.

Sinclair, Maureen'in arkasından, "Sade giysiler seni yanıltmasın," dedi. "Kardinal DeCaro Vatikan'da son derece nüfuzlu bir yetkilidir. Belki de tam adını söylemem anlamanı kolaylaştırır. Bay Francesco Borgia DeCaro."

Tammy, "Borgia mı?" diye haykırdı.

Kardinal, Tammy'nin dile getirmediği sorusuna yanıt olarak başını salladı. Roland odanın öbür ucundan Tammy'ye göz kırptı.

Roland, "Ekselansları Matmazel Paschal'la biraz yalnız kalmak istiyor, bu nedenle onları baş başa bırakalım," dedi. "Bir şeye ihtiyacınız olursa lütfen zili çalın."

Kardinal DeCaro, Maureen'e maun masaya oturmasını işaret ederken, Roland da Tammy'yle Sinclair'in geçmesi için kapıyı tutuyordu. Kardinal, Maureen'in karşısına oturdu. "Sinyorina Paschale, öncelikle kuzeninizle tanıştığımızı söylemek istiyorum."

Maureen bu sözlere şaşırmıştı. Ne duymayı beklediğini bilmiyordu, ama bunu duymayı beklemediği kesindi. "Peter nerede?"

"Roma'ya gidiyor. Bugün erken saatlerde Paris'te birlikteydik. Kendisi çok iyi ve bulduğunuz belgeler de güvende."

"Nerede güvende? Ve kiminle? Ne..."

"Sabırlı olun, size her şeyi anlatacağım. Ama ilk önce bir şey göstermek istiyorum."

Kardinal odaya getirdiği evrak çantasını açıp içinden kırmızı dosyalar çıkardı. Dosyaların üstüne, EDOUARD PAUL PASCHAL yazıyordu.

Maureen etiketleri görünce soluğunu tuttu. "Bu babamın adı."

"Evet. Ve bu dosyalarda babanızın fotoğrafları da var. Ama sizi uyarmam gerek. Görmek üzere olduğunuz şeyler çok rahatsız edici olmakla birlikte her şeyi anlayabilmeniz için çok önemli."

Maureen en üstteki dosyayı açtı. Ellerinin titremesinden, dosyayı masanın üstüne düşürdü. Maureen babasının vücu-

dundaki yaraların korkunç resimlerine bakarken Kardinal DeCaro anlatmaya başladı.

"Babanız bir stigmatist. Bunun ne demek olduğunu biliyor musunuz? Vücudunda İsa'nın yaraları görülüyor. Bunlar bilekleri, ayakları ve bu da kaburgalarının altındaki beşinci yara, Yüzbaşı Longinus'un mızrağıyla Efendimizi yaraladığı yerde bulunuyor."

Maureen, şaşkınlıkla resimlere baktı. Babasının yirmi beş yıl boyunca iddia edilen "hastalığı", onun hakkındaki görüşlerini değiştirmişti. Şimdi, her şey anlam kazanıyordu –annesinin korkusu ve düşmanlığı, kiliseye karşı kızgınlığı. Ayrıca bu resimler, babasının Gélis ailesine yazdığı, şatonun arşivinde duran mektubu da açıklıyordu. Vücudundaki yara izleri yüzünden yazmıştı bir de kızını aynı işkencelerle dolu kaderden korumak için. Maureen gözyaşları içinde Kardinal'e baktı.

"Ben, bana her zaman, akıl hastası olduğu için canına kıydığı söylendi. Annem öldüğünde aklını tamamen kaybetmiş olduğunu söyledi. Hiçbir fikrim yoktu, kimse bana böyle bir şeyden söz etmedi..."

Din adamı ciddiyetle başını salladı. "Korkarım ki, babanız birçok kişi tarafından yanlış anlaşıldı," dedi. "Hattâ kendisine yardım edebilecek kişiler ve kendi kilisesi tarafından bile. İşte kuzeniniz burada devreye giriyor."

Maureen dikkatle dinleyerek başını kaldırdı. Kardinal sözlerini sürdürürken, sırtının topuklarına kadar ürperdiğini hissetti.

"Kuzeniniz iyi bir insan, Sinyorina. Size tamamını anlattığımda sanırım olanlar için kendisini yargılamayacaksınız. Ama bakın, bunun için çocukluğunuzdan başlamamız gerek. Babanızda çarmıh yaraları görülmeye başladığında, gittiği

bölge rahibi Kilise içindeki başıbozuk gruplardan birinin üyesiydi. Biz de diğer kişiler gibiyiz; insanız. Kilisede çoğumuzun kendimizi iyilik yoluna adamamıza rağmen, bazı inançları ne pahasına olursa olsun koruyanlarımız da var.

"Babanızın durumu doğrudan Roma'ya bildirilmeliydi, ama bildirilmedi. Kendisine yardım edebilirdik, bu yaraların kaynağını bulması için birlikte çalışabilir, ya da kutsal önemini anlayabilirdik. Ama karşılaştığı bu adamlar kendi kendilerine karar verip tehlikeli olduğuna hükmettiler. Söylediğim gibi, bunlar Kilise içinde kendi başlarına hareket eden başıbozuk insanlar, ama yakın zamanda öğrendiğime göre, üst makamlara kadar uzanan bir güçleri var."

Kardinal, Vatikan'dan çıkan on binlerce kişinin, inancı korumak için dünyanın her yanında çalıştığı büyük şebekeyi anlatmaya devam etti. Yeryüzüne yayılmış bu kadar büyük sayıda insan olunca, bireylerin hattâ grupların kişisel niyetlerini takip etmek imkansızdı. Aşırı uçta bir gölge kuruluş, Kilise'nin reformlarına şiddetle karşı çıkan bir rahip kadrosu, Vatikan II'yi oluşturmuştu. Birçok İrlandalı genç gibi, Magnus O'Connor adlı genç bir İrlandalı rahip de bu kuruluşa yeni katılmıştı. Edouard Paschal kiliseden yardım istediğinde, görüştüğü rahip, New Orleans dışındaki kilise bölgesinde çalışan O'Connor'dı.

O'Connor, Paschal'ın çarmıh yaralarından ürkmüştü, ama İsa'yı yanında bir kadınla ve babaları olduğu çocuklarla gördüğü hayallerden çok daha fazla rahatsız olmuştu. İrlandalı din adamı durumu resmi Kilise kanallarıyla görüşmek yerine, kendi gizli kuruluşunda değerlendirmişti. Edouard Paschal umutsuzluk ve çarmıh yaralarından aklı karışmış bir şekilde kendi hayatına son verdiğinde, Kilise'nin etrafındaki bu

gölge organizasyon karısıyla kızını gözetlemeyi sürdürmüştü. Küçük Maureen Paschal, yeni yürümeye başladığından beri babasınınkilere benzer hayaller görüyordu. O'Connor, Maureen'in annesi Bernadette'i çocuğu Paschal ailesinden uzaklaştırmaya ikna etmişti. Maureen'in annesi o zaman İrlanda'ya dönmüş ve yeniden genç kızlık soyadı olan Healy'yi almıştı. Kızının adını değiştirme girişiminde de bulunmuştu, ama neredeyse sekiz yaşına gelmiş olan Maureen son derece kararlı bir çocuk olmuştu bile. Çocuk, adının Paschal olduğunu söyleyerek ismini değiştirmeyi reddetmiş ve hiçbir nedenle değiştirmeyeceğini de belirtmişti.

Artık Piskoposluğa yükselmiş olan Magnus O'Connor için Paschal kızının yakın akrabalarından birinin meslektaşı olması son derece uygundu. Peter Healy seminere katıldığında, O'Connor Peter'a ulaşmak için, aynı Bernadette'e de yaptıkları gibi, İrlandalı yönünü kullanmıştı. Peter'a, Edouard Paschal'ın geçmişi anlatılıp, bir gözünün kuzeninin üstünde olması ve gelişmelerin düzenli olarak rapor edilmesi istenmişti.

Maureen biraz açıklama istemek için Kardinal'in konuşmasını kesti. "Bana kuzenimin çocukluğumdan beri beni gözlediğini ve yaptıklarımı bu adamlara rapor ettiğini mi söylüyorsunuz?"

"Evet, Sinyorina, gerçek bu. Yine de, Peder Healy bütün bunları sevgi dışında bir nedenle yapmadı. Bu adamlar onu kandırdılar, bütün bunların sizi korumak için gerekli olduğuna inanmasını sağladılar. Babanıza yardım etmeyi reddettiklerini, daha da kötüsü, acıklı ölümünden sorumlu olduklarını bilmiyordu."

Kardinal, Maureen'e şefkatle baktı. "İnanıyorum ki, söz konusu siz olduğunuzda kuzeninizin niyeti saf ve övgüye de-

ger. Aynı şekilde, el yazmalarını Kiliseye vermeyi de bu yüzden seçti."

"Ama nasıl olur? İçlerinde ne yazdığını biliyordu, bunu gizli tutmayı nasıl isteyebilir?"

"Sahip olduğunuz kısıtlı bilgiyle onu yanlış değerlendirmeniz kolay olur. Ama ben, Peder Healy'nin herhangi bir şeyi gizlemek istediğini sanmıyorum. Piskopos O'Connor ve kuruluşunun sizin güvenliğinizi tehdit ederek baskı yaptığından kuşkulanmak için yeterli nedenimiz var. Lütfen bunun resmi Kilise işlerinin içinde olduğunu ve Roma tarafından onaylandığını düşünmeyin. Ama kuzeniniz el yazmalarını O'Connor'a sizin güvenliğinizi satın almak için götürdü."

Maureen her şeyi aklında tutmaya çalışıyordu ama kendini nasıl hissedeceğinden emin değildi. Hayatındaki tek gerçek ve güvenilir dostu Peter'ın kendisine gerçek anlamda ihanet etmemiş olduğunu öğrenmek içini rahatlatmıştı. Ama hazmetmesi gereken çok fazla yeni bilgi vardı.

Maureen öğrenmek istiyordu, "Peki siz bütün bunları nasıl keşfettiniz?"

"O'Connor hırsına yenildi. Meryem'in İncili'nin bulunmasından Kilise'nin kabul edilen hiyerarşisi içinde yer almak için yararlanmayı umuyordu. Karşılığında da daha fazla güç ve gölge kuruluşlarıyla hoşgörüsüz politikalarına yüksek dereceli bilgi sağlayacaktı." Kardinal DeCaro'nun gülümsemesinde hafif bir kendini beğenmişlik vardı. "Ama merak etmeyin. Hepsinin kimliğini saptadığımıza göre, O'Connor'la birlikte çalıştığı kişileri yerlerinden alma işlemini başlattık. Haber alma ağımız hepsinden iyidir."

Anlattıkları, Katolik Kilisesi'ni her zaman kolu dünyanın her yerine uzanan, gücü sınırsız bir kuruluş olarak görmüş olan Ma-

ureen'i şaşırtmadı. Gezegendeki en zengin kuruluş olduklarını ve paranın alabileceği en iyi kaynakları elde ettiklerini biliyordu.

Kendini tatsız bir cevaba hazırlayarak, "Meryem'in el yazmaları ne olacak?" diye sordu.

"Size karşı dürüst davranmam gerekirse, söylemesi zor. Bu keşfin, Kilise tarihinin olmasa bile, zamanımızın en önemli keşfi olduğunu anlayacağınızdan eminim. Doğrulukları onaylanır onaylanmaz en yüksek seviyelerde tartışılması gereken bir konu bu."

"Peter size içlerinde ne yazdığını söyledi mi?"

Kardinal olumlu bir cevap verdi. "Evet, notlarından bazılarını okudum. Sinyorina Paschal, bu sizi şaşırtabilir ama biz Vatikan'da gümüş tahtlarda oturup bütün gün komplo teorileri üretmiyoruz."

Maureen bir süre Kardinalle birlikte güldükten sonra birdenbire ciddiyetle sordu, "Buradaki deneyimlerimi daha da önemlisi el yazmalarında ne olduğunu yazarsam, Vatikan beni durdurmaya çalışacak mı?"

"Ne isterseniz yapmakta ve kalbinizle vicdanınızın götürdüğü yere gitmekte serbestsiniz. Eğer Tanrı sizin aracılığınızla Meryem'in sözlerini gün ışığına çıkarmak istediyse, sizi bu kutsal görevden alıkoymaya kimsenin gücü yetmez. Kilise birçoklarının inandığı gibi bilgileri saklamaya çalışmaz. Orta çağda böyle olabilir, ama bugün değil. Kilise inancın yaşamasıyla ve tanıtılmasıyla ilgilenir ve benim kişisel inancım da Mecdelli Meryem'in İncili'nin bulunması bize daha çok sayıda ve daha genç birçok kişiyi kendi tarafımıza çekme imkanı tanıyacaktır. Ama," bunu söylerken elini kaldırdı, "ben tek başına bir insanım. Ne diğerleri ne de Kutsal Babamız adına konuşamam. Zaman gösterecek."

"Peki, o zamana kadar ne olacak?"

"O zamana kadar, Mecdelli Meryem'in Arques İncili yalnız Peder Peter Healy gözetiminde Vatikan Kütüphanesi'nde saklanacak."

"Peter Roma'da mı kalacak?"

"Evet, Sinyorina Paschal. Resmi çevirmenler grubunu denetleyecek. Bu büyük bir onurdur, ama bu onuru hak ettiğini düşünüyoruz. Sizin payınızı da unuttuk sanmayın," dedi evrak çantasından bir kartvizit çıkararak. "Bu benim Vatikan Şehri'ndeki kişisel hattım. Kendinizi hazır hissettiğinizde, sizi misafir etmek isteriz. Sizi buraya getiren yolculuğu baştan sona sizin ağzınızdan dinlemek isterim. Az kalsın unutuyordum, kuzeninizin kendi hattı bağlanana kadar ona da bu numaradan ulaşabilirsiniz. Doğrudan bana bağlı olarak çalışacak."

Maureen kartvizitin üstündeki isme baktı. "Francesco Borgia DeCaro," dedi yüksek sesle. "Eğer sorumu bağışlarsanız..."

Kardinal gülmeye başladı, yüzünde içten bir gülümseme vardı. "Evet, Sinyorina, ben de tıpkı sizin gibi Kanbağının bir evladıyım. Burada bizden kaç kişi olduğunu duysanız şaşarsınız. Nereye bakacağınızı bilirseniz bizi nasıl bulacağınızı da bilirsiniz."

●

"Dolunay var ve gece mükemmel. Yatmaya gitmeden önce bana bahçede eşlik etme onurunu verir misin?" diye sordu Bérenger Sinclair, Kardinal gittikten sonra.

Maureen kabul etti. Artık Sinclair'in yanında, birlikte güç koşullara dayanmış kişilerin başkalarına benzemeyen ser-

bestliğiyle, kendini çok rahat hissediyordu. Ayrıca, Güneybatı Fransa'nın yaz gecelerinden daha güzel çok az şey vardı. Görkemli şatoyu aydınlatan projektörler ve çakıl yollarda yansıyan ay ışığıyla, Üçlü Birlik Bahçeleri tamamen büyülü bir yere dönüşmüştü.

Sinclair samimi bir ilgi ve dikkatle dinlerken, Maureen Kardinal'le bütün konuşmalarını anlatmıştı. Sözleri bittiğinde, Sinclair sordu, "Şimdi ne yapacaksın? Yaşadıklarını anlatan bir kitap yazmaya başlamayı düşünüyor musun? Meryem'in İncili'nde yazanları dünyaya nasıl açıklamaya niyetlisin?"

Maureen, vereceği cevabı düşünürken, parmağını serin, pürüzsüz mermerin üzerinde gezdirerek Mecdelli çeşmesinin etrafında yürüyordu.

"Ne şekil alacağını henüz düşünmedim." İnsan boyundaki heykele baktı. "Bana yol göstereceğini umuyorum. Ne olursa olsun, yalnızca ona karşı adil olmayı ümit ediyorum."

Sinclair gülümsedi. "Olacaksın. Elbette olacaksın. Seni boşuna seçmedi."

Maureen, Sinclair'in yüzündeki sıcak ifadeye karşılık verdi. "Seni de seçti."

"Sanırım hepimiz kendimize göre bir rol için seçildik. Sen, ben, kuşkusuz Roland ve Tammy. Ve tabii ki Peder Healy."

"Yani yaptığından dolayı Peter'ı kınamıyor musun?"

Sinclair hemen yanıtladı. "Hayır. Hayır, hem de hiç suçlamıyorum. Yanlış bir şey yapmış olsa bile haklı bir sebeple yaptı. Ayrıca, bu hazineyi bulduktan sonra bir Tanrı adamına nefret beslersem ne kadar ikiyüzlü olurdum, bir düşünsene? Mecdelli'mizin mesajı merhamet ve bağışlama üstüne. Eğer dünyadaki herkes bu iki özelliğe kucak açabilseydi, çok daha güzel bir gezegende yaşıyor olacağımıza katılmıyor musun?"

Maureen hayranlıkla ve kendisi için çok yeni bir duyguyla Sinclair'e baktı. Olaylarla dolu hayatında ilk kez kendini güvende hissediyordu. "Size nasıl teşekkür edeceğimi bilemiyorum, Lord Sinclair."

İskoç aksanıyla ismindeki "r" harfini yuvarlayarak konuşmaya başladı. "Bana ne için teşekkür edecektin Maureen?"

"Bunun için," eliyle kusursuz çevreyi gösterdi. "Bana birçok kişinin hayal dahi edemeyeceği bir dünyayı tanıttığın için. Bütün bunlarda yerimin neresi olduğunu gösterdiğin için. Kendimi yalnız değilmişim gibi hissettirdiğin için."

"Bir daha asla yalnız olmayacaksın." Sinclair Maureen'in elini tutup bahçenin gül kokulu görkemine doğru çekti. "Ama bana Lord Sinclair demeyi bırakmalısın."

Maureen bu söz üzerine gülümsedi ve tam kendisini öpmeden önce, ona ilk kez "Berry" diye hitap etti.

Ertesi sabah, şatoya Maureen için bir paket geldi. Bir gün önce Paris'ten gönderilmişti. İade adresi yoktu, ama gönderenin kim olduğunu anlaması için olması da gerekmiyordu. Peter'ın el yazısını nerede olsa tanırdı.

Maureen, Peter'ın ne gönderdiğini görme kaygısıyla paketi yırtarak açtı. Peter'a yaptıkları için kızgın olmamasına rağmen, henüz Peter'ın bunu bilme şansı yoktu. Özürlerin dilendiği garip bir dönem yaşayacaklar ve ortak geçmişleri hakkında bazı ciddi tartışmalar yapacaklardı, ama Maureen'in tekrar her zamanki gibi birbirlerine yakın olacaklarından kuşkusu yoktu.

Maureen kutunun içindekileri görünce şaşkınlıktan hafif bir çığlık attı. İçinde, Peter'ın Mecdelli Meryem üç İncili'nden de aldığı notların fotokopisi vardı. İlk kopyadan son tercümelere kadar, notlarının hepsi buradaydı. Sarı not defterlerinden birinden yırtılmış en üstteki sayfada Peter şunları yazmıştı:

Sevgili Maureen:

Sana her şeyi şahsen açıklayana kadar, bunları sana emanet ediyorum. Sonuçta, bunların yasal sahibi, kendimi orijinallerini vermek zorunda hissettiğim kişilerden daha çok, sensin.

Lütfen teşekkürlerimle birlikte özürlerimi de diğerlerine ilet. İmkan bulur bulmaz bunu şahsen kendim yapabilmeyi umuyorum.

Seni çok kısa bir süre sonra arayacağım.

Peter

"...Uzun yıllar sonra Claudia Procula'ya Easa için kendini riske atmasından dolayı teşkkür etme fırsatı buldum. Pontius Pilate'nin trajedisi ve Roma'yı efendisi olarak seçme kararı, sonunda ne kariyerinde işe yaradı ne de hırslarına hizmet etti. Herod, Easa'nın çarmıha gerilmesinin ertesi günü elbette Roma'ya gitti, ama İmparator'a Pilate hakkında hiç de iyi şeyler söylemedi. Sonuna kadar gerçek bir Herod'du. Başka planları vardı, Vali'nin yerinde kuzenini görmek istiyordu. Tiberius'un kulağına zehir saçan sözler söyledi ve Pilate, İsrail Valisi'yken yaptığı yanlışlardan dolayı yargılanmak üzere Roma'ya çağırıldı.

Duruşmada, Pontius Pilate'nin kendi sözleri aleyhinde kullanıldı. Tiberius'a Easa'nın mucizelerini ve Kara Gün'ün olaylarını anlatan bir mektup göndermişti. Romalılar bu mektupta yazanları yalnızca unvanını ve mevkiini elinden almak için değil, sürgüne gönderip mallarına el koymak için de kendisine karşı kullandılar. Eğer Pilate, Easa'yı affedip Herod'a ve rahiplere karşı çıksaydı da kaderi değişmeyecekti.

Claudia Procula en kötü anlarında bile kocasına sadık kaldı. Bana, oğulları Pilo'nun Easa'nın idam edilmesinden sonra birkaç hafta içinde öldüğünü anlattı. Hiçbir açıklaması yoktu, gözlerinin önünde eriyip gitmişti. Claudia çocuklarının ölümü için kocasını suçlamamanın ilk başta bütün gücünü tükettiğini söylemişti, ama Easa'nın bunu istemeyeceğini biliyordu. Tek yapması gereken gözlerini kapayıp, Easa'nın oğlunu iyileştirdiği geceki yüzünü görmekti –işte Claudia Procula Tanrı'nın Krallığı'na böyle ulaşmıştı. Soylu bir kandan gelen bu Romalı kadın, Nasıralı Yolu'nu olağanüstü kavramıştı. Çaba harcamadan da uyguluyordu.

Claudia ve Pilate, Claudia'nın çocukken yaşadığı Gaul'a taşındılar. Pilate'nin hayatının geri kalanını Easa'yı anlamaya çalışarak geçirdiğini söyledi –kim olduğunu, ne istediğini,

ne öğrettiğini. Yıllar sonra Claudia kocasına Easa'nın Yolu'nun onun Romalı mantığının kavrayamayacağı bir şey olduğunu söylemişti. İnsanın gerçeği anlayabilmesi için çocuk gibi olması gerekiyordu. Çocuklar saf, açık ve dürüsttür. İyilik ve inancı sorgulamadan kabul ederler. Pilate, Yol'u Claudia gibi kucaklamasının kendi içinde olduğunu akıl etmese de, Claudia onun kendince din değiştirdiğini hissediyordu.

Claudia valiyle birlikte İsrail'i sonsuza dek terk ettikleri günden önceki gün hakkında olağanüstü bir hikaye anlattı. Pontius Pilate, Jonathan Annas'la Caiaphas'ı aramak üzere Tapınak'a gidip görüşmek istemişti. Her ikisine de bu en kutsal yerde gözlerinin içine bakarak cevap vermelerini istemişti: biz Tanrı'nın Oğlu'nu idam ettik mi, etmedik mi?

Hangisi daha olağanüstü bilemiyorum –Pilate'nin gidip rahiplere bu soruyu sorması mı, yoksa rahiplerin ikisinin de korkunç bir hata yaptığını itiraf etmesi mi?

Easa'nın dirilip Cennet'te Babamız'ın yanına gitmesinden sonra, müritlerimizin fiziksel bedenini taşımış olduğunu iddia eden bir grup gelmişti. İnsanların gerçeği öğrenmesi halinde verecekleri tepkiden korkan Tapınak, böyle söylemeleri için bu adamlara para ödemişti. Annas ve Caiaphas bunu da itiraf ettiler. Pilate karısına bu adamların gerçekten pişman olduklarını ve hayatlarının geri kalanında yaptıkları korkunç işlerden dolayı acı çekeceklerini söylemişti.

Keşke gelip bunu bana söyleselerdi. Onlara Yol'un öğretilerini verir ve Easa'nın affını sağlardım. Çünkü yüreklerinizde Tanrı'nın Krallığı yaşamaya başladığında, artık asla acı çekmezsiniz.

MECDELLİ MERYEM'İN ARQUES İNCİLİ
HAVARİLER KİTABI

Yirmi Birinci Bölüm

New Orleans
1 Agustos 2005

Maureen, kiralık arabasını, güney sonbaharının soluk akşam saatlerinde sürüyordu. Pencereleri açıktı, içeriye dolan serin hava artık yazın uzakta kaldığını ve sonbaharın geldiğini haber veriyordu. Maureen arabayı mezarlığın yanındaki park alanına çekerken, solan gün ışığı mezarlığın içindeki küçük kiliseyi aydınlatıyordu.

Bu kez, kapıların dışından dolaşmadı. Edouard Paschal'ın kızı kapıdan başı yukarıda girdi. Hiç kimse sevdiklerinin mezarını uygunsuz ve çalılarla dolu bir mezarlıkta ziyaret etmemeliydi, en azından burada. Kapıların yeri daha önce hüzünlü olan alanı birleştirmek üzere değiştirilmişti. Özel bir İtalyan Kardinal'in nüfuzuna ve bağışına şükran borçluydu.

Maureen yaklaştıkça, babasının yeni mezar taşının beyaz mermeri parlıyordu. Mermerdeki büyük fleur-de-lis ambleminin ve

EDOUARD PAUL PASCHAL
Maureen'in Sevgili Babası

yazısının altında özenle dizilmiş gül ve zambaklardan oluşan bir çelenk duruyordu.

Mezarın önüne diz çöküp babasıyla uzun ve gecikmiş bir konuşma yaptı.

Maureen'in içinde duyduğu huzur tamamen yeni bir duyguydu ve çok hoşuna gitmişti. Yarının ne getireceği zihninde kelebekler gibi uçuşuyordu ama genelde korkudan çok heyecan duyuyordu. Yarın New Orleans'ta Paschal ailesinin üyeleriyle –hiç tanımadığı halaları ve kuzenleriyle– öğle yemeğinde buluşacaklardı. Bu olaydan sonra İrlanda'daki Shannon Havaalanı'na uçarak küçük batı kasabası Galway'e gidecekti. Kuzeni Château des Pommes Bleues'yü terk ettiğinden beri bu ilk karşılaşmaları olacaktı. Birkaç kez telefonda konuşmuşlar, ama görüşmemişlerdi. Peter İrlanda'da kalabalıktan ve meraklı gözlerden uzakta buluşmalarını istemişti. Orada uzun uzun konuşabilirlerdi. Peter da Arques İncilinin resmi statüsü hakkında bilgi verme zamanı ve fırsatı bulmuş olurdu.

Maureen, ekim sonunun güzel bir Cuma akşamında canlanan Fransız Bölgesi'nde gezinirken bunları düşünüyordu. Yürürken, saksofonun uzaktan gelen sesi Güney melteminde uçuşuyordu. Müziğin sesini takip ederek köşeyi dönen Maureen'in gözüne müzisyen çarptı. Sıska ve duygulu görünüşünü vurgulayan koyu renk saçları uzundu. Maureen yanına yaklaşırken, adam başını kaldırıp baktı ve gözleri bir an için birbirini buldu.

New Orleans'lı müzisyen James St. Clair, Maureen'e göz kırptı. Maureen yoluna devam ederken adama gülümsedi. *Amazing Grace*'in saksofon nağmeleri Fransız Bölgesi'nin havasında uçuşarak peşinden gitti.

Yirmi İkinci Bölüm

Galway İlçesi, İrlanda
Ekim 2005

İrlanda kırlarının kalbinde yaşayan bir sakinlik, güneş batarken bölgeye yayılan bir sükûnet vardır. Fark gözetmeksizin bütün düşmanlarını huzuruyla yutan gece sessizlik istiyor gibidir.

Maureen için bu huzur, son ayların karmaşasından sonra gerekli bir dinlenme zamanıydı. Burada, kendi köşesinde, kalbini ve zihnini kaplayan ıssızlıkta güvendeydi. Son olayları kişisel açıdan değerlendirmeye kalkışmamıştı; bunu daha sonra yapacaktı. Belki de hiç yapmazdı. Çok bunaltıcıydı, çok geniş kapsamlıydı ve çok saçmaydı. Kaderin ya da alın yazısının tuhaflığıyla veya belki de ilahi bir takdirle seçildiği Beklenen olarak rolünü tamamlamıştı.

Görevi bitmişti. Beklenen, Languedoc'un vahşi doğasında zamana ve yere bağlı olan ve memnuniyetle Fransa'da bırakılmış olan hayali bir varlıktı. Ama Maureen Paschal, gücü biraz tükenmiş olsa da, kanlı canlı bir kadındı. Çocukluk ülkesinin tatlı durgun havasını içine çeken Maureen, uzun zamadır beklediği dinlenme için yatak odasına çekildi.

Rüyasız bir uyku çekmeyecekti.

Aynı sahneyi daha önce de görmüştü: Antik bir masanın üstüne eğilmiş gölgeler içindeki bir figür, yazarın kaleminden akan sözleri yazan sivri uçlu bir aletin sesi. Yazarın omzunun üstünden bakınca, bu sayfalardan mavi bir panltı yayılıyor gibiydi. Yazılardan gelen aydınlık parıltıya dalan Maureen, yazarın hareket ettiğini ilk başta göremedi. Figür dönüp lambanın ışığına doğru geldiğinde Maureen nefesini tuttu.

Daha önceki rüyalarında, bir an gelip geçen süreler için bile olsa, bu yüzü görmüştü. Şimdi bütün dikkatini Maureen'e vermişti. Rüya halinde donmuş olan Maureen önündeki adama baktı. Gördüğü en güzel adamdı.

Easa.

O anda Easa, Maureen'in her yanını kaplayan ilahi ve sıcak bir ifadeyle, sanki güneşin kendisi parlıyormuşcasına, gülümsedi. Kıpırdamadan durdu, bu güzelliğe ve zerafete bakmaktan başka bir şey yapamıyordu.

"Sen benim çok hoşnut olduğum kızımsın."

Sesi bir melodi gibiydi, etrafındaki havada titreşen bir birlik ve sevgi şarkısına benziyordu. Sonraki sözleriyle parçalanmadan önce, sonsuzluk gibi gelen bir an, kendini bu müziğe kaptırdı.

"Ama daha görevin bitmedi."

Yine gülümseyerek, İnsanlığın Oğlu Nasıralı Easa, kendi yazılarının durduğu masaya döndü. Sayfalardan gelen ışık parlaklaştı, kalın, ketene benzeyen kağıtta titreyen harfler çivit rengi gibi mavi ve mor şekillere dönüştü.

Maureen konuşmaya çalıştı ama kelimeler ağzından çık-

madı. İnsana özgü davranışların hiçbirini yapamıyordu. Sadece Easa sayfaları gösterirken önündeki ilahi varlığa bakıyordu. Easa dikkatini Maureen'e çevirerek sonsuz bir an gözlerine baktı.

Aralarındaki mesafede kolayca süzülen Easa tam Maureen'in önünde durdu. Başka tek bir söz bile etmedi. Konuşmak yerine öne eğilip, bir baba gibi başına tek bir öpücük kondurdu.

Maureen ter içinde uyandı. Başının derisi dağlanmış gibi yanıyordu. Başı dönüyordu ve aklı karmakarışık olmuştu.

Yatağın yanındaki saate bakarak zihnini berraklaştırmak için başını salladı. Sabahın ilk ışıkları ağır perdelerin arasından süzülüyordu, ama yine de Fransa'yı aramak için çok erkendi. Berry'nin birkaç saat daha uyumasına izin verecekti.

Sonra onu arayıp Sevgi Kitabı'nın, İsa Mesih'in tek gerçek İncili'nin son bulunduğu yer hakkındaki bütün ayrıntıları anlatmasını isteyecekti.

Sonsöz

Gerçek Nedir?
–Pontius Pilate, John 18:38

Pontius Pilate'nin sorusuna cevap ararken Mecdelli Hattı'nda yaptığım yolculuk Marie Antoinette, Lucrezia Borgia ve tarihte Boadicea olarak bilinen, birinci yüzyılın savaşçı bir Kelt kraliçesiyle başladı. Bu kraliçenin ateşli savaş narası 'Y gwir erbyn y byd', Galce'den 'Gerçek, dünyaya karşı' olarak tercüme edilir. Bu kelimeleri, yetişkin hayatımı kapsayan ve tarihin iki bin yıllık dolambaçlı yollarında yürümeme yol açan araştırmalarımda, kişisel mantram olarak taşıdım.

Bilinmeyen büyük hikayeleri, akademik çalışmaların altında sessizce ve genellikle de kasten saklı kalmış insanlık deneyimlerinin katmanlarını su yüzüne çıkarmaya uzun süredir niyetliydim. Hikayemin kahramanı Maureen'in hatırlattığı gibi, "Tarih neler olduğu değildir. Tarih yazılanlardan ibarettir." Çoğunlukla tarih olarak bildiğimiz ve kabul ettiğimiz şey, bir yazarın kararlaştırılmış bir politik gündeme bağlı kalarak yazdıklarından oluşur. Bu anlayış, beni erken yaşlarda bir halk bilimci haline getirdi. Kütüphanelerde ya da kitaplarda bulunmayan gerçek insanlık kayıtlarını ortaya çıkarmak için kültürleri ilk elden araştırmaktan, yerel tarihçileri

ya da hikayecileri arayıp bulmaktan büyük bir keyif alıyorum. İrlandalı kanım bana, sözlü kayıtların ve yaşayan geleneklerin gücünü takdir etme özelliğini veriyor.

Yine İrlandalı kanım, beni bir yazar ve bir eylemci haline getirdi. Bu yüzden, 1980'lerde Kuzey İrlanda'nın düzensiz politikasına bulaştım. Kayıtlı olduğu için kabul edilmiş tarihe giderek daha kuşkulu bir açıdan bakmaya başlamam bu döneme rastlar. Tarihi olaylara tanıklık eden biri olarak, her bir olayın bildirilen şeklinin gözümün önünde gerçekleşenlere nadiren benzediğini fark ettim. Birçok kez, olayın gazetelerde, televizyon haberlerinde ve daha sonra da "tarih" kitaplarında yer alan şekli bana pek tanıdık gelmedi. Bütün bu belgelenmiş versiyonlar politik, sosyal ve kişisel bakış açılarıyla yazılmıştı. Gerçek sonsuza dek kaybolmuştu. Yalnızca muhtemelen olayları ilk elden gözlemlemiş olanlar için oradaydı. Genel olarak bu tanıklar, sadece hayatlarını sürdürmek isteyen, çalışan sınıftan insanlardı; ulusal gazetelere mektup üstüne mektup yazmaz ya da gelecek kuşaklara bırakmak için bildiklerini kaydettirmek üzere bir yayıncı aramazlardı. Ölülerini gömer, barış için dua eder ve hayatlarını sürdürmek için ellerinden geleni yaparlardı. Ama aynı zamanda da, tarihe kendi açılarından tanıklık etmiş kişiler olarak, bu deneyimlerini ailelerine ve topluluklara anlatarak saklamış olurlardı.

İrlanda'da yaşadığım deneyimler, sözlü ve kültürel geleneklerin önemine ve neden insanlık tarihi hakkında sahip olduğumuz en zengin anlayış kaynağı olduğuna duyduğum inancı güçlendirdi. Belfast sokaklarındaki yerel olaylar benim iç evrenim haline geldi. Eğer bu olaylar, temel basın tarafından yeniden düzenlenecek ve değiştirilecek kadar önemli gö-

rülüyorlarsa, bu kavram dünya tarihinin dış evrenine uygulandığında ne anlama gelir kimbilir? Uzak geçmişe, yalnızca çok zenginlerin, iyi eğitimlilerin ve politik gücü olanların olayları kaydettiği dönemlere baktığımızda, gerçeği değiştirme eğilimi daha büyük ve daha kesin bir hale gelmez mi?

Tarihi sorgulamak için dayanılmaz bir yükümlülük hissetmeye başladım. Bir kadın olarak, bu fikri bir adım daha ileri götürmek istedim. Yazılı belgelerin ortaya çıkışından bu yana, bilimadamlarının akademik açıdan kabul edilebilir buldukları malzemenin büyük çoğunluğu, belirli bir sosyal ve politik sınıftan gelen erkekler tarafından yazılmıştı. Bu belgelerin doğruluğuna, yalnızca belirli bir zaman diliminde doğrulandıkları için, genellikle sorgusuz sualsiz inanırız. Kadınların sürülerden daha aşağı görüldüğü ve hattâ ruhlarının olmadığına inanıldığı karanlık çağlarda yazılmış olduklarını nadiren dikkate alırız. Kaç önemli hikaye, yalnızca anlattıkları kadın sözü edilmeye değecek kadar önemli, hattâ insan olarak görülmediği için kaybolup gitmiştir? Kaç kadın tarihten tamamen silinmiştir? Ve bunun birinci yüzyıldaki kadınların başına gelmiş olduğu kesin değil midir?

Sonra, bir de, dünya yönetiminde son derece güçlü ve etkili olduğu halde görmezden gelinen kadınlar var. Tarih kitaplarında yerini bulanların çoğu da kötülükleriyle ün salmış, hain, zina yapan, düzenbaz, aldatan, hattâ katil kadınlar olarak hatırlanır. Bu nitelendirmeler adil midir yoksa zekalarını ve güçlerini kullanmaya cesaret eden kadınları gözden düşürmek için kullanılan siyasi propagandalar mıdır? Bu sorular ve akademik açıdan tarihsel kanıt olarak kabul edilenlere duyduğum güvensizlikle donanmış olarak, zaman içinde iftiraya uğramış ve yanlış anlaşılmış olan, adı kötüye çıkmış

kadınlar hakkında araştırma yaparak bir kitap yazmaya koyuldum. Yukarıda sözünü ettiğim adı kötüye çıkmış kadınların üzerinde çalışmaya başladım: Marie Antoinette, Lucrezia Borgia ve Boudicca.

Mecdelli Meryem başlangıçta birçok araştırmamın içinde sadece bir tanesiydi. İsa'nın bir müridi olarak Mecdelli Meryem'in önemi açısından Yeni Ahit bilmecesi hakkında giderek daha çok bilgi sahibi olmaya başladım. Hıristiyan toplumunda, Mecdelli'nin bir fahişe olarak kabul edilmesinin yaygın olduğunu ve Vatikan'ın bu haksızlığı düzeltme yönünde bazı çabaları olduğunu biliyordum. Başlangıç noktam bu oldu. Mecdelli Meryem'in hikayesini, diğerleriyle birlikte yirmi yüzyılı kapsayan bir çalışmanın içine dahil etmek niyetindeydim.

Ama Mecdelli Meryem'in benim için farklı bir planı vardı.

Çarmıha gerilmenin olayları ve kişilerine yönelik, akıldan çıkmayacak bir dizi rüyayı tekrar tekrar görmeye başladım. Maureen'in yaşadıkları gibi açıklanamayan bazı olaylar, beni, McLean, Virginia ve Sahra Çölü gibi tamamen farklı yerlerden gelen Mecdelli Meryem efsaneleri etrafında bir araştırma yapmaya yöneltti. Masada Dağı'ndan Assisi'nin orta çağ sokaklarına, Fransa'nın Gotik Katedrallerinden güney İngiltere'nin yuvarlanan tepelerine ve kayalık İskoç adalarına kadar yolculuk ettim.

Taşralı küçük dernek annesiyle Indiana Jones arasındaki Dali-vari çizgide yürürken, hayatımda giderek artan gerçeküstü öğeleri dengelemek için çok uğraştım. Hayatımın çoğunun bu araştırma yolculuğuna hazırlanmakla geçmiş olduğunu anladım. Görünüşte rastgele olan kişisel ve mesleki deneyimlerim beni, daha önce hayal dahi edemeyeceğim bir dizi aile sırrını keşfetmeye yöneltirken, ayrıntılı bir örneğe dönüş-

meye başladı. Büyüme çağımda varlıklarına inandığım bazı aile üyelerinin gerçek olmadığı şokuyla bile başa çıkmam gerekti. Öldüklerinden hemen hemen yirmi yıl sonra, muhafazakar ve gelenekçi babaanne ve dedemin –tatlı Güneyli güzel babaannemle sadık Güneyli Vaftizci kocasının– Serbest Masonluk locasına ve gizli dernek aktivitelerine katıldıklarını öğrendim. Büyükannemin Fransa'nın en eski ailelerinin soyundan geldiğini öğrenmem, yalnızca araştırmalarımın yönünü değil, hayatımı da değiştirdi. Asıl şoku, kendi doğum günümün Mecdelli Meryem ve torunlarıyla ilgili kehanette, Bérenger Sinclair'in anlattığı Orval Kehaneti'nde belirtilen tarihte olduğunu öğrendiğim zaman yaşadım. Kişisel "rastlantılar" benden önceki araştırmacılar için yasak olan kapıları açmama yarayan maymuncuğu oluşturdu.

Batı Avrupa'da sevgi ve sıcak bir tutkuyla korunan etkileyici antik kültürel gelenekleri öğrendikçe, Meryem hakkındaki hikayelere duyduğum ilgi saplantıya dönüştü. Gizli derneklerin toplantılarına davet edilerek, bu derneklerin ve korumakta oldukları –ve iki bin yıl boyunca da korudukları– bugüne kadar kalmış olduğuna hayret edilecek derecede kutsal bilgilerin koruyucularıyla tanıştım.

Kesinlikle bir milyar insanın inanç sistemini sorgulayacak konuları keşfetmeye çalışmıyordum. İsa Mesih veya kendisine en yakın kişiyle ilişkisinin doğası kadar ağır bir konuyu kurcalayan bir kitap yazmak niyetinde asla değildim. Yine de, hikayemin kahramanı gibi, ben de bazen izleyeceğimiz yolun bizim için zaten çizilmiş olduğunu keşfettim. Mecdelli Meryem'in bakış açısıyla yazılmış Anlatılmış En Büyük Hikaye'yi keşfettiğimde, geri dönüşü olmadığını biliyordum. O zaman da bana, bugünkü gibi, hükmetmişti. Eminim bun-

dan sonra da her zaman hükmetmeye devam edecek.

İki bin yıllık tartışma Mecdelli Meryem'i Yeni Ahit'in en zor bulunur karakteri haline getirmişti. Efsanenin arkasındaki kadını bulma çalışmalarımda, bütün geleneksel kaynakları alışılagelmiş kuşkulu kişiler tarafından yorumlandıkları şekilde yeniden tartışmaya açmayı istemediğimi fark ettim. Halk bilimci kılığıma bürünüp daha derin bir gizemi araştırmaya gittim. Batı Avrupa'da, Mecdelli Meryem hakkındaki yaygın halk hikayelerinin ve mitolojinin antik olduğu kadar zengin de olduğunu gördüm. *Beklenen* ve bu serinin devamındaki kitaplar, Güney Fransa'da ve Avrupa'nın başka yerlerinde görülen alt kültürlerden esinlenerek, bu tartışmalı Meryem'in kimliği ve gücü hakkında kuramları araştırmaktadır.

Avrupa folkloru ve gelenekleri, aynı zamanda, geleneksel bilimsel araştırmalarda akla uygun hiçbir açıklaması yapılmamış olan Meryem'in gizlerinin bazılarına da yeni bir anlayış getirmektedir. Mark'ın İncili'nden bir alıntı (16:9) yüzyıllar boyu Meryem'in aleyhinde kullanılmıştır: *"İsa haftanın ilk günü erken saatlerde dirildiğinde, ilk önce içinden yedi şeytanı kovduğu Mecdelli Meryem'e göründü."* Bu tek satır, Meryem'in akli dengesi konusunda, ya iblisler tarafından yönetildiği ya da akıl hastası olduğu şeklinde kitaplar dolusu fikirler üreten aşırı iddialara neden olmuştur. Burada anlattığım Arques bakış açısını –İsa'nın Yedi Şeytanın Zehri olarak bilinen karışımla zerihlenen Meryem'i iyileştirmesini– öğrenene kadar, Mark'ın bu satırları bana bir şey ifade etmiyordu.

Kadınların ilişkileriyle adlandırıldıkları bir dönemde, Yeni Ahit'te Mecdelli Meryem, İsa'nın eşi olmanın dışında, kimsenin karısı olarak tanımlanmamıştır. Yalnızca bu gerçek bile bilimadamlarının Meryem'le İsa'nın evli olduğu fikrinin

imkansızlığını kesin bir dille öne sürmelerine yol açmıştır. Ama bu düşünce, aynı zamanda dört İncil'de de kendi kimliğiyle söz edilen tek kişi olduğu için, içinden çıkılamayan bir durum yaratmaktadır. Adı, yaşadığı zamanda da daha sonrasında da herkes tarafından kolaylıkla tanınan, tek başına bir kişiliktir. Meryem'in karmaşık ilişkileri hem dul hem de gelin olan soylu bir kadın olarak statüsü başlı başına bir sorundur. Meryem'i erkeklerle olan ilişkileriyle adlandırmaya çalışmak, yakışıksız, hattâ politik açıdan yanlış olacaktır. Sonuçta, kendi adı ve unvanıyla tanınmaya başlamıştır: Mecdelli Meryem.

Dahası, Mecdelli'nin tasvirleri beni hep şaşırtmıştır. Hakkındaki efsanalerin gizemli doğasına karşın, orta çağın Rönesans ve Barok dönemlerinin en büyük sanatçılarının en popüler konularında yer almıştır. Caravaggio ve Botticelli gibi İtalyan Ustalardan Salvador Dali ve Jean Cocteau gibi modern Avrupalılara kadar birçok sanatçının yaptığı yüzlerce Mecdelli Meryem portresi vardır. Mecdelli'nin büyük ölçüde farklılık gösteren portrelerinde görülen ortak bir çizgi vardır; defalarca aynı eşyalarla gösterilmiştir: Tövbeyi simgelediği söylenen bir kafatası, İncilleri simgelediğine inanılan bir kitap ve İsa'yı kutsamak için kullandığı yağ dolu bir mermer kavanoz. Her zaman kırmızı giymektedir, tarihe uzanan ve genellikle kendisinin bir fahişe olduğu fikriyle bağdaştırılan bir gelenek nedeniyle.

Ama artık resimlerinin, Avrupa boyunca yeraltında tutulan hikayesinin gizli versiyonuyla bağlantılı olduğuna inanıyorum. Bana göre kafatası açıkça, her zaman kefaretini ödeyeceği John'u temsil ediyor. Kitap ya kendi incilini ya da Easa'nın yazdığı Sevgi Kitabı'nı gösteriyor. Kırmızı pelerinler ve

peçeler de Nasıralı geleneğindeki kraliçelik durumunu işaret ediyor. Bütün kalbimle inanıyorum ki, Avrupa'nın birçok büyük sanatçısı ve yazarı, Mecdelli Meryem "sapkınlığına" ve Anakıtada bıraktığı zengin soya bulaşmıştır.

Bu yol boyunca, başka Yeni Ahit kahramanlarının ve antikahramanlarının gün ışığına çıkmamış hikayeleri şaşırtıcı ayrıntılarla ortaya çıkmışlardır. Okuyucu bu sayfalarda adı kötüye çıkan Salome'nin rolünün çok farklı –ve umarım çok insancıl– bir yorumunu bulmaktadır. Vaftizci John Mecdelli Meryem'in ve iki bin yıl boyunca kendisine saygı gösterenlerin gözünde çok farklı bir insandır. Okuyucunun, John'un bu portresinde çok sert davranmış olduğumu düşünmediğini ümit ediyorum. Hem Meryem hem de Easa, Vaftizci John'un büyük bir kahin olduğunu tekrarlarlar. Ben de John'un devrinin ve yerinin adamı olduğuna, kurallarına uzlaşmaz bir biçimde bağlı kaldığına ve reformlara karşı çıkışıyla boyun eğmez biri olduğuna inanıyorum. John'la Isa'nın müritleri arasındaki düşmanlığı dile getiren ilk yazar olmadığım ve sonuncu da olmayacağım halde John'un Meryem'in ilk kocası olması fikrinin birçok kişi için şok edici olduğunun farkındayım. Benim için de, bu açıklamayı yazmaya hazırlanmadan önce içime sindirmek gerçekten yıllar sürdü. John'un vasiyeti, Mecdelli Meryem'den olan oğlu vasıtasıyla, gelecekteki kitaplarımda ortaya çıkmaya devam edecek.

Bu süreçte, Philip ve Bartholome adlı havarilere âşık oldum. Meryem'in gözünden bakınca, olağanüstü birer kahraman olarak görünüyorlar. Judas ve çarmıhtaki sonsuz trajik rolüne yeni bir bakış açısı getirdiğim gibi, Peter da benim gözümde "Isa'yı reddeden adam"dan çok öte bir şekilde hayat buldu.

Belki de, en çok, Pontius Pilate ve kalbi kınk olsa da kah-

raman kansı, Romalı Prenses Claudia Procula hakkında gün ışığına çıkan bilgilerden heyecan duydum. Vatikan arşivlerinde katalog haline getirilmiş belgeler ve büyüleyici Fransız aristokrasi gelenekleri, İsa'nın Pilate ailesiyle ilişkisinin olağanüstü hikayesini destekliyor, mucizelerini doğruluyor ve Pilate'nin John'un İncili'nde yer alan gizemli hareketlerini açıklıyor. Pilate malzemesinin Çarmıha gerilmenin etrafındaki olaylara yeni bir bakış açısı getirmesi açısından kritik olduğuna inanıyorum. Pontius Pilate'nin Habeş/Etiyopya kiliselerinde aziz kabul edildiği gibi, Claudia'nın Ortodoks geleneklerinde bir azize olarak yer aldığını öğrenmekten çok etkilendim.

Issana Yayınevi'nin yayınladığı birinci yüzyıldaki Claudia Procula yazışmalarını, Yeni Ahit Apokrifası'nın birçok versiyonunu, Kilise Rahiplerinin eski yazılarını, bazı değersiz Gnostik kaynakları ve hattâ Ölü Deniz El Yazmaları'nı kullanarak, yeni edindiğim Mecdelli malzemesini birçok değişik açıdan doğrulamaya çalıştım. Olayların bu versiyonunun şaşkınlık verici olduğunu biliyorum ve okuyuculara teker teker bu gizemler hakkında kendi anlayışlarını araştırma ilhamı vereceğimi içtenlikle umuyorum. Çoğu ikinci yüzyılla dördüncü yüzyıl arasında yazılmış, geleneksel Kilise düzenine dahil olmayan bir bilgi hazinesi mevcut. Keşfedilmeyi bekleyen binlerce sayfalık malzeme var. Değişik İnciller, Havariler Yasası ve İsa'nın hayatına ve dönemine ait aynntılan ve anlayışları açıklayan çeşitli yazılar bulunuyor. Bunlar daha önce evangelistlerin dört kitabı dışına hiç çıkmamış olan okuyucular için son derece yeni. İnanıyorum ki, bu malzemenin hepsini açık bir görüş ve kalple incelemek, Hıristiyanlığın birçok bölümü arasında, hattâ bunların dışında kalanların arasında, bir ışık ve anlayış köprüsü oluşturacaktır.

Araştırma yıllarım boyunca, din adamlarıyla ve çeşitli dinlere inananlarla tartıştım, sorguladım, münakaşa ettim ve hatta birçok noktayı onlara kabul ettirdim. Katolik rahipler, Luteran papazlar, Gnostic din adamları ve pagan rahibeler dahil, birçok ruhani arenadan dostum ve arkadaşım olduğu için çok mutluyum. İsrail'de, Hıristiyanlığın kutsal alanlarının Ortodoks koruyucularıyla olduğu gibi, Yahudi bilim ve din adamlarıyla da karşılaştım. Babam bir Vaftizci'dir, kocamsa koyu bir Katolik. Bütün bu kişiler, inanç sistemimin mozaiğinin ve sonunda da bu hikayenin birer parçası haline geldiler. Felsefelerindeki büyük farklılıklara rağmen, bu insanların her biri beni aynı ödülle desteklediler –fikir alışverişi ve öfke duymadan serbestçe karşılıklı konuşma.

Bu hikayede, hiçbir "kabul edilebilir" akademik kaynak vasıtasıyla doğrulayamayacağım bazı öğeler var. Bunlar sözlü gelenekler olarak günümüze gelmiş ve yankı uyandırmasından korkan kişilerce, son derece iyi korunan ortamlarda, yüzyıllarca saklanmış. Bu kitabı hazırlarken, kuramım için iki bin yıldır kanıtlanmış ayrıntıları kullanarak bir dava oluşturma yaklaşımından yararlandım. Dumanı tüten bir silah yapamamama rağmen, son derece ilginç gözlemleri ve çoğu büyük Rönesans ve Barok ustaları tarafından yapılmış resimlerden oluşan tamamlayıcı kanıtları sersemletici bir sırada kullandım. Davamı bu kanıtlar bağlamında sunuyorum ve okuyucu jürisinin kendi kararlarını vermelerini bekliyorum.

Burada sunulan yeni bilgilerin birincil kaynağı konusunda güvenlik nedeniyle dikkatli olmak zorundayım, ama şu kadarını söyleyebilirim: Burada yorumladığım Mecdelli Meryem İncili'nin içeriği, daha önce hiç açıklanmamış bir kaynaktan alınmıştır. Daha önce hiç halka gösterilmemiştir. 21.

yüzyıl okurlarının daha kolay ulaşabilmesi için, yorumlanması amacıyla edebi izin aldım ama inanıyorum ki anlattığı hikaye çok içten ve tümüyle Mecdelli'ye ait.

Bu bilginin kutsallığını ve onu elinde bulunduranları koruma ihtiyacıyla bunu ve bu serinin devamındaki kitapları roman olarak yazmaktan başka seçeneğim yoktu. Bununla birlikte, kahramanımın maceralarından çoğu ve hemen hemen bütün doğaüstü karşılaşmaları kendi yaşadığım deneyimlere dayanmaktadır. Birçok durumda, Maureen bilgileri neredeyse aynı benim araştırmalarım sırasında aldığım şekilde almaktadır, Tammy de öyle. Modern dönem kahramanlarımın hepsi hayal ürünü olmakla birlikte, okuyucuya doğru ve gerçek deneyimlerimi aktarmak için elimden geleni yaptım.

Bu kitabı meydana getirmek hemen hemen yirmi yıl sürdü. Bu çoğunlukla gizli tehlikelerle dolu yol boyunca, birçok cesur kişiden paha biçilmez yardımlar aldım. Son derece olağanüstü kişiler tarafından benimle paylaşılan ve bana teslim edilen bilgiler için minnettarım. Bu kişilerin bazıları bana yardım etmek için büyük risklere girdiler. Pek çok kere bu hikayeyi anlatmaya layık olup olmadığımı düşündüm. On yıl boyunca, bu kitaptaki ayrıntılar ve potansiyel yankıları için acı çekerken gecelerce uyumadığımı biliyorum.

Yalnızca ortaya çıkan ürünün, Mecdelli Meryem'in gerçeğini koruyanların, hikayesini anlatmam konusunda bana gösterdikleri güvene layık olmasını umuyorum. Her şeyden çok da, Meryem'in sevgi, hoşgörü, bağışlama ve kişisel sorumluluğunu okurun ilham verici bulacağı bir şekilde ifade ettiğini ümit ediyorum. Bu kitap bütün inanç sistemleri için bir birlik ve yargılamaktan kaçınma mesajı vermektedir. Bu süreç boyunca, İsa'nın barış öğretilerine ve cenneti dünyada

yaratabileceğimiz inancına bağlı kaldım. İsa'ya –ve Mecdelli Meryem'e– olan inancım ruhumu karanlığa boğan gecelerde yola devam etmemi sağladı.

Çoğu, kendi kabul edilebilir kaynaklarınca doğrulanamayan bir versiyonu ortaya koymakla sorumsuz davrandığımı söyleyecek olan bilimadamları ve akademisyenler tarafından çapraz ateşe tutulacağımı biliyorum. Ama bu hikayeyi anlatırken kabul edilmiş bilimsel çalışmalara karşı çıktığım için özür dilemeyeceğim. Yaklaşımım, yazılı olanları kabul etme sorumluluğunu duymadığım şeklindeki kişisel ve belki de radikal inancıma dayanıyor. Kırmızı "bilim karşıtı" etiketini gururum incinmeden taşıyabilirim ve Boudicca'nın savaş narasıyla silahlanabilirim. Yalnızca okuyucu Meryem'in hikayelerinden hangisinin kendi özüne uyduğuna karar verebilir.

Yine de, Mecdelli Meryem'le çocuklarının doğasını anlama yolunda iki bin yıllık ipuçlarını ve göze batan yamaları korkusuzca kuramsallaştıran, varsayan, tartışan, yayan ve toplayan bütün yazarlara ve araştırmacılara elimi dostça uzatıyorum. Mecdellimizin rolüne karşı çıkan korkaklar –ve kendisini tasvir eder birçok yazar ve sanatçı– belki de gerçeğin özünü kavrma noktasına gelmişlerdir. Umarım her şey olup bittiğinde bana kardeş demeyi uygun görürler.

İki bin yıl sonra, hâlâ gerçek, dünyaya karşı.

KATHLEEN McGOWAN
22 Mart, 2006
MELEKLER ŞEHRİ

Teşekkür

Yirmi yıl boyunca bana yardımcı olan herkese şahsen teşekkür etmek kitabın kendisine layık bir görev ve ne yazık ki bu kadar kısıtlı bir alanda mümkün değil. Bu kitabı tamamlamamda yardımcı olmuş olanların olabildiğince çoğunu burada belirtmek için elimden geleni yapacağım.

Bu süreçte koruyucu meleğim haline gelen, temsilcim ve dostum Larry Kirshbaum'a sınırsız sevgi ve şükranlarımı sunarım. Meryem'in hikayesine duyduğu tutku ve bunu yeryüzüne çıkarmamdaki kararlılığı bütün bunların gerçekleşmesine neden olan öncü güçtü.

Editörüm Trish Todd'a sağlam desteği, mesleki rehberliği ve kardeşçe tavsiyelerinden dolayı teşekkür borçluyum. Kendisine ve Simon & Schuster/ Touchstone Fireside'daki olağanüstü profesyonel takıma sonsuz takdirlerimi sunuyorum.

Ailem, araştırma yıllarım boyunca çok büyük fedakarlıklarda bulundu. Bu süreçte eşim Peter McGowan, "inancı"na "inanç" kattı. Yolculuklarımda, kaleyi koruyup, aileyi bir arada tutarak, beni maddi-manevi destekledi. Başlangıçta ne kadar çılgınca gelirse gelsin, yaptıklarımdan asla kuşku duymadı ve keşiflerime olan inancını hiç yitirmedi –ki aynı şeyleri kendim için söyleyemem. Güzel oğullarım Patrick, Conor ve Shane, çoğu zaman yanlarında olmayan ve bir sürü lig maçı-

nı kaçıran bir anneyi hoşgördüler. Ama yine de kocamla çocuklarım bu keşif yolunda benimle birlikte o kadar çok mucizeye şahit oldular ki, hepimiz bu yolu, tüm risklerine rağmen, sonuna kadar izlemekten başka çaremiz olmadığını düşündük. Umarım bu kitap gösterdikleri özveriye değer.

Bu elbette bir aile meselesiydi ve yaptıklarımla varlığımı annem Donna'yla babam Joe'ya borçluyum. Sevgi ve destekleri hayatımın mihenk taşı oldu. Kızlarının çingene ruhu yüzünden zaman zaman çok sıkıntı çektiler. Onlara her şey için teşekkür borçluyum, ama torunlarına gösterdikleri koşulsuz sevgi için özellikle minnettarım.

Bu kitabı ve bundan sonraki çalışmalarımı erkek kardeşlerim Kelly'yle Kevin'e ve ailelerine adıyorum. Olağanüstü yeğenlerim Sean, Kristen, Logan ve Rhiannon, umarım bu kitaptaki açıklamalar bir gün, benzersiz kaderlerini yerine getirmelerinde ilham kaynakları olur. Müsvetteleıin son kontrolünü bitirdiğim gün, yeğenim Brigit Erin dünyaya geldi. 22 Mart 2006 tarihinde doğdu. Küçücük ayaklarının, kendisinden önce gelen Beklenenlerin ayakkabılarını dolduracak kadar büyümesini, sevgi dolu bir ilgiyle izleyeceğim.

Tüm ailem mutluluğunu küçük Shane'i hayata döndüren UCLA Neonatal Yoğun Bakım Ünitesi'ne borçludur. Aslında, gerçekten hepimizi kurtardılar. Mucizelerden kuşku duyanların NICU'da birkaç gün geçirmelerini öneririm. Orada, meleklerin dünyada gerçekten var olduğunu görebilirler. Laboratuar önlükleri ve doktor, hemşire, solunum tedavi uzmanı giysileriyle geziyorlar. Shane'in mucizesi beni bu kitabı bitirmeye zorlayan etken oldu.

Bu yolculukta sayısız yolu, kardeşim, araştırma ortağım ve bağrıma bastığım dostum Stacey K ile birlikte arşınladım.

Louvre'da "Sandro" diye bağıran bedensiz sesleri takip etmek, Kutsal Mezar Bazilikası'nda garip küçük adamı kovalamak gibi, en tuhaf görevleri bile ürkmeden kabul etmesiyle özel bir teşekkürü hak ediyor, bu kitabı onun inancı ve sadakati olmadan asla bitiremezdim.

İnsanüstü cömertliği, harika dostluğu ve sadakati için "Dawn Hala"ya sonsuz takdir duyuyorum.

Gerçekten sonsuz şükranımı, ruh kardeşim ve araştırma kaptanım Olivia Peyton'a gönderiyorum. Bir kadın ve bir siber-kahin olarak önünde eğiliyorum. Birçok gizemin anahtarı olan harika romanı *Bijoux*'ya da saygılarımı sunuyorum.

Marta Collier'e, McGowan klanına her koşuldaki cesur desteği ile Finn MacCool'un müziğine katkılarından ve inancından dolayı özel teşekkürlerimi sunarım.

Yakın arkadaşım ve cesur Kase şövalyesi Ted Grau'ya en içten sevgilerimle. Katkılarının ne kadar önemli olduğunu gerçekten fark ettiğini sanmıyorum. Ama ben fark ettim.

Bu hikayenin ilk müsvettelerindeki –can acıtıcı olsa da– anlayışlı önerileri için Stephen Gaghan'a teşekkürler. Utanma bilmeyen dürüstlüğü beni önemli gelişmeler yapmaya zorladı.

Sligo Kasabasının mistik ağaç yontucusu, aynı zamanda da dünyanın en iyi hikaye anlatıcısı Michel Quirke'e, "go raibh mile math agat." 1983 yazında yolumu kaybedip bu dükkana "yanlışlıkla" girdiğim günden beri, aynanın öteki tarafında yaşıyorum. Herkesten ve her olaydan daha çok, Michael bana tarihin kağıtlarda yazanlar olmadığını, insanların kalplerinde ve ruhlarına yazılmış ve en büyük sevinçleriyle en derin kederlerini yaşadıkları topraklara işlenmiş olanlar olduğunu öğretti. Bana gören gözler ve duyan kulaklar verdiği için binlerce teşekkürler.

Ayrıca aşağıda isimlerini belirttiklerime teşekkür borçluyum:

Bana dostluğun anlamını öğreten ve beni Zsx Caddesi'nde başıboş dolaşmaktan kurtaran Patrick Ruffino'ya;

Martha'yla Vivienne'in modelini zarafetle oluşturan Linda G'ye;

Mecdelli'nin ruhunu somutlaştıran ve bana inanç, mucizeler ve şaşırtıcı cesaretin dışında pek çok şey öğreten Verdena'ya;

Moreau Müzesi'nde çevirmenliğimi yapan ve San Sulpice sıralarında, hayat ve yazı yazma üzerine muhteşem bir sohbet ettiğim R. C.Welch'e;

Evimize dostluğunu, ışığını ve şifasını getiren Branimir Zorjan'a;

Dostluğunu bizden esirgemeyen gezegendeki en sevimli medya patronu Jim McDonough'ya;

Bütün bunlardaki rollerini yeni anlamaya başlayan Carolyn ve David'e;

En yeni eski arkadaşlarım Joyce ve Dave'e;

Meryem'in hikayesini daha büyük kitlelere ulaştırmak için sıkı bir mücadele veren Joel Gotler'a;

Kitaba ve bana inanan hem avukatım hem de dostum Larry Weinberg'e;

Beni güldüren Don Schneider'a;

Mükemmel profesyonelliği için Dev Chatillon'a;

Geçmişteki sonsuz sabrı ve desteği için Glenn Sobel'e;

İlk kopyayı satın alan Cory ve Annie'ye.

Daha ben anlamaya bile hazır olmadan çok önce bu sırrı bana fısıldayan astrolog ve yazar, ünlü koç kraliçesi Linda Goodman'a çok şey borçluyum. Bu bilgiyle ve bana verdiği

(önemi daha sonraki kitaplarda anlaşılacak olan) Zümrüt Levhaların tercümesiyle hayatımın gidişini değiştirdi. Kaderim, bazen her ikimize de şaşırtıcı bir acı, ama aynı zamanda büyük bir sevinç verecek garip bir biçimde Linda'nmkiyle sürekli kesişiyor. Soyunun uzandığı yerleri gösteren kanıtı bulduğumu görecek kadar uzun süre bizimle kalmış olmasını dilerdim.

Linda'nın hayatından geçen yol beni bir başka büyük yazar ve astroloğa, Carolyn Reynolds'a, götürmüş olduğu için minnettarım. Carolyn, "Kimse senin kaderini çalamaz" naralarıyla, en zor günlerimde tutunduğum kaya oldu. Kendisine yürekten teşekkür ediyorum.

Zümrüt Tabletler Forumu'na katılan aydın kadınlara yıllar süren destekleri ve sevgileri için özellikle teşekkür ediyorum.

Bazen neden belli olayların kaderinizi şekillendirdiğini anlayana kadar ömrünüzün yansını tüketirsiniz. Jackson Brown, 17. yaş günümde, Pantages Tiyatrosu'nun sahne arkasında kolayca etkilenen hayatımı değiştirdi. İnanıyorum ki, eğer o bunu yapmış olmasaydı, bu kitap ortaya çıkmazdı. Genç bir eylemci olarak, bir tek kişinin dünyayı değiştirecek güce sahip olduğunu anlattığı ateşli söylevine katılmıştım. Haksız bir durumu sorgulamaya kalkışmamı gençliğime vererek anlayışla karşıladı. Omuzlarımı tutarak, "Asla yaptığından vazgeçme. Asla," diye vurguladı. Bana hız verdiği ve hayatım boyunca ilhamım olan müzikler için, özellikle de *Asi Isa* için, ona teşekkür ediyorum (annemle babam etmese bile). Eminim Easa da bunu onaylardı.

Easa ve Judas'ın ilham veren ilahi portreleriye beni ve sayısız başka kişileri harekete geçiren Ted Neeley'ye ve Carl Anderson'a içten teşekkürler. (Andrew Lloyd Webber'in 22

Mart'ta doğmuş olması bir tesadüf mü?) Ted'in ışıltılı kişiliği yanında bulunma şansını elde eden herkes, Nasıralı ruhunun güzelliğini nasıl taşıdığını bilir.

Film Yazarları Sığınağı'nın yetenekli üyeleri son yıllarda bana grup terapisi ve büyük destek sağladılar. Cindy, Robert, James, Mel, Kathy, Fitchy, Teddy, Chris ve Wenonah, sizlere takdir ve teşekkürlerimi borçluyum. Böylesine güvenilir dostlarla aynı saflarda olmak harika.

Kalbim İrlanda'da çarpıyor ve özellikle beni her zaman kendi kızları olarak gören kayınvalidem Mary ve kayınpederim John'un yaşadığı Cavan Kasabası'na teşekkür ediyorum. Geniş İrlandalı aileme sevgi ve teşekkürlerimi sunuyorum: Brian, Bridie ve Pat, Susan, Philomena, Pam ve Paul, Geraldine ve Eugene ve Peter ve Laura, Noeleen ve David ve Daniel.

Cromwell'den kurtulmayı başaran şehrin önemini bana gösterdikleri için, Drogheda'daki bütün ekibe teşekkürler. Hepsi çok özel insanlar ve harika dostlar. Ve anıtın adının Mecdelli Kulesi olmasının da bir nedeni var, öyle değil mi?

Bu araştırma boyunca, Los Angeles evim, İrlanda sığınağım ve Fransa ilham kaynağım oldu. Her zaman Paris'te iyi karşılandığımı hissettiren ve Caveau du Mousquetaires hikayesini öğrenmemi sağlayan Place du Louvre Oteli'nin personeline minnettarım. Fransa'da bana kalplerinden ve ruhlarından birer parça veren o kadar çok insan var ki. Languedoc'un, Camargue'ın, Midi ve Provence'ın –ve bu sihirli bölgelerde yaşayan olağanüstü insanların– güzelliğini iç çekerek hatırlamadığım tek bir gün bile yok.

Mecdelli'nin tek özü merhamet ve bağışlama, ben de bu anlayışla, kitabımı, yolculuğum boyunca istemeden kırmış olduğum insanlara bir zeytin dalı olarak uzatıyorum. Özel-

likle de, bana göstermeye çalıştığı yıllarda eşsiz Fransız soyumuza duyduğu tutkuyu anlayamadığım, amcam Ronald Paschal'a sunuyorum.

Aynı şeyi Michele-Malana'ya da sunuyorum. Dostluğumuz yürüdüğümüz eğri büğrü yollarda devam edemedi, ama cömertliğini ve ilhamını asla unutmayacağım. Eğer bunu okuyacak olursa –ki Mecdelli'ye olan sevgisi okuyacağını gösteriyor– umarım beni bulur.

Issana Yayınevi harika insanlara da, Claudia Procula'nın mektuplarının çevirilerini yayınladıkları için teşekkür etmeliyim. *Tövbenin Kutsal Emanetleri* kitapçığını şiddetle öneririm –küçük bir kitap ama kesinlikle çok güçlü bir içeriği var. Pilo'nun gerçekten Pilate'nin oğlunun adı olduğunu teyit ettikleri ve başka Pilate çocukları da olabileceği bilgisiyle beynimi zorladıkları için de teşekkür ediyorum.

Sanırım bütün yazarların hepimizin rahatça girmesi için kapıları açan öncüleri onurlandırması gerekir. Bu durumda, aslında karşıt görüşte olan yazarlara da teşekkür borçluyum, 1980'lerde dünyaya *Kutsal Kan ve Kutsal Kase* kavramlarını tanıtan Michael Baigent, Henry Lincoln ve Richard Leigh. Bu kitap, Fransa'nın Güneydoğu köşesinde önemli bir şeyler olduğu fikrini kamuoyunda uyandıran bir depremdi. Elbette ben bundan farklı bir sonuç çıkarıp kendi araştırmam için değişik bir odak noktası buldum. Yine de bu üç onurlu centilmenin cesareti, azmi, öncü ruhu ve başardıklan işler önünde eğiliyorum –ayrıca gizemli dünyaya Bérenger Saunière'in içindeki esrarengiz ve kurnaz düşünceyi tanıttıklan için teşekkür ediyorum.

Son olarak, bu bilgilerin kendi dönemlerinde keşfedilmesini bekleyen bütün saygın sanatçılara, bize onlara ulaşmak için harita ve ipuçları bıraktıkları için şükranlarımı sunuyo-

rum. Özellikle de, gerçekten "tanrıların bağrına bastıkları" ve zaman içinde beni büyülemeye devam eden Alessandro Filipepi'ye şükran borçluyum.

Hepinizle yakın bir zamanda, Sevgi Kitabı'nı ararken gireceğimiz dolambaçlı yolun başında, Chartres Katedrali'nde buluşacağız. Elinizde zaten bir harita var. ama Alexandre Dumas'ın tüm çalışmalarının birer kopyasını edinip tek boynuzlu at örtüsüne bürünmek isteyebilirsiniz...

Lux et veritas,[1]
KDM

1) "Elindeki ışık küçük de olsa gerçeği onunla ara" anlamına gelen Latince söz.

Et In Arcadia Ego

Zion'a giden yolda, karşılaştım bir kadınla
Çok güzel bir kadın çobanla
Söyledi bu sözleri gizli bir fısıltıyla
Et In Arcadia Ego

Kızıl dağlardan doğuya gittim
Haçı geçip Tanrının atını sürdüm
Münzevi Aziz Anthony'yi duydum,
"Yıkıl karşımdan, yıkıl karşımdan"
Tanrının sırlarını saklıyorum.

Hasat zamanı dinlendim
Şarabın meyvasını aradım
Öğle güneşinde gördüm onları
Mavi elmalar, mavi elmaları
Et In Arcadia Ego
Meryem'in gölgesinde
Tanrının sırlarını buldum

Finn MacCool'un "Beklenen'in Müziği" albümünden
Söz ve müzik; Peter McGowan ve Kathleen McGowan
Şarkıyı dinlemek için www.theexpectedone.com adresini ziyaret ediniz.

BEKLENEN

KATHLEEN McGOWAN

Bildiğiniz her şeyi unutmaya hazır mısınız?

İki bin yıl önce Mecdelli Meryem, Fransız Pireneleri'nin kayalıklarının arasına bir çift el yazması, İncil'de geçen olaylara ve kişilere kendi bakış açısını aktardığı hikayeyi bırakmıştı. Doğaüstü güçler tarafından korunan bu el yazmaları, sadece "Beklenen" kehanetine uyan kişi tarafından bulunabilecekti.

Yeni kitabı için araştırmalarına başlayan Maureen Paschal, farkında bile olmadan, tarih boyunca binlerce insanın uğruna öldüğü, devrim niteliğinde, antik bir sırrı açığa çıkarır. Soyunun uzun süredir saklanan sırrını keşfettikçe Maureen aslen büyük sırrın ta kendisi, Hz. İsa ile Mecdelli Meryem'in torunu, Beklenen olduğunun farkına varır.

Kathleen (Paschal) McGowan, bu kurguya uyarlanmış romanında aslen yirmi yıl süren araştırması boyunca kendi hikayesini anlatıyor ve dünyaya Hz. İsa ile Mecdelli Meryem'in evliliklerinden doğma üç çocuğundan birinin torunu olduğunu yazılı kanıtlarla haykırıyor.

Edebiyat 386 www.ithaki.com.tr

ISBN 975-273-276-3

9 789752 732766

İnternet Satış
www.ilknokta.com

ithaki